

МАТЮ ХОЛ
ИЗКУСТВОТО ДА ЧУПИШ
СТЪКЛО

Превод от английски: Валерий Русинов, 1998

chitanka.info

*На Мат Гейнс,
на баща ми, Сам,
и на Сесилия*

*Във вените на всеки трябва да тлее поне
мъничко измяна, ако хората не искат да омекнат
като презрели круши.*

Ребека Уест

Всяка политика е местно дело.

Томас П. О'Нийл

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Номерът беше да не му мислиш.

Бил Кайзър стоеше на покрива на „Марк“, петдесететажния жилищен небостъргач, няколко карета северно от сградата на ООН. Естетически, сградата представляваше печален образец на съвременната архитектура. За Бил единствената полза бе в това, че се намираще близо до „Монтклеър“, дома на сенатора Арвин Редуел.

Ясната нощ изостряше сетивата му. Въздухът беше леден, духаше силен, студен вятър от Канада. Звездите блестяха безучастно над него.

Номерът, той знаеше това, бе напълно да изпразниш мозъка си.

Бил беше висок, слаб, с жилава гръд и дълги мускулести крака. Естествено светлокафявата му коса сега изглеждаше по-тъмна. Беше подстриган високо, някак прекалено строго за обичайната мода.

В съзнанието му ехтеше музика. „Ницше Простизис“. Три акорда, надмогващи се един друг, по-гръмко и от бога. Това бе сътворил Двадесети век, вместо Вагнер. Сякаш усещаш заряда на електричеството.

Между двете сгради имаше покрита гаражна алея. В най-тъсната си част разстоянието беше малко повече от три метра и половина. Бил пристъпи и погледна в бездната, дяляща го от сенаторския покрив.

Ако пропуснеше, го очакваха петдесет етажа свободно падане. Но той нямаше да пропусне.

Беше гладен. В черния му плик имаше сандвич, яйчена салата с бекон, майонеза и мариновани зеленчуци. Точно както ги приготвяше майка му в апартамента им на Четиридесет и седма улица. Носеха си от тях в Зоологическата градина в стария Сентръл Парк. Сядаха там и гледаха клетките със зверовете, майка му, вечно облечена в неподходящо ярките си рокли. Беше го носил цял ден, но все още не бе отхапал и залък. Трябваше да бъде лек.

Знаеше, че ще го прескочи. Ако пропуснеше, загиваше.

Три метра и половина. Не беше толкова много. Върна се до другия край на покрива, намести раницата на гърба си, стегна и

напреди крајници, сякаш му предстоеше състезание на писта, като преди много години, когато това беше важно за него. Но стариот тренинг му помогна. Докато раздвижваше всяка мускулна група, той усети прилив на енергија. Представи си как преодолува растојанието, приземува се и тјлото му се плъзува по тјмниот покрив. После сякаш почувствува как внтрешностите му се обрјцат, ужасната тежест, грапавите тухли, докато се опитува да се хване за некој прозорец, врјхлитациот бетон врјху рјцете му, врјху коленете, врјху брадичката, мозъка му, којто се прјсва във всички посоки, изгаснал, полетел еднопосочно към царството на чистата енергија.

Или едното, или другото. Сега и веднага.

Бил си пое въздух, затича се и стигна рјба на покрива. За миг се почувствува като див звјр на лунната светлина, слободен, митичен. После дебелата половина стјпка стена на рјба на сградата, докосуваща пицјала му. Отгласна се и политна в ноцта.

Мигјт, в којто се оказа откјснат от тврјдата поврјхност, му се стори безкраен. Бил прекосуваше безмълвен пространството, а ледениот вјтјр режеше лицето му. Хврјли поглед към бездната, към грубите тухлени стени и белиот бетон под него и усети как гравитацијата го дјрпа надолу. Зарита с крака, докато не усети, че тјлото му се издига, насочува се отнову нагоре, само с едно леко двијжение на мускулите. В този миг разбра, че полетјт е успешен. Всичко беше вјпрос на баланс. Най-сетне стјпалата му се приземиха на покрива на „Монтклејр“. Пристјпи, за да ослободи схванатите си мускули и вдигна поглед към звездите. Те му се усмихуваха. Беше успјал.

Пробва с рјка вратата на покрива. Беше закључена. Измјкна от раницата дјлгото си черно фенерче, отвинти капачката и го нагласи на фокус. Усили го и безшумно се зае с кључалката на вратата, којто му осигуруваше достјп до сградата. Справи се без много усилие.

Знаеше, че поема рјск. Срецу вратата в ниша, предпазуваца ја от атмосферни влијанија, беше инсталирана чисто нова видеокамера за деноноцно набљудение. Бил ја беше забележал с бинокјла си от покрива на „Марк“ вчера привечер. Но от опит знаеше, че нецто толкова невинно като единична притворена врата щеше да остане незабележано на многобројните видеоекрани.

Бил преодоля шестте групи стъпала надолу, тръгна по коридора и безшумно пристъпи към апартамент „Д“.

Седмица по-рано зад една масичка до тази врата имаше човек от охраната, който проверяваше поканите за благотворителния рецитал на съпругата на сенатора от Метрополитън Опера. Алма Редуел беше сопрано. Бил никога не я беше слушал, въпреки че обичаше опера. Сто и петдесет гости, включително дузина сенатори и президенти на банки, кметът и Едуард Маккинън, магнатът, занимаващ се с недвижима собственост. Обичайната банда престъпници.

Бил беше проникнал в слабо защитената компютърна система на сенаторския екип за връзки с обществеността и се бе включил в списъка на поканените. След това просто се появи на входа, облечен в изискан костюм и с журналистическа карта. Името му фигурираше в списъка. Охраната му пожела приятно прекарване. Беше се смесил с тълпата от богати мъже и обаятелни жени. Всичко, което си представяше, беше затворът. По-точно верига от затвори, един до друг, от атлантическото до тихоокеанското крайбрежие. В своята предизборна кампания и кметът, и сенатор Редуел бяха заложили на темата за закона и реда. В посланията и на двамата се настояваше за повече затвори, повече ченгета, повече оръжие, повече „безопасност“. Фактът, че същинското престъпление се извършваше тъкмо тук, в ситито, ни най-малко не ги спря, главно защото Едуард Маккинън беше основният спонсор на кампаниите и на двамата. Концернът на Маккинън притежаваше жилищни и офис сгради из целия град. Последната придобивка на Едуард се казваше „Стрейтмор Секюрити Инкорпорейтид“, доста напориста и агресивна компания, специализирана в строителството на затвори. Измътил я бе един мозъчен тръст в щата Юта. Никой не се изненада, когато скоро след изборите корпорация „Маккинън“ обяви намерението си да закупи една сграда в централната част на града и да построи на нейно място първия частен, носещ печалба затвор в Ню Йорк.

Част от проблема беше в сегашната администрация на ситито, която вечно се стремеше да разпродава съкровищата на Ню Йорк на онези, които предлагаха най-ниската цена на търговете. Разбира се, Едуард Маккинън, който беше успял въпреки енергичната съпротива на обществените кръгове в района да срине замъка Фипс, театъра Хамърстайн и Музея на американската имиграция, и то, за да ги

замени с ненавистни небостъргачи с жилища и офиси, щеше някак да се спазари с тях. Бил смяташе цялото това начинание за доста печално. Просто поредният пример за обичайната корупция, царяща по високите етажи на властта. Докато не започна да проучва „Стрейтмор“.

Това, което откри, го потресе.

Казано просто, новата компания на Едуард Маккинън не възнамеряваше само да строи затвори. Тя виждаше бъдещето на цялата американска правораздавателна система приватизирана. Полицията, участъците, съдиите, съдебните зали, затворите и тяхната охрана — всичко това щеше да бъде собственост и наемни служители на „Стрейтмор“. Ще ѝ се заплаща по договор с правителството. „Стрейтмор“ — или техните конкуренти, ако такива се появяха — щяха да движат целия бизнес в правораздаването. От горе до долу.

Не че Бил беше толкова страстен поддръжник на правителството на Съединените щати — ни най-малко. Но поне на теория политиките бяха предвидими — в това беше проблемът. Бил никога не беше гласувал за „Стрейтмор“ и нямаше никакво намерение да им позволи да управляват страната, още по-малко собствения му град.

Планът се състоеше в построяването на пет „сателитни изправителни модула“, по един във всеки район. Другите райони разполагаха с изоставени фабрични и училищни постройки. Градът охотно разпродаваше на ниска цена по-големите обекти. Разбира се, целият този затворнически проект засега беше в ранен стадий. Между градската управа и Маккинън беше подписано предварително споразумение, в което се заявяваше намерението на „Стрейтмор“ да закупят първия избран от тях обект в Манхатън.

Лицеят с библиотека „Карнеги Хейдън“.

Най-величествената старинна сграда в Долен Ийст Сайд. Храмът на най-благородните мислители от миналия век, олицетворение на един стогодишен, утопичен идеализъм. Щяха да съборят славния символ на надеждата и вярата в хуманността, да погребат онова, което е било и все още можеше да представлява духовен център на целия район, и да го заменят със затвор.

Бил не можеше да позволи това да се случи. Всичко в този проект беше сбъркано и точно Бил беше човекът, който щеше да го оправя.

Основната ключалка имаше шест езичета, модел „Хампшър“. Той отвори втората ключалка с електрически шперц, после разви комплекта от шестнадесет саморъчно изработени шперца и изпробва всеки от тях толкова внимателно, сякаш правеше пункция на гръбначен стълб.

Най-накрая последното езиче се повдигна нагоре, цилиндърът се завъртя и в мига, в който резето на вратата се дръпна от касата, превключвателят на алармената система „Армъл“ започна с приглушено тиктакане да отброява секундите. Бил натисна отривисто ключа на осветлението. Апартаментът на Арвин Редуел изглеждаше огромен, студен и отблъскващ. Върху бибипкация алармен панел сърдито замига червена лампичка.

Моделът на алармената система беше „Армъл 2060“, с мултиплексна радиовръзка, серия „Джей“, което означаваше, че кодът е шестцифрен. Бил погледна екранчето от течен кристал.

„Системата е включена“, примигваше то, и веднага след това „Въведете код“. И цифри, отброяващи оставащите секунди: 27... 26... 25...

За да се подготви за този момент, Бил си беше направил труда да изчете няколко книги от и за сенатор Редуел. Дългогодишна практика на адвокат в сферата на приватизиране на държавни дейности. Арвин беше преживял трудно детство под опеката на своя деспотичен баща, вечно недоволен от своя син. Като ученик и студент бе бил доста посредствен. В периода на своето съзряване бе започнал да прави кариера, благодарение на гадни номера и коварство. Това особено проличаваше в начина, по който се беше свързал с Алма, втората си съпруга. За пръв път я бе видял на един концерт, точно в деня, в който бе избран за председател на Надзорния съвет и се бе домогнал до реалната власт.

Седейки сред публиката редом до първата си жена, той се бе почувствал обладан от желанието да я има.

Господин „Семейни ценности“!

По време на антракта той бе отишъл зад кулисите, бе се срещнал с Алма и нагло си бе уговорил среща с нея, докато щастливата му съпруга си бърбеше безгрижно с мъжа на Алма, само на метър встрани. Ако подобна сцена се покажеше в някой филм, Арвин Редуел

сигурно щеше да протръби от сенатската трибуна колко застрашава тя обществения морал.

Бил набра датата на първоначалния възход на Редуел и срещата с бъдещата му съпруга: 03-24-89.

Инсталацията продължаваше да бибипка, а сърдитата червена лампичка да примигва. „Системата е включена. Въведете код“. 21... 20... 19...

По дяволите! Числата бяха верни. По време на партито той беше забелязал, че цифрите нула, две, три, четири, осем и девет бяха леко посивели. Другите бутони лъщяха с цвят на слонова кост. Явно не бяха докосвани. Бил беше сигурен, че ги е набрал правилно. Не това беше проблемът. В обратен ред, реши той.

89-24-03.

Бибипкането продължи неумолимо: „Системата е включена. Въведете код“. 15... 14... 13...

Бил си представи оперната зала, Арвин и Алма. Срещат се зад кулисите. И двамата семейни...

09... 08... 07...

Европейски, помисли си Бил. Мамка му! Беше чул Алма по време на партито — силен италиански акцент. Той набра 24-03-89.

Бибипкането спря. Червената лампичка угасна и светна зелена. Върху екранчето от течен кристал се изписа: „Системата е изключена“.

Алармената инсталация се предаде. Бил се приближи до прозореца и хвърли поглед надолу към улицата. Никакво движение в този късен час. Той се отпусна и изпита наслада. Онази фина, възбуждаща злорадство наслада от това, че е сам в нечий апартамент, че похищава нечий чужд свят.

Картините, доколкото ги имаше, представляваха все ловни сцени, излъчващи английско благородство. Нищо ценно, което да оправдава алармената защита. Всеки рафт и масичка беше отрупан с керамични фигурки на овчари, агънца и патици, и някъде, той беше сигурен в това, на дечица с тъжни очи и на пияници със смачкани шапки.

Бил свали кожените си ръкавици, надяна хирургически и отвори шкафа с медицинските принадлежности.

Арвин Редуел, разбра той, дължеше искрящото си добро настроение на антидепресанти. Последната предписана му доза се оказа отпреди два месеца. В кухнята Бил се натъкна на впечатляващо

количество чаши за вино, бутилки вино и справочници за вино. Той пристъпи в кабинета, възхити се на гледката и включи компютъра на височайшия обитател на дома. На екрана го посрещна покана да въведе паролата.

Опита няколко обичайни варианта, но достъпът му беше отказан. Порови в черната раница на гърба си и извади увит с гумена изолираща лента комплект диагностични дискети. Опита с първата, но веднага разбра, че няма да проработи. Същото се получи с втората. Третата проработи, като при това заложи в оперативната памет програма, която му осигуряваше достъп до твърдия диск. Набързо прегледа няколко файла с бележки. Не че му бяха кой знае колко интересни, а за да установи дали може да го направи. След това откри, че компютърът има допълнително ниво на шифрована защита, вероятно за някои по-секретни документи, но това нямаше значение. Вече знаеше за Арвин Редуел всичко, което му беше необходимо.

Бил изключи компютъра, отвори черната раница и извади инструментите си. С полуавтоматична отвертка разви винтовете от капака на кутията на компютъра, свали го и оголи драйвърите, лентовите кабели и платките на контролерите. Всички те представляваха тънки зелени силиконови плочки, покрити с компютърни чипове, които прибавяха допълнителни характеристики към машината на Редуел.

Върху дънната платка на компютъра имаше два свободни слота. Това правеше нещата безкрайно по-лесни.

Бил измъкна бомбата от раницата, сръза изолирбанда, с който беше увита, и внимателно махна обвивката. Вътре имаше силиконова плочка с размери на книга джобен формат, покрита от двете страни с отлят пласт С-4. Изглежда творението му не беше пострадало по време на скока. Компютърната карта с вграден експлозив плътно се намери в машината на Редуел, сякаш най-сетне бе намерила своя дом.

Бил я завинти на свободното място и я свърза с лентовия кабел, който ѝ осигуряваше връзка с драйвъра на твърдия диск. Беше оставил свободни само две жички, стърчащи във въздуха. Той извади от раницата си малка червена лампичка и пъкна жичките от двете страни в гнездото им. После отново включи компютъра.

Нищо не последва.

Бил използва отново диагностичните дискети, за да добави още една верига от команди към файла с паролата. После стартира отново компютъра, пренабра последователността от команди, които беше създал, и натисна клавиша.

Червената лампичка светна. Това беше всичко, което му трябваше. Изключи компютъра, измъкна лампичката и намести жичките в капсул-детонатора. После го пъкна в отреденото му гнездо в С-4, приплъзна капака на компютъра, за да го затвори и затегна здраво винтчетата с отвертката. Накрая прибра останалите вещи в раницата и огледа внимателно помещението, за да се увери, че не е останала никаква следа от посещението му.

Намести стола зад бюрото така, както го беше заварил, прекоси по същия път мрачния апартамент, включи отново алармената инсталация и заключи входната врата на апартамента с шперцове. Пръстите му в ръкавиците се бяха изпотили. Задържа вратата на стълбището да не се затръшне зад гърба му, взе един ред стъпала нагоре, пристъпи към горната стълбищна площадка и чу над себе си гласове — глухо отекващо мърморене.

Замръзна. Стъпки на двама души, слизаци надолу. И после, някъде отдолу, познатото пращане на полицейска радиостанция.

Усети, че устата му пресъхва. Продължи нагоре, като се стараше да стъпва съвсем безшумно. Изкачи още един ред стъпала и сви по коридора. Табелката показваше 46.

Ченгетата нямаше. Добре.

Понякога се случваха такива неща. Човек винаги трябва да е подготвен за непредвидени обстоятелства. Бил тръгна по застлания с килим коридор, покрай тихите врати на апартаментите. Можеше да проникне през някоя от тях и да се добере до аварийния изход. Но това означаваше да се вземат и зложници. Не става, зарежи го.

Ами добре. Тогава следва друг вариант за измъкване. Бил винаги си осигуряваше резервен вариант. Дали да не опита с асансьора. Асансьорните шахти на жилищните небостъргачи представляваха пословично трудни за измъкване капани. Натискането на бутона беше идеалният начин сам да сигнализираш за собственото си местоположение. До асансьора имаше сервизно помещение с улей, отвеждащ сметта до горивната камера. Бил надникна вътре и благодари на щастливата си звезда.

От другата страна на улея имаше въздухопровод. Улеят беше безполезен. Да пусне по него каквото и да е, означаваше глупаво да си постави капан. Но въздухопроводът беше идеален. Само четири винта „Филипс“ го деляха от спасението. Бил нагласи полуавтоматичната си отвертка и отви четирите винта. Отмести решетката и прибра всичко, което макар и смътно намирисваше на влизане с взлом, в плика с храната. Компютърните дискети счупи на две и раздробил на късчета. Разкопча ципа на един страничен джоб и извади дебела пачка брошури. Бяха съвсем изхабени, носеше ги от няколко месеца в раницата. Но важното бе, че разполагаше с тях.

В същия джоб имаше и един остър бръснач. Той го пъкна в джоба на ризата си.

Измъкна от дръжката на отвертката щифта с размер „Филипс“, прибра отвертката в плика и го натика в тръбата на въздухопровода. После отново завинти решетката с дългия два сантиметра и половина щифт.

Беше готов.

Надникна през открехнатата врата. Отвън нямаше никой.

Стиснал пачката брошури, той смело напусна сервизното помещение. Коридорът беше тих.

Добра се до вратата на стълбището, отвори я и се послуша.

Нищо. Няколко секунди пълна тишина. Влезе, изкачи едно стълбищно крило и тогава, сякаш от небитието, някъде три или четири етажа над него, долетя глас:

— Чакай, стори ми се, че чух нещо.

Сякаш мълния прониза сърцето му, но Бил се беше подготвил. Излезе в коридора на четиридесет и седмия етаж. Беше празен, слава богу. Запъти се право към сервизното помещение, открехна вратата, напъха бюлетините в устата си и започна да събува обувките си. Пусна ги по улея за сметта — сега вече нямаше значение. След тях пусна якето си, после смъкна ризата и свали панталоните.

Чу как вратата на стълбището се отвори с трясък и разбра, че на четиридесет и седмия етаж вече имаше поне още един човек.

Прекрасно. Той свали бельото и чорапите си и също ги пусна по улея. Зъбите му стискаха налапаните листове хартия.

Бръсначът беше запазил за накрая. Стисна го здраво в дясната си ръка и го задържа на сантиметър от вената на лявата си китка.

Представи си новия затвор, Арвин Редуел и компания. Притисна острието в кожата си, порна половин сантиметър, един сантиметър, два сантиметра, и после резецът се плъзна.

Започна да кърви. Кръвта избликна от вената.

Бил го досмеша. Във всичко това имаше нещо, което го караше да се размее истерично. В този миг един глас изкомандва:

— Знаем, че сте вътре! Броим до три, за да хвърлите оръжието и да излезете.

Извади от устата си лист хартия и изтри с него бръснача. Беше се изненадал колко твърди се оказаха за дъвчене.

— Едно.

Раната на лявата му китка беше плитка, но кървеше. Хубавото на всичко това бе, че докато го правеше изглежда напълно логично.

— Две.

Започна да кърви обилно. Стисна бръснача в дясната си ръка, разтвори крака и издърпа пениса и тестиките си. Притисна острието на бръснача в торбичката на скротума.

— Три.

Започна да реже. И след това всичко стана изведнъж. Вратата рязко се отвори, две нюйоркски ченгета изкрещяха: „Пусни го!“ и насочиха пистолетите си в лицето на Бил. Бяха се озовали срещу един гол мъж с див поглед, целият облян в кръв, с дебела пачка хартия между зъбите, който стискаше гениталиите си с окървавена ръка и ломотеше:

— Ще ги отрежа... Ще ги отрежа... Ще ги отрежа...

Първото ченге сниши дулото на пистолета и въздъхна.

— Боже мой... Вади ръкавиците за СПИН и давай да отведем тоя нещастник в „Белвю“.

2.

Чарли пак бърбореше на задната седалка на колата. Снегът отново покриваше земята с тънък пух и небето бе все така яркосиньо в зимната утрин. Чарли гледаше всичко това и в главицата му се сливаха звуци и образи. Рик отегчително ѝ обясняваше как щял да уреди продажбата на някаква голяма къща. Шарън престана да го слуша и хвърли поглед към Чарли в огледалото за обратно виждане, видя как устничките му мърдат. „Ъци“, повтаряше той, „ъци и къци“. После сцената изведнъж се смени и тя се озова в Спешното отделение на Психото. Там лежеше момиче, цялото покрито със струпеи, чиито корички непрекъснато се лющеха. После Шарън напусна отделението и премина през металните детектори, за да се озове в къщата на своето детство в Онеонта. Наоколо цареше студ и пустош, а пред нея се възправяше дървена порта. Тя пристъпи, но в този момент се събуди.

В стаята беше тъмно като в рог и в един болезнен миг тя не можа да проумее къде се намира — дали в дома на майка си в Онеонта, дали в собственото си жилище, или някъде другаде по широкия свят. Отвъд прозореца, тъмният контур на Емпайър Стейт Билдинг сякаш се сгъстяваше и изпъкваше на фона на синеещото нощно небе. Беше в собствения си апартамент, лежеше на собственото си легло и си мислеше за Чарли.

Дванадесет секунди, прецени тя. Дванадесет секунди между истинското събуждане и спомена за Чарли.

По-добре. По-добре от вчера. По-добре от обикновено.

Отпусна се отново в леглото и си позволи, сега, когато умът ѝ бе докоснал темата, да си спомни сина си: меката му руса коса, почти бебешкия му говор, мириса му. Той наистина имаше очите на Рик.

Или щеше да ги има. Тя хвърли поглед в тъмната стая към креслото и дамската си чанта. Представи си малката чантичка с цип на Чарли, с Мики Маус, скрита на дъното ѝ. Не можеше да си обясни защо, но това, че я пазеше там, сякаш ѝ вдъхваше някаква сигурност. Обърна се настрани и погледна червеното екранче на електронния

будилник: шест без петнадесет. Отново по-добре от обичайното. Можеше да приеме, че е спала достатъчно.

След автомобилната катастрофа тя така и не успяваше да потъне в дълбок сън. В последните година и половина непрестанно се събуждаше по няколко пъти на нощ с образите на Рик и Чарли.

Когато се премести в Ню Йорк си мислеше, че оживеното движение и шумотевицата на големия град ще влошат още повече разбития ѝ сън, но колкото и да е странно, бе свикнала доста бързо с непрестанната монотонна врява на уличното движение. Апартаментът ѝ се намирал на малка пресечка на Двадесето авеню в Ийст Сайд, едностайно жилище с бокс на седмия етаж, със северно изложение. Дори виещите сирени на линейките около „Белвю“, само на три карета разстояние, не я смущаваха толкова, колкото очакваше, когато подписваше договора за наем.

Тя отпусна глава на възглавницата и включи радиото на часовника.

Класическа музика. Разбра, че е предназначена да те пренесе от съня в действителността по най-деликатен начин, но скоро музиката я накара да изпита тъга и тя завъртя копчето на тунера, докато не попадна на една от колежанските радиостанции, която излъчваше салса. Вкусът на Рик се ограничаваше до това, което радиоводещите наричаха „класически рок“. След като бе прекарала по-голямата част от живота си в провинцията, огромният брой радиостанции в големия град се бе оказал за Шарън една неочаквана и странна придобивка. Не бе възможно да си тъжен под звуците на салса. Шарън се заслуша в живите танцови ритми, без да схваща нито дума от текста на песента.

Най-после тя докосна стъпала до студения дървен под и се изправи. Беше облечена в безформена фланелена нощница, която все още бе запазила белия си цвят. Вдигна от пода стария кариран халат, който някога бе принадлежал на баща ѝ, наметна го, без да пъха ръце в ръкавите, и се запъти към банята.

Погледна се в огледалото, но реши, че не би могла, поне тази сутрин, да успее да си внуши, че макар и в нищожна степен се доближава до представата за хубава жена. Имаше тъмнокафява коса, падаща до раменете, леко чуплива. Носът ѝ беше прав и удължен, скулите — изпъкнали, бе ги наследила от баща си. Тялото ѝ беше

източено и тънко. Завъртя до края кранчето на душа за топлата вода и пусна съвсем слабо студената.

Час по-късно беше готова да излезе. Изпи си чая, изплакна чашата и я постави върху сушилката. Издърпа чаршафа с одеялото нагоре, до ръба на възглавницата, и реши, че леглото може да мине за оправено. Отвори хладилника и надникна вътре — неотворена малка бутилка минерална вода, две кофички кисело мляко и увит във фолио пакет, в който имаше пиле. Остави вратата да се затръшне и от лекото течение рисунката на Чарли, закачена на нея, се полюшна. Беше започнала леко да избледнява.

Завърза връзката на чантата си и праметна дръжката през рамо. Сети се отново, че малката чантичка на Чарли е скътана на дъното ѝ. Днес, обеща си тя, днес ще поговори с психоложката за това. Заклучи вратата, взе асансьора надолу и излезе на улицата.

Светлината тази сутрин беше прекрасна — спокойна, ярка и ласкава, а небето все още девствено светлосиньо. Извърна глава към реката, както правеше всяка сутрин, отбягвайки да поглежда към извисяващия се шеметно небостъргач на концерна „Маккинън“ в съседното каре.

Чичо ѝ Ед.

Когато си търсеше жилище, Шарън можеше да му се обади. Сигурно щеше да ѝ предложи богат избор и отстъпка в наема. Но предпочете да не го прави.

Чудесния си малък апартамент беше открила в обявите на „Ню Йорк Таймс“. Оказа се точно в квартала, който предпочиташе. Сградата беше стара и миришеше на мухъл, нямаше портиер, но на нея ѝ харесваше.

Зави на север, по Първо авеню. Косият отблясък на слънчевите лъчи и щипещият бриз я накараха да си спомни утрините в Тиволи. В селището нямаше и един светофар. Рик беше решил, че ако наеме пощенска кутия в селската поща, бизнес кореспонденцията му ще изглежда някак си по-официална, затова Шарън и Чарли ходеха заедно да вземат пощата. Чарли дишаше в жълтите си ръкавички с един пръст и гледаше как дъхът му излиза през тях във вид на пара. Шарън и Чарли обичаха тези утрини — двамата заедно в техния мълчалив свят; Шарън, крачеща бавно, заради късите крачета на Чарли. Сега разбираше, че ако бяха живели в големия град, никога нямаше да имат

време да бъдат заедно. Никога нямаше да ги има тези четири карета безмълвие всяка сутрин. Понякога Рик обявяваше, че ще се отбие за пощата на връщане от работа и тогава Шарън и Чарли си разменяха разочаровани погледи. Рик така и не ги забеляза. Всичко преминаваше покрай него някак неуловимо, като астрологичен знак или като ултравиолетови лъчи. Шарън тайно си мислеше, че Рик пропуска да забележи много неща, живеейки непрекъснато с проблемите си. Светът, смяташе тя, бе изпълнен със загадки, а Рик проявяваше любопитство само към част от тях.

Сега, година и половина по-късно, след като Рик и Чарли лежаха в земята, там, в глухата провинция, Шарън не чувстваше повече света като мистериозен. Наличието на загадки предполагаше, че има нещо скрито зад онова, видимото. Сега на Шарън ѝ се струваше, че целият свят е изграден от пясък, че може да се срине всеки момент, все едно по каква причина.

Пресече на червено една от улиците, погледна през витрината на магазина часовника на задната стена — осем и десет. Беше съвсем на време. Прегледа заглавията на вестниците. Видя кюрдския бежанец, който продаваше вестници, и му се усмихна. Едно от нещата, които винаги имаше в „Белвю“, бяха вестниците. Влезе и си купи пакет вафли.

Продължи на север по Първо авеню и забеляза как докато се приближаваше към „Белвю“, по улицата хората с проблеми започват да прииждат. Премина под гръко-римската арка, построена пред главния вход на клиниката, и се вля в множеството сестри, лекари и окаяни пациенти, които бързаха по бетонната пътека и изчезваха зад двойната портална врата. Достигнало старата сграда, част от множеството се разпиляваше из кабинетите на участъка, но основната маса продължаваше към новата пристройка на клиниката по дългия коридор, по стените на който висяха фотографии и репродукции.

Обстановката тук наподобяваше летище — чакални с канапета, гишета, високи остъклени витрини, гледащи към покрития паркинг. Шарън прекоси залата за спешна медицинска помощ, зави наляво към асансьорите и отвори дебелия стоманен врата на един пуст коридор. Бетонната повърхност на стените и пода беше груба, с шупли, големи колкото юмрук. По средата на коридора имаше втора врата. Шарън

почука на прозорчето на пропуска, един от дежурните полицаи надникна и я пусна да мине.

— Добро утро, Шарън — поздрави я ченгето, вдигнало синя картонена чаша кафе в ръката си.

— Добро утро, Хектор — отвърна му тя с усмивка и пристъпи през пластмасовата рамка на детектора за метални предмети.

Апаратурата забръмча и сигналната лампа премина от зелено на червено заради металната тока на колана ѝ и ключовете в чантата. Но тя продължи, без да спира, и зави наляво към отделението на медицинските сестри. От едната страна забеляза мъж на носилка и жена, свита в инвалидна количка — нови посетители. Покрай другата стена бяха подредени пластмасови пейки. По тях седяха неколцина познати пациенти, които разговаряха, чешеха се или си мърмореха нещо под нос. Докато преминаваше, я застигнаха гласове:

— Госпожице! Сестра! Извинете!...

— Дайте ми малко време, приятели — отвръщаше тя на всички, като обърна специално внимание на двамата постъпили вчера пациенти — енергичният чернокож, чието лице се озари от усмивка, щом я видя, и бялото момиче със струпей по кожата, което я изгледа с посърнали, безжизнени очи.

Всъщност, Шарън беше привикнала с вонята в психиатричното отделение. Беше постоянна, непроменяща се, сякаш някой се грижеше веднъж месечно грижливо да опръска стените с внимателно съчетана смес от урина и повръщано. В началото винаги ѝ се догадваше, но точно тази миризма я нямаше никъде и щеше да ѝ липсва, когато тръгнеше на обиколки по стаите с пациенти.

От всички места, на които Шарън беше работила, това несъмнено ѝ харесваше най-много. Спешните медицински случаи пристигаха в отделението в старата постройка. Най-спешните ги докарваха тук. Голямото болнично отделение имаше формата на дълго сплеснато „С“, като пациентите обитаваха стаите в дългия коридор, обграждащ помещението на медицинските сестри и изолатора. Още при постъпването си Шарън бе предупредена, че долният край на „С“ не се вижда от никоя друга точка на болничното. Тя винаги внимаваше, когато завиваше по този ъгъл, защото никой не можеше да предвиди какво точно става там в един или друг момент. Всеки ден Хектор и Майкъл непрекъснато дежуреха на входа. Винаги носеха значките си,

оръжието и противокуршумните жилетки. Прекарвах новите пациенти през металния детектор, проверявах вещите им и носеха отговорност за онези, които биваха докарвани, след като бяха нарушили един или друг закон. Шарън ги харесваше. През по-голямата част от времето те пиеха кафе и се вайкаха.

Виж, пациентите бяха друго нещо. Шарън харесваше и тях, но по различни причини. Това, което им се беше струпало на главата и ги бе докарало до клиниката, още не бе отзвучало. Те влизаха в психиатричното с крясъци и го напускаха усмирени. На Шарън винаги ѝ се бе струвало, че Спешно отделение на Психото беше много по-драматично, отколкото болничните отделения по горните етажи и заради това отделът, в който работеше, наистина ѝ допаднаше.

Лимитът за престой на пациентите в Спешното беше седемдесет и два часа. През това време те биваха посещавани, обикновено веднъж на ден, но понякога и повече, от дежурен психиатър и социален работник. С изключение на Гарбър, който беше завеждащият отделение, останалите бяха все кръшкачи, които постъпваха отвън и непрекъснато се сменяха. Идваха тук, по-скоро за да придобият опит, отколкото да допринесат със своя собствен.

Това беше една от причините, поради които Шарън се чувстваше комфортно в Спешното на Психиатричната клиника. Тя знаеше неща, които докторите не беше задължително да знаят. Първоначално беше искала да стане доктор. Но майка ѝ я бе убедила да завърши колеж за медицински сестри, за да я задържи при себе си в Онеонта. След време тя съжаляваше за това, макар че профилирането ѝ като сестра в психиатрията се бе оказало подходящо за нея. Преди да срещне Рик, беше започнала да се подготвя за магистърска степен по клинична психология с намерението да практикува психотерапия. Той обаче не я подкрепи. Беше проявила известна настойчивост, но майчинството ѝ дойде малко в повече за работа на пълен работен ден. След смъртта на Чарли не изпита повече желание да се върне към онези книги и записки. Тук, в Спешното отделение на Психиатрията, теоретичното тълкуване на случаите не я интересуваше. Обитателите се сменяха прекалено често, за да се занимава с такива неща. Най-много обичаше да изслушва обясненията на самите пациенти, когато бяха в състояние да говорят достатъчно смислено. По правило, техните истории бяха уникални.

Шарън забави крачка покрай вратата на изолатора и надникна през стъкленото прозорче към младежа, завързан на пет места за инвалидна количка, който с ридания си нареждаше нещо. Продължи напред, отвори следващата врата и влезе в стаята на сестрите.

Двете жени вътре вдигнаха глави. Достъпът на пациенти тук беше забранен, но всички знаеха, че табелата на вратата беше последното нещо, което можеше да ги спре.

— Добро утро, колеги — поздрави ги Шарън, свали си палтото и го окачи с чантата на стенната закачалка.

— Добро — отвърна ѝ Кристъл.

— Добро утро, госпожице Блотнър.

Хърмайъни както винаги беше студена и официална. Повъзрастна от нея, тя винаги носеше бялата си униформа на медсестра с колосаната шапчица, въпреки че в това отделение не ги задължаваха. Беше с най-голям стаж от всички в Спешното и се държеше сякаш отделението беше нейна собственост. Шарън не вярваше, че Хърмайъни я харесва, въпреки че според Кристъл беше говорила само хубави неща за Шарън в нейно отсъствие.

— Как беше тази нощ?

— Губим четирима, идват дванадесет. — Кристъл подаде на Шарън списъка с новопостъпилите, закачен на планшет.

— Уф — въздъхна Шарън.

— Надхвърляме капацитета — намеси се педантично Хърмайъни.

Кристъл дръпна планшета от ръцете на Шарън.

— Напускат ни още петима. Фрийдман, Тагарт и Чузид ги прибират горе в шизото. Грейн я освобождават, при условие, че продължи сама лечението си. Гарбър реши, че Тътъл симулира...

— Какво?

— ... Напуска веднага, щом документите му бъдат оформени. — Кристъл постави планшета на бюрото и пукна гръмко балончето на дъвката си.

— Но нашият приятел непрекъснато е обсебен от налудни идеи. — Шарън се отпусна в едно от креслата. — Въобразява си, че навсякъде го преследват машини, които четат мислите му.

— Гарбър смята, че е най-обикновен друсач, който се крие от хора, които е прекарал.

— Пълен параноиден делузивен^[1] синдром...

— Миналата седмица гледал някакъв филм по телевизията. Твърди, че Тътъл е взел номерата си оттам.

Шарън отвори уста, затвори я и преглътна.

— С Тътъл разговарям от два дни. Смятам, че не се преструва.

— Мога ли да ви напомня, че все още не сте доктор — обади се много учтиво Хърмайъни.

— Добре, добре, добре — отвърна Шарън.

— Симулацията е налице — продължи Хърмайъни с добронамерен тон. — Ако един пристрастен наркоман поиска да остави drogата, в града има метадонова клиника, която го чака. — Погледна часовника си. — Моля да ме извините, дами — каза тя и напусна помещението.

Шарън погледна Кристъл.

— Все същият проблем с бройките — промълви тя отчаяно.

— Разбира се, бройките, скъпа. Според градската управа „Белвю“ не може да се занимава с обикновени наркомани. Депресирани друсачи, друсачи самоубийци, шизофренични друсачи — да. Те си получават двойната диагноза, леглото, медикаментите, всичко, което им е необходимо. Твоят нормален друсач трябва да напусне, да се включи в програма и да си чака реда. Такива са правилата.

— Но Тътъл е шизо!

— Момиче, явно някой някъде държи списъците, нали непрекъснато им ги пращаме нагоре. Гарбър е трябвало да разкара неколцина, за да докаже, че си пази добре вратичката...

— Друсачите не идват тук! — избухна Шарън. — Друсачите не влизат в Спешното на Психото в „Белвю“, само за да избягат от личните си проблеми...

— Ама не си го изкарвай на мен.

Двете жени се спогледаха и едновременно избухнаха в смях.

— Я се стегни малко — каза ѝ Кристъл, след като смехът им заглъхна.

— Извинявай. Гарбър е истинско магаре. Днес имаме ли по-сериозни случаи?

— Още не съм обикаляла.

— Е — Шарън стана от бюрото, — да се хващаме на работа тогава.

Тя се приближи до закачалката, бръкна в джоба на палтото си и измъкна пакетчето вафли.

— Искаш ли?

— Знаеш, че не ги понасям.

— До скоро тогава — каза Шарън и излезе в коридора на болничното.

Милт Славич беше само един от многото окървавени и изтерзани пациенти, натръшкани на болничните носилки, които пълнеха коридора пред Спешното отделение. Докато чакаше, от време на време той отронваше „моля“, повтаряше го по няколко пъти, докато монологът му не прерастваше в стакатото на истерична молитва. През паузите той просто зяпаше в лампите над главата си и редеше нещо с толкова дълбок гърлен глас, че никой не разбираше какво точно казва. Четири шева на лявата китка, три на дясната и три през перинеума отгоре към тестисите му. След като най-сетне го превързаха, лекарят махна с ръка, че е готов и се зае със следващия случай, огнестрелна рана. Двете ченгета забутаха носилката през лабиринта от пациенти, завиха надясно и после наляво по коридора към Спешното отделение на Психиатрията.

Металният детектор веднага запищя.

— Чист е — каза едно от ченгетата. — Или поне беше.

Хектор изключи горния детектор, провери го с ръчния и махна с ръка да го вкарат. Хърмайъни се приближи и придърпа носилката до стената.

— Има ли някакви дрехи?

— Доведохме го гол — каза ченгето с планшета.

— Нищо за претърсване?

— Само хартийките му — допълни високото ченге.

— И шевовете — добави второто и двамата мъже се закискаха саркастично.

Хърмайъни не се усмихна. Устните на пациента се размърдаха. Тя се надвеси леко, за да чуе какво казва.

— Моля ви, не ми слагайте повече чипове... Моля... Стига толкова...

— Никой няма да ви стори нищо лошо — каза сестрата, обърна се и погледна към болничното.

Дебелият стажант Брайън още не беше дошъл. Беше по-млад от останалите и имаше навика да закъснява и да идва на работа със замаяна от махмурлук глава. Социалната работничка вече беше тръгнала на визитации и в следващите два часа нямаше да бъде свободна, а Кристъл беше в манипулационната. Шарън бе прекарала последните петнадесет минути да обяснява на Тътъл метадоновите процедури за отказване от дрогата.

— Сестра Блотнър?

Шарън се извини и се приближи до нея, хвърли поглед към мъжа с добро телосложение на носилката и превързаните му китки.

— Имаме си нов гост на купона?

— Може и така да се каже. — Лицето на Хърмайъни остана строго. — Предварителен психичен статус, моля. Посещавал ни е и друг път, чакаме всеки момент картона му.

— Това изобщо не ме изненадва.

— Ще ти го дам веднага щом пристигне.

— Горещо благодаря — отвърна Шарън и се обърна към пациента. — Не бихте ли предпочел кресло? Така би било някак си по-човешки, нали?

Бил я изгледа с бдителни, широко отворени очи.

— Без чипове — отрони той. — Моля ви, без чипове.

— Не съм казала чипове. Казах кресло.

— Не съм сигурен, че за него ще е добре да седи — обади се едното ченге и й подаде планшета.

Тя дешифрира нечетливо изписаната първа страница, погледна смачканите брошури и в общи линии схвана какъв е случаят.

— Седенето не е противопоказно. Господа, бихте ли ми помогнали?

Шарън се надвеси над пациента. Беше строен, с мургаво жилаво тяло, с дълбок, интелигентен поглед.

— Сега ще ви развържем от това нещо и ще ви поставим ето тук. — Тя потупа с ръка дървената инвалидна количка, напомняща за туберкулозен санаториум от тридесетте години. — Нещо против?

— Какво направихте с Франклин Делано Рузвелт? Застреляхте ли го, или го изхвърлихте от лодката?

— Ние не сме терористи — отвърна му Шарън. — А и те не са толкова стари, макар и да изглеждат.

Тя се усмихна. „По дяволите — помисли си Бил — тази е печена.“

— Полицай, бихте ли свалили белезниците?

Ченгето пристъпи и затършува из връзката ключове.

— Шива, богът на танца — произнесе Бил с нисък гърлен глас, като продължаваше да я гледа втренчено в очите.

— Моля? — не схвана смисъла на казаното тя.

— Всички тия задници метеоролози по телевизията, всички те са лъжепророци. Мислят си, че това е наука. Шибани невежи.

— Абсолютно — подкрепи го Шарън. — Рядко им се случва да познаят. Ще седнете ли все пак?

— Прочети брошурата. Шива щрака с пръсти — „щрак“ — изщрака той с палеца и средния си пръст — и светът възниква. Той започва своя танц на музиката, която сам създава.

Бил леко се повдигна, приседна и заклати във въздуха превързаните си китки като играч на сиртаки.

— Преди да произведе първия звук, е имало друга вселена и тя е загинала. Нали така?

— Да — кимна Шарън. Във всичко това имаше някакъв смисъл. Поне за нея.

Той я изгледа.

— Създател, разрушител. Той дава, той взима. „Щрак.“ В началото беше слово, звук и вибрация. Светлината частица ли е или вълна? Врѳх на топлийка — заплаха или шибана опасност? Същото говно. В „Битие“ светлината е звук.

— Така е. Това е отговорът на проблема, според „Битие“ — отвърна Шарън и усети, че Хърмайъни я наблюдава.

Нещо неизказано премина между двамата. Шарън го долови за момент.

— Защо все пак не седнете в инвалидната количка? — каза тя на пациента. — Ще ви закараме до тоалетната, ще ви оставим да се облекчите и после ще си поговорим.

— Прочети брошурата. Когато се молиш, нали гледаш нагоре? Християните мислят, че така се доближаваш до Бог, ура, ура, ура, старото синьо и бяло, но изобщо не е това. Всеки път щом вдигнеш взор нагоре виждаш Шива, сияещ над теб. Всичко останало е енергия, която непрестанно се опитва да направи връзката, непрестанно се опитва да направи света цялостен.

Тя се усмихна.

— И кой сте вие самият в цялата тази работа?

Той ѝ отвърна с усмивка.

— Аз съм клечката, която разбърква коктейла.

С тези думи той се смъкна от подвижната носилка, пристъпи към инвалидната количка и седна в нея.

— Енергията постоянно се стреми да направи връзка, облаците танцуват под цимбалите на Кришна, а тези скапани метеозадници така и не могат да го схванат.

Сред ченгетата и сестрите настъпи неловка тишина.

— Е? — попита Бил очаквателно.

— Към тоалетната — каза Шарън.

— Към тоалетната! — отзова се бодро Бил.

— Към тоалетната — повтори едното ченге и Шарън забута пациента начело на малкото шествие.

Бил закима в танцовия ритъм, носещ се от радиото, пристъпи до клозетната чиния и седна, мърморейки си мрачно за чипове. Шарън, която с едно око дискретно го наблюдаваше през откренатата врата, използва момента да хвърли поглед на бюлетина.

Хърмайъни се приближи.

— Не знам дали си в течение — промълви тя меко, — но преди две години доктор Гарбър публикува доклад за генитални самоизтезания при шизофрениците.

— Не знаех.

— Изглежда проявява интерес към такива — кимна тя към тоалетната, откъдето долиташе гъгнещия речитатив на Бил.

Шарън се извърна и погледна Хърмайъни.

— Благодаря ти.

— Просто да знаеш.

Хърмайъни запази хладно изражение. Наведе се и оправи възглавничката на инвалидната количка.

Шарън прекрати дискретното си наблюдение, когато пациентът издърпа кърпата при умивалника, избърса се, изтърка излъсканата стоманена плоча, която трябваше да замества огледалото, изми отново ръцете си и излезе от тоалетната, за да седне отново в инвалидната си количка.

— Шевовите по слабините болят ли? — попита тя.

— Когато чиповете са махнати, не ги усещам. — Беше се поукротил.

Шарън и Хърмайъни си кимнаха леко. Шарън се надвеси над пациента.

— Ако не възразявате, при нас има практика в началото да сте привързан. Можете да обикаляте наоколо, да разговаряте с хората или каквото искате, но не искаме шевовите ви да се разкъсат...

— Не е необходимо да го правите. Наистина — увери я Бил, но Хърмайъни вече се бе захванала за работа. Шарън ѝ помогна — китките и глезените, и един платнен колан надлъжно.

— Всичко това, изглежда, е предохранителна мярка. Или ме наказвате, а?

Шарън се усмихна.

— Да, предполагам, че така се чувства човек. Ще ги отвържем веднага щом започнем да си имаме доверие. Предлагам да оставим представителите на властта и да си поговорим приятелски, окей?

— Не можеш ме излъга — отговори Бил. — Ти също си представител на властта.

— Не бих казала — възрази тя окуражително, след което се премести зад количката, избута я през вратата и коридора към кабинетите.

Стая А беше заета. Тя го обърна с лице към себе си и заднишком го вкара в стая Б, затвори вратата, като му каза „Така никой няма да ни безпокои“ и седна зад бюрото. Започна беседата както обикновено:

— Искях просто да поговорим какво се случи с вас, за да се озовете тук и как да направим така, че да се върнете скоро по живо по здраво сред по-нормална среда.

— Ако искаш да научиш нещо за мен, прочетете брошурата.

— Прочетох я.

В общи линии. Представляваше колаж от печатни и ръкописни страници, с лошо ксерокопирани снимки на облаци над Ню Йорк.

— Повече ме интересувате вие самият.

Тя се вгледа в очите му. Беше интелигентен, личеше си. Порочно интелигентен.

— Е — каза тя, — кой сте вие?

— Името ми е Милт Славич, както вече знаеш.

— Не знаех как точно се произнася. — Тя хвърли поглед към формуляра. — И живеете на номер 438 на Десета улица, Уест Сайд.

— Ъ-хъ. — Апартаментът беше празен от доста време.

— Без телефон?

— Имах. Но ми го прекъснаха.

— Някакви животни?

Бил се усмихна мило.

— Само онези пчелички на нощната ми шапчица. Но не бих понесъл, ако се появят.

— Бих предпочела да си останат там, където са. М-да, Емили Дикинсън. Имах предвид дали трябва да се притесняваме, че няма кой да нахрани кучето, котката или гущерчето ви, докато пребивавате тук?

— Не. Сам съм.

— Какво работите?

— Ами, инженер съм.

— Електро? — Без отговор. — Строителен? — Той продължи да я гледа мълчаливо. — Генетика?

Близо.

— Ходя с малка шапчица и карам влака да се движи.

— Ха-ха-ха — изсмя се Шарън сухо и за известно време двамата се гледаха мълчаливо, ухилени един срещу друг през бюрото. — Имах предвид какво работите, за да се издържате?

— Поправям разни неща. Нали знаете, домакински уреди, електроинсталации. Повредени неща.

— Значи по ремонта.

Шарън си отбеляза в малкия бележник със звездичка, че трябва да се върне на темата и си помисли: „Е, хайде нататък“.

— Така. Извинявайте, че ви питам така направо, но какво толкова се случи в живота ви, та решихте да се режете?

Той не отвърна нищо. Шарън се облегна назад и зачака с ръце в скута. Следеше часовника с периферното си зрение. Измина една минута, после втора и тъкмо щеше да заговори, когато той започна:

— Има една сграда с офиси край Сентръл Парк. Северно. С изключително добре поддържана градина във фоайето.

— А-ха — отрони Шарън, просто защото той ѝ бе оставил пауза да се включи в разговора.

— Там отглеждат едно цвете. От Бразилия. Два пъти в годината то се загрява до сто тридесет и седем градуса по Фаренхайт. Две нощи, в най-студената част на зимата, то променя своя метаболизъм и от растение се превръща в животно, произвежда и изгаря аминокиселини и... пламва.

— Охо! — възкликна Шарън — И защо?

— Ноцта е студена, нали така? Там при тях има един вид насекоми. Мушици. Топлината ги привлича. Влизат в чашката, крилата им се покриват с цветен прашец. На следващата нощ отново става студено. Мушиците вече знаят къде е топло, пъхат се в чашките и отърсват прашеца върху друго растение.

— Хм — каза Шарън. Още в мига, в който се намеси, си даде сметка за риска, който поема. — В общи линии става дума за секс.

— Сто тридесет и седем градуса по Фаренхайт, два пъти в годината — отвърна ѝ той сърдито. — И цялото това усилие, за да се затвори цикъла, а те се намират в оня смотан офис — център на шибаното Парк авеню. Най-близките симбиотични мушици се въдят на цели седем хиляди километра разстояние оттам.

— Сигурно е тъжно да си толкова самотен — коментира Шарън.

Когато започна тази работа, преди да се ожени за Рик, отначало тя се боеше да споделя с пациента собствените си интерпретации в равностоен диалог. След време престана да бъде толкова предпазлива и по нейна преценка така беше по-добре.

— Затова ли се изпорязахте — попита тя без никаква деликатност.

Той млъкна. Е, все едно, трябваше да поговори с него по същество. Всичко друго щеше да бъде нахалост. И тогава, под мрачния му свъсен поглед, изведнъж я осени съмнение. Почти беше решила, че е поредният маргинал, който си нанася рани по две причини, от мазохизъм и за да ги баламоса, и който е готов да ѝ каже всичко, което смята, че тя очаква да чуе от него. Но той говореше за себе си с твърде отвлечени метафори. Маргиналите обикновено бяха прекалено обсебени от самите себе си, за да им прави впечатление.

Е, тогава да отворим раната.

— Искате да умрете?

Бил стисна устни замислено.

— Не го ли искаме всички в някой момент? — отрони той накрая.

Шарън не отговори. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Взираше се в очите му.

— Имам предвид — продължи той, — че това е единственият въпрос, на който си струва да се отговори, нали?

— Има и други въпроси — отвърна тя, без да се задълбочава много над това кои биха могли да бъдат те. — Сам ли живеете?

— Да, сам.

— Така харесва ли ви?

— Всички ние сме сами. Това е естественото състояние на човека.

— Влюбвал ли сте се някога?

От всички въпроси, които можеше да му зададе, най-малко беше очаквал този. Кет. Екатерина фон Арлсбург.

— Бил съм в някои хора. Имаше една личност. Нещата между нас така и не се развиха щастливо.

— О? Защо? — Тя придаде на лицето си безизразен вид.

— Ами, взаимността понякога се оказва проблем — загледан в нея, въздъхна дълбоко пациентът.

— От тяхна страна? Или...

— Хайде да не говорим повече за това, а? Това е толкова стара история, ученически срещи следобед и прочее дивотии...

Той и Екатерина хванати за ръце, обикалят из галерията Гугенхайм и говорят за кубизъм. Целият живот изплува в съзнанието му в забавен каданс, сякаш завинаги в плен на онези плоски платна. Тя винаги го бе разбирала, и в училище, и по-късно.

Шарън го наблюдаваше внимателно, опитвайки се да проникне във вътрешния му свят. Изчакваше го мълчаливо, давайки му възможност да се разкрие.

— Имаше една личност, която ме бе издърпала, разбирате ли? — отрони той накрая. — Преди много години. Бях затънал в един от подземните си периоди. Тя сякаш задълба надолу и ме намери...

— Сега има ли я в живота ви?

Последва пауза, която ѝ каза всичко, което искаше да разбере.

— Тя не можеше да дойде там, където отивах аз.

— О? Къде беше това?

Той се ухили.

— Искан да съхраня силата си извън кревата, на гражданската арена, на която тя принадлежи.

Шарън долови решителност в тона му. Която и да беше тази жена, той не бе се опитал да си отреже тестисите заради нея.

— Разкажете ми за семейството си.

Бил се усмихна.

— Стари нийоркски радикали от поколения... Стреляли сме по президенти... Били сме филантропи... Пласирали сме контрабандно уиски...

А-ха...?

— Живи родители? Майка? Баща?

— Зависи кой баща имате предвид. Оня, дето чупеше вещи, или задникът, дето...

— Искате да кажете, че онзи, дето е чупил вещи, не е бил задник?

— Истинският — поясни Бил. — От Харвард до Торазин^[2]. Всъщност, и двамата бяха задници. Никой не остана за дълго.

— Значи сте бил отгледан от майка си...

— Тя почина миналата година.

Прозвуча му странно, когато го произнесе. Спомни си я как повръща на улицата след хемодиализата. Валеше силно.

— Кога? — попита Шарън. — Някъде по това време? Или...

Бил мълчеше. Да, помисли си Шарън, по това време.

— Милт, наистина бих искала да разбера как е починала майка ви — настоя тя.

Ако тя се е самоубила с бръснач, рискът синът ѝ да го повтори се повишаваше с една степен.

— Тя се влече до онази шибана сграда и умря, по дяволите, както винаги става с бедните хора.

— Не, не, не, имам предвид по какъв начин, защо...

Бил я изгледа озадачен.

— Рак — отвърна ѝ той. — Рак на яйчиците.

Шарън се опита да долови някакви чувства в изражението му.

— С какво се занимаваше тя?

— Беше актриса — певица — танцьорка.

Нещо вътре в него му подсказваше, че не бива да говори за всичко това, но в същото време си спомни гласа ѝ, който сякаш го произнесе по същия начин.

— Повече танцьорка.

— Балет? Или...

— Бродуей.

— Наистина ли?

Шарън винаги проявяваше любопитство, когато се окажеше, че хората са свързани със света на Бродуей.

— И в какво участваше?

Бил я погледна.

— Нали знаете. Мюзикли. Епизодични роли. Трябва ли наистина да обсъждаме всичко това?

По всичко личеше, че се чувства доста зле.

— Е, аз бих искала... Искам да кажа, тя очевидно е значела много за вас... — Бил не каза нищо. — Това е нещо, с което човек трябва да се гордее — наследеното от родителите и прочее. — Тя се сети за баща си и за търговската марка на корпорация „Маккинън“, но го изтласка от съзнанието си. — Когато сте бил дете, имало ли е общи неща, които сте правили с майка си?

— Тя често ме водеше в музеи на изкуството — каза Бил и после промърмори нещо, по-скоро на себе си, отколкото на нея.

— Какво? — попита тя.

— Казах, че шибаните чипове отново се обаждат.

— Кажете ми за чиповете.

— По дяволите, вие вече знаете за чиповете! — побесня неочаквано той.

Я виж ти, афективността му бе адски лабилна. Шарън беше благодарна, че е завързан. Тя го изгледа право в очите:

— Ако знаех, нямаше да ви питам. Смятате, че някой ви е направил нещо?

— Напъхаха ми тия шибани чипове! — Беше силно разгневен. — Още първия път, когато ме вкараха в това скапано място, ми напъхаха чиповете, за да знаят къде съм през цялото време.

— Чипове значи — повтори Шарън. Беше започнала да схваща идеята.

— Над света лети един скапан спътник и когато искат да проследят някого, му напъхват чип. Той се захранва от вътрешното електричество на тялото. Натискат едно копче, чипът затваря веригата и спътникът всеки миг им показва къде си. Прочети бюлетина — там е описано всичко.

Колко отвратително би било, помисли си Шарън.

— Вие вярвате, че в тялото ви има електричество?

— Разбира се. Всички го имаме това скапано...

— На някое специално място?

Той я изглежда, сякаш се удивляваше на пълното ѝ невежество.

— То е навсякъде! В мен, във вас, във всяко късче материя във Вселената. То е великият обединител. То държи масата да не се разпадне на молекули, а молекулите на атоми, а атомите на кварки и неутрони, а нали знаеш какво представляват всички те? Чисто, скапано електричество. Разумът и диханието Господне.

Едва ли можеше да ѝ каже нещо, с което Шарън да бъде по-съгласна.

— И къде ви поставиха чипа?

Бил мълчеше, стиснал напрегнато устни.

— Да не би да сте се опитал да го махнете, когато сте започнал да се режете?

Изтерзаният мъж зад бюрото ѝ отново не отвърна нищо.

— Да не би да е в кръвоносната система? Или...

Нито звук от негова страна.

— Или на другото място, където сте рязал.

— Знаете много добре, по дяволите!

— Кажете ми.

Той изсъска думите.

— В центъра на тестиса ми. — Изведнъж почервения. — Понякога го усещам в единия, друг път в другия. Холографира се ту тук, ту там. — Той погледна Шарън в очите. — Така са го програмирали, че да не можеш да разбереш къде е точно.

— И единственият начин да се отървете от това нещо е...

— Като изрежа скапаните си ташащи. Ето това е. Това е изборът, който са ми оставили. Ако държа на свободата, трябва да се кастрирам.

Шарън изчака да отшуми, помисли си за последните трудове на Фройд за задръжките, които си налагаме, за да градим цивилизацията. Този приятел беше опростил всичко това до основната му форма.

— Причинява ли ви болка?

— Когато поискат.

Наложи ѝ се да се напрегне, за да го чуе.

— Сега боли ли ви?

Той закима утвърдително. Устните му бяха побелели. Шарън го наблюдаваше, усещайки прилива на състрадание, което винаги изпитваше, когато се окажеше пред някого, когото го боли. Шизо или шизоафективен, с доста силно изразен траен делузивен синдром.

— Говори ли ви? Чувате ли го да ви казва нещо?

Бил поклати отрицателно глава.

— Принуждава ме да действам. Но не е като команда или нещо подобно.

— Значи не ви дава нареждания? — Той отново поклати глава. — Не чувате гласове? Да виждате неща, които по принцип не би трябвало да са там?

Бил се замисли.

— Не, никога.

— А електричеството? Усещате ли понякога физическа болка, която да свързвате с него? То... — постара се да подбере подходящите думи — съсредоточава ли се в някоя специфична част на тялото ви, причинява ли ви болка по някакъв начин?

— Изобщо не действа така. Говоря ви за нещо съвършено различно...

Но в този момент на вратата се почука и доктор Гарбър я отвори, преди Шарън да успее да попита кой е.

— Сестра Блотнър, извинете ме — изрече той иззад гърба ѝ. — Предположих, че ще ви бъде от полза опитът ми в подобни случаи.

— Вижте, прекъснахте ни по средата на разговора...

— Чудесно — отвърна Гарбър, затръшна вратата и кацна на ръба на бюрото. — Знаете ли — обърна се той към Бил — автор съм на няколко доклада за случаи като вашия.

— Доктор Гарбър е нашият завеждащ Спешно отделение. — Тя се опита да вложи трепет в гласа си, но думите ѝ прозвучаха глупаво.

— Откъде знаете какъв е моят случай?

— Ами, вижте, просто от полицейския рапорт и медицинския отчет. Знаете ли, интересно, но всички, с които съм си имал работа, които си режат гениталиите с остри предмети или с ножица... — Шарън се сви. Всичко това беше толкова не на място. — Е, всички те, както се оказва имат сходно минало.

— Може би — реши да рискува Шарън — е по-добре да обсъдим всичко това след изготвяне на анамнезата...

Той се извърна към нея и я изгледа недоумяващо.

— Но аз съм тук сега!

— В това няма съмнение — обади се вежливо Бил от мястото си, както беше привързан в инвалидната количка.

— Е, просто исках да си поговорим. — Той намести очилата си. — Често се натъкваме на склонност към вандализъм, порочен уклон към придобиване на ценности...

— Хм — обади се Бил.

— Съчетани с разделени родители или нестабилно семейство, с липса на родител от същия пол или на ролеви модел.

— Звучи, сякаш точно за мен говорите — подкрепи го Бил.

— Мога ли да ви попитам нещо лично?

— Разбира се.

— Имате ли някакви спомени да сте насилван като дете?

— Не — каза Бил. — Никакви. А мога ли аз да ви попитам нещо, докторе?

— Естествено.

— Вие имате ли деца?

— Всъщност, не — отвърна Гарбър. — Все още не.

— Не мога да ви опиша колко се радвам да го чуя — каза Бил със същата мила усмивка на лицето.

Нещо в погледа на Гарбър застина.

— Е, добре — отрони той и се смъкна от бюрото. — Ще си поговорим пак, в болничното отделение. Не се съмнявам. Надявам се, че съм ви бил от полза, сестра Блотнър...

— Безкрайно съм ви задължена — каза Шарън.

— Докторе?

Гарбър се обърна. Този път усмивката на Бил беше ослепителна.

— Когато стоях там с бръснача, готов да си отрежа топките, знаете ли за какво всъщност си мислех?

— За какво?

— Мислех си, че на този свят вече са се навъдили прекалено много задници.

Шарън прехапа устни. Гарбър стисна зъби и затръшна вратата зад себе си. Атмосферата в стаята остана потискащо напрегната. Накрая Бил се обади:

— От коя лудница е избягал тоя?

Шарън не можа да се сдържи и двамата избухнаха в смях.

[1] Делузия — термин, използван предимно в англоезичната психиатрична литература като синоним на налудна идея. — Б.ред. ↑

[2] Торазин (фарм.) — хлорпромазин. — Б.ред. ↑

3.

Три часа по-късно Шарън седеше в помещението за медицински сестри и четеше картоните на Милт Славич. За пръв път той се бе озовал в клиниката преди пет години. След това отново, две години по-късно. Ситуациите досущ си приличаха. Все го хващаха някъде, където не трябваше да се намира, с неговите бюлетини. Когато го спипваха, го намираха изпорязан. От картоните нямаше как да се разбере дали е постъпвал в друга психиатрия, освен в „Белвю“.

И при двете му предишни посещения беше вписано, че професията му е специалист по ремонтите. Първия път беше заявил, че е безработен, втория — че са го уволнили преди седмица. При всяка визита адресите му се оказваха различни. Изглежда не можеше да поддържа нормални отношения с телефонната компания.

Шарън се помъчи да разгадае един от бюлетините. Двете страни на ксерографираната страница бяха натъпкани с машинописен текст, ръкописни редове, диаграми на спътници и техните орбити, и черно-бели снимки на облаци. Същината изглежда се състоеше в това, че определени облачни образувания възникваха, когато отгоре се оказваше някой спътник, и тези комбинации на свой ред предизвикваха (или спираха: това се променяше от един пример на друг) различни политически промени, както в Ню Йорк, така и по целия свят. Повечето фотографии бяха датирани. Последната беше отпреди два месеца и показваше облак със смътни очертания на кръст, който знаменателно се е появил в небето в деня на пристигането на папата на летище Кенеди. На няколко от снимките на облаци в далечината се виждаше Емпайър Стейт Билдинг. Несъмнено снимките бяха направени в града, малко южно от нейната квартира, защото гледката от собствения ѝ апартамент не беше много по-различна.

Налудничави идеи, разбира се, но в тази работа не се долавяше никакъв особен гняв. Не звучеше като предупреждение или някакво мрачно пророчество. По-скоро лъхаше спокойствие. Само се изтъкваха съвпадения между неща, между които всъщност не съществуваше никаква връзка.

Предишните диагнози на Милт Славич общо взето се повтаряха след всяко посещение: „Шизофрения от параноиден тип, стабилна, субхронична с рязко изостряне. 295.30 по класификацията на DSM (Делузионна шизофренична мания) от четвърта степен“. Шарън се върна към собствените си констатации: „Реч бърза“, записа тя, „с бързо прескачане от тема на тема. Афективност лабилна, без еуфория. Ако изключим хроничния делузивен синдром, субектът изглежда добре ориентиран, с ясно съзнание и без пропуски в паметта“.

Шарън се спря и отново прегледа картоните. И трите пъти се беше рязал, когато на него се натъкваше полицията. Шарън се облегна на скърцащия стол, замисли се над проблема за фалшивата диагноза. Но някои подробности не се покриваха с версията да го е правил нарочно. Поне на едната китка се бе порязал доста сериозно. Налудните му идеи при всяко посещение забележително си приличаха и цялата група от симптоми, присъщи на поведението му, влизаха в правдоподобните рамки на типична шизофрения. Симулантите обикновено бяха склонни да казват „да“ на всичко, залагаха на значителни, „сочни“ симптоми, за които си мислеха, че не могат да бъдат проверени — слухови и визуални халюцинации, посещения на Господ. И както става с всяка лъжа, версиите им се променяха с времето. Шизофрениците, все едно дали в ниска, или висока фаза, по принцип бяха по-непротиворечиви.

Но тя продължаваше да се взира във всички тези сблъсъци с полицията и не спираше да се чуди. Дълбоката интелигентност на този човек за нея беше очевидна. Той много ловко успяваше да се изплъзне от засадите, с които обикновено разобличаваха симулантите.

И колкото повече мислеше над това, толкова повече се уверяваше, че той несъмнено беше луд. Беше изчала тонове литература и през годините се бе натъквала на достатъчно истински случаи, както и на симулации. След време човек придобиваше способността да го долавя в гласовете и в блясъка на очите им.

Тя погледна бележките за престоя на пациента в старите картони. Първият път беше прекарал три дни в Спешното отделение на Психото и още три в болничното на горния етаж, преди да го освободят. Вторият беше престоял само три дни в Спешното. Гарбър сигурно се е радвал, че е могъл да постигне малка корекция в статистиката за намаляване продължителността на престоя.

Шарън дописа графата на формуляра с историята на заболяването, отключи шкафа и взе една бланка за заявка на лекарства. Попълни всичко, за да остави на Гарбър само да подпише, прикрепи го към планшета с анамнезата и излезе в болничното.

Инвалидната количка на пациента бе опряна до стената.

— Шарън — каза той, — вие ли сте моят Харон, който ще ме прекара през мрачните води на Стикс?

Тя погледна да се увери, че планшетът е обърнат надолу, за да не може да прочете бележките ѝ и приклепна до него.

— Такава ми е работата. Как вървят нещата при вас?

— Най-сетне реших на какво ми прилича това място.

— О?

— Летен лагер на Злото — каза Бил. — Някакъв гаден летен лагер, в който единствените изкуства и занаяти, които се изучават, е рисуване с катран от бели дробове върху платно, а в кръжока по сръчни ръце те учат да гравираш пепелници от човешки синуси.

— Ъ-ъх, това е отвратително. — Шарън постави ръка на стомаха си.

— Даже вони на летен лагер — продължи той радостно. — Повърнати късчета свинско, зелен боб и локвички мръсна пяна. Нали знаете? И всички възпитатели се мъчат да скрият, че пушат, че пият и че се чукат непрекъснато през цялото лято.

— Вие дете ли сте или възпитател?

— Ходих само веднъж, когато се бяхме разбогатели, дето се вика, за половин час. Лутис след сватбата... Шибаният шопар си мислеше, че може да ни купи. Скапано копеле, не знаеше кой стои насреща му. Изобщо не му сечеше пипето на тоя скапаняк.

Ето го отново. Небостъргачът на Първо авеню изникна в главата на Шарън — концернът „Маккинън“.

— Понякога си мислим, че светът е направен от пясък — каза тя. — Друг път разбираме, че не е.

Е, простичко, но той сякаш се заслуша. Тя се изправи и листовете на планшета прошумоляха.

— Нека да свърша с това. Можете да се срещнете с някой, да поговорите. Или пък аз да ви представя.

— Благодаря — каза той.

Тя прекоси Спешното, стигна до кабинета на Гарбър и почука.

— Кой е?

— Сестра Блотнър.

— Влезте.

Шарън бутна вратата и пристъпи. Гарбър стоеше изправен и оглеждаше рамката на една от дипломите си.

— Нося ви лекарствен ордер за Милт Славич... Мисля, че невролептик ще помогне, за предпочитане „Халдол“.

Сестрите и социалните работници можеха да преглеждат пациентите, да преценяват състоянието им, да провеждат с тях групови и единични терапии, но нямаха право да предписват медикаменти. Това беше в прерогативите на докторите. Този факт не притесняваше Шарън — в случай че станеше грешка, съдеха тях.

— След вашия консулт му споменах за договорите ни срещу евентуално самоубийство... Мисля, че е подходящ кандидат.

Тя извади химикалка и я подаде на Гарбър, заедно с попълнената бланка за лекарството.

Гарбър извърна глава и я изгледа от горе надолу.

— Без ни най-малко да се съмнявам във вашата преценка — произнесе той бавно, — все пак, както несъмнено сте уведомена, имам много повече опит в подобни случаи. Още от пръв поглед разбрах, че Милт Славич май изобщо не е болен.

— Вижте, обмислих и възможността за симулативна диагноза. — Тя задържа усмивката на лицето си. — Доколкото разбирам, той сигурно си мисли, че нещо ни прекарва, но в същото време несъмнено е болен...

— Мисля, че просто му доставя удоволствие да прецаква властите.

— Един мъж, който вярва, че правителството му е имплантирало чип в тестиса, по-скоро смята, че властите са му длъжници.

— А може би, сестра Блотнър, то трябва да направи точно това.

Той издърпа планшета от ръцете ѝ и прелисти страниците.

— Три пъти се е сблъсквал с полиция и трите пъти се е рязал. Може би ако просто го върнем на ченгетата да го откарат в „Рикърс“, това ще го подложи на изпитания в реални условия. Ще му подейства като шоково лечение. Терапия за отвикване. Нека се сблъска с най-лошите си сънища, нека мине през този курс.

„Дребнаво отмъстително копеле — помисли си тя. — Чул ни е как се смеем и е позеленял от злоба.“

— Полицията отказва да се занимава с него.

— Това може да се промени с едно обаждане по телефона.

Шарън отвори уста и веднага я затвори. Каквото и да кажеше, нямаше да е достатъчно убедително. Но „Белвю“ беше приела този пациент. Нейно професионално задължение беше да го защити. После забеляза пукнатината в логиката на доктора:

— Съдейки по досегашните му действия, имаме всички основания да предполагаме, че в „Рикърс“ ще се опита да се самоубие. Бог знае дали ще се случи. И как ще изглежда това в пресата? „Прерязал китките си е изхвърлен от «Белвю» като симулант, самоубива се в затвора“?

Гарбър примигна два пъти и преглътна.

— Е, можем поне да го подложим на един курс с електрошок.

— Да — каза Шарън, — ако невролептикът не подейства.

Електрошокът помагаше много на пациенти, изпаднали в силна депресия. На Милт му го бяха приложили при първото посещение. Трябваше да му намерят легло из болничните отделения. Тя протегна химикалката и бланката.

Той ги взе, подписа на планшета и ѝ ги върна.

— Винаги е добре да се работи с колега — добави той, — който умее да отстоява позицията си.

Шарън се усмихна мрачно и той ѝ кимна да си върви. Тя притвори вратата зад себе си и заситни обратно към болничното. Милт си седеше там, където го беше оставила.

— Скоро при вас ще дойде психологът — каза тя. — Ще проведете няколко теста с въпроси и отговори. Най-обикновени неща, просто разговор, без никакви медицински процедури. — Бил я гледаше внимателно. — Те евентуално ще ни дадат основание да ви предпишем медикаментозно лечение — невролептици, които обаче имат странични ефекти. Знаете ли за тях?...

— Екстрапираמידални? Бавна дискинезия^[1]? Непрекъснато неконтролируемо олюляване през остатъка от живота ми?

— Вероятността е петнадесет процента, ако се наложи продължително лечение.

— Онзи хвалипръцко смята ли, че имам нужда от тях?

Хвалипръцкото очевидно беше Гарбър.

— Виж — прилекна Шарън до него, — по време на беседата се посмяхме, и това беше чудесно. Но една от задачите ми е да те приобща към тази малка вселена — колкото и странна да е тя. — Беше спечелила вниманието му. — Доктор Гарбър е в състояние да направи труден живота на всеки, когото не хареса. Мисля, че се чувства застрашен от интелигентни хора... Ще трябва да се боря с него, за да не се меси в твоя случай. Това е част от ролята ми тук.

— Но събудих любопитството му.

Шарън кимна.

— Заради историите с полицията. Нали знаеш как те доведоха. — Да оставим това. — Ето защо си мисля, че е важно да се въздържаш, когато се навърта наоколо. Аз съм на твоя страна, но той...

— Миналият път не беше ли с брада? Май преди три години...

— Тогава не съм била тук.

— Брада и слабост по електрошока. Къде сте била тогава?

Пауза.

— В провинцията — каза тя.

Усмивката ѝ беше вяла и фалшива. Бил не промълви нищо, само я изгледа право в очите. Тя не издържа и отмести поглед.

— Значи нямаме проблем с идеята за медикаментозно лечение.

— Ненавиждам го. Представете ли си, ако цял живот ви пекат на този огън: „Глътни това говно или ще те подложим на шок“? Но обещавам, че ще бъда малък храбър войник.

— Радвам се да го чуя. — Понечи да се изправи.

— Шарън?

Тя се спря.

— Съжалявам, че началникът ти е такъв хахо.

Шарън потисна усмивката си.

— Какво да се прави? — отвърна тя, сви рамене и тръгна.

— И знаеш ли какво? — Отново спря и изчака. — Ако трябва да бъда съвсем откровен, летният лагер много ми хареса.

Тя се усмихна.

— На мен хич — каза тя и се скри.

Бил продължи да гледа там, където беше стояла, и затворената врата на помещението на сестрите. Дори и да се задаваха тестове, странно, но се почувства невинен, чист и силен.

— И така — говореше Шарън, — снощи отново сънувах Чарли.

Доктор Джулия Филипс, на бюрото срещу нея, не казваше нищо.

— Беше жив и здрав. Седеше на задната седалка в колата, преди катастрофата. И после изведнъж се озовах тук, около мен бяха всички тези хора, които имат нужда от лечение в Спешно отделение.

— Какво почувства?

Шарън се замисли.

— Че ще имам много работа.

В ума ѝ проблесна образът на Чарли, малкият бял ковчег, погребението на селските гробища, няколко месеца след това на баща му. Синът ѝ беше преживял катастрофата и две операции, но почина на операционната маса по време на третата. Тя прогони спомена.

— Между другото работата е толкова напрегната...

— Имаш предвид в Спешно.

— Кристъл е самата прелест — продължи тя. — Нищо не е в състояние да изнерви тази жена. Знае, че Гарбър е задник, но просто го оставя да си разиграва коня.

Доктор Филипс мигом замръзна. Гарбър бе по-старши и от двете в „Белвю“. Шарън се бе изпуснала да си каже мнението за него пред психотерапевт, член на комисията по етика в болницата.

— Не бива да говориш така — каза Джулия.

— М-м, не бива.

— Защо той толкова те дразни?

— Виж, държи се с мен сякаш съм малоумна, а аз съм написала половин докторат. — Докато го казваше, усети, че в гласа ѝ се долавя нотка на оправдание.

— Мислила ли си да продължиш работата си по него оттам, откъдето си го зарязала?

Шарън поклати глава.

— Цялата работа е в това, че искам да бъда независима, да мога да визитирам пациентите. Но точно сега не ми се ще да поемам такава отговорност. Искам да кажа, не мисля, че съм в състояние да се справя.

— Поради което ти се налага да работиш под ръководството на Гарбър.

— Да. Изборът е мой. Вярно е.

Шарън се сети за малката чантичка на Чарли, с образа на Мики Маус, която лежеше на дъното на чантата ѝ, до стола. Беше си обещала, че днес ще сподели притесненията си, но щом Джулия Филипс искаше да слуша за гадостите на колегата ѝ в „Белвю“, Гарбър, така да бъде.

— Но работата е в това, че този човек ми напомня за едно отдавна неизпълнено обещание.

— А не ти ли напомня за други мъже, които си познавала?

— Не бих казала — отвърна Шарън. — Всъщност, може би. Рик държеше на обещанията си. Винаги.

— Той ти е обещал да остане с теб завинаги.

— Грешката не беше негова. Аз карах.

Ето пак. Дълго време и двете не казаха нищо.

— Някой друг?

Шарън знаеше кого има предвид. Странно, но тя нямаше абсолютно никакво желание да говори за това.

— Е...

Гласът ѝ беше паднал една октава по-ниско. Тя прочисти гърлото си.

— Е, баща ми — каза тя, сякаш това беше повече от очевидно.

Доктор Филипс не отвърна нищо.

— Начинът, по който умря. — Следващото логично нещо беше най-после да каже за чантичката на Чарли, но моментът беше отминал, или поне на нея така ѝ се струваше. — Искам да кажа, че бях толкова млада и прочее. Мама все ме лъжеше и твърдеше, че било нещастен случай, но накрая ми писна и ѝ казах да престане.

— Все още си му била сърдита.

Шарън се замисли над това.

— Не мисля, че вече му се сърдя. Е, може би в известна степен. Вероятно. — Всичко това ѝ приличаше на интелектуално упражнение. — Искам да кажа... — Търсеше подходящите думи. — Татко го бяха измамили. Бяха му отнели нещо, което по право му принадлежеше. Мама казва, че проявявал склонност към депресия. Имаше периоди, когато се затваряше в кабинета си и не общуваше с никого. — Шарън заби поглед в пода, после вдигна очи и срещна погледа на доктор Филипс. — Няколко години работеше със своя партньор Еди върху една компютърна програма. Беше вложил в нея всичкото си време и

пари, но собственият му партньор му отне правата върху продукта, след което той изпадна в депресия и се застреля. — Шарън си спомни баща си по фланелка, на слънце, как монтира люлка в двора им. Зачуди се дали този спомен беше по истинска случка или просто се базираше на някой неин сън. — Обвинявах себе си. Искам да кажа, това беше като че ли естествена реакция. Когато си само на девет години, не знаеш нищо за парите, за бизнес партньори, които си кроят номера, за всякакви такива гадости. Просто не разбираш нещата. — После замълча, забила поглед в повърхността на бюрото.

— Но сега обвиняваш партньора му...

— Ами, този Еди се превърна в Едуард Маккинън и натрупа милиони долари от търговия с недвижимо имущество в Ню Йорк. Той е търгаш. Винаги е бил търгаш. Татко беше компютърен гений. Едуард Маккинън превърна програмата на баща ми в извор на пари. Ако малко поне разбираше от компютърни програми, щеше да остане в компютърния бизнес. Нямаше да му се наложи да се прехвърли в търговията с луксозни сгради в Ню Йорк. А сега чета, че следващият му голям проект е да строи затвор... — Тя поклати глава.

— Не обвиняваш ли баща си все пак за случилото се? — попита я внимателно психоложката.

— Е, разбира се, той дръпна спусъка, не някой друг.

Джулия Филипс хвърли дискретен поглед към стенния часовник зад Шарън.

— И така — каза тя, — в основата стои едно неизпълнено обещание...

— Е... да... — Съпоставката не хареса на Шарън. — Но да поставям баща си и тоя задник Гарбър в един контекст...

— Понякога не се сърдим на хората пред нас. Сърдим се на хората, за които си мислим.

Разбира се, Шарън знаеше, че това е вярно. Но по-късно, докато взимаше асансьора надолу от шестнадесетия етаж, тя не можа да се отърси от елементарната истина: ако Гарбър беше получателят на всякакъв остатъчен гняв, който е можела да изпита при смъртта на баща си, той трябва да се смята за едно щастливо копеле, затова че е попаднал в такава височайша компания.

На Шарън ѝ оставаха осемнадесет минути до края на обедната почивка. Тя влезе в бюфета и си взе табла. Може би днес ще предложат някоя чудесна изненада.

Изненада нямаше. Обичайните питки с месо, рибено филе, сърми в червен сос, мизерни мръвки пържено пилешко, подредени под оранжевите нагревателни лампи. Погледът на Шарън безсмислено се задържа над свилата, плуваща по повърхността на тенджерата с варена царевица. После се ядоса на себе си. Тъпо беше. Цяла сутрин си мислеше с наслаждение за специалитета на главния готвач — студена салата с руски сос в картонена купичка. Продавачът я чакаше.

— Студена салата, моля — каза тя.

Продавачът ѝ посочи пренебрежително купчината завити картонени купи. Той почука с шпатулата си по димящия метален тезгях и подкани следващата жена: „Топла храна, моля“. Шарън си взе купата със салата, извади пластмасовата туба с руски сос от хладилната витрина, сипа си чаша студен чай от автомата, плати и седна на една от масите. Отвори си книгата, ново луксозно издание с ярко оцветени твърди корици на избрани разсъждения на Юнг за лечението на психиката, което майката на Рик наскоро ѝ бе изпратила. Тъкмо си сипваше от розовия сос върху салатата, когато усети, че някой ѝ закрива светлината.

Пред нея беше застанал непознат мъж, тъмнокос, къдрокос, с мустаци и бяло яке. Беше го виждала тук и преди, но не му бе обръщала внимание.

— Здравсти. Извинявайте, мога ли да ви попитам нещо?

Ръката на Шарън замръзна във въздуха.

— Предполагам — отвърна тя, без изобщо да е сигурна дали го желае.

— Виждам ви тук непрекъснато...

В ръката си държеше брой на „Медицинско списание на Нова Англия“. Изглежда очакваше от нея потвърждение. Шарън не виждаше смисъл да му го дава.

— Виждал съм книгата, която четете, на масичките до леглата на двамата ми най-интелигентни пациенти. Те са неизлечимо болни от рак...

Шарън се облегна назад. Мъжът имаше високо чело и властна брадичка.

— Чудех се какво ли е мнението на един нормален човек за нея...

Не можеше да не признае, че е привлекателен. Изглеждаше млад, спокоен, животът явно все още не го бе съсипал. Тя размаза соса върху салатата си с пластмасовото ножче и остави тубата на масата.

— Интересна е — каза тя. — Прилича на непринудена беседа за хора с душевни травми. — Не остана доволна от начина, по който репликата ѝ прозвуча.

Той се усмихна и гъстите му вежди се вдигнаха нагоре.

— И вие я четете, защото...

— Един от моите пациенти ми я препоръча.

— Къде работите?

— В Спешно отделение на Психото — отвърна тя и се почувства като хваната в лъжа. Пациентите от Спешното на Психото нямаха навика да четат много.

И да беше схванал несъответствието, той не го показва.

— Харесва ли ви там?

— Има си и приятни моменти — отвърна Шарън.

Той явно очакваше сега тя да го попита къде работи, но тъкмо когато осъзна това, забеляза, че държеше пръста си на мястото, докъдето беше стигнал в списанието и предпочете да не го прави. От това, че той я разпитва, съвсем не следваше, че и тя трябва да го прави. Погледна отново към салатата си, опитвайки се да измисли как да се отърве от него.

— Аз съм Франк — произнесе мъжът забързано, сякаш притеснен, че разговорът може да замре.

— Шарън — отвърна тя, защото някак си беше трудно да не го направи, макар че дори не беше ѝ подал ръка.

— Знаете ли какво още се канех да ви попитам?

— Нямам представа.

— Виждал съм ви тук... обикновено следобед и мисля...

— Давайте — подкани го тя.

— Ами, не можех да не забележа, че винаги ядете едно и също нещо — студена салата, руски сос и студен чай.

Успя да го каже. Шарън забеляза, че това му коства известно усилие. Сега той замлъкна, сякаш очаквайки да получи поздравление за наблюдателността си. Шарън изчака.

— Просто се чудех защо.

Тя се усмихна на себе си. Закачката му ѝ заприлича на голяма тромава топка. Тя я сграбчи и я изхвърли от парка.

— Защото така ми харесва. — Вдигна вилицата си. — А сега бих искала да се заема със салатата си. Така че...

— Добре — каза той и се усмихна.

Имаше хубава усмивка, забеляза Шарън. Широка, сърдечна и открита.

— Е, ще се видим пак — добави мъжът, напълно пренебрегвайки поражението си.

Той докосна с два пръста масата, жест, който накара нещо да пролази в стомаха на Шарън. После се запъти с небрежна походка към изхода.

Тя си взе малко от салатата. Вкусът ѝ беше както винаги — сладък и същевременно солен. Бебешка храна за възрастни. Взе си още малко и усети, че се чувства гузна за това, че беше скастрила бедния Франк.

Ами ако той по някакъв начин си даваше сметка за гузното чувство, което тя изпитва по отношение на него? Какво ли би си помислил?

Нищо чудно точно тази да е била неговата цел.

Не, едва ли. Дори един запален читател на „Медицинско списание на Нова Англия“ не би могъл да бъде чак толкова умен.

Пък и освен това усмивката му беше прекалено мила.

[1] Дискинезия — разстройство на координираните двигателни актове, включително и на вътрешните органи. — Б.ред. ↑

4.

Сенатор Арвин Редуел седеше в конферентната зала на Сити Хол между кмета и Едуард Маккинън. Вътрешно изпитваше недоумение от обстоятелството, че му се налагаше изобщо да бъде тук. Асистентът му Леймар мънкаше безсмислици по микрофона в продължение на петнадесет минути, от което Едуард явно се чувстваше отегчен, кметът бе изпаднал в обичайната си безметежност, а на самия сенатор му беше додеяло.

Той вдигна ръка. Леймар прекъсна мънкането си по средата на думата, което припомни на сенатора защо всъщност харесваше това момче.

— Вижте — обърна се Арвин към събралите се членове на Управителния съвет на общината и активисти по териториалното развитие, — работата не е в това, че се опитваме да напъхаме този залък в гърлото на един или друг квартал. Работата е в това, че според нас, това петно в долен Ийст Сайд на Манхатън е идеално...

Думите му бяха посрещнати с мощно дюдюкане. Един възрастен ирландец, адвокат, който определено излъчваше достойнство въпреки поизмачкания си костюм, се изправи от мястото си и махна с ръка на множеството да се успокои.

— Арвин, ние с теб се познаваме не от вчера, затова да си го кажем направо. Ако беше избрал някое петно, което е напълно занемарено, да речем като онези наистина ужасни сектори в Саут Бронкс, тогава би било доста смислено да строиш там затвор. Това осигурява работни места, способства за развитието на други видове бизнес. Чудесно. Въпреки че сега, както сочат проучванията, мнозинството граждани не са убедени, че още един затвор е най-доброто решение на проблемите. Ако ми беше казал, че ще откриеш този ваш затвор в Саут Бронкс, щях да ти кажа — давай. Давай, стани пионер, спасявай света, направи нещо ново. Но ти искаш да го направиш на място, където всичко е мирно и установено. И за това ще събаряш цели карета с прилични домове за хора от дребната и средната класа, ще оставиш без подслон хиляди хора, за да построиш

нещо, което ще прилича на Дахау — не виждам с какво това ще бъде от полза за квартала. И знаеш ли какво ще ти кажа — единствената причина да го правиш в долен Ийст Сайд е това, че не можеш да го пробуташ никъде другаде. Е, аз ще се боря с теб. — Публиката бурно го аплодира. — А що се отнася до Едуард — той посочи с пръст Едуард Маккинън, който беше изпънал гръб зад масата, — това противоречи на абсолютно всичко, което досега си твърдял. Така ли поддържаш традицията в градските райони? Вземаш един квартал, който органически се е развивал в продължение на толкова години, и го захлупваш. Едуард, ти самият би ли искал детето ти да расте близо до затвор? До такава степен ли си изгубил надежда, че може да се печели от ниските наеми в някои райони на града, та смяташ, че това е единственият начин да спечелиш повече от тях? Това, което искаш да построиш тук, ще хвърли сянка върху всеки, който живее в този район. Нима не го разбираш? Или всички твои думи досега са били само демагогия?

Нови, сдържани ръкопляскания.

— Но, Едуард — продължи той, — даваш ли си сметка кои са хората, с които делиш една постеля? Тези хора искат да приватизират всичко — съдебната система, полицията. Това ли всъщност е твоята философия?

Едуард изправи гръб и придърпа микрофона.

— Аз съм първият, който ще се съгласи, че дългосрочните цели на „Стрейтмор“ сега-засега изглеждат встрани от основните тенденции — но кой знае? Когато Форд е произвел първата си кола, сигурен съм, че представата за една нация с междущатски магистрали е изглеждала твърде чужда за мнозина хора...

— Но частните полицейски сили? А корпоративно договорената съдебна система? Това ли е идеята, която ти поддържаш? Би трябвало да е това, след като купи такъв огромен дял от компанията...

Едуард поклати глава:

— Аз вложих парите си в най-добрата компания за строителството на частен затвор. Те са агресивни, имат краткосрочни цели, но дългосрочни намерения, съгласен съм с теб. В краткосрочен план обаче те ламтят да се разширяват на строителния пазар. Ето затова представляваме страхотна комбинация.

— Но какво ще ми кажеш за контрола и за баланса? Не разбираш ли, че дългосрочните им намерения никак не са в духа на Конституцията на тази страна и Хартата за човешките права? Не може да има никаква по-висша власт в независимото правораздаване, освен „Стрейтмор Секюрити“? Ето това не мога да го намеря никъде в кодексите, Едуард.

— Аз не съм теоретик по конституционно право — но не мисля, че трябва да спираме развитието на една компания само заради това, че след десет, двадесет, тридесет години може да им хрумне да потърсят нови форми на бизнес. Слушай, аз отговарям пред моите акционери. Каквито и да са дългосрочните намерения на „Стрейтмор“, аз трябва да се грижа за това концерн „Маккинън“ да печели това тримесечие, следващото и следващото. Ето тук е моята пряка отговорност. И по този начин мога да го постигна.

Човекът с измачкания костюм поклати глава.

— Значи сега ти връчваш писмено заявление да купиш сградата „Карнеги Хейдън“, една руина, от която градът се опитва да се отърве от години насам, като най-подходящото място да започнеш да укрепваш своята нова империя. Е, разбирам, че си го замислил много добре. Ако дадем тази сграда, няма да можем да ти се опрем за никоя друга. Но ако имах пари, бих ти предложил Луната, само и само да те спра.

Едуард хвърли на Арвин дискретна полуусмивка. При цялото си красноречие, човекът с измачканите дрехи беше оборил собствените си аргументи. Защото никой не можеше всъщност да направи каквото и да е със сградата „Карнеги Хейдън“. Доколкото Едуард Маккинън разбираше от маркетинг, тя беше най-подходящото място — недалече до „Гумс“ — тукашния градски затвор, и все пак не толкова близо, че да създаде в общественото мнение представа, че възниква пряк конкурент. И освен това се намираще в квартал, чийто възход отдавна беше отминал. Можеха да закупят колкото земя им е нужно, щом възникнеше необходимостта да се разширят. Но това, което беше още по-хубавото — „Карнеги Хейдън“ олицетворяваше една филантропична представа от миналото. Фактът, че сградата представлява руина, която трябва да се срине, показваше безапелационно ограниченията на стария модел на действие. Може би някога е била красива, но сега тя представляваше само свърталище на

плъхове, и когато сапъорите вземеха нещата в свои ръце, никой — Едуард беше сигурен в това — нямаше да се възпротиви.

Трябваше да се започне с Манхатън, да се създаде впечатлението, че „Стрейтмор“ е всепризнатият лидер в тази област, но градската управа беше дала да се разбере, че при настоящата бюджетна криза е твърде склонна да разпродаде доста обекти, които тя смяташе — коректно или не — за бели слонове. Едуард вече беше хвърлил поглед на един кратък списък на подбрани от градската управа имоти в Бруклин и Куинс — старият терминал за голф, огромното пространство на текстилната фабрика „Прометей“ — красиви стари постройки, чието време беше отминало, но които все още се крепяха. Всички изглеждаха свършени за „сателитните изправителни модули“ на „Стрейтмор“ и за постепенно разширяващото ѝ се присъствие в местната правораздавателна система, което неизбежно щеше да последва.

Ако впоследствие той успееше да намери също толкова подходящи имоти като „Карнеги Хейдън“ в други райони, в други градове, на други строителни пазари, където смяташе да проникне, щеше да помете конкуренцията.

Привлекателната на вид корейка започна сеанса с теста „Бендер Гещалт“ за двигателни и визуални умения, който не беше любимият на Бил, но му допаднаше. Органичните и неврологични симптоми бяха нежелателни. Той прерисува много внимателно малките квадратчета и завъртулки, макар че си достави удоволствие, като струпа всичко в единия ъгъл на листа. Тъй като по идея квадратът символизираше мъжкото, а кръгът женското начало, той се постара квадратите му да бъдат изрядно малки и с отворени краища. Рисунката му „Къща за трима“ представляваше разкрасена комбинация от няколко варианта, които беше прегледал в учебниците в своя сутерен. След това се прехвърлиха на „Роршах“ — дискретен, сложен, флуиден тест, който Бил обожаваше най-много от всички.

Тук липсваше концепцията за „верни“ отговори. Всъщност в това се състоеше същинската му красота. Милиони хора бяха давали отговорите си на десетте мастилени петна, публикувани от Херман Роршах през 1921, една година преди внезапната му смърт. Върху този

тест бе възникнал солиден теоретичен фундамент, подкрепен с много томове литература, описваща как различните симптоми се разкриват в реакциите на хората спрямо тези петна. Бил ги беше изучил старателно.

Винаги го беше изненадвало колко дантелени и фино красиви изглеждаха оригиналните изображения, особено цветните — ето това например, с приличащите на паяжина червени нишки, златното и зеленото, искрящи като ангелски одежди.

Първата карта май беше най-страховита. Направо приличаше на маска за Хелюин. Бил знаеше, че разпознаването на форми представлява стандарта, по който се оценява чувството за реалност: шизофрениците по правило са склонни да различават форми в най-неочаквани детайли на рисунъка.

— Тук виждам една ръка, някак подута — посочи той. — Тя гние. Загнила е. А ето я и дланта — затворена.

Нарушения на границите на егото. Той посочи малко встрани.

— Но в нея има дупка, липсва мускул — това е бялото.

Бил обмисли няколко отговора, представящи наличие на „бариера срещу психологично проникване“, но изведнъж се улови, че се колебае: „Не бива да прекалявам, за да не си помисли Шарън, че съм пълен скапаняк“. Депресията, сети се той, в черните петна на рисунката, описвайки как му приличали на животни, замръзнали във времето. По-късно щеше да се спре на неодошевени, животински и човешки движения. Известно време продължиха с обсъждане на реакциите му, след което той се прехвърли на следващата карта и се докопа до малко по-светлите оттенъци на черното, наблягайки на идеята за трансформиране на цветовете оттенъци във форми, един от единадесетте признака на Екснър и Уайли, доказващи склонност към самоубийство.

После следваше „Тестът за тематично възприятие“, който включваше съчиняване на сюжети, асоцииращи се с двусмислени рисунки, и с това се приключи. Единственият тест, който не беше имал възможност да проучи в литературата, беше „ММПИ“, с неговите 550 въпроса, които заковаваха диагнозата изключително точно. Но той беше скъп и изискваше поне седмица време, за да бъдат анализирани отговорите от една компания в Джърси. При това обикновено се

прилагаше с изричната уговорка, че някъде по трасето някой може да бъде подкупен.

— Да ти кажа честно — говореше доктор Ами Сунг по телефона на Шарън един час по-късно, — този човек има много добър потенциал за лечение. Пораженията са доста дълбоки. Деформацията на физическите представи е сериозна. Майчинско-танатичните представи са много. Даде седем от детерминантите за склонност към самоубийство по Екснър-Уайли. Обикновено се искат осем, но е доста близо. В същото време е адски умен, познанията му са твърде разностранни, има отношение почти към всяка област на човешката дейност. Малко изолиран социално, но без съществени признаци за сексуална незрялост. Дали е опасен за себе си и за околните? Да, бих казала. Но е творчески тип, това му го признавам. И всъщност, много е сладък. Следобед в пет ще получиш доклада ми.

Шарън ѝ благодари и затвори телефона. Беше толкова странно. Ако бе успяла да защити докторат, тя самата щеше да провежда тестове като Ами. Но Ами проучваше симптоми на хартия, горе в кабинета си, докато Шарън се занимаваше с хора. Тя привърши с измерването на кубическите сантиметри антипсихотици в малките чашки и изкара подноса с течните лекарства през вратата на помещението за медсестрите. Чувстваше се като сервитьорка в бар за невролептици, понесла тези единадесет пластмасови чашки с различни комбинации от лекарства, примесени със сокове от боровинки и малини. Мина покрай Андрю Сенторо, който бе замръзнал в същата поза, в която го бе видяла и преди малко — изпънат по гръб, с едната ръка върху чатала му, другата вдигната нагоре към тавана, сякаш произнасяше монолог на Шекспир или държеше хваната муха. С него щеше да се заеме по-късно. Сред кататониците имаше отстъпчиви, които леко се поддаваха на влияние, както и опърничави. Последните изискваха изключително търпение, а Андрю беше адски опърничав.

Шарън се насочи право напред. Кармен беше тридесет и девет годишна, преждевременно състарена, и чуваше гласове, които разговаряха за нея, където и да отидеше. Съпругът ѝ я беше довел тук, цялата покрита с отоци по ръцете и раменете.

Шарън приседна до нея.

— Донесох лекарството първо на теб, за да видиш, че никой не му е направил нищо.

— Тук не можеш да вярваш на никого. — Кармен изпи чашката си. — Всички са кучета. Крадат ти месото от чинията. — Тя се опита да се изплюе, но устата ѝ беше съвсем пресъхнала от лекарството.

Шарън се изправи.

— Ще поговорим за това по-късно — каза тя и видя Малкълм, който се приближаваше, напомпан до пръсване.

— Това нещо с езика ми, пак става, пак става! — На лицето му се беше изписал ужас.

— Виж, Малкълм, лечението, което ти е предписано, не е виновно за това.

— Чувствам го, чувствам го, езикът ми се навива на руло като тоалетна хартия.

— Литият не причинява такова нещо. Даваме ти литий. Не си поел нищо, което може да го предизвика.

Малкълм страдаше от маниакална депресия с много бързи цикли — за тази година това беше петата му маниакална фаза и трета хоспитализация. Вече двадесет и осем годишен, той бил лекуван като юноша във Венецуела с антипсихотици и беше започнал да проявява първите симптоми на екстрапираמידални странични ефекти — неконтролируеми движения на езика и устните. Гарбър беше склонен да му ги предпише отново — антипсихотиците помагат много при силни фази на мания — но Кристъл беше подчертала, че това е учебнически пример и не бива да се поема такъв риск. Последното, което можеха да поискат, бе да доведат нещастния младеж до пълно избуяване на симптоматологията и той да прекара остатъка от живота си в неконтролируемо размахване на ръце.

Малкълм крачеше напред-назад, чешейки се под завързаните с шнур гащи и горницето на болничната му пижама се вееше разтворено зад него като платно.

— Не ги ща тез лайна — ломотеше той и от устата му хвърчаха слюнки. — Получих четиристотин хиляди долара от една банка на Трийсет и трета улица. — Той затрополи гневно към другия край на отделението.

Шарън се приближи до масата за игра на карти. Уолтър беше потънал в играта с Флечър, Шабаз и Родригес. Той беше от редовните

пациенти на Спешното отделение в Психото, бездомник, когото прибираха всеки път, щом параноята му се изостреше. Шарън прекъсна играта, за да му даде сока, който той жадно изпи.

После хвърли поглед към масата.

— Господа, май вече играете от доста време...

Флечър плесна картите си на масата и се пресегна да почеше крака си. Беше го счупил при един самоубийствен скок.

— Трябва да пуснете някой на ваше място.

Шабаз се намеси тежко, като изпечен мошеник.

— Ние само играем, мадам.

Родригес измърмори нещо на испански по адрес на Шарън и мъжете се разсмяха.

— Още половин час, господа — каза тя и погледна часовника. — Който загуби, отстъпва мястото си. Ясно ли е?

Никой от тях не каза нищо. Тя продължи напред из залата.

Лекарствата имаха различна степен на ефективност. По принцип трябваше да подобрят психотичните симптоми, което позволяваше на пациентите поне да разберат и да вземат участие в решенията, които засягаха тяхното бъдеще. При относително ниски дози течните лекарства бяха по-лесни за приемане от хапчетата — не можеше да бъдат скрити под езика и след това изплюти. Шарън трябваше същевременно да следи да не би някой след това да отскочи до тоалетната. Често пациентите се опитваха да повърнат погълнатото.

Кристъл забърза из болничното с хапчета за пациентите с големи дози и неочаквано се натъкна на червенокосия Малкълм.

— Трябва да изпуша една — каза ѝ той. — Изпратили са касапин да ми вземе парите.

— Ще си получиш лекарството, щом направим кръвната проба.

— ЮНЕСКО ми иска кръвта, разбра ли? Обединените нации. Ще говоря там, щом си получа парите.

Шарън и Кристъл си размениха погледи през помещението. Понякога биполярните в маниакална фаза бяха очарователни, но друг път представляваха истинска досада. Най-последно тя се добра до Бил, седнал в инвалидната си количка в дъното.

— Последното — каза тя и му показа подноса.

— Развалено яйце — каза Бил. — Приличаш ми на стюардеса... как само обикаляш с този поднос. Всички тези човешки мозъци, които

се люшкат и въртят около теб. Човек трябва да има много здрави нерви, за да пази равновесие тук.

— Приемам го като комплимент — отвърна Шарън. — Това е за теб.

— Впечатлен съм как успяваш да запазиш спокойствие, без да изпадаш в цинизъм.

— Достатъчно съм цинична — репликира го тя, стараяйки се да погаси двусмислената конструкция, която се бе опитал да изгради.

Той се огледа.

— Тогава защо работиш тук?

Точен удар. Тя се опита да намери отговор и успя.

— Толкова съм цинична, че смятам всичко това за нормално.

— Това не е цинизъм, а покаяние.

Шарън оцени уместността на тази реплика, но логиката в нея я порази. Чарли, разбира се! О, господи! Чувствата ѝ се надигнаха и тя се постара да ги поеме телесно, без да се издава външно, ала флуидът на страха се плъзна нагоре и накара сърцето ѝ да се разтупти. Откъде е могъл да разбере това? Или нейната драма бе толкова ясно изписана на лицето и? Той я гледаше в очите.

Бил усети как нейните и неговите мисли се гмуркат успоредно като делфини и изскачат на повърхността, за да глътнат въздух.

— Да — въздъхна той, преди да произнесе: — Всички ние градим собствените си затвори.

До него имаше празен стол и тя приседна. Опита се с това движение да придаде небрежен израз на лицето си, но не сполучи.

— Твоят кой е? — попита го тя, все още държейки малката пластмасова чашка с червения сок в нея.

— Ню Йорк, всеки сантиметър от него. Имам едно мазе, където събирам мозъка си. Самотната крепост на Супермен. А на това място тук ти трябва да бъдеш Супермомичето.

Шарън поклати глава.

— Не-е, Супермомиче не ми отива. Аз съм просто една Луис Лейн. — Подаде му чашката. — Готови ли сме?

— Ако глътна това, ще ме освободиш ли от тази количка?

— Подписваш договор, че няма да се самоубиваш, обещаващ, че няма да си размотаваш превръзките...

— Добре, добре, добре — отвърна Бил. — Обещавам.

— Значи се разбрахме — каза тя. След това отвори пакетче със сламка, пусна я в чашата и му подаде да отпие.

— Нали не е торазин — попита я Бил, след като всмукна през сламката.

— Не-е, само халдол.

— Вкусът на торазина е отвратителен — каза Бил и дръпна още веднъж през сламката.

След като приключи, Шарън издърпа количката от стената и развърза дългите платнени колани от гърдите, китките и стъпалата му.

Бил се изправи и се задържа известно време с изпънати към тавана превързани китки.

— Протягаш се като някой танцор — каза му Шарън.

Беше силен, мускулест и в същото време гъвкав.

Той отпусна ръце.

— Не съм го наследил от майка си, ако това имаш предвид.

Всъщност, си го беше помислила.

— Е, нали знаеш, средата...

Бил поклати пренебрежително глава.

— Мама почти спря да танцува след последното шоу в „Хамърстайн“, когато го свалиха от сцена. Недей да си мислиш, че сме изпъвали крайници всяка сутрин и че сме правили заедно упражнения.

— Добре, а какво сте правили?

Това го сепна. Той се замисли.

— Преди да се ожени за онзи негодник? Или след това?

— Преди — отвърна Шарън напосоки.

Първият му импулс беше да отговори разсеяно, разбърквайки истината с неистина, но изведнъж си спомни за жилището в Четиридесети район в Уест Сайд, аромата на утрото, и изведнъж се оказа отново там, в онези дни.

— Ставах от сън — заговори той, — правех си зърнин за закуска, после приготвих „Господин Кафе“ за нея и за поредния ѝ гост в спалнята, който обикновено беше някоя важна клечка. Когато беше сама и имаше нужда от глътка, за да стане, ѝ подавах чаша кафе с няколко капки водка. Така си отваряше очите.

— На колко години си бил тогава?

Бил вдигна рамене.

— На дванадесет, тринадесет, четирнадесет? Мама не обичаше да спи сама. Понякога, когато беше много пияна, лягаше в леглото с мен, просто за да има тяло до себе си.

Този задник Гарбър понякога наричаше нещата с точните им имена. Шарън се овладя и лицето ѝ остана безизразно.

— Трябва да си се чувствал много неловко.

— Не-е, това беше просто мама.

Настъпи тягостна пауза и Шарън си помисли: „Добре де, по дяволите, какво пък толкова?“.

— М-да, и аз съм преживяла подобно нещо. — „Разбира се, при мен не се е налагало да спим заедно...“, помисли си тя, но не го каза. — Доста странно се чувства човек, когато трябва да бъде родител на собствения си родител.

— Мама или татко?

— Мама. Татко почина, когато бях още малка.

Мозъкът му бе оплескал цялата стена.

— Майка ти ожени ли се повторно?

— Не — отвърна Шарън. — Не, не, не. Ти обаче си имал втори баща...

— Имах. Бяха женени само три години. Преди това той вече два пъти се беше женил.

— Странно. Майка ти е била доста особен случай. Но ти говориш за нея с такава привързаност.

— Хм... Дължа ѝ някои неща.

— Например?

Той таеше нещо в себе си. Шарън го прочете в очите му.

— Например изкуството — каза Бил. — И политиката. Възгледите ѝ бяха непоклатими. — После нещо в погледа му изведнъж се промени, стана по-мил. — Ти мислила ли си някога за връзката, която възниква между зрителя и картината в една изложба?

— Ами — опита се да отгатне тя, — човек я гледа, разбира какво се опитва да му каже...

— Не, не, не. Всеки, който гледа една картина, я променя по някакъв дълбинен, субатомичен, електричен начин.

Шарън го изгледа скептично.

— Сериозно говоря. Картината променя човека, но в същото време и той я променя. Слагат си отпечатък един на друг.

— Не съм убедена, че е точно така — произнесе Шарън предпазливо.

— То е невидимо. — Бил говореше съвсем разумно, сякаш го беше чел в „Сайънтифик Американ“ миналата седмица. — Различните комбинации предизвикват различни следствия... Представи си например как някакъв ужасен престъпник купува тристагодишно маслено платно на Рембранд. Връща се къщи и го увесва на стената. И докато го гледа, само от въздействието на особения му поглед, картината изведнъж се превръща в кървавочервено петно.

Магическо мислене, помисли си Шарън.

— Имаш силно въображение — каза тя.

В този момент Малкълм, дребният червенокос Малкълм се затътри към масата за игра на карти, пхна ръце под нея и изкрещя:

— Шибаните негри ми взеха скапаните *пари*! — След което надигна масата и преобърна всичко, а картите и вестниците се разлетяха из помещението.

Суматохата последва незабавно. Хора, които секунди преди това бяха потънали в собствените си светове, изведнъж с трясък се върнаха на земята и се разкрещяха. Флечър виеше от болка под ръба на масата, който при падането беше затиснал крака му. Останалите трима картоиграчи се бяха изправили и с викове налитаха към Малкълм, притискайки го към стената.

— По дяволите! — извика Шарън. — *Охрана!*

Тя изтича при Флечър, измъкна го изпод масата и му помогна да си пробие път през скупчените хора. Вдигна очи тъкмо когато Родригес смаза гръдния кош на Малкълм с един удар, после му нанесе още един. Кристъл се появи изневиделица, следвана от дежурния интернист в Психиатрията, Брайън, чийто корем подскачаше, докато тичаше към развилнелите се пациенти. Малкълм отново се изправи, стиснал с две ръце краката на един стол и го заразмахва пред себе си, така че никой да не може да се приближи до него.

— Искам си *парите*! — крещеше той. — Искам си скапаните *пари*, отрепки такива!

И той стовари стола върху Уолтър, който рухна, окървавен и виещ от болка.

Шарън блъсна вратата на офиса за медсестрите и взе един флакон с неразредена течност от заключения шкаф. Капачката на една

спринцовка изпука в ръцете ѝ, тя ѝ постави игла и я напълни, след което се върна тичешком в болничното.

Хектор междуременно беше разкарал Родригес от купчината боричкащи се тела с помощта на палката и сега се връщаше, като им крещеше да седнат. Малкълм беше останал с вдигнат стол срещу Шабаз, който с войнствено изражение и с вдигнати пред лицето си ръце се мъчеше да докопа краката на стола и да разкъса червенокосия.

— Аз и ти, говедо — повтаряше той, — сега сме само аз и ти.

Интернистът Брайън беше пребледнял. От него не биваше да чака помощ, помисли си Шарън не за първи път. Тя се приближи до Шабаз с вдигната като оръжие спринцовка в ръката.

— Махни се от него — нареди му тя.

— Ще го накълцам този скапаняк.

— Само да го докоснеш и ще те набутаме за побой. Отиваш право в затворническото и няма да излезеш оттам.

— Послушай я, сладур — обади се Кристъл отстрани.

Дълго време Шабаз не стори нищо, почервенялото лице на Малкълм срещу него видимо се тресеше от гняв. После ръцете му изведнъж се понесоха напред, грабнаха краката на стола, измъкнаха го от Малкълм и той го запокити с все сила към отсрещната стена. Столът се прекатури върху обърнатата маса и изтрополи на пода. Шабаз се понесе покрай Малкълм към другия край на болничното.

Шарън го изгледа как се отдалечава и едва сега успя да си поеме отново дъх.

— Трябва да ти сложа това, Малкълм — каза тя и в този момент нещо прецрака в главата на Андрю Сенторо. Сложна комбинация от памет, химикали и незнайно от кого натиснатия спусък на животински инстинкт се задейства и малкият Андрю, който в последните два дена беше стоял в една поза, безмълвен и вдървен, премина от състояние на кататонично вцепенение във фаза на кататонична възбуда за по-кратко време, отколкото може да се отключи врата.

Звукът, който той нададе, когато надигна масата и я залюля над главата си, представляваше истински взрив на дълго потискана ярост. Той я тресна в армираното стъкло на помещението на медсестрите, надигна я и я фрасна отново и отново, докато нишките на телта се разкъсаха, стъклото се разби и парчетата изпопадаха с трясък.

Шарън затвори очи и мигом потъна в спомена за счупено стъкло — всяка частица въздух бе пропита със стъклен прах, когато колата се вряза между двете платна в движещото се насреща комби. Тя потъваше, нещо в нея потъваше дълбоко и устремно. И изведнъж усети, че в стомаха и в главата ѝ няма кръв, зави ѝ се свят и краката ѝ повече не успяха да я задържат.

Бил стоеше отстрани и следеше всеки неин жест. Лицето ѝ придоби цвят на тебешир, тя протегна ръка, за да запази равновесие, спринцовката полетя от разтворените ѝ пръсти и се изгърколи по линолеума. Той пристъпи към нея тъкмо когато се свличаше. Прихвана я и в продължение на един дълъг миг се помъчи да задържи тънкото ѝ безжизнено тяло, като отчаяно се бореше да не я изпусне и главата ѝ да не се удари в пода. Даваше си сметка за шумотевицата, която Андрю вдигаше, блъскайки масата в прозореца на вратата. На три стъпки от нея Малкълм се беше проснал на пода, размахваше крайници и се кикотеше. Шарън изглежда не можеше да си поеме въздух, очите ѝ бяха полуотворени. Той виждаше как се бори да не изпадне в безсъзнание. Положи я внимателно на пода и се огледа за спринцовката.

Беше се изгърколила чак до другия край на помещението. Той се затича, вдигна я, но в този момент нещо се удари в стената и падна на пода зад него. Бил се извъртя и видя как Андрю Сенторо смъква болничната си пижама и се стоварва върху Шарън, стиска с ръце главата ѝ към пода и залепва устни върху нейните, а разголените му слабини се изпъват върху нея.

Шарън извърна очи към Бил и той съзря ужаса, с който бяха изпълнени. Остави заредената спринцовка до главата ѝ, стисна гръкляна на Андрю, издърпа ръката му от шията ѝ, замахна с юмрук към гръбнака на мъжа и го отхвърли от нея. Огромният бял член на лудия се люшна под флуоресцентната светлина. В това време Хектор и Кристъл хванаха по един от краката на побеснелия пациент, докато Бил се бореше със зъбите и лактите на нападащия мъж. Шарън успя да се надигне и докопа спринцовката. Свали капачката на иглата и я огледа дали е здрава.

— Дръжте го — каза тя, заби иглата дълбоко в мускула на оголеното бедро на Андрю и натисна буталото.

Изминаха десет секунди. Двадесет секунди. Андрю бълваше потоци словесна мръсотия. След четиридесет и пет секунди той се отпусна. Очите му се замъглиха и те разбраха, че е безопасно да го пуснат.

— Благодаря ти — промълви Шарън, облегна се на стената и се помъчи да си поеме дъх.

— За теб винаги, Шарън — вдигна рамене Бил. — Винаги.

5.

— Гарбър винаги ги върши такива — говореше Шарън. — Предизвиква нещата и после оставя другите да се оправят с тях. Мразя такива хора.

Изведнъж, без никакъв повод, в главата ѝ изплува споменът за шарките по дървото на люлката на верандата на първия им дом. Тя отпи от чашата си с „Маргарита“.

Двете седяха в „Пуерто Валарта“, шумното капанче, недалеч от „Белвю“. Шарън и Кристъл идваха тук само когато бяха в лошо настроение. Картофките бяха мазни, но коктейлите безспорно страхотни, а и заведението се намираше по средата между квартирата на Шарън и станцията, откъдето Кристъл взимаше метрото.

— Този тип е имал гувернантки — каза Кристъл. — Бас държа, че е имал гувернантки. Матрони в черно, по-възрастни от майка му, които са му изнасяли гърнето. Свикнал е да мисли, че винаги около него се върти някой, който ще му събира мръсните гащи от пода.

— Ей, не съм дошла тук, за да бъда в неговото „екипче“ и да получавам удари всеки път когато се издъни. — Шарън отпи от чашата си. — Можех да си остана в щата в община Дъчес — в малкото тихо градче, да водя групова рехабилитация, да консултирам младежи...

— И да минаваш с колата покрай гробищата всеки път, когато ти се наложи да напазаруваш нещо от супер...

Шарън направи гримаса.

— Нямах да е чак толкова лошо, но си права. От тази гледна точка щеше да е ужасно. Всъщност, семейството на Рик бяха наистина добри хора, наистина добри...

— Но ти имаш нужда от тях толкова, колкото те от салмонела.

Шарън се засмя.

— Горе-долу. Но поддържахме връзка.

Тя се сети за малката чантичка на Чарли с Мики Маус, лежаща кротко на дъното на чантата в скута ѝ. За пореден път положи усилие да пропъди тази мисъл от главата си. Господи, напрежението всеки път я караше да се сеща за това. После забеляза, че някой пресича

ресторанта и се насочва към тяхната маса, къдрокос, с волева брадичка, и тя изведнъж се почувства като хваната в капан на стола си.

Той среща погледа ѝ, усмихна се и продължи уверено към тях, сякаш го беше поканила.

— Радвам се да забележа — каза той, след като се приближи до масата им, — че от време на време взимате и по нещо друго, освен студена салата.

Кристъл премести поглед от Шарън нагоре към непознатия, после отново към нея и на лицето ѝ се изписа полуусмивка. Тя я прикри, като отпи от чашата си.

Шарън се чувства задължена да каже нещо.

— Здравсти — промълви тя.

— Здравсти — отвърна мъжът. — Аз съм Франк — обърна се той към Кристъл.

— Аз съм Кристъл — отвърна тя. — А тя е Шарън. — Последното беше придружено с недвусмислено помръдване на палеца.

— Знам — каза мъжът и се обърна към Шарън. — Как сте?

— Оцеляваме в общи линии, благодаря. — Постара се да го произнесе високо, уверено, като човек, който няма нужда от нищо и от никого.

— Не звучи много весело.

— И не е — обади се Кристъл, поглеждайки към Шарън, която ѝ направи физиономия със стиснати зъби и блеснали очи.

— И двете ли работите в Спешното отделение на Психото?

— Аха — кимна Кристъл.

— В хирургията нещата наистина са по-предвидими — идват болни, изрязваш им нещо и или умират, или продължават да се търтят по земята, но господи, вие от Психото сигурно имате много неща за разправяне...

Последва къса пауза на очакване, като и двамата гледаха към нея. Шарън забеляза насмешливия поглед на Кристъл и си помисли: „Е, хайде, да се държим като възрастни“.

— Да — отвърна тя. — Можеш да питаш всеки от тях какво им казват гласовете в този момент и в повечето случаи ще ти кажат.

— И какво казват обикновено?

Шарън се замисли.

— Обичайният поток от неконтролирано дърдорене, било за, било против самите тях.

— Или пък „Ще те шибам, ще ти шибам, ще те шибам...“. Това се случва много често — намеси се подкрепящо Кристъл.

— Командни халюцинации...

— Нещо като „Убий президента“! — Франк неуспешно се опита да имитира глас на побъркан.

— Ченгетата ги обичат такива. Изпращат ги в затворническото на осемнадесетия етаж и ги държат зад решетките — добави Кристъл. — Не ги пускат, но не им взимат по двеста долара.

— Имахме една пироманка. Тя чуваше гласове, които я караха да предизвиква пожари — спомни си Шарън. — Ставаше много мила, след като си получеше лекарствата.

— Подмокряше ли се в леглото? — попита Франк. — Била ли е жестока към животни?

— Голямата тройка — каза Кристъл.

— Всъщност да — поясни Шарън. — Има три класически симптома за склонност към серийно убийство. Тя ги проявяваше и трите. Но не беше направила нищо, когато дойде, тъй че просто състоянието ѝ се подобри и напусна.

— И сега тази жена е някъде навън...

— Не си пие лекарствата и чува същите гласове — допълни Шарън и тримата се засмяха.

— В хирургията няма такива неща. Дами, ще позволите ли да ви почерпя? — Той посочи празните им чаши.

— Разбира се — отвърна Кристъл.

— О, не — отказа Шарън.

Двамата я изгледаха въпросително.

— Всъщност, защо не — примири се тя, поглеждайки Кристъл. — И без това отдавна не са ми кавалерствали, нали!

Шарън лежеше под къдрокосия, с широко разтворени бедра, глезените ѝ бяха върху раменете му. Очите му бяха затворени и той проникваше дълбоко в нея, блъскайки ритмично слабините ѝ с бедрата си. Ръцете му бяха притиснали слепоочията ѝ, дланите му бяха стиснали китките ѝ надолу, така че единственият избор, който ѝ

оставаше, бе да реши дали да остане с отворени очи, или да ги затвори. Тя ги затвори и въпреки че в този миг се мразеше заради дълбокото презрение, което изпитваше към себе си, удоволствието вътре в нея се надигаше, сладката тръпка излизаше извън контрола ѝ.

Тя разтвори още по-широко крака, отказа се да мисли за каквото и да било и му се отдаде напълно. Искаше ѝ се да изчезне, да се разсее. Това беше единственото ѝ желание. Да сграбчи смъртното си тяло, да го разкъса и да го остави на купчина върху пода. Нямаше нужда от идентичност. Искаше оргазъм, а този мъж, който я беше приковал, който се движеше все по-бързо и по-бързо вътре в нея, този мъж разкъсваше на дрипи всичко, което тя знаеше за себе си и което я интересуваше, оставяйки ѝ един-единствен изход.

Как се казваше?

Фил. Не, не беше така. Пронизваше я сърцато, но не се казваше така. Тя зарови в ума си и изпита омраза към себе си заради тази внезапна, глупава фройдистка блокада на паметта.

Отвори очи и се вгледа в лицето му. Видя над себе си едно яростно червено петно. Очите му бяха затворени, лицето му изразяваше едновременно безсмисленост и решителност. Върху него нямаше сякаш никакво място за удоволствие.

Франк.

Да, разбира се. Франк де Лео, доктор по медицина. Всичките тези „Маргарити“ във „Валарта“, после Кристъл ги остави сами, после пътуването с таксито до... къде? До „Нощен кошмар“ — един от онези нощни клубове. После още бира и текила, и тя как го слуша да ѝ разправя на висок глас, че ако той и бившата му жена не бяха приключили в съда, никога нямало да има шанса да я срещне. Беше привлекателен и не му липсваше чар, но беше по-млад от нея, с онзи глупаво наперен маниер, който не беше чак толкова забавен.

Беше пияна. И в едно от полутъмните малки сепарета на клуба той я беше целунал, а тя се бе отзовала на целувката му. А сега бяха тук, в жилището ѝ, в два часа сутринта, и той се мъчеше да се сдобие със своята идентичност, докато тя се опитваше да изгуби своята.

По дяволите, само една лошо прекарана вечер и всичките ѝ разрушителни инстинкти бяха избликли на повърхността. Не беше правила секс... Откога, май от десет месеца? Почти единадесет. И предишния път беше същото — ужасно, пиянско нощно будване,

което използваше, за да се самонакаже, че изобщо бе допуснала в ума си идеята да бъде с някой нов мъж.

Тя отново затвори очи и тутакси в ума ѝ изплуваха синкавите цветни шарки на тапета над леглото им в спалнята в провинциалния им дом. Примигна, за да прогони картината, изви се леко, за да освободи китките си, надявайки се всъщност той да я прикове още по-здраво, и когато го направи, усети, че му е благодарна — поне това умееше да прави — и пронизващото като острие на нож удоволствие отново започна да се надига дълбоко в нея. Посегна да поеме това удоволствие, сякаш беше свещенодействие, което искаше да я погълне, да я обгърне с енергията си и да потъне в нея, преди да избухне.

Той започва да надава гърлени звуци, глухи стонове, излизаци дълбоко от гърлото му, после регистърът се смени и последва пронизителен, някак детински рев, висок и нечленоразделен, и той я зашиба яростно в собствения си оргазъм. Бързо измъкна члена си от утробата ѝ, стисна го с ръка за кондома, изтърколи се до нея и впери поглед в тавана, дишайки тежко.

Тя го погледна и си помисли: „По дяволите. Ура за него, а аз си останах пак така“. Зачуди се дали ще се сети да прояви достатъчно кавалерство и да се опита да ѝ го направи с език, или от нея се очакваше да остане задоволена само от забележителната му мъжка сила, която току-що ѝ бе демонстрирал. В часовете, които бяха прекарвали заедно, той не беше се проявил като особено възприемчив и чувствителен мъж. В ума ѝ изплува образа на Рик, после на Чарли и на нея изведнъж ѝ се доця мъжът просто да се разкара.

Така щеше да бъде най-добре.

Сети се за банята. Помисли си, че ѝ е нужна малко интимност, просто да затръшне някоя врата, да се свре в ъгъла и да остане сама. За съжаление, лежеше до стената. Тя се изправи, погледна го проснат до себе си и каза:

— Ей сега ще се върна, просто искам да...

Тя кимна към банята и вътрешно се ядоса на себе си затова, че се държеше толкова превзето и благопристойно след всичко, което току-що се бе случило помежду им. Леглото леко изскърца, когато слезе от него.

Той сякаш изобщо не реагира, просто лежеше изтегнат, като голяма риба, изхвърлена на плажа.

Шарън издърпа от стола стария си, много грозен и раздърпан халат, уви го около голото си тяло и се шмугна в банята. Затръшна вратата, облегна се на нея, затвори очи и дълго време имаше чувството, че ще повърне. Притисна стомаха си с ръка, стисна зъби и след като бушуването в корема ѝ заглъхна, се погледна в огледалото.

Това, което видя срещу себе си, я шокира. Приличаше на луда от „Белю“. С коса като гнездо на плъхове от сплъстени кичури и къдрици. Размазан черен грим около очите, сякаш беше плакала. С очи зачервени и болезнено подпухнали.

Пусна душа, топлата до края и съвсем малка струйка студена. Протегна единия си крак — водата беше чудесна — после застана под шуртящата вода, затвори очи и усети как горещия водопад се стича по тялото ѝ.

След десет минути, когато излезе от банята, тайно се надяваше той да си е отишъл, но не беше. Стоеше прав, обут в джинсите си.

— Мразя да бягам, но наистина може би ще е по-добре да се наспя вкъщи.

— За мен това не е проблем. — И наистина не беше.

— Благодаря. — Той се почеса по гърдите. — Мога ли да използвам банята?

— Моля.

Тя пристъпи до прозореца, отпи от чашата вода и започна да трие косата си с кърпата, загледана в осветените от луната облаци, носещи се над Емпайър Стейт Билдинг. Доця ѝ се да бъде един от тях, да се плъзга над света, достатъчно безплътна, за да мине покрай твърдите неща, без да могат да я наранят.

Чарли така и не беше видял Емпайър Стейт. Нито веднъж.

Чу се многозначително шуртене и Франк излезе от банята, закопчавайки ципа на джинсите си. Той отвори хладилника, надникна вътре и отново го затвори. Рисунката на вратата се полюшна от лекото течение.

— Това на сина ти ли е?

— М-м-м, да. — Шарън продължи да трие косата си.

— Сигурно е страшно трудно човек да преживее такова нещо...

— Преживява се.

— Не знам. — Той поклати глава. — Подобно изпитание сигурно би ме накарало да се хвана за първото нещо, което ми се изпречи на

пътя.

Тя спря и бавно свали кърпата от главата си.

— Искам да кажа, че наистина се справяш добре... Мога да го разбера.

Той не гледаше към нея. Гледаше рисунката на Чарли и само от това, че я гледаше, Шарън почувства, че я осквернява.

— Знам само — продължи той, — че бих търсил отговорите във всеки, когото срещам...

— Не се притеснявай, Франк. — Тя приключи с кърпата и я метна на облегалката на стола. — Не го правя.

Той я погледна с широко отворени очи и пристъпи към нея.

— Съжалявам, аз...

— Виж какво — Шарън взе четката си за коса, — не търся специална връзка. Не си мисли, че ще увисна на врата ти, само защото преди година и половина съм загубила мъжа и детето си.

Франк не отвърна нищо, изправен до хладилника с широко отворена уста.

— Работата ти е доста натоварена — продължи Шарън. — Моята също. Можем да се виждаме от време на време из „Белвю“. Би било чудесно...

Той я прегърна, притисна я малко вдървено и я целуна по бузата.

— Смятам, че си наистина забележителна жена.

Казва ми го, защото го оставям толкова лесно да се измъкне, даде си сметка тя.

— Сексът беше страхотен. — Той я погледна в очите. — Никоя досега не ми е откликвала така, както ти.

Шарън се замисли над това, опита се да прецени дали думите му бяха просто комплимент. Тя не му беше откликнала. Тя просто се бе опитала да го използва, за да прогони чрез него собственото си самоомерзение. Не му го каза. А после той докосна лицето ѝ, прокара пръст по белега, надолу по бузата покрай ухото и последва линията му под брадичката ѝ. Тази проява на интимност бе пресилена, Шарън не помнеше някой досега да го беше правил и се почувства отблъсната, но в същото време нещо дълбоко вътре в нея я накара да бъде нащрек.

Тя потръпна, надявайки се, че той не го забелязва и отстъпи крачка назад. В очите му имаше някакъв особен израз, който не можа да разчете. Приличаше ѝ на ястреб.

— Е — той също отстъпи назад, — май е време да си тръгвам. — Последва неловка тишина, докато се обличаше. — Ще ти се обадя тези дни.

— Добре. — На лицето на Шарън пробяга бърза, вяла усмивка. Той се приближи и я целуна. Не ѝ се искаше, но се подчини.

Мъжът взе сакото си и го преметна през рамо като Франк Синатра. Тя го отведе до вратата.

— Довиждане — промърмори той с престорена сърдечност.

— Довиждане — отвърна му тя и затръшна вратата зад гърба му.

Спря се пред хладилника, безмълвно и дълго стоя така, загледана в детинската рисунка на Чарли. Пръстът ѝ неволно търкаше белега под брадичката. Не почувства нищо особено. После се обърна, приседна на неудобния стар плетен стол и се загледа през прозореца към Емпайър Стейт Билдинг, към косия покрив на Ситикорп Център, и сгушения между тях спящ град.

Може би заслужаваше само това. Тези боксьори, които блъскаха в слабините ѝ, получаваха си дозата удоволствие и си отиваха. Беше си имала добър мъж и дете, и ги беше изгубила. Не че беше желала да умре по време на катастрофата, въпреки че тази мисъл понякога се прокрадваше като змия в мозъка ѝ и свиваше гнездо там с дни. Но сякаш фактът, че все още беше жива и стъпваше по земята представляваше някакво недоразумение, някаква космическа грешка.

Помисли си за баща си, за едрите му ръце, които я поклащаха на люлката на верандата, която сам бе направил. Беше му отнело седмици, при положение, че имаше толкова много работа. А тя и майка ѝ я бяха оставили на новото семейство, което щеше да живее в къщата, след като напуснаха.

Копелето Едуард Маккинън продължаваше да си живее тук, в Ню Йорк. Виж, той не представляваше космическа грешка. Шарън се сети за малката чантичка с цип на Чарли, с образа на Мики Маус, легнала като камък на дъното на чантата ѝ. Тя ѝ вдъхваше увереност. Осигуряваше ѝ контрол.

Апартаментът ѝ беше студен, празен и усоеен, сякаш бе разрушила нещо, за чието изграждане бе прахосала месеци. Франк де Лео, докторът по медицина, не ѝ даваше отговор на никакъв въпрос, тя го знаеше. Проблемът не беше негов. Беше неин. Понякога ѝ се приискваше да почувства нещо, имаше нужда да изпита нещо и се

опитваше. А след това единственото, което ѝ се искаше, бе да се върне отново към сивото си ежедневиe, да яде едно и също, да върви по едни и същи улици и всеки божи ден да изпълнява все едни и същи рутинни дейности. Това си беше чисто и просто оцеляване — без никакви чувства, защото чувствата, тя знаеше това, нараняват. Понякога дори изпитваше удоволствие от съществуването си, понякога го понасяше, а понякога просто ѝ се доцяваше да сложи край на всичко, да легне и да не се събуди повече.

Точно така бе постъпил баща ѝ. Беше прекрачил през собствената си ограничителна черта и тази възможност понякога неудържимо я влечеше.

6.

Когато Шарън влезе в стаята на медсестрите в девет часа заранта, Кристъл ѝ хвърли поглед и поклати глава:

— Ако ме питаш, бих ти казала да си идеш вкъщи и да поспиш поне дванадесет часа...

— Добре съм — отвърна Шарън и неволно се прозя.

— Струваше ли си поне? Надявам се, че си е струвало.

Шарън си сипа кафе и духна в чашата. Парата се разсея за миг и отново се заиздига нагоре.

— Не знам — продума тя най-сетне. — На такъв като него лесно се казва „да“.

— Така че?

— Така че не съм никак сигурна дали си заслужава непрекъснато да му казвам „да“.

Кристъл се замисли.

— Виж, нали ме познаваш, бих ти казала да не говориш много, просто се осланяй на опита си.

Шарън помисли над съвета ѝ.

— Може би. — Тя отпи от кафето. — Би ли ми дала вестника?

— В чантата ми е. — Кристъл ѝ посочи с лакът.

Шарън я взе, държейки кафето в другата си ръка и отвори вратата с коляно. До нея веднага се приближи един татуиран възрастен пациент със сплъстена от спането посивяла коса.

— Госпожице, имате ли цигара? Моля ви, услугете ми с една.

— В болничното не се пуши. — Тя затършува из джоба си. — Искате ли нещо сладко?

— Нямате цигари? — Той вече бе протегнал ръка.

— Съжалявам. — Тя измъкна три вафлички и ги постави на дланта му. — Пийте повече вода, ще помогне.

Той се затътри към банята да си изяде вафлите, сякаш му бяха дали хапчета.

Шарън се запъти към болничното.

Помещението беше тихо, дори сънливо. Всички пациенти или спяха, или бяха изтощени от лекарствата. Никой нямаше вид да се нуждае от вниманието ѝ, но скоро щяха, щяха. Тя седна на един стол в ъгъла, за да може да обхваща с поглед по-голямата част от помещението, настани се удобно, отпи от кафето и разгърна вестника.

„Бомбена заплаха опразва съдебно заседание за изнасилване на монахиня“ — гласеше заглавието на първа страница. Господи, горката монахиня. „Екзекутор на гейове намерен пребит: Осъденият за жестоки побои над гейове Антъни Янкович, 32, намерен пребит до смърт на седем карета от дома си в Кю Гардънс, Куинс. Той бе освободен от затвора в четвъртък след излежаване на четиримесечна присъда след инцидент с пребиване на гей в Томпкинс Скуеър Парк миналата година.“ Някаква форма на справедливост, помисли си Шарън и разлисти следващата страница. Тогава някой седна на съседния стол и промълви:

— Вие... Също ли сте... Никой?

Още преди да проговори, тя вече знаеше, че е Милт.

Шарън се усмихна.

— Понякога да, а понякога не. Зависи какво иска човек от живота.

— Ах. Какво искам ли? Ягодка с повече малцова глазура.

— И какви са асоциациите ти с това? — Винаги разумен въпрос.

— Съвсем очевидни. Когато боледувах като дете, мама ми обещавахе, че ако се оправя, ще получа ягодка с глазура.

— Така си имал какво да очакваш, освен ходенето на училище — каза му Шарън усмихнато.

— Казахте го като истинска майка — репликира я Бил и от внимателния му поглед не убягна как усмивката ѝ замръзна на лицето. Тя погледна встрани и лицето ѝ стана сериозно.

— Е — тя сгъна бързо вестника и го постави на скута си, — като оставим настрана глазурата, как се чувстваш?

Бил обмисли въпроса ѝ.

— Наистина ли искате да знаете?

— Да, чистата, нецензурирана истина.

Той прехапа устни.

— Мислех си... — започна той, затвори очи и потъна в мълчание.

Тя чакаше.

— Странно е, когато човек започне да остарява — каза той и поклати глава. — Усещала ли си някога, че живееш някак встрани от времето си? Сякаш знаеш всичко за един свят, всичко, което трябва да се знае за него, но той се променя толкова бързо, че ти не можеш да го уловиш, не можеш да го догониш...

Шарън имаше няколко готови отговора, но това, което си позволи да каже, беше:

— Какъв свят?

— Ню Йорк, този град.

— Никой не би могъл да го познава напълно.

— Така е. Но всичките му правила, играчите. Ако не ги познаваш, поне знаеш как да се добереш до тях, как да свържеш нишките. — Той погледна към нея. — Ти си отскоро в Ню Йорк, нали?

— От около година. Ти затова ли се нарязва?

— Можех да насочвам нещата. Можех да... да подреждам събитията. Нещата трябваше да следват една определена посока... — Ръцете му описаха спирали във въздуха. — Без изненади. Знаех го. — После той плесна с длани, отново и още веднъж. — Толкова ми е трудно да го изразя. Това е... просто имам мозъка си, всичката си нормалност, а всяко нещо се оказва покрито с тази изсъхнала и студена, вкочанена смрад.

— Това, което усещаш, е от лекарствата. Тялото ти все още се мъчи да реши как да постъпи с тях. Никой от нас не може да знае какво ще му се случи след ден или два. — Тя подхвана стандартното. — Никой не може да контролира всичко. В живота не става така. Няма го в служебните характеристики. Но ти явно си много способен човек. Например вчера, наистина съм ти благодарна, че ми помогна. Беше страхотен.

— Ами ти изглеждаше толкова не на себе си, когато оня счупи стъклото.

— Не знаех, че армираното стъкло може да се счупи. — Тя усети в гласа си нотка на оправдание.

— Как замръзна само... сякаш се оказа в клопка или нещо такова. Като в кошмар.

— Или в сграда — рискува Шарън. — С бюлетини в ръка.

Той го пропусна, без да я погледне.

— Мразя, когато няма изход — промълви накрая. — Мразя това. Тези белези са от стъкло, нали?

Шарън докосна с длан белега под брадичката си и усети, че се изчервява.

По дяволите.

— Да — отрони тя. — Катастрофа с кола, преди две години. — Олекна ѝ.

Известно време Бил не промълви нищо, само я гледаше внимателно.

— И после дойде в Ню Йорк.

— Горедолу. — Съзнателна уклончивост. Не че щеше да ѝ помогне много. — Когато бях дете в провинцията, винаги ми се искаше да живея тук. — Защо ѝ се струваше, че му казва прекалено много?

Настъпи тягостна пауза, в която думите висяха тежки като камъни помежду им.

— Загубила си нещо, някого, някаква своя вселена. Загубила си я, тя си е отишла, и сега си тук — изрече Бил и Шарън не можа да устои, кимна.

Не биваше да го прави, но нямаше избор. Беше я хванал. И двамата го разбираха. Осъзнавайки това, тя почувства, че нещо става помежду им и го пожела.

Отмести поглед встрани, но не стана, не тръгна през помещението. Веднага осъзна, че това е втората ѝ грешка след кимването, което беше първата. По дяволите, тя изведнъж бе започнала да потъва и отчаяно се опита да изплува и да овладее играта.

— Какво изпитваше, когато започна да се режеш? — Беше успяла.

Бил се замисли над въпроса ѝ.

— Съществува един вид паника, която се надига, сякаш всички твои части се опитват да се разпилеят с космическа скорост, всяка от тях следва свой път, свое, различно предопределение. Започваш да режеш, и това е единственото, което те кара да се чувстваш цялостен. Изведнъж се появява център, има гравитация, нещата започват да следват едно след друго.

Шарън си помисли за чантичката с Мики Маус на дъното на дамската ѝ чанта, малък плътен център на гравитация, който

присъстваше навсякъде, където отиваше.

— Семейство? — попита той.

— Какво?

— В колата.

Поколеба се дали да му го каже, но усети, че паузата даваше отговора.

Той я наблюдаваше съсредоточено.

— Съпруг?

Тя затвори очи. Проклетата да е, ако си позволи да се разплаче.

— Шарън... нали не е дете...

Тя рязко се изправи.

— Ще поговорим друг път.

— Шарън...

Но тя вече се отдалечаваше. Той стана и се затича след нея.

— Шарън, съжалявам...

Тя се извърна и се помъчи да се усмихне.

— Всичко е наред... наистина.

Избърса носа си с юмрук.

— Ако мога нещо да направя...

— Ти си толкова благороден — каза тя и този път усмивката ѝ беше искрена. Посочи към стаята на медсестрите. — Имам да свърша един милион неща...

— Ще поговорим по-късно — каза той, тя му кимна и се скри зад вратата.

Той се почувства глупаво. Знаеше, че е казал нещо не на място. Помисли си за нещата, които би могъл да ѝ каже.

7.

— Не беше чак толкова страшно, нали? — Арвин крачеше из дневната с безжичния телефон в ръка. Пресегна се и изтри праха от една от шутовските статуетки.

— Казвах ти, ще изтърпим малко унижение, но ще научим всеки по-сериозен аргумент, който могат да отправят срещу нас. И смятам, че тази реклама оборва повечето от тях.

Той се върна при писалището си и отново погледна макета.

Едуард, в своята градска къща от другата страна на линията, далеч не беше толкова убеден.

— Тези момчета от „Стрейтмор“ толкова са свикнали със строителството на затвори навън по стърнищата, че май не си дават сметка за деликатността на ситуацията. Искам да кажа, този техен мозъчен тръст може и да се окаже прав — в такъв случай ние ще завладеем целия бизнес, но в Ню Йорк, Чикаго или Лос Анджелис ни чака голям зор.

— Така е... Е, точно затова имат нужда от теб, Еди. Ти поне знаеш как да спечелиш един град и да наложиш един проект.

— Да, обаче тази реклама... — Едуард се върна към същината на темата. — Преди всичко, не е трябвало да слагат снимка. Трябваше само един девиз с големи букви и текст. Освен това ми трябва някакъв твой цитат.

Арвин се загледа през прозореца към панорамата с мостовете на Ийст Ривър, осветени през нощта.

— Добре, аз без друго съм в играта. Напиши там нещо от мое име, ще го подпиша.

— Благодаря ти, Арвин, това ще помогне.

— Няма за какво. Слушай, ти получи ли покана за дебюта на Гончаров в „Метрополитън“? Концертът е благотворителен...

— Ще дойда.

— Добро момче.

Арвин изключи телефона, отиде до кухнята и отвори бутилка вино. Алма имаше репетиции. Беше сигурен, че екипът му в Ню Йорк

му е изпратил доклади по електронната поща. Влезе в кабинета си, отпусна се на креслото и замислено се загледа през прозореца.

Не му се седнаше пред компютъра.

Взе днешния брой на „Уошингтън Поуст“ и се зачете в една статия за новосъздадено бюро по статистика на трудовата заетост.

Хората се бояха от Ню Йорк. Арвин безпогрешно го усещаше. Чуждите инвестиции през последните две години рязко бяха спаднали и Арвин беше сигурен, че влиятелните хора се бояха да инвестират тук. Беше много важно да се изпрати послание до останалата част на света, че Ню Йорк не е някакво свърталище на покварата и че властите тук са твърди срещу престъпността.

Така чужденците щяха отново да се стекат, да харчат парите си и да живеят в жилищата на Едуард, и неговите собствени кампании нямаше никога да страдат от липса на средства, и всичко на този свят щеше да бъде чудесно.

Всичко това беше въпрос на усет, и той знаеше, че усетът беше всичко.

Луната беше надвиснала високо над Емпайър Стейт Билдинг, когато Франк стана от леглото, отвори и затвори хладилника, и затършува в тъмните шкафове на кухнята.

Шарън приседна, заметна одеялото така, че да оправи малко бъркотията върху леглото, улови отражението си в тъмния прозорец и приглади коса.

— Какво правиш? — извика тя към кухнята, откъдето се чуваше шум.

— Отварям бутилка вино.

— Остави го. Утре ще бъдем скапани.

— Ти поиска още.

Да, наистина беше поискала. И всъщност, наистина й се пиеше още.

— А освен това — каза той, — имам подарък за теб.

— О, наистина ли? — отвърна тя и тутакси се намрази заради детинския начин, по който беше прозвучало.

— Аха. — Той се приближи до нея с пълна бутилка, вирната нагоре като еректирал пенис. Тя протегна чашата си и той я напълни.

— Всъщност, два.

— И изчака цялото това време?

— Исках да ти харесат. — Той ѝ поднесе двата пакета с превзет жест.

Тя ги задържа в скута си, прецени теглото им и вдигна по-лекия.

— Не — спря я той. — Първо по-големия.

Тя разви внимателно блестящия червено-зелен станиол и се възхити на изящната бамбукова рамка за картина.

— Чудесна е! — Постави я на нощната масичка и изтри петното от чашата си. — Ето там ще стои чудесно. Благодаря ти, Франк.

Франк се усмихна великодушно. Беше я купил, защото смяташе, че ще подхожда на рисунката на детето ѝ, и че ще я махне от проклетия хладилник, но не искаше да го прави сега.

— Можеш да отвориш и другия — каза ѝ той.

Шарън опипа пакета, вдигна вежди озадачено и го разкъса. Издърпа от него дълъг, фин шал.

— Колко е красив — промълви тя.

От пакета се изсипа черна коприна с втъкани нагъсто като паяжина нишки, черно върху черно, без край — шалът просто се сипеше от пакета и се гънеше върху бедрата ѝ.

— Харесва ли ти?

— Как няма да ми хареса!

Той вдигна тост. Тя чукна чашата си в неговата и двамата отпиха.

— Видях го на витрината на един магазин. — Същото магазинче, откъдето беше купил рамката, но нямаше защо да ѝ го казва. — И си помислих, че може да има няколко... приложения.

— Приложения?

— Дай да ти покажа.

Той я целуна по устните. После постави чашата си с вино на пода, взе нейната от ръката ѝ, сложи я на нощната масичка и се усмихна на златистия квадрат отразена светлина, пречупена през виното върху стъклото на празната рамка. Събра в шепя копринения шал, допря го до връхчетата на гърдите ѝ, до едната и после до другата, докато и двете не се изправиха и ареолите им не потръпнаха от възбуда. Напълни устата си с вино, пое и двете в устните си, остави я да усети студената течност, пусна малка струйка да потече от устата

му, надолу по гърдния ѝ кош, после погълна и всмука капчиците вино с широкия си, плосък език.

Отдръпна се и се ухили. Очите ѝ се бяха разширили от изненада. Усети тръпката, която я прониза.

След това надвеси черния шал над очите ѝ. Езикът ѝ облиза устните ѝ, докато той върза три пъти коприната около главата ѝ. Челото и очите ѝ бяха скрити. Един сантиметър от тъканта надвисна във въздуха над носа ѝ.

Не можеше да вижда. Той го знаеше. Беше отработил съвършено това завързване в кабинета си, на заключена врата, този следобед. Завърза здраво шала на тила ѝ. Тя все още не беше промълвила нито дума и той оцени това като забележително. Добро момиче.

От своя страна Шарън за пръв път изпита любопитство от собствената си реакция към това, което ставаше. Изпитваше и уплаха, разбира се, но уплаха като на увеселително влакче, страх, предизвикан от притока на адреналин, който не беше същински страх. Беше усетила у себе си странен приток на търпимост, позволявайки му да прави с нея всички тези неща. Когато той покри очите ѝ, миризмата от шала ѝ се стори странно позната, после изненадващо позната: беше миризмата на старица, едва доловима следа от отдавна използван парфюм. Това усещане така я заинтригува, че в следващите няколко минути мислеше само за него — не за мъжа — състояние, което я накара да се почувства абсурдно в мига, в който осъзна, че той ще завърже и ръцете ѝ.

Той вдигна една от китките ѝ, целуна дланта ѝ и внимателно я завърза с шала към дървената рамка на леглото. Затегна здраво възела, после направи същото с другата ѝ ръка. След това се отдръпна, приседна и загледа гърдния ѝ кош, гърдите ѝ, които се надигаха и снижаваха. Тя опита колко здраво са вързани китките ѝ и разбра, че не може да ги помръдне.

Той отпи от чашата вино, поднесе я към устните ѝ и ѝ позволи също да отпие. После много нежно я целуна.

— Вярваш ли ми?

Последва дълга пауза, в която Шарън обмисляше въпроса.

— Вярвам, че няма да ме нараниш — отвърна тя най-сетне.

— ... А ако поискам да го сторя?

Нещо в тона, с който го произнесе, накара нервите ѝ да се напрегнат и сърцето ѝ да затупти. В тревожното пространство, което я обгръщаше, нещо вътре в нея я караше да иска той да я разкъса безмилостно.

— Искам да вярвам — промълви тя, — че ще се съобразиш с някакви граници.

Беше ѝ много трудно да произнесе тези думи. Фразата, отронила се от устата ѝ, предизвика у нея буря от чувства. Почувства се беззащитна. Доця ѝ се да се изплюе в лицето му, да се отскубне и да избяга, но не можеше и това правеше ситуацията още по-сложна.

С рязък жест той издърпа одеялото и я разголи напълно.

— Разтвори крака — нареди той тихо и отново отпи от чашата. — Вдигни колене. Така.

Тя му се подчини безропотно. Дългите ѝ стройни крака, чудесният ѝ задник, стегнатите кръгли гърди, които великолепно пасваха на структурата ѝ... Тялото ѝ наистина е страхотно, оцени той и преглътна виното. Постави празната чаша на нощната масичка. След това взе от пода нейната, все още пълна, и отпи от нея.

После поднесе чашата между бедрата ѝ, внимателно, да не я докосне, и я наклони, докато струйката студено бяло вино не потече върху вулвата ѝ.

Тя нямаше никаква представа какво ще последва, но шокът от студения допир бе толкова изненадващ, че изкрещя „Не!“, сви крака назад и изрита с дясното си стъпало рамото му. Ударът го накара да се извърти, виното от чашата полетя напред и студената му влага оплиска бузата и брадичката ѝ. Той сграбчи глезена ѝ. Тя изрита отново, дясната му ръка отхвърча към нощната масичка, винената чаша се разби на парчета и рамката се пръсна във водопад от счупено стъкло.

Заслепена, Шарън усети, че потъва някъде. Едва не повърна, но завързана така, не можеше да го направи... По дяволите. Реши да поеме въздух, да вдиша кислород, навътре, навън, после тялото ѝ се разтърси, тя изви глава и се опита да се измъкне от превръзката, но усилията ѝ останаха напразни.

На Франк му беше нужно време, докато осъзнае, че чашата се бе пръснала в ръката му, и когато измъкна парче от дланта си, кръвта избликна на силна струя и не спря да тече. Той седна тромаво на леглото, погледна дланта си и просъска: „Мамка му!“.

— Франк, махни веднага това от мен.

Той не я слушаше. „Мамка му!“ повтори той в пристъп на ярост.

— Франк... Отвържи ме, по дяволите! Веднага!

Той беше хирург и ако с шибаните сухожилия на ръката му се беше случило нещо...

— Франк... не се шегувам...

Тази шибана кучка не трябваше да го рита така. Ръката му се сгърчи в юмрук, кръвта прокапа между пръстите, той го вдигна нагоре и яростно го заби в челюстта ѝ.

Когато Шарън влезе, това, което изпитваше, бе чувство за вина, че е закъсняла. Тя мина покрай Кристъл, която ѝ направи гримаса, а после гримасата ѝ се превърна в потрес, с широко отворена уста, когато забеляза отока, изпъкнал над цветния копринен шал, с който Шарън бе омотала врата си. Шарън кимна — направи го неволно — и продължи към стаята на медсестрите. Преди да влезе, забеляза, че Милт се приближава към нея. На лицето му бе изписана загриженост.

— Шарън... — Той подири погледа ѝ. — Какво мога да направя за теб?

Фразата я изненада.

— Съмнявам се, че нещо...

— Надявам се, че другият изглежда още по-зле.

— Нима знаеш? — удиви се Шарън. — Не предполагам.

И тогава Кристъл се затича, хвана я под мишницата, отвори вратата на стаята за медсестрите и я натика вътре.

Хърмайъни седеше на стола на Кристъл и попълваше картони, когато Шарън влезе, свали палтото си и се престори, че нищо особено не се е случило.

— Съжалявам, че закъснях, приятели — каза тя. — Откровено казано, изкарах доста неприятна нощ.

Хърмайъни реагира веднага.

— Добре ли си?

— Е, малко ми е тъпо — замислено произнесе Шарън.

— Франк беше, нали?

Шарън кимна.

Кристъл беше гневна.

— За изнасилване ли става дума? — Гласът на Хърмайъни прозвуча спокойно, но гръбнакът ѝ се бе изпънал като стоманен стълб.

Шарън поклати отрицателно глава.

— Вече бяхме правили любов. Боят стана след това.

— Но той се опита да упражни сила, нали? — настоя Хърмайъни.

Тя си го спомни, гол, дишащ тежко, със стиснати юмруци. Не беше успяла да види очите му.

— Получих само няколко отока, това е всичко.

— Скапаняк — изсумтя Кристъл и се сви в продъненото жълто кресло. — Чувствам се като пълна идиотка.

— Защо? — Шарън и Хърмайъни го произнесоха почти едновременно.

— Аз ти казах да се срещнеш с него... Аз те подбутвах през цялото време...

— Кой можеше да знае? — промълви Шарън и почувства, че тя самата го беше знаела от самото начало. — Той пи много и загуби контрол. — Изправи се и отпи от кафето. — Макар че да ви кажа право, тези осем месеца след брака ми сега придобиха още повече смисъл.

— Можеш да предявиш обвинение, нали знаеш.

Шарън беше помислила за това. Но представата как трябва да се изправи пред съда и да описва всичко... Господи, не! При това дори не беше я изнасилил.

— Не. Я по-добре да го пуснем да хвърчи — каза Шарън и трите се разсмяха.

След като той беше излетял през вратата, на Шарън ѝ беше необходим половин час, докато освободи едната си китка. През цялото това време беше плакала. След като освободи ръката си, се бе разсмяла истерично. Беше се насилила да отиде до банята, да се измие, да си вземе душ и после приспивателно. Когато се събуди на следващата сутрин, идеята да отиде на кино или да разглежда музеи на изящното изкуство само я бе депресирала, затова предпочете да дойде на работа.

— Ако се почувствам зле — попита тя, — ще имате ли нещо против да си тръгна по-рано?

— Разбира се, че не! — отвърна Кристъл.

— Има си хас — подкрепи я Хърмайъни.

— Благодаря ви, скъпи мои. А сега, какво има за вършене?

8.

Госпожа Джеремая Толчин, или Вероника, както я знаеха приятелите ѝ, беше може би сред малцината, които можеха да признаят, че определено държат на традицията. На нейната възраст изненадите рядко означаваха нещо добро. Кончината на съпруга ѝ преди пет години представляваше една такава зловеща изненада — тя беше по-възрастна от него — и по време на целия им петдесет и осем годишен брак бяха споделяли постоянно шегата как той ще си пие въображаемото шампанско в компанията на танцуващи около него момичета, след като тя си отиде от този свят. Тя разбра, че вдовството представлява точно това, от което непрекъснато се бе страхувала — дълго и досадно връщане към техния съвместен живот, период, който просто трябваше да се изтърпи. И в сегашния ѝ свят имаше радости, но те бяха дребни, нейни, само нейни, такива, че не можеха да я накарат да изтича и да ги сподели с Джери.

Беше облякла светлокафяви широки панталони и шемизета тип „Шанел“, която имаше от години. Привърши със закопчаването на не съвсем противния пуловер, който снаха ѝ бе купила преди две хануки^[1] и пръстите ѝ зашариха в тъмния гардероб да напипат вълненото палто. Намираше отслабващото от ден на ден зрение за най-драгнещия белег на своите осемдесет и две години. По този повод обичаше да разказва на приятелите си, че когато Джери починал, бил взел нейните очила. Напипа палтото, измъкна го безцеремонно и го наметна върху раменете си. Диего, долу на стълбите, винаги беше подръка, за да ѝ придържа палтото, докато го облече добре, преди да излезе навън. Порови в чантата си, за да се увери, че ключовете, портмонето и лекарствата са си на мястото. После взе стария бастун на Джери — тази сутрин бедрото ѝ пак бе започнало да я наболява — и излезе през вратата на апартамента си във фойето на четиринадесетия етаж.

Тръгна бавно по коридора към асансьора, натисна бутона и тъкмо започна да си надява детските ръкавици с един пръст, когато долови миризмата. Зрението ѝ можеше да угасва, но обонянието ѝ си

беше останало все така чувствително, както някога. Въпреки това не можа да установи от какво е тази миризма. Едва доловима, но просмукваща се, това бе миризма на нещо гниещо, леко сладникава и тя събуди в нея спомена за войната, за всички онези тела, и за глада, който беше изпитала. Старата дама изтласка всички тези мисли настрана — спомените не водеха до нищо добро — и се съсредоточи върху миризмата.

Разбира се, че идваше от онова ужасно помещение за отпадъци. Някой немарливец беше оставил там старите си вестници и сега вратата не можеше да се затвори. Вероника беше живяла достатъчно дълго, за да установи, че когато в това помещение се появи миризма, беше трудно да се премахне — тя просто вонеше като инфектирана рана.

Защо трябваше да има помещения с улеи за боклука в жилищни сгради, тя така и не можеше да си обясни. Този факт просто я дразнеше, от самото начало. Джери сигурно щеше да ѝ каже, че е от времето, прекарано по лагери — и какво от това? Тя можеше да контролира тази своя непоносимост към боклукчийските помещения толкова, колкото можеше да контролира сънищата си.

Асансьорът пристигна, тя го взе до фоайето на партера и ето ти го Диего, с неговото вталено сако, който още щом я видя, притича да ѝ помогне.

— Позволете, мадам Толчин. — И той пое палтото ѝ.

— Горе се носи някаква отвратителна миризма от малката стаичка до асансьора на етажа...

— Миризма?

— Ако пратите някое от момчетата горе, ще ви бъде благодарна.

— Веднага ще кажа на Мани.

— Благодаря ти, скъпи.

Мани, отбеляза си тя наум, беше доста лениво същество, но предпочете да не отваря въпрос за това. Загърнатата плътно в палтото си, тя закрета към бюрото на охраната при входната врата. Диего ѝ отвори, студеният вятър я лъхна в лицето и я накара да си помисли за ханука. После си даде сметка, че ваканциите приближават и това я накара да се усмихне.

Персоналът в „Монтклеър“ винаги се стараяше много в месеца преди коледните празници.

— Защо ми прилича на белега, който получават цигуларите? — говореше ѝ Бил. — Кафяво петно под челюстта, където опират цигулката си.

— Наистина ли? Те получават такъв белег? — Шарън оправи шала около шията си.

— Следващият път, когато отидеш в „Линкълн Сентър“, обърни внимание и ще забележиш.

Двамата седяха на сините кресла, опрени в стената на Спешното отделение на Психото.

— Значи, ако просто понося калъф за цигулка една-две седмици, ще мине за...

И двамата се разсмяха.

— Ето ти го решението — каза Бил и обърна страницата на вестника. Нещо привлече вниманието му и той каза: — Аз трябва да напусна днес, нали така?

— Не зависи от мен — отговори тя предпазливо, както правеше винаги, когато пациентите я питаха за това. — Имам предвид, че твоите седемдесет и два часа почти привършват, но съществуват различни варианти за лечение. Ще имаме консилиум, ще изписваме пациенти — погледна тя ръчния си часовник — много скоро.

Всъщност, това беше една от причините да се довлече днес дотук — Гарбър изпитваше омраза към Милт още от самото начало и Шарън чувстваше, че трябва да е тук в случай, че се наложи да го защитава.

— Защото днес Лейла Гончаров ще пее „Залезът на боговете“ в „Метрополитън“...

— Ти си падаш по операта? — Шарън беше изненадана.

— Е, в момента проучвам Вагнер... — оправда се той. — Слушала ли си „Дабълю Ейч Би Ен“? 98.6?

— Не мисля.

— Най-добрата радиостанция на планетата. Никакви реклами, изцяло се издържат от слушателите, напълно свободни схеми... Те са в състояние да преминат от Колтрейн през „Ницше Простизис“ до любовния дует в „Залезът на боговете“ за времето, през което някоя обикновена радиостанция успее само да намекне за „Лед Цепелин“.

— Да не са тези, дето пускат салса рано сутрин?

— „Кафе он лече“. Испаноезична програма. Но имат един водещ всяка сряда до обяд, пуска рок, джаз и по малко опера... — Той обаче забеляза, че тя не го слуша.

— Какво?

Тя беше вперила поглед в една снимка в „Ню Йорк Таймс“.

Заглавието гласеше: „Ван Гог и Кандински вдигат голяма цена на аукцион“. Под него Шарън бе разпознала суровата челюст и широката раздвоена брадичка на един от неколцината елегантно облечени на груповата снимка.

— О, господи — промълви тя, — Едуард Маккинън!

— Къде?

Шарън му посочи.

— Строителят? — попита Бил.

— Хм-м — отрони Шарън неопределено, но издърпа вестника от скута му и се вгледа по-съсредоточено. Зад него се виждаше млада, привлекателна дама, държаща малко момченце за ръка. И самият Маккинън: посивял по слепоочията, достолепен, с все така изпито лице.

— Тия типове изглеждат добре на всяка възраст, нали?

— Ти го познаваш? — попита я Бил.

Шарън замълча.

— Той и баща ми бяха бизнес партньори, когато бях дете — изрече тя предпазливо.

По лицето на Бил пробягна едва доловима усмивка.

— И въпреки това работиш?

— По-зле не можеше да свърши, така да се каже. — Изведнъж тя изпита ярост. — Искам да кажа, че мразя този кучи син, окей? Той изпрати баща ми в гроба.

Бил я наблюдаваше внимателно.

— Фигуративно казано или...

Тя погледна още веднъж снимката и му върна вестника.

— Стара история, Милт. Не се тревожи.

Бил се облегна назад.

— Понякога е добре човек да излее пред някого своя гняв. Иначе ако го задържаш в себе си, свършваш на места като това.

Двамата се спогледаха и смехът, който избликна, беше чист, ведър и откровен.

— Виж, нали все пак аз съм сестрата, а ти си пациентът, такава е договорката. Ясно?

— Слушам, госпожице.

После Бил забеляза как изразът на лицето ѝ се промени и проследи погледа ѝ. Хектор прекосяваше отделението и се приближаваше към тях.

— Това нещо пристигна за теб — подаде той някакъв плик на Шарън.

Тя веднага разбра от кого можеше да бъде, но въпреки това, щом видя името и болничния си адрес, изписани на левия горен ъгъл, сърцето ѝ се разтуптя и ѝ се доця да се намира на милион километри разстояние оттук. Ала щом пое запечатания плик, я обзе друго чувство — безочие. Неприкрито, гадно безочие.

Бил наблюдаваше сцената. Когато тя отново погледна Хектор, ръцете ѝ се тресяха от гняв.

— Кой го донесе?

— Нали знаеш, онзи доктор. Къдрокосия.

— По дяволите! — Шарън бързо закрачи към противоположния край на болничното.

Бил упорито я проследи, докато не изчезна от погледа му, после отново се наведе над вестника. Очите му дълго се задържаха върху снимката с усмихнатия лик на Едуард Маккинън, с жена му и малкото им синче, криещо се зад крака му. После прочете статията.

Беше удовлетворен и благодарен да научи, че Едуард Маккинън е закупил Ван Гог.

За петдесет и три точка девет милиона.

Добри пари. Пари, с които можеше нещо да се свърши.

Това го накара да се замисли.

Шарън отвори вратата на служебната тоалетна. Вътре нямаше никой. Седна на клозетната чиния в най-отдалечената клетка и отвори писмото.

Шарън...

Мразя се за това, което се случи снощи. Чувствам се напълно смазан, унизен, изтерзан заради това, което се разигра между нас...

Между тях? Шарън усети отново, че цялата се тресе от гняв. Сякаш беше съучастница в неговите гадости. Постара се да потисне мрачната мисъл, че до известна степен наистина беше, и продължи да чете.

... И мисля, че съм длъжен да поправа грешката си.

Нагоре към гърлото ѝ се надигна погнуса, тя усети вкуса на слюнката си, примесена с жлъчка, и я преглътна. Не искаше да бъде тук. Не искаше да чете това. Очите ѝ преминаха бързо по редовете на писмото. Почеркът му беше като на дете. Тя изобщо не го познаваше.

Можем да започнем отново. С обаждане по телефона, с няколко реда от теб или с едно кафе, с едно питие... но искам страшно да те видя. И се надявам, че някъде вътре в себе си ти също искаш да ме видиш.

Тя остана дълго време така. Пред затворените ѝ клепачи кръжаха звезди и едноклетъчни твари. После прегъна листа веднъж, приглади ръба му с върха на нокътя си, прегъна го отново, притисна и прегъна отново, и започна методично да го къса на малки парченца. Изсипа шепата хартиени късчета между бедрата си в тоалетната и едва тогава се сети, че трябва да удовлетвори естествената си нужда. Направи го, пусна водата от казанчето и се загледа в късчетата хартия, които закръжиха в жълтеникавата вода, докато не изчезнаха в канала.

После нагласи шала си пред излъсканата стоманена плоча над умивалника, отвори вратата и излезе, за да се залови отново със служебните си задължения.

Мани мразеше скапаните бабички с техните скапани носове, дето все надушваха разни миризми и го караха да ги чисти и да угажда на прищевките им. Това скапано място не беше нищо друго, освен купчина говна.

Той отвори улея към горивната камера и се опита да освети надолу с фенерчето. Никаква полза. Вдигна дългата дръжка на метлата си, вкара я в улея и я завъртя. И тук всичко беше чисто.

Той седна върху купчината вестници и подуши. Добре де, имаше нещо наистина, но беше толкова слабо, едва се долавяше. Светна с фенерчето си към решетката на въздухопровода и видя, че нещо я блокира.

Говна. Богатските хлапета в тази сграда преобладаваха всичко. Извади отвертка, отвинти решетката и бръкна.

Черна кесия, от тия дето се носят на кръста, с един сандвич вътре, м-да, мирише гадно. Май вътре имаше риба тон, пълни говна. А останалото — наистина готино, дълго метално фенерче, и никакви други неща. Тъкмо си помисли що да не ги задържи за себе си, но се сети за онзи идиот, когото бяха спипали преди няколко дни. Инструменти за взлом, каза си той и се зачуди дали нямаше начин да задържи поне фенерчето.

Шарън и Кристъл се намираха в кабинета на Гарбър и се опитваха да го убедят да уреди легло за Андрю Сенторо на горния етаж, когато интеркомът извънтя. Гарбър вдигна слушалката, изсумтя и хвърли смръщен поглед към Шарън.

— Изглежда полицията е дошла да арестува твоя господин Славич.

Шарън стана и излезе през вратата. Винаги, когато полицията идваше да прибере някого от пациентите им, идваха по няколко. И сега в далечния край на помещението се виждаше фаланга от сини униформи, заобиколени от тълпата. И всичко това, помисли си Шарън, само за да приберат един самотен шизофреник. Шайката ченгета се беше спряла при Хектор до металния детектор, с ръце на кобурите, сякаш лудостта беше заразна болест, която можеха да хванат, ако влязат по-навътре.

— Хектор, кой от тези е началникът? — попита тя.

— Лейтенантът, от отдела за кражби — обади се едно от ченгетата и посочи към тъмнокосия мъж с изпъкнали скули, който говореше с Кристъл.

Тя придърпа шала нагоре около шията си. Две от ченгетата затягаха здраво връзките на усмирителната риза, навлечена на Милт. Той гледаше към тавана като човек, произнасящ молитва.

— Лейтенант — попита Шарън, — какво е станало?

Полицаят я изглежда подозрително.

— Това е сестра Блотнър — поясни Кристъл заради цивилното облекло на Шарън.

— Денис Кинкейд. — Той ѝ подаде ръка и Шарън я стисна. Имаше гъсти вежди и мустаци. — Заподозреният е бил доведен при вас преди три дни, нали? Един чистач в сградата е намерил инструменти за взлом, които той е скрил, преди да го заловят полицаите.

По дяволите? Стомахът ѝ се сви. Опита се да каже нещо от рода на това, че може би са на някой друг, но още докато си го помисли, осъзна, че са негови. Те само потвърждаваха колко компетентен ѝ се бе струвал Милт във всяко отношение.

— Слушайте — понечи да го защити отново тя, — където и да е проникнал, този човек е параноик. Причината да влезе там не е било кражба. Той държеше онези бюлетини за „края на света“, които сам е направил.

— Добре, но нали разбирате, намерени са инструменти, а те са пряка улика за опит за взлом и това го праща директно в затвора.

Отвратително.

— Но той вече се е бил нарязал, когато са го намерили полицаите — възрази тя. — Той отново ще се опита да се самоубие, мога да ви уверя в това.

— Само да се опита да си разкъса шевовете и е свършил — добави Кристъл в нейна подкрепа.

— Добре, ще го пазим тук в сградата... На кой етаж беше затворническото отделение, на петнадесети?

— Деветнадесети — поправи го Кристъл.

— Съдийският състав няма да заседава до понеделник — каза Шарън.

— Добре, добре. Значи деветнадесети — повтори ченгето. — Заведете го на отчет и веднага го отведете в затворническото. И да го пазят внимателно. — Той се огледа. — Някой от вас да е разговарял повече с него? Да го е опознал?

— Аз — каза Шарън.

— Бих ли могъл... — Той я отведе в другия край на помещението. — Какво ви е мнението за него?

— Умен, изискан, но си е луд, горкият.

— Говори ли много за политика? — Шарън мълчеше. — За властта?

Шарън сниши глас:

— Това е част от делузивния му синдром. Въобразява си, че го наблюдават със спътник. — Кой знае защо това прозвуча като нещо лошо. — Имаме много такива случаи — добави тя. — При него става дума по-скоро за самокастриране, отколкото за нещо друго.

— Нещо да е споменавал за сенатори, за съдии?

— Не, изобщо.

— Щот' тая сграда, в която са го хванали, просто е фрашкана с важни личности.

Едно от ченгетата се приближи до лейтенанта с радиостанция в ръка.

— Лейтенанте, Бранък иска да говори с вас.

Мъжът взе радиото и се отзова: „Тук Кинкейд“, а Шарън се обърна и си запробива път през тълпата.

— Извинете... — повтаряше тя, — аз съм сестра...

Тя се шмугна между двамата полицейски служители и седна до Милт.

— Е, голямо момче, съжалявам, че нещата стигнаха дотук.

Искаше ѝ се да прозвучи по-весело, но се получи някак горчиво. Той седеше, забил поглед в тавана, сякаш безпаметен, потънал в дълбоко вцепенение. Забеляза, че устните му помръдват и че си мърмори нещо, но не може да чуе какво.

— Искаш ли да се опиташ пак?

Той облиза устни, овлажни ги, с очи все така забити в мръсните сивкави шумоизолационни плочки на тавана, в металния кръст точно над челото му.

— Не бях там за това — произнесе той съвсем отчетливо и продължи: — Няма да ме пипнат. — Тя не разбра дали имаше предвид, че не са го хванали, или че им обещава някакво ужасно възмездие, ако го направеха.

Странното беше, че му вярваше.

— Сега просто ще те заведат на горния етаж — заговори тя. Гласът ѝ прозвуча някак глупаво, сякаш това беше най-нормалното нещо на този свят. — Тук, горе в сградата, има толкова много място, че не е възможно да те откарат в „Тумс“ или някъде другаде. А и освен това, отделението на деветнадесети — засрами се да го нарече затвор, въпреки че си беше точно това, — искам да кажа, разбира се, че има охрана. Ченгета, пистолети, решетки. Но щом веднъж минеш през тях, всичко останало си е като в другите отделения по горните етажи. Много по-добре е оттук — ще имаш легло и всичко останало.

— Ти никога не си била там — процеди той към тавана.

— Глупости — отвърна тя. — Давала съм там и нощни дежурства, била съм на консилиуми, провеждала съм терапия...

Той наведе брадичка и я погледна право в очите.

— Имам си прекалено много друга работа, за да отивам там.

— Виж, това няма да продължи цял живот, ще бъде само временно...

— Не можеш да знаеш.

Каза го съвсем тихо, докато вдишваше, но силата на тези думи я накара да изтръпне.

— Прав си, не мога.

Тя понечи да стане и тогава очите им се срещнаха. В неговия поглед имаше нещо умоляващо, една поразяваща със своята мощ интелигентност, която я зовеше за помощ, и колкото и да му беше сърдита в този момент, това я накара да бъде нащрек.

— Изглежда е много по-сложно, отколкото си го представям, така ли?

Кимването му дойде някъде издълбоко и измина един мъчителен, конвулсивен миг, докато изплува на повърхността. Когато се появи, беше толкова леко, че чак незабележимо, но тя го долови.

— Какво си правил там? — промълви тихо, така че никой да не я чуе.

Той не отвърна нищо, но чувствата, които бушуваха в него се вееха като дрипи на разкъсани знамена в очите му.

— Значи си ме будалкал, така ли? Будалкал си ме от самото начало.

— Не. — Произнесе го спокойно и адски откровено.

— Добре, тогава какво си правил в онази сграда? — Никакъв отговор. — Хайде, по дяволите, кажи ми. — Гласът ѝ беше тих, почти като шепот, но яростта ѝ не будеше съмнение.

— Бях там, за да поставя нещо на място. — Тя подири с очи лицето му. — Ако ме хванат — продължи той с равен тон, — няма да имам никакъв друг избор, освен да се самоубия.

— Недей да ме заплашваш...

— Това е факт. — Сега той отвърна на погледа ѝ и тя разбра, че наистина го мислеше.

— Просто ми кажи защо.

— Ние сме във война — отрони той най-сетне и се усмихна леко, сякаш някъде вътре в него нещо твърдо и студено бе започнало да се топи. — И аз трябва да изпълня своите задължения.

— И в какво се състоят те?

Той изпъна гръб.

— Аз поправам нещата, поддържам ги в равновесие. Свързвам веригите, които иначе остават разчленени. Поддържам баланса. Това е моята мисия.

Умът на Шарън се мятеше яростно в усилието си да го догони.

— Във Вселената? В света? Или...

— На остров Манхатън. — Лицето му се озари от усмивка и изведнъж му стана толкова леко, че щеше да се разсмее на глас. — Тук е бойното поле. Тук живея. Тук — наведе се той над ухото ѝ, — където и ти живееш.

Шарън гледаше право пред себе си и усещаше как сърцето ѝ тупти малко по-забързано от обикновено.

— Порадвай се на града, Шарън — промълви Бил, тъкмо когато лейтенант Кинкейд си запробива път през навалищата.

— Дадени ли са му успокоителни?

— Когато му поставиха усмирителната риза, лейтенанте.

Бил премести поглед от лейтенанта и ченгетата към Шарън.

— Понякога се чудя — каза той — дали патриархатът не е просто култ.

Шарън прочисти гърло.

— Понякога и аз, Милт.

Очите им се срещнаха. Бил отвори уста да й каже още нещо, но думи не излязоха. Лейтенантът погледна към Шарън, после към арестанта и отново към нея.

— Добре — каза той, — хайде да го водим горе.

Две ченгета с гумени ръкавици дръпнаха Бил грубо нагоре за двата кафяви кожени ремъка, здраво пристегнати на гърба му. Той се изправи, по-благороден, по-достоеен от всички мъже наоколо и се извърна към Шарън.

— Пак ще се видим — почти прошепна той и задържа погледа си на нея, с извърнатата глава, докато кордонът от полицаи в сини униформи не се затвори около него, и тя не можеше повече да го вижда.

После го поведоха по коридора към изхода.

[1] Ханука — еврейската Нова година. — Б.ред. ↑

9.

Отначало най-различни офицери навираха физиономиите си в лицето на Бил и му задаваха въпроси, някои учтиво, други високомерно. Той пренебрегна всички. Най-накрая лейтенантът с мустаците седна зад бюрото и отвори плик с гризини.

— Искаш ли? — покани го той. — Съжалявам за усмирителната риза... Можеш да ги вземеш с уста.

Бил се втренчи в него с абсолютно безизразно лице.

— А-а, добре. — Кинкейд вдигна рамене и отхапа. — Защо точно тази сграда, Милт? До кого се опитваше да се докопаш?

Бил не отвърна нищо.

— При това дори се нарязва. За такова нещо човек трябва да има голям кураж. Това показва, че си се отдал изцяло на каузата. Всички тези дребни увъртания и медицински сестри са едно нещо, но ти и аз — ние двамата сме печени, Милт.

Бил просто го гледаше.

— С кого работиш? Тази техника за проникване в сгради, ти не си просто някой, който го прави за удоволствие. Усвоил си добре занаята. Хайде, Милт, дай ми няколко имена и животът ти ще стане полек. Кой е още в играта?

Бил мълчеше.

— Кой стои зад всичко това? Каж ми бе, човек! Нали все някак трябва да се отървеш!

Той не отговори.

Лейтенант Кинкейд поклати глава с погнуса.

— Ако си мислиш, че в „Тумс“ е гадно, трябва да знаеш, че горе е фрашкано с отрепки, които са прекалено болни дори за това място. По-гадно е от миризливо лайно. Но не е необходимо да те пращам там — просто ми казваш няколко имена, получаваш си лична стая, охрана двадесет и четири часа, без решетки на прозорците, удобно легло, телевизор. Само ми кажи едно име.

Бил дори не се помръдна.

— Изплюй нещо — каквото и да е, трошица — колкото да кажа на шефа, че си проговорил — и никога няма да помиришеш затворническо отделение.

Бил се беше втренчил в мястото между двете му гъсти тъмни вежди и не отронваше дума.

— Значи така. — Лейтенантът се изправи, мина покрай Бил, отвори вратата и извика: — Дженкинс, отведи тоя кучи син горе и го хвърли на шибаните вълци.

Единственият вход и изход към затворническото отделение се състоеше от две системи с плъзгащи се решетъчни врати, пазени непрекъснато от полицаи в кабините от стомана и армирано стъкло. Вкараха Бил през първата решетка. Блъснаха го зад нея и той трябваше да изчака полицаите да изпразнят pistolетите си с дулото надолу върху металните кутии с пясък. Чекмеджето на сейфа се плъзна от кабината. Ченгетата поставиха в него pistolетите и мунициите си, заедно с документите. Приемателният протокол се подаде обратно през гишетото, втората решетъчна врата се отвори и Бил се озова, за втори път през живота си, зад решетките.

Към тях се приближи огромен, дебел мъж с голо теме и тъпо изражение. Беше облечен в бели болнични дрехи.

— Милт Славич — каза едно от ченгетата и подаде някакъв документ на ординатора.

— Дадоха ли ви картоните му долу?

— Не-е, такова нещо нямаше.

— Прояви. Някакви ексцесии?

— Не. — Другото ченге поклати глава. — Окей. — Дебелият тип се приближи. — Вие, момчета, можете да си ходите. — Той пое документите с дебелията си бяла ръка. — Ела с мен... 6А.

Бил го последва по един боядисан в бяло циментов коридор, покрай остъклената стена на отделението за медсестрите. След него имаше затворена врата, иззад която Бил чу приглушени, но ясно различими крясъци.

— Изолатор номер едно. — Дебелият посочи с пръст вратата, после следващата: — Изолатор номер две.

Мъже изпълваха пътеката по коридора, едри и мършави, някои болни, други на инвалидни колички, трети облежани на стените и зяпнали в невролептично вцепенение. Минаваха покрай дълга поредица от помещения, всяко от които с по четири легла. Прозорците бяха запечатани с дебела черна ламарина с изрязани в средата малки квадрати, но дори през тях Бил можеше да види, че гледката към града е великолепна.

— Ето твоето легло, приятел.

Бил последва дебелия си водач в една от стаите. В дъното, до прозореца, имаше празно легло, по-скоро приличащо на казармено, а не на болнично легло. На отсрещното лежеше чернокож мъж и четеше роман на ужасите. Бил приседна и леглото изскърца под тежестта му.

— По-добре, отколкото в спешното на психиатрията — сподели той с усмивка.

— М-да, повечето хора, които идват оттам, се радват, че получават истинско легло. — Мъжът се обърна с гръб към прозореца така, че да няма никой зад него. — Изгърва обяда. Вечерята е в шест и половина. Залата за активни занимания е в дъното на коридора, всякакви буйства се наказват с изолатор. Както знаеш, ти си под арест. Фактът, че се намиращ в болница, е една привилегия, която всеки миг може да ти бъде отнета. Разбра ли всичко, което ти казах?

— Схванах основното.

Дебелият изпука силно с дъвката си и понечи да си тръгне.

— Приятел? — каза Бил.

Ординаторът спря, без да се обърне.

— Не искаш ли да ме освободиш от тази риза?

Мъжът, който четеше книга, се изсмя. Дебелакът се обърна и погледна Бил с топчестите си очи.

— Трябва да ползвам кенефа, приятел.

Топчестият въздъхна.

— А си се опитал да се нараниш и ще се научиш да ядеш, да спиш и да кендзаш вързан, ясно ли е, приятел?

— Ясно.

— Стани, застани с лице към стената и не мърдай, докато не ти кажа. — Бил се подчини. Мъжът се приближи зад него, отвърза коланите и отстъпи три крачки назад. — Сега свали бавно ризата и ми я подай. — Бил го направи, след което протегна ръце встрани, сви и

отпусна мускули. — Ръцете долу. — Бил ги свали. Мъжът уви ризата на стегнато руло. — Добре, сега се обърни към мен. — Бил го направи. — Покажи ми дланите си. — Бил го направи. — Сложи ръце зад врата си. — Бил го направи. — Мъжът пристъпи малко напред. — Главата назад. — Бил го направи. — Отвори уста. — Бил го направи. Мъжът надникна в устата му. — Вдигни език. — Бил го направи. — Стой така — каза мъжът и огледа пода около стъпалата на Бил. — Стъпка напред с левия. — Бил го направи. Дебелакът отново изпука с дъвката си. — Добре, свободен си да ходиш по нужда. — Обърна се и излезе.

Чернокожият измъкна пластмасово шише с вода изпод леглото си, глътна и рече:

— Да живее революцията. Ще нахраня с тоя говняр моя питбул.

Бил изтегна тяло нагоре и излезе през вратата.

Както и в Спешното отделение на Психото, предполагаше се, че тълпата пациенти не разполага с дребни пари за платен телефон. Единственият външен телефон беше окачен на стената на главното фоайе. Хората, които чакаха реда си на опашка, в общи линии се държаха кротко, с изключение на един нетърпелив, миризлив мъж, който не спираше да дърдори какво щял да направи с двете си ръце на оная кучка, Кони. В един момент мъжът пред него, чернокож с тяло на културист, с врат като дъбов ствол, каза „Извинявай“ по телефона, покри с длан микрофона на слушалката, обърна се към нервния бърбивец и извика с пълни гърди: „Бе ти ще млъкнеш ли?“. После отново се обърна към телефона с думите: „Та, както ти казвах...“ и продължи да обсъжда със събеседника си своя план за измъкване.

Нервният бърбивец се обърна, заговори още по-високо и се измъкна от опашката — един по-малко.

Телефонът бе окачен неудобно високо, без никакъв стол наоколо. Голям надпис над него обясняваше правилата: „Само градски разговори. Ограничение за всеки говорещ — десет минути“.

Бил набра. След четвъртото иззвъняване телефонният секретар се включи. Тишина и продължителен писък — звучеше някак накъсано. Бил заговори бързо.

— Десет големи за услуга. Аз съм в „Белвю“. Трябва ми бързо малко материал. Всяко нещо от Седемнадесета глава на Червената книга ще свърши работа. Кое е най-лесно — не го усложнявай, бързо и мръсно. И без метал. Направи го като подарък за мен, нали знаеш,

увито и прочее, прати дете да го донесе на Шарън Блотнър, тя е сестра в Спешното отделение, на първия етаж. Шарън Блотнър. Днес, окей? Не довечера, не утре. Десетте големи са заради срока. Ще се видим скоро. — Той се поколеба дали да не каже още нещо и с неохота натисна вилката.

После набра друг номер, сигнализаторът, който беше дал на Лобо преди една година. Когато уредът се отзова, набра 666.

Това беше всичко. Или ходът му щеше да проработи, или той сериозно трябваше да помисли за самоубийство.

10.

Лобо стоеше на четири крака върху пухкавия розов килим. В последните петнадесетина минути Раул и Тереза бяха пощурели, катереха се по гърба му, лазеха между огромните му ръце и през краката му, лудееха из цялата дневна. Раул щипеше носа на Лобо, при което той издуваше бузи, а Тереза с цялото си достойнство на тринадесетгодишна госпожица натискаше бузите му с пръсти, при което Лобо изпръхтяваше като кон, и децата се превиваха от смях, и след това всичко започваше отначало. От време на време Селесте се провикваше от съседната стая да млъкнат, че не може да следи сапунената си опера. Това всеки път предизвикваше престорена сериозност, Лобо и децата поставяха пръсти на устните си и се поглеждаха свъсено, след което смехът им отново избухваше. Така, когато Селесте извика на Лобо за пореден път, отначало той не ѝ обърна внимание и зарови лицето си в дебелото коремче на кикотещия се Раул.

— Лобо! — извика тя от прага. — Един от сигнализаторите ти току-що се обади. — Той отмести децата встрани, изправи се и я последва през коридора. — Мисля — каза тя, — че е този, дето ти го даде Бил.

— Какво мога да кажа? — въздъхна Шарън и докосна брадичката си. — Отоци, станах на баскетболен кош. — Тя поклати глава. — Толкова е гадно.

Доктор Джулия Робъртс не отвърна нищо.

— Искам да кажа... Просто позволих на собственото си самоомерзение... да вземе връх — продума Шарън. — Искам да кажа, че винаги съм имала разни фантазии... Нали знаеш, сексуални... — Шарън бе забила поглед в пода. Всъщност, никак не ѝ се искаше да говори повече за това. — Пък и тук, в Спешното отделение, имаме един наистина интелигентен пациент... Не знам. Нещо в този човек наистина те кара да искаш да му помогнеш... Не ми се случва да

изпитвам често подобно отношение към пациентите. Не е като да се занимаваш с деца... Нали знаеш. — Жената срещу нея седеше с каменно изражение. — Те не са така изкусни в печеленето на състрадание.

— А той е?

— Ами, някак си е много различно... — Тя се облегна назад. — Да, бих казала, че е изкусен. Проницателен.

— Същият ли е, дете ми спомена за него в предишната беседа?

— Споменах ли за него? Да, Милт, точно така. — Шарън хвърли поглед през прозореца към морето от сгради в Манхатън. Толкова много възможности. — Все едно, отведоха го този следобед. Искам да кажа, арестуваха го. — Тя млькна.

— Какво е направил?

Шарън се засмя малко притеснено.

— Оказва се, че наистина е печен. Искам да кажа, той е болен, уверена съм. В сградата, където се е нарязал, са намерили инструменти за взлом. — Тя потръпна при последните думи, произнасяйки ги с ирония. После погледна към Джулия. — Странното е, че той, разбира се, е знаел какво прави. Искам да кажа, че на някакво равнище, той се представя за нещо, но всъщност е съвсем друго. Но в действителност той е толкова далеч от конвенционалното... Искам да кажа, той просто е луд. Да, луд е. Може да не е луд по начина, по който се представя за такъв, но е луд. — Облегна се назад. — Страхотно умен, но луд.

Джулия не каза нищо.

— Знаеш ли, спомням си колко търпелив беше татко. — Шарън поклати глава. — Когато се опитваше да ми обясни нещо. Някаква задача, например домашното по математика или да ме въведе в собствената си работа. Той винаги си служеше с примери. — Шарън замълча, спомняйки си баща си, ръцете му. — Мама така и не можа да възприеме това от него — продължи тя. — Просто окачествяваше тази негова черта като неспособност за общуване. Но ужасното е, че когато единият родител умре, гледната точка на другия за отношенията се превръща в императив... Знаеш това. Но мама не беше толкова умна като татко. Искам да кажа, по онова време тя беше много красива, да, но всъщност нямаха кой знае колко общо помежду си. И до днес тя говори колко трудно ѝ е било да разбира какво ѝ говори. Но аз винаги го разбирах. Той определено я превъзхождаше, той беше компютърен

гений. Беше математик... Но притежаваше онази страхотна способност да се вживява в това, което мисли. Той никога не обясняваше, той просто някак си... го правеше.

Джулия продължаваше да я слуша.

— Дори самоубийството му. Той не говореше за това. Той не се обади на Едуард Маккинън, за да му каже какво ще направи и защо. Нищо такова. Той просто взе пистолета и... го направи.

Джулия продължаваше да мълчи.

— Ето защо съм сигурна, че този приятел Милт е точно толкова опасен, колкото изглежда. Искам да кажа, адски съм сигурна, че той е способен на всичко... на самоубийство, да речем. Защото го носи в себе си. Той не просто съществува. Той предизвиква нещата. И каквото и да означава това, той и сега действа в тази посока — там някъде. Убедена съм. — Шарън се наведе напред. — Знам го, защото съм го виждала и преди.

На излизане от кабинета на Джулия Шарън се уплаши, че може да се натъкне на Франк. В асансьора тя наистина очакваше, че ще се отвори на осмицата, етаж на Франк. Изпита дълбоко облекчение, когато асансьорът го подмина. Най-после стигна до партера, премина през фойето и през лабиринта от коридори се добра до Спешното на Психото.

В безопасност. Кристъл и Хектор се занимаваха с един дългокос мъж с вид на умиращ от глад, със счупен нос и подутини по лицето.

— Не може да пресичате синята линия — обясняваше Кристъл. — Такива са правилата, окей? — После хвърли поглед към Шарън. — Имаш си гости.

Шарън я погледна.

— Да не е...

— Не е Франк. Някакво хлапе. Оставих я отвън. — Тя посочи към чакалнята.

— Окей.

Шарън се приближи до вратата, почука и надникна вътре. В стаята седеше тъмнокосо момиче, на около тринадесет години, със странен израз на достойнство, изписан на лицето. Беше облечено в прелестна неделна рокля с избродирани малки цветчета.

— Здравсти, аз съм Шарън. Мен ли търсиш?

Малката дама навлажни устни, понечи да заговори, но от устата ѝ не излезе нищо. Шарън затвори вратата и седна, за да може да гледа момичето в очите.

— Трябва да предам това за Бил Кей... Извинете, Милт Славич.
— Тя се изчерви и бутна пазарската чанта към Шарън.

От погледа на Шарън не убягна, че момичето изведнъж се притесни.

— Бил Кей? — попита тя.

Момичето леко пребледня.

— Милт Славич. Той ми е братовчед. Бил Кей е едно момче от моя клас.

Интересно. Шарън хвърли поглед към чантата.

— А ти коя си?

— Казвам се Лори Лескович. Милт е син на сестрата на майка ми. От време на време го прихващат и го прибират в болницата... Леля ми казва, отървахме се пак от миризливия боклук, но аз не мога да кажа такова нещо... Милт винаги е бил много мил с мен. Затова... — И тя посочи с очи чантата.

— Какво има вътре?

— Ами... — Тя облиза устни и се престраши. — Ами, както когато си на лагер. Нали се изпращат колетни на децата?

— Колко мило! — Шарън не докосна чантата, реши, че тази история наистина прилича на семейна солидарност.

— Той ще си има ли неприятности?

— Да, възможно е — отвърна тя. — Но Милт е много силен. Ще се оправи. — Колко странно прозвуча, помисли си тя. Но беше вярно. — И какво имаме тук? — Тя разтвори чантата.

— Ами, неща, които обича да си похапва...

Дебел бял пакет, стегнато увит, вътре сухи смокини, гризини и кашу. Шарън ги огледа, не забеляза нищо нередно. Продълговати дъвчащи бонбони, всеки опакован поотделно в найлонова опаковка, чифт дебели чорапи и три пластмасови бутилки сода.

— Само храна?

— Е, и чорапи — каза момичето и стана. — Ами... ъ-ъ, бихте ли отнесли това нещо до... там, където е той? От мен?

— Да не бързаме толкова. Първо трябва да си запиша името и адреса ти... в случай, че възникне някакъв проблем.

— Разбира се — каза момичето и седна отново. — Лори Лескович. — Момичето продиктува името си буква по буква. — Уест, 148, 207-ми, Ню Йорк, 10034.

Не звучеше ли наизустано? Шарън не беше сигурна.

— Бронкс?

— Инуд. — Момичето се изправи.

— В кое училище учиш?

— Джи Ейч Ес, 52, Академи стрийт, 650.

Шарън ѝ повярва, но за всеки случай си го записа.

— Трябва да си тръгвам — каза момичето.

Шарън също стана и взе чантата. Беше лека.

— Ще видя какво мога да направя.

Тя отвори вратата. Момичето се позабави, докато облече и закопчае зимното си палто.

— Много ви благодаря — каза то и протегна ръка.

Шарън я стисна. После момичето премина през металния детектор, който не реагира, и изчезна от погледа ѝ.

Шарън се задържа на място, с чантата в ръка. Пристъпи до металния детектор и размаха чантата напред-назад през рамката. Лампата не промени зеления си цвят. Шарън седна, пребърка пакета и разгледа всяка вещ поотделно. Разви чорапите, прегледа дали в тях няма нещо скрито. Бяха чифт нови, бели, спортни три четвърти чорапи, леко влажни на пипане, сякаш бяха извадени преждевременно от сушилнята. Помириса ги. Миришеха си на чорапи. Прегледа отново бонбоните, огледа бутилките със сода. Пластмасовите капачки бяха запечатани фабрично.

Отново прекара пакета през металния детектор. Светлината си остана зелена.

Помисли си дали да не го предаде на лейтенанта, но и друг път беше подминавала полицията, всички го бяха правили. Хората често получаваха чрез Спешното отделение на Психото книги, вещи и дори храна, когато ги откарваха в горните отделения. Ако сестрите ги харесваха, много често книгите и вещите се озоваваха при своите получатели горе. Този случай, макар и малко по-особен, не беше по

различен от останалите. Тя се върна в помещението на медсестрите, размахвайки чантата в ръка.

Ако беше огледала пластмасовите бутилки от по един литър малко по-внимателно, щеше да забележи, че дъната им са повторно залепени с епоксидна смола. Но можеше и да не забележи — в своя апартамент на Седма улица Лобо се беше постарал, доколкото му позволяваше определения срок, да си свърши добре работата.

Кристъл бършеше очилата си.

— Не си ли вече уморена?

— Тръгвам. Тръгвам. Бях на терапия, а и имам да изпълня една-две поръчки...

— Ако не искаш да се прибиращ в квартирата, ела у нас. Ако не те притесняват децата и цялата бъркотия вкъщи — предложи Кристъл.

— Не мога да бягам от собствения си апартамент — тъпо е.

— Добро момиче. Обади се, ако си промениш решението — каза Кристъл.

Шарън изчака цяла вечност пред вратата на асансьора в партера, полагайки усилия да се стегне и да запази гордостта си в случай, че Франк се появеше наоколо. Докато кабината се изкачваше нагоре, разсеяно се сети за вечерята си. Разбира се, кафетерията вече беше затворена.

Вратата се отвори срещу коридора към затворническото отделение. Право пред нея имаше голям надпис: „ХРАНА, ЦВЕТЯ И ПОДАРЪЦИ ДОТУК“. Това, знаеше тя, важеше за тълпата.

Единствените ченгета, които се виждаха, бяха двамата в стъклената кабина зад решетките. Единият от тях — хитрият — го беше виждала и преди, когато ѝ се случваше да идва тук. Другият беше нов. Шарън премина през металния детектор, чиято лампа продължи да свети в зелено. Когато се приближи до вратата решетка, тя размаха идентификационната си карта от „Белвю“. Полицаят кимна, усмихна ѝ се и първата врата се отвори пред нея с шумно скърцане.

Шарън пристъпи и вратата се затвори зад нея.

— За нас е удоволствие — каза ченгето, устните му се движеха в синхрон с думите, които излизаха през малкия говорител над главата ѝ. Гишетото на кабината се отвори. — Вашето ИД, моля.

Шарън пусна картата си и се облегна на поставките с пясък. Ченгето, което тя не познаваше, започна да си записва данните ѝ в книгата.

— Какво ви води днес насам? — продължи металическият глас.

— О, нося тук нещо за сестрите.

Лъжа, но полезна. Въртящата се поставка на гишето ѝ подаде обратно картата. Шарън я закачи пак на пуловера си и придърпа шала си.

— Пазете се — каза полицаият, вътрешната врата се отвори и тя пристъпи в отделението.

Тутакси към нея се понесе изпит бледен мъж, целият кожа и кости.

— Те ми прибраха пушките и кучетата...

— Аз не съм доктор.

— Не, не, вижте, те влязоха в къщата ми... — Коридорът беше изпълнен с хора, никаква следа от Милт.

— Взеха ми кучетата, искам да кажа, онези кучета, но те бяха като бутала, нали знаете, искам да кажа, ония шибани...

Шарън се измъкна по коридора, но той я догони и отново се изравни с нея.

— Те се чувстваха добре, нали разбирате, това нещо с водата и душа...

Най-сетне Шарън се завъртя и се обърна рязко към досадника.

— Аз не съм твоят лекар, а сега *изчезвай*, че ще те пратя в изолатора.

— Там не мога да мърдам — каза той. — Калифорния, нали разбирате, дето снимахме филми...

Имаше такъв израз, че ѝ се прищя да го удари.

Не ѝ се наложи.

— Този човек досажда ли ви, госпожице?

Мършавият вдигна поглед нагоре и Шарън едва сега си даде сметка колко висок беше всъщност Милт Славич.

— Ами, всъщност... — измънка тя. Трябваше нещо да отговори.

Бил се пресегна, сграбчи гърлото на кльощавия луд, притисна го към стената и го погледна в очите.

— Недей се... ебавай... с... нея.

Произнесе го с такава смразяваща решителност, че я побиха ледени тръпки. В гласа му се долавяше ярост, която бе срещала и преди. В тази част на Вселената от нея имаше смисъл. Бил запокити мъжа по коридора и той се скри от погледа им. Повече нямаше да ги безпокои, Шарън беше сигурна в това.

— Донесох ти някои неща — промълви тя и му подаде пазарската чанта. — Не са от мен — добави бързо. — Донесе ти ги едно момиченце, Лори...

Загледа се в него да долови някаква емоционална реакция, но погледът му беше погълнат от чантата. Ръцете му започнаха да правят нещо с чорапите, премятаха ги и ги обръщаха, и после той изведнъж разкъса опаковката на пакетчето и гризините, кашуто и сухите смокини се разпиляха наоколо по пода. Той се надигна с нещо като малък струйник в устата си и после — „щрак“ — една от бутилките сода се отвори и той я пъкна под мишницата си и — „щрак“ — отвори втората, после задържа и двете бутилки в ръцете си и ги заизлива на пода. Миризмата подразни обонянието ѝ. Беше като в петролна рафинерия или като при изтичане на масло от карбуратор. Когато двете течности се смесиха, се чу рязък фъскащ звук и изведнъж навсякъде около тях пламна, Бил беше плътно до нея с белия пластмасов струйник в устата си. Шарън просто стоеше в шок, защото, по дяволите, бяха я изиграли.

Бил държеше двете бутилки една до друга, разлюляваше ги напред-назад, докато не се оказаха обкръжени от огън — задушлив и горещ. Тя се улови, че крещи на тълпата хора в болнични пижами да стоят назад. Пламъците стигаха до кръста им. Бе адски доволна, че не носеше чорапи на работа. При пожар найлоновите чорапи са истинско бедствие — отравянето е неминуемо. Човек умира по-скоро от отравяне на кожата, отколкото от самото изгаряне. Бил запокити двете бутилки по коридора към изхода и те се приземиха, течността закъкри от гърлата им. Всичко, което изпръскваха се превръщаше в огън само след секунда. Бил разхвърля бонбоните и останалото съдържание на пазарската чанта из коридора и към часовете при двете входни врати. Когато черните продълговати бонбони паднаха в огъня, от тях се издигаха гъсти валма черен пушек с размери обратнопропорционални на големината им. Бил отвори последната бутилка сода, забеляза

израза на лицето ѝ, спря се, измъкна пластмасовия струйник от устата си и ѝ нареди:

— Стой до мен!

Тя само отвори уста безсилно, не можеше да направи нищо друго. Отнякъде зад нея зазвъня пожарен звънец, после друг. Пръскаща система — помисли си тя и погледна нагоре. Той заби струйника в бутилката сода, извъртя я надолу, изхвърли три струйки течност, които, след като влязоха в съприкосновение с огъня, образуваха пламтящ облак. Покри дясната си ръка с единия чорап, мацна другия със запалителната течност и го навлече на лявата. Пламъкът запраця на няколко сантиметра от пръстите му.

— Съжалявам, че трябва да го направя — каза той, завъртя Шарън и я притисна за гърлото с дясната си подмишница, като увенчаната със струйник бутилка се озова в десницата му зад ухото ѝ, лявата си ръка протегна напред с пламналия чорап. Когато натисна буталото на струйника, струята докосна горящия чорап и пламна в огнена линия на десет стъпки пред тях по коридора, до белия бетонен панел на стената и проникна в нея, облизвайки шуплите.

— Тръгваме! — изкрещя той и я бутна напред. Пристъпи и тя го последва, а пръскащата вода противопожарна система най-сетне се задейства и ги обсипа със ситни капчици, после малко по-силно, след което заваля мощно над главите им.

Шарън беше стъписана. Водата изглежда не можеше да потуши огъня, а напротив, сякаш го разгаряше още повече, като пламтящите петна химически огън потекоха на вадички покрай тях. През цялото си детство в провинцията на щата Ню Йорк тя беше слушала за пожара в езерото Ери — никога не беше могла да си го представи, но сега успя. Водата храбро се бореше с огъня, но той продължаваше да се издига, тласкан от нови валма пушек отдолу. Милт я буташе към изхода и за миг тя успя да мерне сините униформи на ченгетата напред по коридора, но след това Милт я бутна вътре сред пушека и тя повече не можеше да види нищо, и се замоли само да не стрелят.

Вече бяха близо до решетъчната врата, вълни от пушек извираха към фойето с асансьора, Шарън забеляза стичащите се работници по поддръжката и полицаи.

— *Отворете проклетата врата!* — изрева Бил и Шарън видя през решетките полицаите с насочени пистолети, втренчени в нея. —

Отворете вратата или ще я изгоря! — Бил натисна буталото на пръскащата бутилка и от нея излетя драконов дъх, който премина и през двете решетки, и хората зад тях отстъпиха.

В отделението бе настъпила паника и Шарън забеляза с периферното си зрение, че някой се приближава към тях. Бил също го забеляза. Огромен белокож мъж с бръсната глава, с пожарогасител в ръце, изстреля огнена струя към него, ала пожарогасителят се възпламени, мъжът го пусна и отскочи назад. „Изчезвай!“ — извика му Бил и онзи побягна назад. Бил се обърна заедно с Шарън, приклепена в ръцете му, и извика:

— *Отворете шибаната врата, преди да изгорим всички!* — Пушекът вече беше станал прекалено гъст, но Шарън успя да различи своя познат полицай как се шмугна обратно в кабината, ръцете му зашариха по пулта и Бил дръпна назад ръката си, тъкмо преди клетъчната затворническа врата да се отвори с грохот.

Бил избута Шарън през решетката, забелязвайки, че кльошавият кучкар се беше появил отнякъде и се опитваше да пропълзи след тях. Бил изрита пациента назад, изрева: „Затваряй!“ и вратата се затръшна зад гърба им. Той отново стисна Шарън през врата, която просто стоеше като парализирана, докато малките вадички течен огън се стелеха около нозете ѝ, посочи външната врата и изрева: „Отворете я!“. Дълго време не последва нищо, затова Бил пръсна огнена линия към стъклото на кабината и обърна струйника към Шарън. Тя примигна, стегната в прегръдката му, и вратата се разтвори с трясък. Бил изстреля огнена вълна по пода към фойето до асансьора и Шарън видя как хората се разбягаха към завоя, за да се измъкнат, както и няколко полицаи с насочени оръжия, които се прицелваха. Двамата пристъпиха напред заедно, Шарън стисната в подмишницата му. В този момент асансьорът пристигна и Бил изрева: „Излизай, излизай, излизай!“. От клетката се изсипаха още полицаи с извадени оръжия, а Бил стисна Шарън още по-здраво, обсипвайки пода с огън, за да ги държи надалеч. После я издърпа заднешком в опразнения асансьор и изстреля още няколко огнени струи, докато вратата най-после не се затвори.

Той я погледна и промълви едва ли не извинително:

— Постарах се да не изгоря никого...

— Ти си *отвратителен!* — Тя го удари по рамото, завъртя се, описа кръг и отново се озова с лице срещу него. — Какво общо има

това с всичко друго? — изкрещя тя.

Асансьорът тръгна надолу. Бил натисна аварийният бутон, после бутона за спиране. Машината се раздруса и спря.

— Трябваше да изляза — изрече той почти жаловито.

— Защо? *Защо?* — Отговор не последва. — *Защо правиш всичко това!*

— Опитвам се... — вдиша той дълбоко — да се погрижа за града... като ангел покровител, кръжащ над всичко, над всяко кътче...

— Ти си един лъжлив *подлец!* — извика тя и отново го удари по рамото.

— Виж, сега няма време за тези неща. — Той се обърна към пулта с бутоните. — „Белвю“ има двадесет и четири етажа, нали? — Редицата с бутони завършваше с номер двадесет и четири. — Над тях няма нищо, така ли? И няма тринадесети.

— Няма да ти кажа нищо — заяви тя. — Бил...

Това го спря, но само за миг.

— Милт — поправи я той.

— Не и според момичето приносител. Коя беше тя, твоя дъщеря?

— Аз нямам деца. Само се грижа за чуждите. Това са единствените деца, които познавам. — Бил върна асансьора нагоре и натисна на единадесет. — Най-страхотното е, че сега съм в болница — промълви той, останал без дъх.

Шарън не го разбра, пък и не я интересуваше.

— Знаеш ли, сега ще бъде пълно с ченгета, абсолютно навсякъде — каза тя.

— М-да, вероятно.

— Имам предвид, че нямаш никакъв шанс да се измъкнеш. — Тя пристъпи напред. — Мисля, че трябва да се предадеш и то на мен.

Той я изгледа.

— Така ли мислиш?

— Абсолютно. Ще слезем на единадесетия, ще тръгнем и...

— Съжалявам, Шарън, но точно сега не мисля, че това може да стане.

Шарън го погледна в очите.

— Но ти ще загинеш, не разбираш ли? Искам да кажа сега, след час. Бам, и това ще бъде последният ден в живота ти. — Тя пристъпи

още една крачка към него. — Но ако се предадеш, ще имаш още една възможност, сякаш си започнал напълно нов живот...

— Благодаря ти, но сам си избирам възможностите. — Току-що бяха отминали дванадесетия. Бил натисна бутона за спирание, асансьорът потрепери и спря посред шахтата. — Помогни ми.

— Не!

— Тогава ще се оправя и без теб.

Перилото около стената на асансьора беше тясно. Бил постави пръскащата бутилка под мишница, качи се с единия крак на едната страна, с другия на противоположната, надигна се и протегна врат към тавана. Бутна една от плочите, тя се надигна и от квадратната дупка се посипа гъст прах. Той повдигна първо бутилката и се набра с ръце, докато не се озова на покрива на асансьорната кабина.

Огледа се. Светлината, която се процеждаше от стъкления покрив беше бледа, но достатъчна, за да може да види това, което го интересуваше.

Бил знаеше, че асансьорните отсеци в болниците се проектират съвсем различно от тези в жилищни и офис сгради. При последните нямаше никакво значение на какво разстояние една от друга се намират две отделни асансьорни шахти — всъщност, проектираха ги така, че да бъдат възможно най-близо една до друга. При болниците не беше така. На всеки етаж се оставяха аварийни изходи, за да може при екстремна ситуация пациент на носилка, заседнал в асансьор, да бъде изкаран на тераса и прехвърлен върху товарна платформа.

Всички асансьори се движеха. Огромните машини с грохот отнасяха хора надолу от пожара. Бил погледна нагоре и забеляза, че противотежестта на неговия асансьор се намираше на осем стъпки над главата му.

По дяволите! Противотежестта се люлееше нагоре-надолу като нож на гилотина до стената на шахтата. Когато асансьорът се намираше най-горе, тежестта се озоваваше най-долу и обратно. Спирайки на единадесети, Бил ги беше събрал по средата. Не достатъчно близо обаче.

— Бил?

Беше Шарън. Бил не отвърна, загледан към асансьора в съседната шахта, който профучаваше надолу.

— Няма да скачаш, нали, Бил?

В следващата шахта асансьорът започна да се връща обратно нагоре и нямаше начин да не спре на единадесетия етаж. Той надникна през отвора и се ухили на Шарън. Тя беше толкова трогателна там долу, в средата на кутията, съвсем самичка.

— А, Бил, нали?

Той ѝ направи знак да замълчи.

Оказа се прав. Асансьорът до него вече се намираше два етажа по-долу и забавяше. Той чу мъжки глас, който изкомандва: „Зареди на предпазител“ и зловещото стоманено изцракване на патроните в пълнителите. Разбра, че срещу него бяха изпратили специално полицейско подразделение за борба с безредиците.

Очите на Шарън го умоляваха. Той се хвана за ръба на покрива с обгорената си лява ръка, протегна дясната надолу и хвана пръстите ѝ. После се прегъна, сниши лицето си надолу, доколкото можеше, и я целуна по кокалчетата на пръстите. След това се издърпа и изчезна.

Асансьорът се издигна, изравни се с единадесетия етаж и спря на четири стъпки под него.

С отварянето на вратата Бил леко скочи на покрива на новопристигналите, докато ченгетата вътре излизаха с тропот в коридора и техният шум заглуши лекото тупване на стъпалата му. Отвинти струйника и постави бутилката на покривния капак на асансьора така, че да се преобърне, ако някой се опита да отвори. Хвана се за централния кабел на асансьора — всъщност, бяха два кабела, на по-малко от няколко сантиметра разстояние един от друг, и внимателно пристъпи към по-далечния ръб, обърнат към третата асансьорна шахта.

Зад него не се чу никакъв звук. Той се удиви, че Шарън не беше промълвила и дума.

Погледна нагоре и видя, че третият асансьор се снишава над него. Погледна надолу и забеляза как противотежестта до стената се издига нагоре по мазната си следа. Над него дъното на асансьора се приближаваше, все по-близо и по-близо. Прецени пълната безплодност на това, което беше намислил, спомни си как Линкълн разжалвал генерал Макмилън за бездействие. Асансьорът премина покрай главата му, мина покрай гърдите му, мина покрай коленете му. Тогава той съсредоточи силите си и скочи към отсрещната стена на отново опразнената шахта.

Кабелът беше от същия тип, двоен, мазен, хлъзгав и мръсен, и когато го хвана, се изплъзна за миг, ожулвайки гърба на дланите си в стената. Сигурно беше пропаднал около десет стъпки, когато противотежестта го блъсна надолу. Тя се разклати напред-назад, но продължи да се издига. Прах и грес покриваха стоманения блок. Бил се задържа и се заиздига, етаж подир етаж, докато асансьорът потъваше надолу.

Сега под него имаше само бездна.

Бил се надигна на едно стъпало върху издигащата се противотежест, после и на другото — вече стоеше прав. От другата страна на шахтата затворените врати на всеки следващ етаж преминаваха покрай него като в тържествена процесия. На единадесетия бликаше вода — от противопожарната система, съобрази той. Над него, замъглената от пушека светлина, процеждаща се през стъкления покрив, освети някакъв метален пасаж. Той успя да забележи горката част на асансьорното съоръжение, огромни колелета, в чиито улеи преминаваше двойният кабел, задвижвани от мотори и барабани далече долу под него. В центъра на пасажа имаше малка и точно изрязана квадратна дупка, през която преминаваше движещото се нагоре-надолу главно асансьорно въже. Изведнъж противотежестта забави скорост и спря. Бил стисна зъби — асансьорът се беше отворил на първия етаж.

Три подземни етажа. По дяволите! Асансьорът беше стигнал до равнището на партера, под него имаше още три подземни етажа, а противотежестта се беше спряла на три етажа под покрива на сградата.

Той опря стъпала в стената, хвана се за двойния кабел и се избута нагоре, стисна здраво и тръгна на пети, стъпка по стъпка, нагоре по монолитната повърхност на бетона. Над него висеше скарата на металния пасаж. Още три дължини на тялото и таванът на шахтата се приближаваше все повече и повече, още пет стъпки, и ще се хване...

Кабелите потрепераха. Далече долу вратата на асансьора се затвори, те започнаха да се плъзгат надолу в ръцете му, бавно и после все по бързо, режейки ги, докато стъпалата му се пързалиха. Нямаше нито къде да се подпре, нито какво да направи, освен да отскочи.

Пасажът се състоеше от метална решетка като в каналните шахти. Пръстите му се провряха и той веднага се вкопчи, но ръцете му

кървяха и бяха мазни от греста, така че не можеше да се хване здраво. Усещаше, че се изплъзва.

Тогава той разбра, че се е озовал в капан. Чуваше бръмченето на централното асансьорно въже, всъщност две яки стоманени въжета, движещи се с разтърсваща скорост само на десетина сантиметра зад дясното му рамо. Пръстите му бяха потни, окървавени, боляха го и на практика се оказваха безполезни. Щеше да виси така — кой знае колко секунди, и милиметър по милиметър да се изплъзва, докато падне и това ще е краят.

Скарата се прекъсваше с тежка желязна плоча. Той знаеше, че това беше капакът за достъп на работниците по ремонта. Имаше ги във всички асансьорни шахти. Ако тукашните работници по поддръжката не се окажеха невероятно нехайни, той несъмнено щеше да се окаже здраво заключен отвън.

Той протегна врат, издърпа се нагоре и се опита да натисне стоманената плоча с чело. Изпъшка от усилието, но тя не поддаде. Пръстите му бяха потни и хлъзгави. Беше готов да даде всичко, само за да има на какво да стъпи. Тази мисъл беше така завладяваща, че го зашемети. После централното въже забави и спря, и той погледна към дупката, през която преминаваше. Трябваше да я използва. Друг изход нямаше.

Хайде, Господи! Чисто електричество. И той се улови, че дава обети: „Прекарай ме през това нещо, свържи кръга, и аз ще спра! Ще сложа край. Ще спра и ще се махна“.

Той погледна назад, за да види къде се намира асансьорът. Осъзна, че това е грешка. Стегна левия си юмрук, пусна десния и стисна здраво двойното стоманено въже.

Двете въжета бяха добре смазани, но в същото време мръсни, грапави и хлъзгави. Той се хвана за изрязания в пасажа квадрат — беше остър и се вряза в плътта му. После протегна дясната си ръка нагоре през дупката покрай въжето, разбра, че няма достатъчно място, но все пак изви мишница към ъгъла на малкия квадрат. Това му позволи да провери лакътя си и той се хвана за горната страна на скарата. Сега се държеше отгоре, пусна лявата си ръка, разтърси я, тялото му се залюля в празното пространство и тогава някой натисна бутон. Колелетата над него се съживиха и въжето на асансьора се раздвижи.

Той сграбчи решетката с лявата си ръка и се издърпа с отчаяно усилие, за да се освободи от въжето, което набираше скорост надолу. Стисна здраво и се замоли да спре, замоли се неистово, но то не спираше. Най-последно затрепери и спря. В последния миг. Избути останалата част на ръката си нагоре в дупката. Беше подгизнала от кръв, което всъщност го улесни. Зашари с пръсти по горната страна на плочата, като отчаяно се мъчеше да напипа резето, преди асансьорът да се раздвижи отново. В тази поза въжетата щяха просто да разпорят тялото му. Тогава го напипа, и му се допря да изкрещи от тържество.

Лост! Благодаря ти, Господи, лост!

Избути го напред, сгъна крак и изрита плочата със стъпалото си.

Тя се надигна и отново падна с трясък. Бил изведнъж усети прилив на радост и захлипа от щастие. Чу отново характерното бръмчене и колелетата над него се раздвижиха и се завъртяха. Инерцията на въжето надолу отхвърли ръката му и кожата му се обели от остри ръбове.

Той стисна здраво скарата, отдръпна се от движещото се въже, натисна стоманената плоча с чело и тя поддаде! Господи, тя поддаде. Той се изкатери, промуши се през отворието и се изтегна по гръб.

Допря му се да се разсмее. Прииска му се да заспи, легнал там, с поглед, устремен към светлината, процеждаща се през оцвъкните от птици стъклени плочи. Ръката му кървеше, беше раздрана, но това нямаше никакво значение, защото беше толкова хубаво! Той дишаше.

Пое си дълбоко въздух, седна и се огледа. Съоръженията на трите шахти бяха заслонени под дълъг скосен таван, увенчан със стъклена капандура. Той се закатери по металната стълба към изхода над шахтите. От двете страни имаше по една врата към покрива.

Изтегли се внимателно и надникна през капандурата. Навън беше късен следобед, здрач под сивата облачна пелена. Покривът беше на равнището на очите му, черна насмолена хартия, осеяна със стъклени капандури, комини и огромен въздушен вентилатор, както и полегата врата към стълбището на около десетина метра от него. Докато наблюдаваше, вратата изведнъж се отвори и от нея се показаха две ченгета с тежко снаряжение и шлемове. Те пристъпиха предпазливо с насочени оръжия, прикривайки се един друг. Изтичаха към огромния вентилатор, най-масивното съоръжение на покрива, и се скриха зад него.

Вятърът плющеше по разтворената врата, само на десетина метра от Бил. Той се вгледа в нея, очаквайки нечия ръка да се протегне и да затвори проклетата ниша. След като това не стана, той стисна зъби, сниши се и излезе. Когато вятърът го шибна, се затича.

Беше мразовит следобед. Под гъстите сиви облаци въздухът около него беше студен и изпълнен с живот. Когато бе преодолял половината разстояние, чу „Стой!“, но продължи да тича, изстрелът експлодира някъде зад него, той се хвърли към прага, блъсна рамо в рамката, протегна се назад и дръпна вратата зад гърба си. Заклучи резетата и се затича надолу по стъпалата.

Подмина първата врата, на която се натъкна и изтича по следващата група стъпала. Поколеба се за миг при следващата врата, но някакво вътрешно чувство го накара да пропусне и нея. Подмина я и взе още една група стъпала надолу. Отвори третата поред врата, прекоси покрития с линолеум коридор и се шумугна през друга врата. В помещението вонеше ужасно. Оказа се заобиколен от чували с боклук, струпани до височината на раменете му по пластмасови буксирни палети.

Повечето найлонови чували бяха черни. Някои — червени.

Бил разкъса един от черните, оказа се пълен с компютърна хартия, остатъци от храна и чаши от кафе. Опита късмета си с втория, намери цветя, изсъхнали стръкове и тор.

После обърна внимание на червените чували с боклук. От първия, който разкъса, се изсипаха употребявани спринцовки, изцапани с кръв и нещо, което му заприлича на изрязано парче черен дроб. Опита с втория и бе възнаграден с комплект зелени операционни дрехи, вкоравени от засъхнала по тях кръв.

Това, че е засъхнала, беше добре. Нямаше нищо против да е засъхнала. Навлече панталоните, порови дълбоко в чувала и измъкна зелена престилка. Все още беше влажна на места, но въпреки това навлече и нея. После изрови маска и един пластмасов ботуш. Отне му доста време, докато намери още един, но не му стана — сигурно беше с дамски размери. Разтегли го, после застана плътно до вратата и се послуша. Беше тихо и той излезе през отсрещния вход.

Срещу него имаше ледогенератор и стиропорни кутии. Почти ги беше отминал, когато идеята го осени, и той се усмихна. Взе една от кутиите, напълни я с лед и я затвори с капака.

Върна се в боклукчийското помещение, намери каквото му трябваше и излезе във фойето на главния асансьор. Асансьорът пристигна празен. На деветнадесетия етаж вратата се отвори и Бил разбра, че тревогата бе прекратена. Наоколо стояха на групички полицаи и пожарникари, и си говореха. Един ординатор избута в асансьора подвижна носилка с привързан на нея мъж и Бил разпозна в него чернокожия, когото бе видял при телефона. Побърза да му обърне гръб, но мъжът се загледа в него и когато вратата на асансьора се отвори на осмия етаж, Бил побърза да последва слизащите медсестри. Остави ги бързо и тръгна по коридора покрай стаите за болни. Зави и със задоволство видя надписа на вратата отпред: „ЛЕКАРСКО ОТДЕЛЕНИЕ“.

Вътре седеше някакъв мъж, вдигнал краката си на бюрото и четеше „Таймс“. Той хвърли поглед към Бил, кимна му и продължи да чете. Имаше автомат за кафе. Бил постави на пода кутията с лед, сипа си чашка, сложи захар и мляко, и отпи. На срещнатата стена имаше чекмеджета и две душкабини.

Бил си намери кърпа и влезе в клетката с душа. В чувала с боклук беше намерил бръснач. Измъкна го от джоба си, съблече се, пусна душа и предпазливо се постара да почисти изцапаното си и изранено тяло.

Няколко минути по-късно някакъв мъж влезе в съседната кабинка и пусна водата. Бил се обръсна, доколкото може без огледало и внимателно подсуши раните си с кърпата. После си навлече същия зелен операционен екип, вкоравен от засъхналата кръв, и се върна в отделението.

Бил вдигна кутията с лед и забеляза, че къпещият се мъж бе оставил своята карта и очилата си с изпъкнали лещи върху масата. Той си сложи очилата — от тях всичко наоколо се удължи, предметите закръжиха около него и му се зави свят. Закачи личната карта на джоба си, притисна кутията с лед пред нея, за да я скрие и с уверена походка излезе в коридора.

Пред асансьора чакаше малка тълпа. Краят на работната смяна, пет часа. Когато вратата се отвори, Бил забеляза патрули и двама полицаи от подразделението за борба с безредиците в дъното, но всички останали бяха от болничния персонал. Той се усмихна и се смести между две медсестри.

Партерът се оказа претъпкан със сърдити, мърморещи хора.

— Какво става? — попита Бил напосоки и усети как сърцето му подскача лудо в гърдите.

— Ченгетата търсят някого — каза му една жена с гъста коса и изпука с дъвката си. — Застанали са на изходите и само ни бавят.

Един добре облечен мъж се измъкна от тълпата и погледна часовника си.

— Извинявайте... трябва да изляза оттук... Аз съм доктор...

— Хей, тук всички сме доктори, приятел — изръмжа нечий глас от другия край на тълпата и всички наоколо се разсмяха.

Изминаха пет минути, докато плътната маса хора около Бил се придвижи до вратите, където две ченгета проверяваха личните карти и пропускаха хората. Бил си избра по-младия.

— Дълго ли ще продължи това? — попита той, когато дойде неговият ред.

— Име? — Ченгето изгледа окървавената му престилка.

— Ед Курански — каза Бил, защото това беше името, изписано на личната карта на джоба му. Той кимна към картата, после вдигна кутията с лед пред нея и я заби в носа на ченгето.

— Трябва за дванадесет минути да отнеса този черен дроб до „Сейнт Люк“.

— Хайде, давай — каза полицаят и му махна с ръка.

Бил прекрачи през вратата, проби си път между линейките на тротоара и тръгна с тълпата по Първо авеню. В главата му зазвучаха тромпети, цигулки и ангелски хорове, толкова гръмко, че се почуди защо другите не ги чуват.

Беше почти привечер, когато Арвин Редуел се събуди от дрямката си и цели четири секунди си мислеше, че се намира във Вашингтон, в дома си в Джорджтаун, докато не чу Алма, която си тананикаше нещо в съседната стая. Ню Йорк. Поколеба се дали да не заспи отново, но мисълта за доклада, който трябваше да прочете, го накара да се вдигне от леглото и той се запъти към банята. Докато уринираше, видя жена си по комбинезон да оглежда маникюра си.

— Колко ни остава?

Тя се намръщи.

— Два часа... почти.

— Наистина имам да свърша малко работа — каза той. Тя не му отвърна. — Ако разполагах с цялата вечер...

— Ела с мен в „Метрополитън“, покажи се пред хората, остани колкото искаш и после си иди. Ще кажа, че са те извикали спешно за нещо.

Още един компромис, но добър. Той се закопча, пусна водата и я докосна по ръката.

— Благодаря ти.

— Няма за какво. — Тя тръгна към спалнята.

Арвин Редуел се запъти към кабинета си, седна и включи компютъра. През прозореца му се откриваше панорамен изглед на север към Ийст Ривър. Навън се свечеряваше. Прозорците на Манхатън светваха. Хората, в техните кухни, с техните малки надежди. Тази гледка винаги му беше харесвала. На монитора се появиха часът и датата. Арвин набра кода си за електронната поща и прегледа съобщенията, които му бяха изпратили. Нямаше нищо, което да не може да почака.

После поиска секретната електронна поща. Машината го запитва за кода за достъп, както винаги. Той го набра и натисна клавиша.

В машината последва сложна комбинация от електронни трансфери. Една команда под формата на електрически импулс бе отпратена към кондензатора, който усили заряда и на свой ред го препрати към детонатора. Той се запали и възпламени дебелината плочка пластичен експлозив, който се взриви с огромна мощ.

За част от секундата на Арвин Редуел му се стори, че компютърът се е превърнал във врящ адски котел. После той самият се превърна в част от този ад, от тази невероятна топлина и масата изчезна заедно с човека пред нея.

ВТОРА ЧАСТ

11.

— Така. Сега да започнем отначало. — Кинкейд облегна гръб на стола си в малкия кабинет и приглади мустак. — Значи в Спешно влиза някакво момиче, което никога досега не сте виждала, предава ви чанта с неща, които приличат на хранителни продукти, помолва ви да ги предадете на Милт, или на Бил, в затворническото отделение.

Шарън триеше слепоочията си, затворила очи. Най-много от всичко ѝ се искаше просто да си легне.

— Да — кимна тя, чувствайки, че безнадеждността, в която беше изпаднала, се задълбочава.

— И знаете много добре, че е против правилата да се внася каквото и да било в това отделение, но въпреки това го правите.

— Вече ви казах, че го сканирах. Приличаше на храна.

Другият мъж в стаята се обади:

— И познавате този Милт Славич... или Бил Кей... От колко време?

— От три дни.

— Сигурна сте в това? — Беше Бранък, източеният по-възрастен мъж в тъмен костюм, който се намираще от дясната ѝ страна, малко извън обсега на периферното ѝ зрение.

— Искрено ще се радвам, ако мина през детектор на лъжата — отговори Шарън.

— Няма причина да се държите враждебно — каза равнодушно мъжът и Шарън изпита омраза към него. — Има ли някаква причина, поради която да мислим, че не ни казвате истината?

— Никога не съм го виждала преди.

Тя усети трепет в гласа си. Помисли си, че трябва да се стегне, да си събере мислите. Но това, което ѝ помагаше да го постигне в подобни моменти, се намираще в чантата ѝ, закачена заедно с палтото на закачалката в чакалнята.

— И какви чувства изпитвахте, откакто го видяхте за първи път?

— Професионални — отговори Шарън и вдигна глава.

— Очевидно са били нещо повече от това. Иначе нямаше да действате толкова непрофесионално и да нарушите правилата заради този човек.

Шарън усещаше, че самоконтролът ѝ изневерява. Буцата, заседнала в гърлото ѝ, сълзите, които напиреха да бликнат от очите ѝ. Не беше заради Милт или Бил, или както въобще се казваше. Беше по-скоро заради тези негодници. Инсинуациите им следваха една след друга само и само да я накарат да се озове в словесен капан. Чувстваше, че не може да предприеме нищо, като в онзи асансьор. Тогава гневът ѝ отново избликна и тя се зарадва, че освен изпълнена с чувство за вина и лишена от надежда, може да бъде и друга.

— Вижте, мое задължение е да направя рапорт...

— Мисля, че направихте много повече от това — обади се дългнестият мъж зад гърба ѝ.

На Шарън ѝ се допря да се обърне и да го удари, но не го направи. Тя почеса белега под брадичката си и в този момент на вратата се почука. Някакъв полицай надникна вътре.

— Бранък, жена ви.

— Ей сега.

Той стана и Шарън погледна ръката му да види златната халка, но такава нямаше. Кинкейд извади пликче с дълги гризини.

— Сигурно сте огладняла, Шарън... Заповядайте — подаде ѝ пакетчето той. — Вземете си. Стоите тук вече цяла вечност.

Шарън притисна стомаха си с ръка и поклати отрицателно глава.

— Значи вие се занимавахте с този Милт или Бил от три дни. В един момент той ви спасява от... — Лейтенантът погледна в документите на бюрото си. — ... от онзи тип Андрю, който ви налита. Не е ли било естествено да се разберете някой ден да се видите извън болницата, да речем на чаша кафе или нещо друго, просто за да му благодарите един вид.

— Няма такова нещо — отвърна Шарън решително.

— Дори намек? Вие сте си говорили, смеели сте се... Кристъл ни каза. Хората са забелязали, че между вас се зараждат някакви взаимоотношения...

На вратата се почука настоятелно и едно ченге си провря главата.

— Лейтенанте?

— Извинете ме.

Той излезе и остави Шарън сама в прашната малка стая. Тогава тя изведнъж усети, че няма да намери сили дори да се надигне от неудобния пластмасов стол.

Беше станала напълно безчувствена. Чувствата ѝ се струваха привилегия, която не можеше да си позволи. Усети, че се отдалечава на хиляди километри от самата себе си.

Кинкейд се върна в стаята, седна, без да казва нищо, само я погледна втренчено и Шарън се усмихна при мисълта, че всичко това приличаше на терапевтичен сеанс, при който лекарят и пациентът не говорят нищо.

— Защо се усмихвате? — попита той.

Тя поклати глава. Не си струваше да му обяснява.

— Шарън, мога ли да ви помоля за една услуга. Вие сте носила онази чанта — посочи той небрежно към другата стая, — когато сте влязла в затворническото отделение. Дали ще ми позволите да разгледам съдържанието ѝ?

Отначало въпросът ѝ се стори невинен, но после се сети за чантичката на Чарли с Мики Маус. Тя преглътна и усети някакъв неприятен вкус в гърлото си. Не знаеше какво да отговори.

— Съжалявам... не мога да ви разреша.

— Вижте, аз самият смятам, че сте невинна... че са ви въвлекли в тази ситуация против волята ви, но този Бранък е едно старо инатливо муле. Мисля, че ще успея да го умилостивя до голяма степен, ако ми дадете възможност да му кажа, че сте склонна да ни сътрудничите.

Колко ли хапчета имаше в чантичката? Осемдесет? Сто?

— Не мога.

— Ако нямате какво да криете, Шарън...

— Ако съм носела в чантата си нещо непозволено, щях да го дам на Бил, когато излезе от асансьора. Това щеше да бъде единственият начин да гарантирам версията си, така ли е?

Кинкейд я погледна мълчаливо.

— Така ли е? — повтори Шарън гневно.

— Е, да...

— Ами тогава проверете в шахтите. Намерете Бил, разпитайте го.

— По-скоро искам да помоля вас.

— Ясно. Не, не можете.

Между двамата настана мъчителна пауза.

— Мога ли поне да попитам защо?

Шарън заби поглед в черния линолеум между краката си. После го погледна право в очите:

— Губил ли сте някога син, лейтенант Кинкейд?

Той не отговори.

— Случвало ли ви се е семейството ви да загине пред очите ви?

Очевидно не.

— Е — каза тя накрая, — когато ви се случи, можете да ми се обадите.

След като се озова в долен Ийст Сайд, Бил тръгна на юг. Около главата му кръжаха идеи, подобно на електрони около протон. Влезе в една сграда на разстояние каре и половина от жилището му. Тръгна по стъпалата. Към обиталището му имаше четири входа. Този беше най-северният. Той прекоси мазето, премина през тежка стоманена врата и я залости отвътре. Озова се сред пълен мрак. Протегна пръсти, заопипва тухлените стени от двете си страни и бързо се понесе напред, отброявайки крачките. На седемдесет и петата се спря. Въпреки пълната тъмнина знаеше, че вдясно от него се намира метална пожарна врата, без лостове, ключалки и брава. Коленичи, напипа металната вратичка на ел. инсталацията и я отвори. Вътре една коледна лампичка хвърляше бледа немоцна светлина, под която смътно се виждаше цифрова, негодна на вид компютърна клавиатура. Бил набра шестцифрения код и чу как скритите лостове на вратата се отвориха.

Той знаеше, че мазето по време на сухия режим е било използвано като нелегална кръчма. Подобни заведения се бяха превърнали в негово хоби, когато беше шестнадесетгодишен. Тогава той обичаше да посещава огромната зала на Нюйоркската обществена библиотека, да преглежда на микрофилм броевете на „Ню Йорк Таймс“ от двадесетте години, после да ги издирва и да крие разни неща в изоставените и неизползвани тайни подземни капанчета от онези времена.

В мазето цареше пълна бъркотия. Основното помещение приличаше на пещера. От едната страна имаше наредени картотечни

шкафове, от другата — дълга, грубо издялана дървена пейка. В средата се намираше неговото бюро, отрупано с изрезки от вестници и списания, поялници, мултиметри и части за има-няма четири компютъра, хард драйвъри, монитори и платки, и всички те заобикаляха главният компютър, който както винаги стоеше включен. Въргаляха се също и купища телефонни апарати, разглобени в различна степен, сигнализатори, компоненти от алармени системи, чашки от кафе, брави и ключове, и разни други инструменти.

Бил мина покрай бюрото, приближи се до стереоприемника, качен на един от картотечните шкафове и го включи. „Дабълю Ейч Би Ен“ въртеше някакъв дисхармоничен алтернативен джаз и уредбата грачеше с грубите писъци на саксофона и дрънчащата китара. Той я усили, докато звукът не изпълни лишеното от прозорци тухлено помещение. После захвърли палтото и вестниците на един стол. В мазето беше топло. Свали ризата си и за пореден път усети завладяващото въздействие на красотата, излъчваща се от картината на Джаксън Полък, изпълнена в авангарден „капковиден“ стил, която беше окачена на стената в дъното. Пристъпи по-близо до нея, после още една крачка и цветните струи сякаш се протегнаха и започнаха да го гаят и обгръщат. Той отново се почувства в безопасност в нейната прегръдка.

Вечният град.

Това, че я има, го дължеше на Екатерина. Някъде вътре в тази картина се усещаше нейният поглед. Понякога той не беше сигурен дали беше задържал картината при себе си заради вътрешната ѝ красота, или заради ефекта от блясъка на нейното присъствие.

След това идваше кухнята, с огромна ресторантска печка, зарязана като метален отпадък, когато Бил се бе натъкнал на мястото. Беше му отнело цели две седмици, докато я почисти. Тук се намираше и леговището на Бил, обикновен матрак и ракла, поставени на пода. През още една врата се влизаше в просторно, сводесто помещение, което някога бе било питейното заведение. Всеки друг на негово място щеше да го предпочете. Бил обвиняваше плъховете, че се бе отказал, но истинската причина беше, че всъщност се чувстваше много по-удобно в разхвърляни и тесни помещения. По ъглите на голямата зала имаше поставени капани за плъхове. Веднъж на всеки две седмици той пълнеше умивалника, отваряше капаните и удавяше гадинките. Освен

това тук държеше един стоманен сейф и хладилник, в който държеше по-летливите си химикали, лекарства и други вещества.

Бил обмисли случая с Шарън. Съвсем различна от Екатерина, несравнимо по-честна, и като цяло — интелигентност от съвсем различен порядък. И силна — ако не беше толкова силна, нямаше да може да оцелее. Това затваряше кръга. Той се откъсна от унасящата мъгла, излъчваща се от Полък, и постави на ръцете си кожени ръкавици без пръсти. След толкова години самообучение винаги се чувстваше много по-безопасно, когато имаше нещо на ръцете си, дори когато отпечатащите от пръсти нямаха значение — и обърна внимание на компютъра си. Беше го конструирал и усъвършенствал. Последната добавка представляваше вграждането на клетъчен интерфейс, успоредно с конвенционалния модем. Вдигна капака на клавиатурата, набра паролата — при набиране на друга комбинация, твърдият диск щеше автоматично да се преформатира, изтривайки всички налични файлове. Свърза се по модема с базата данни на „Ню Йорк Таймс“, вложи няколко параметри за търсене, набра също „Маккинън, Едуард“ и отиде да си вземе душ.

Четиридесет и пет минути по-късно Бил седеше на ръба на ваната си в мазето и подсушаваше със сешоара новоизрусените си вежди и коса. Огледа се в огледалото, остави сешоара, отвори бурканче с капсули витамин „Е“, скъса покривната тъкан на една от тях и изстиска гъстото жълто масло върху изжулената си, покрита с рани ръка. После взе от шкафчето марлена превръзка, покри вътрешната страна с алое вера и я притисна върху раната. Изправи се и огледа превръзката на огледалото.

Не беше развил максимална скорост. Това не му харесваше, но беше факт. Постави си черната вратовръзка и отново се погледна в огледалото. Знаеше какво му се иска да направи и че това беше единствената логична стъпка. Знаеше също така колко безразсъдно смела щеше да бъде тя.

Той прехвърли списъка на файловете в компютъра. После наметна дългото си черно палто и напусна мазето, за да тръгне из града.

Остани тук, мислеше си Шарън, докато излизаше от „Белвю“. Не напускай града. Искаме да ни бъдеш под ръка, за да можем да те подлудим, когато ни скимне, като ти задаваме едни и същи въпроси до безкрайност.

Разбира се, Шарън се бе съгласила, защото, мислеше си тя уморено, винаги се бе съгласявала. Бихте ли могла да не напускате града? Бихте ли била така любезна да си поставите превръзка на очите? Нали не бихте имала нищо против да ви използваме като жив щит?

Тръгна по тротоара на улицата покрай клиниката, после по Първо авеню, но спря, колебаейки се. Нямахше представа къде би могла да отиде. Не искаше да се прибира. Жилището нямаше да даде покой на душата ѝ. После се сети къде ѝ се иска да отиде и решително пое към Второ авеню.

Мислеше за Бил, мислеше за онова дете, което ѝ беше донесло чантата, мислеше за ченгетата и истината неумолимо я измъчваше. По дяволите, беше се оказала пълна глупачка, май така излизаше.

Забеляза очертанията на небостъргача на корпорацията „Маккинън“, който се издигаше нагоре по улицата, и пресече авенюто, за да го избегне, сякаш самото му съществуване я накара да се зачуди дали пък нейната глупост не беше някаква семейна черта. Шарън винаги си беше мислила, че урокът с гибелта на баща ѝ е човек да не се прецаква точно по този начин, но може би това беше просто неизбежно. Сигурно ставаше въпрос за някаква семейна карма.

Работата, помисли си тя, се състоеше в това, че през целия си живот се бе старала да постъпва добре. Така беше в детството ѝ — тогава се мъчеше да изгради някаква малка вселена за майка си, в която тя да може да намери утеха и справедливост. Нощ след нощ, докато слушаше гласа ѝ из другите стаи на къщата, как почуква по рамките на вратите или си говори сама с телевизора, след като започна да пие. Шарън лежеше в креватчето си и се мъчеше да си представи как Едуард Маккинън най-после бива принуден да заплати за престъпленията си към тяхното семейство. Искаше ѝ се тя да бъде героят. Искаше ѝ се да излекува болката на майка си. Когато беше на десет, единадесет или дванадесет години, това ѝ изглеждаше много по-важно от всичко друго на света.

Един ден, когато беше на четиринадесет, тя дойде при майка си с план. Беше прочела във вестника, че Едуард Маккинън бе превърнал компанията си в публична — че всеки можеше да има дял в нея. Всичко, което трябваше да направят, бе да си купят няколко акции и по този начин да получат право на достъп до документацията на компанията. Щяха да получат възможност да изчислят какви печалби са получени от компютърната програма на нейния баща и след това да го осъдят. А майката на Шарън ѝ бе отговорила: „Не, скъпа. Едуард Маккинън просто се оказа бизнесмен. Слабият беше баща ти“.

Шарън отвори с рамо вратата на бар „Стар“ на Второ авеню.

Беше го посещавала и преди, малко след като се засели в квартала. Седна край бара, поръча на младия ирландец чаша „Букърс“, три кубчета лед и вода. Отначало бърбънът ѝ се стори сладък, после малко стипчив, след това отнякъде загърмя кънтри.

Не че държеше да излее гнева на отмъщението си върху Едуард Маккинън — да го унищожи както той беше унищожил баща ѝ — въпреки че понякога гневът развинтваше въображението ѝ в такава посока. След известно време в нейната глава се бе оформило едно абсурдно желание — да си поговори със своя стар чичо Ед. Искаше ѝ се да му покаже как неговите действия водят до последствия, които дори той самият не може да осъзнае. Беше въпрос на озарение, на желание, ако може просто да изсипе съдържанието на своя мозък в неговия, така че той да осъзнае онова, което тя знаеше като азбучна истина.

И всичко това кипеше в главата ѝ в една-едничка фраза: *Ти Просто Не Се Държиш С Хората По Този Начин.*

А сега ѝ се искаше да каже същото нещо на Бил Славич или както там се казваше. Чувстваше, че са злоупотребили с нея и имаше чувството, че там някъде, където и да се намира, той се смееше, а това никак не ѝ харесваше.

Застанал сред сенките на улицата с три платна, Бил погледна с бинокъла си на запад и на изток. Никой не се приближаваше към него на разстояние поне половин каре. И ако трябваше да го направи, сега беше моментът.

Той се плъзна между паркираните коли и изкачи двете стъпала до входа на сградата, където живееше Шарън. Външната врата се поддаде с най-обикновен, сляп венециански ключ. Вътрешната имаше по-сложна система за звънене и заключващ пулт, но засега не му се налагаше да я отключва. Той пристъпи в облицованото с плочки фоайе и огледа пощенските кутии. Бяха малко старомодни, с малко прозорче над ключалката. С покритите си с ръкавици пръсти той измъкна плика от вътрешния джоб на палтото си и го разтвори. Вътре имаше бележка, плътно увита и стегната с гумиран изолирбанд около пръчица за коктейли. Той я плъзна през прозорчето и тя падна в кутията.

Секунда по-късно се озова на улицата и пое на запад.

Бил Кайзър се изкачи по стъпалата на „Линкълн Сентър“ и се смеси с тълпата. Вечерта беше мека. Той мина покрай фонтана, обърна внимание на разнородната публика, поемаща към различните театрални зали — жилави млади мъже с вид на хомосексуалисти и жени със стройни мускулести крака, насочващи се към Балета на Ню Йорк Сити; семейните двойки и самотните възрастни, поемащи към Филхармонията на Ейвъри Фишър Хол; и най-сетне, в дъното, онези, които излъчваха богатство от загорелите си, облъчвани за бронзов тен лица, с бижутата, поклащащи се по кокалестите им белоснежни ръце и дългите, добре поддържани шии — любителите на операта, насочващи се към входа на „Метрополитън“. Бил се вля в тази тълпа със загърнато около тялото дълго черно палто и с великолепно скроения си смокинг. Зачака реда си след някаква двойка, която се опитваше да си спомни къде за пръв път бяха срещнали Летиция. В Рим? В Санта Барбара? В Тиволи? Бил огледа двойките, облечени изискано и за първи път не се почувства потиснат, че е тук сам.

Това беше неговата награда и той се опита да я изпълни със съдържанието, което беше придобила, докато висеше на една ръка в асансьорната шахта. Любовният дует в края на пролога — ето благодарение на кое беше оцелял, от къде бе почерпил сила. После двойката пред него бе обслужена и той се озова пред билетното гише.

— Пазите два билета за Редуел.

Човекът зад гишето попита:

— Кредитна карта или поръчка?

— На лична сметка — предположи Бил.

Мъжът намери плика, извади два билета и му ги подаде:

— Завесата се вдига след две минути. Приятно прекарване.

Шарън вкара ключа в ключалката на предната врата и я отвори. Не беше много трудно, само един малък трик. Затвори я след себе си и се озова в малкото фоайе. Ето те и теб, каза си тя и се усмихна. Малка шега, все едно сградата ѝ го казваше на нея и тя на сградата. После се забави малко пред пощенската кутия, отключи старата ключалка и си взе пощата. Докато изчакваше асансьора, прегледа обичайните боклуци, с които ѝ бяха напълнили кутията — диплянка със снимки на кучета с тъжни очи и призиви за проява на хуманност към бездомните животни, обява за поредица лекции за ново лечение на СПИН, програма на филмов форум. И най-накрая някаква странна хартийка, увита около клечка за коктейл, без плик.

Пластмасова клечка за коктейл, със зловеща котешка глава на единия край. Тя разви бележката. Почеркът беше разкривен, странен, почти нечетлив:

Шарън,
Карма: каквото даваш, ще ти се върне седемкратно.
Ще се видим.

Бил

Вратата на асансьора звънна, отвори се и зачака. Шарън стоеше окаменяла под флуоресцентната лампа във фоайето. Дъхът ѝ беше секнал.

Той беше идвал тук. Пуснал е това. Той знаеше къде живее тя.

Само мисълта за това предизвика в нея желание да избяга навън в нощта. Погледна назад към вратата на коридора, изплашена, че може би я наблюдава отнякъде. Можеше да спи на дивана на Кристъл или да наеме стая в хотел.

Вратата на асансьора започна да се затваря, тя вкара крака си, влезе, натисна номера на своя етаж, поколеба се дали да не слезе на седмия и да се изкачи един етаж пеша, сякаш по някакъв начин той следеше всяко нейно действие.

Изкачвайки се нагоре, тя погледна зловещата пластмасова котешка глава и изпита чувството, че подът всеки миг ще се разтвори под нея и ще я погълне като парче олово.

Докато прочиташе бележката за втори път, ръцете ѝ трепереха на бледата светлина. После вратата на асансьора се отвори и тя си даде сметка, че е трябвало да слезе на по-долния етаж. В този миг се почувства като в капан.

Провря глава през вратата и се огледа в двете посоки.

Коридорът беше празен. Тя бързо се приближи до вратата си, провери бравата и отново се огледа.

Нищо.

Влезе вътре, включи наведнъж всички лампи, отвори дрешника и изрита една след друга всичките си закачалки с дрехи, надникна и зад завесата на душкабината в банята.

От Бил нямаше и следа. Апартаментът беше така, както го бе оставила.

На телефонния секретар светеше лампичка за получено съобщение. Не ѝ се щеше много да го прослуша, но най-сетне се пристраши и натисна бутона.

Гарбър:

Ако можеш да се явиш в кабинета ми утре в десет и тридесет, има няколко аспекта на поведението ти днес следобед, които бих искал да обсъдим.

Шарън се сви на ръба на леглото и затвори очи. „По дяволите! — процеди тя на глас. — Сега ще ме уволнят.“

Самото произнасяне на тези думи накара мускулите на раменете ѝ да се стегнат и ноктите ѝ се забиха в дланите. Стори ѝ се, че всеки момент ще избухне, ще рухне и ще се свърши. После дишането ѝ се нормализира, бурята в стомаха ѝ утихна и това сякаш беше най-ужасното: тя си стоеше кротко тук и всичко наоколо си беше от нормално по-нормално.

Сама в целия свят. При нея винаги нещастията завършваха така.

Тя отиде до кухнята. Рисунката на Чарли се полюшна от течението: къщичка, дървета — кълба със стволове и голямо жълто

слънце. Тя отвори хладилника. Бутилката „Букърс“ беше зад тази с „Уиндекс“. Взе си чаша, сипа си два пръста и запуши бутилката. После придърпа чантата си, откопча я колкото се може по-широко, обърна я и я изтръска върху одеялото. Продълговатата чанта избълва цялото си съдържание.

Да загуби работата си. Беше гадно дори да си го помисли.

На дъното се намираще чантичката на Чарли с Мики Маус. Тя отпи голяма глътка от бърбъна, погълна я и усети надигащите се топли вълни в главата си. После разкопча ципа на чантичката.

Повечето хапчета вътре се бяха разтрошили на прах от непрестанното тикане на разни работи в препълнената чанта.

Смешното беше, че това съдържание привличаше въображението ѝ само докато беше скрито вътре и не го виждаше. Физическата реалност на тези хапчета, трошици от желатинови капсулки и прах от разни транквиланти, така и не можеха да я изкушат да изсипе всичко това в чаша вода, да го смеси и да го погълне наведнъж. Но в автобуса, в банята, на работното място, в асансьора, когато се оглеждаше и виждаше как трепери, тази идея я обладаваше и тя дълго не беше в състояние да я пропъди от ума си.

Почуди се дали баща ѝ бе гледал на оръжието си по същия начин и си даде сметка, че наистина трябва да беше така. Той сигурно беше поглеждал към него всеки път, когато влизаше в кабинета си, там, поставено на полицата над камината.

Беше чула шума от втория етаж — мощен екот, два изстрела един след друг. Толкова изненадващ на фона на среднощната тишина, че чертожният молив бе изпаднал от ръката ѝ. Беше изтичала долу, бе завила по коридора и бе стигнала до вратата...

И това бе всичко, което си спомняше. Не си спомняше какво се случи после и това я плашеше. Имаше някакви размазани картини в главата си, но не беше сигурна кое е истинско и кое въображаемо.

Две гилзи. Дали наистина беше чула два изстрела? Или този спомен беше просто допълване на версията, просто екстраполация? Горната част на главата му беше отнесена, кръв, мозък, кости и коса се бяха залепили на стената зад него. Често ѝ се привиждаше как е изглеждало всичко, но нямаше представа дали това беше спомен или измислица.

Имаше елементи, за които знаеше, че са създадени от въображението ѝ — например, парчето бяла черепна кост, клатушкащо се на пода. Не знаеше кога умът ѝ бе добавил този детайл в спомените ѝ, но години след това разбра, че такова нещо не можеше да бъде истина. И винаги ѝ се бе привиждало как от кухнята на черепа блика кръв на струя, като вода от кран на чешма. Още първия път, когато започна да работи като медицинска сестра, беше разбрала, че хората просто не могат да кървят по този начин.

Чарли се бе привързал към тази своя чантичка с Мики Маус. Разнасяше я с месеци от стая в стая, използвайки я за каквото му скимне. Рик започна да говори за нея като за „портмонето“ на Чарли, което я ядосваше — момчето бе започнало да расте и никой не можеше да му отнеме любимата вещ. След катастрофата Шарън бе започнала да използва чантичката, за да държи в нея болкоуспокояващите и транквилантите си. В мъчителните последни четири месеца от живота на Чарли, когато докторите се отчаяха, че няма да могат да се справят с пораженията, видовете хапчета в чантичката просто нарастваха. След като Чарли умря, Шарън се бе върнала при майка си в Онеонта и бе поела дежурства в местното Спешно отделение, просто за да прави нещо. Там имаше най-различни лекарства. Тъкмо тогава тя бе започнала съзнателно да попълва своя самоубийствен пакет.

Беше започнала да търси химически препарати, които не трябваше да бъдат поемани едновременно. Когато се премести в Ню Йорк, колекцията ѝ от хапчета вече можеше да убие наведнъж цяла стая хора.

И всичко, което беше правила с тях, бе да ги носи със себе си в голямата си дамска чанта и просто да бъде сигурна в трудни моменти, че ги има под ръка. Беше си представяла вкуса на този зловещ „коктейл“, който щеше да бъде неприятен, остър и адски отровен. Имаше един период, точно след смъртта на Чарли, когато дори не можеше да си налее чаша вода, без да си представи как изсипва съдържанието на чантичката в нея. Но всъщност никога не беше го направила. Не беше приближавала до устните си дори едно от тези хапчета.

Шарън отпи още една глътка от бърбъна и се загледа в чантичката. После стана, отиде до умивалника, спокойно отвори шкафа, взе една чаша и я напълни с вода.

Господи, колко обичаше работата си! Точно това беше най-срамното — най-после бе намерила любимата си работа и то на място, за което си струваше да се бори. И сега, за пореден път, се бе издънила и нямаше как да я запази.

Чарли беше изчезнал, Рик също. Ню Йорк, работата. Сякаш не можеше да задържи нищо.

Постави чашата на нощната масичка, надвеси над нея чантичката с натрошените хапчета и бавно наклони ръка.

Когато бледожълтия прах докосна повърхността на водата, той се разпръсна моментално, задържа се отгоре, а по-големите гранули започнаха да потъват към дъното.

Беше впечатляващо да се наблюдава как реагираха различните хапчета и как малките парченца се завихряха надолу и се разтваряха. Тя отново отпи глътка бърбън и продължи да съзерцава микстурата. После надигна пенещата се чаша, поднесе я към устните си и допръ студеното стъкло в зъбите си.

Едва доловимият вкус на нещо горчиво и стипчиво парна езика й.

Навън, зад прозореца, Емпайър Стейт Билдинг огряваше нощта със светлините си. Тя отчетливо долови туптенето на сърцето си, пулса във вените си. И после нещо вътре в нея се надигна и се взриви: това беше лудост, пълна дивотия, точно такова поведение, което беше възпитавана да отклонява и възпира.

Стана, с чашата в ръка, и се запъти към банята, като внимаваше да не разсипе и капчица, ако загуби контрол над себе си. Прехапа здраво устни и изпразни чашата в тоалетната.

По дяволите, да се самоубие точно сега, означаваше да докаже на света, че е жертва, че е жертвата, каквато Гарбър, Франк и господин Карма-Бил си въобразяваха, че е. Те обаче грешаха. Тя не беше човекът, за когото я вземаха. Сигурна беше.

Влезе в кухнята, изми чашата с много вода и я остави на плота за сушене. Изпи си бърбъна, изми и тази чаша.

Чантичката на Чарли все още лежеше върху нощната масичка, наполовина пълна с отрова. Тя изсипа и останалото съдържание в тоалетната, пусна два пъти водата, почисти я добре и я пусна в панера с дрехи за пране. После се върна, откри дистанционното на телевизора, паднало до масичката, насочи го и натисна копчето за включване.

Нацистки парад, и доблестни американски войници, пристъпващи сред руините на френски градове. Смени канала и се появиха новини, пожарни коли, пушек, бълващ от прозорците на жилищна сграда. Прекъсване за реклама, ето го Арвин Редуел, ръкуващ се, фотокадри, крачещ напред-назад по подиума по време на последната си публична дискусия. Отвратителен човек. И тогава Шарън разбра: но той май е загинал.

Отново кадри на живо, камера, насочваща се към чернокожа жена, стояща пред табела, на която пише „36“. Това задейства в главата ѝ тревожна аларма. И още докато усилваше звука, гърдта ѝ бе пронизана от хлад, който се спусна надолу към стомаха. 36 какво?

Тя зачака. Бомбен атентат. Сенатор, загинал в жилището си в Ийст Сайд. Най-послед чернокожата говорителка го каза: Сътън Плейс, 36.

„Монтклеър.“

Сърцето на Шарън биеше лудо, докато ровеше в портмонето си, за да извади визитната картичка. Детектив Майкъл Кинкейд, телефонните му номера. Помисли си дали да не звъне в „Белвю“, за да провери още веднъж, но нямаше нужда. Досието ѝ беше под ръка тези три дни. Набра първия номер, разбра, че е сигнализатор, за малко да прекъсне, но някой се отзова.

— Кинкейд.

— Лейтенанте, тук е Шарън Блотнър...

— Шарън... гледате ли новините?

— Мъртвият сенатор... Това е сградата, където беше хванат Бил.

— Да имате нещо да ни кажете по този повод?

— Той го е направил — каза тя. — Той го е направил и е знаел, че бомбата ще избухне днес, затова е трябвало да се измъкне.

— Хм-м. — Подчертано студено. Дося ѝ се да му каже да върви по дяволите. Ала вместо това каза: — Оставил ми е бележка. В пощенската кутия.

— Той е бил там?! — В гласа му се долавяше паника. — Прочетете ми бележката.

Направи го.

— Намерих я увита около някаква гадна клечка за коктейли. — Сякаш това бутане през огъня беше някаква забава.

— Шарън, кажете ми... звучи ли ви като заплаха?

Тя се поколеба.

— По-скоро ми прилича на някакъв железен закон, който той налага. Проблемът ми е, че след този ден нямам представа от коя страна на закона съм аз самата.

— Вече имаме една бомба в сградата, където е бил този приятел. Ако нямате нищо против, бих третираше това послание като бомбена заплаха.

— Боже мой, лейтенанте...

— Намерете бързо плик. Поставете в него всичко, което ви е изпратил, гледайте да не го пипате много-много. Донесете го. Вземете си нещата, включете алармената инсталация и напуснете жилището.

— Лейтенанте, вие ме плашите...

— Ще оставя клетъчния си телефон на прослушване. Ако забележите нещо, обадете се веднага. Ще ви чакам тук, окей?

Той изключи телефона. Шарън измъкна един плик, пусна вътре бележката и го затвори. После се изправи и дълго се застоя така наред стаята. Мислеше. Ако се налагаше да спаси нещо от това място, кое беше то?

Чарли, помисли си тя, и започна да събира всички негови снимки и рисунки от стените.

12.

— Времето си тече — каза Бил.

— Да бе, мой човек, къде се губиш — отвърна му пласьорът, русоляв дългнест тип, горе-долу с ръста на Бил. — К'во ти трябва? Цигарка, прашец?

— Хероин — каза Бил. — Ще взема две дози.

— „Нощна зона“, най-добрата смес тъдява. Боцкало трябва ли ти?

— Ъ-ъ. — Бил извади портфейла си, подаде му десетачка и получи срещу нея две целофанови пликчета.

— Трепачи искаш ли? Знам, че си падаше по ония, червените...

— Не, това ми стига засега.

— Каквот' ти потрябва, знаеш, че съм насреща. Тук, на авеню „Б“, трети номер.

Бил го изгледа от долу нагоре.

— Благодаря, Паули. Ще те намеря.

Остави пласьора, зави зад ъгъла и тръгна на изток. Едно каре понататък той видя решетка на отточна шахта, пусна целофановите пликчета в нея и зави на юг под нощното небе, към „Карнеги Хейдън“.

Не беше за вярване, че тази порутена четвъртита сграда някога бе олицетворявала нечии утопични мечти, но във важни моменти през последните сто години „Карнеги Хейдън“ беше точно това в съзнанието на хората. Бил застана от другата страна на авеню „С“ и се загледа към шестетажната постройка. Едно добро почистване и боядисване на фасадата щеше да ѝ придаде царствен вид. Сега графити покриваха широките стъпала на входа и се катереха нагоре към сводестите прозорци. Само едно допълнително пристроено крило все още се използваше. Иначе масивното оригинално здание беше празно, заключено, а прозорците му бяха запечатани. На порталното стълбище в кашони спяха бездомници.

Това винаги беше удивлявало Бил: човешки същества да бъдат принуждавани да спят на открито в студа, до една просторна необитаема сграда. Той поклати глава.

Създадена от Андрю Карнеги^[1], шест години след като основал прочутата Концертна зала, замисълът бил откриване на библиотека по обичайния му маниер: той построява и обзавежда сградата, местните власти осигуряват книгите и я поддържат. В този случай местните власти, с финансовата подкрепа на преуспяващи нюйоркски бизнесмени, решават да разширят първоначалната идея и да включат към комплекса гимназиум, специализирана библиотека и лицей, посветени на науки, свързани с текстилното производство и шивашката манифактура. Това на свой ред довело до намесата и личния принос на Чарлс Хейдън, същият, който по-късно основава известния планетариум в горната част на града, край Американския музей по естествена история, който прави изследвания по приложни и теоретични научни дисциплини.

Центърът „Карнеги Хейдън“, както бил наречен, изиграл ролята на място за самоусъвършенстване на поколения студенти, работници, бизнесмени, мъже и жени от целия град. Той също така се бе превърнал в част от своето време и място. В дните, когато анархисти, социалисти и всякакви други утописти събирали масите по залите и улиците на долен Ийст Сайд, центърът се бе превърнал в средоточие на едно спорецо общество, в зората на зараждащия се нов свят. Тук бяха произнасяли речите си Маргарет Сангър^[2], Ема Голдман и Юджин В. Дебз^[3].

През четиридесетте едно наводнение бе наложило част от библиотечните депозити да бъдат преместени, поради опасност от повреждане на книжния фонд. Така книгите влязоха в системата на Нюйоркската обществена библиотека. Последната книга бе предадена през 1952 година и в сградата, освен съществуващата Католическа обществена клиника, се нанесоха няколко театрални трупи. През шестдесетте горният етаж с прозрачен покрив бе окупиран от художници. В пристройката към западния калкан на сградата бе открит публичен социален център, а двете огромни аудитории се превърнаха в станалата почти легендарна дискотека „Розовата пантера“. Тълпата почитатели на Анди Уорхол^[4] създаде тук атмосфера, която се запази в продължение на много години.

Сградата се беше превърнала в част от дългата литания от разкази на майка му за времената отпреди да напуснат долен Ийст Сайд и да се преселят в централната част на града. Бил беше слушал за

нея толкова често, че му се струваше, че едва ли не си спомня тръпката, която пролази по кожата му в деня, когато баща му ги напусна окончателно и майка му го заведе за пръв път в „Карнеги Хейдън“.

В действителност, такъв спомен нямаше. Тогава е бил бебе, дори не е бил проходил. Но можеше да си го представи — Хелън, майка му, свита в леглото, опитваща се да успокои плачещия Бил, докато баща му методично чупи всичко, което може да се счупи в апартамента им. Всички нейни спомени, всяка чинийка, дори чашките за кафе. Така му го беше разказвала всеки път. След това той си събрал багажа и заминал. Когато полицията пристигнала час по-късно, тя им казала, че се е върнал при приятелите си в кънтри клуба в „Харвард“. После притиснала бебето до гърдите си сред счупените стъкла и китайски порцелан, и двамата така дочакали изгрева на слънцето. Когато видяла старата украинка от отсрещната страна на улицата да вдига решетките на своя дюкян, разбрала най-сетне, че новият ден е настъпил и вече знаела точно какво трябва да направи. Облякла се, после облякла и Бил, сложила го в бебешката количка и се добрала под поройния дъжд до „Карнеги Хейдън“.

С мъка качила количката по онези стъпала, знаейки, че прави точно това, което навремето направила собствената ѝ баба с нейния баща. Никой не ѝ помогнал, докато се провирала през двойната врата. На никого не му хрумвало да запита една млада жена защо се катери с бебешка количка по мраморните стъпала в осем часа заранта. Никой не направил нищо, докато тя стояла пред дългия, изсечен в мраморната плоча списък с имената на дарителите. После вдигнала бебето от количката, хванала дясната му ръкавичка — той бил десняк, тя го била проверила вече няколко пъти — и опряла пръстчетата му в дълбоко изрязаните в мрамора букви. Това е твое, шепнела тя. Това е твоят прапрадядо. Той е помогнал всичко това да се създаде. Това са твоите хора. Това си ти.

Имало план Центърът да се запази, брилянтен план на йезуита Фентън Дигби, съгласно който щяла да се възроди ролята на „Карнеги Хейдън“ като център за физическо и духовно здраве на цял долен Манхатън. Планът успял да пробие тромавата бюрокрация, дори получил неформалната поддръжка на Градския съвет, преди пътят му безславно да завърши на дъното на някоя картотека в Сити Хол.

„Пантерата“ я затвори през 1974. В следващите няколко години Балната зала бе функционирала като латиноамерикански гей бар. Като дете, Бил беше посещавал сградата с майка си по най-различни поводи. След като полицията нахлу в клуба, сградата бе затворена. Една нощ, когато учеше в горния курс, Бил се бе проврял през закованата врата и се бе разходил вътре. В момента, в който се натъкна на плувния басейн, наполовина пълен с боклуци, той бе решил, че Дигби е прав. Тази сграда и само тя щеше да спаси долен Ийст Сайд.

Можеше да бъде клиника и едновременно училище. Нощният клуб можеше да заплаща за болничните легла. Щеше да получава достатъчно приходи, за да се самоиздържа, да покрива разходите. Идеята избуяваше в главата му, докато обикаляше из препълнените с боклуци мраморни коридори.

За всичко това бяха нужни единствено пари.

А сегашните власти искаха да я взривят и на нейно място да построят затвор. Бил потрепери при мисълта за това безумие. Предназначението на тази сграда беше тъкмо в това, да предпазва хората от затвора. В това, от самото начало, се състоеше цялата идея.

Проблемът бе, че идеята за нация — държава се рушеше. Нациите изискват от техните правителства да се отчитат пред избирателите си и по този начин да бъдат носители на някакъв фундаментален национален характер. Но нациите — държави вече се оказваха старомодни и назадничави. Корпорациите се превръщаха в новите нации — държави. А корпорациите бяха напълно безотчетни и нямаха задължения спрямо никого и нищо. Те се интересуваха единствено от печалбите.

Това беше ужасно. Беше цинизъм. Липсата на всякаква вяра в хората беше чиста и абсолютна корозия на надеждите.

Във всеки квартал, където „Стрейтмор“ възнамеряваше да построи затвор, имаше по една такава сграда като „Карнеги Хейдън“, рожба на човешките надежди на по-старите поколения. Една след друга, към тях можеше да се приложи плана „Дигби“ и те да се превърнат в постоянно разрастваща се мрежа, която щеше да свърши за всеки квартал много повече, отколкото един затвор.

Проектът на Дигби предвиждаше да не се ограничават само с една сграда.

Колко ли щеше да струва реализацията на план като този на отеча? Колко ли щеше струва да бъдат спрени безумците още на първия подстъп, да бъде спасена една сграда и превърната в пулсиращо сърце на бъдеща процъфтяваща общност? Колко ли щеше да струва да се отпрати предизвикателството и примерът да бъде последван в цялата страна?

Е, Едуард Маккинън беше купил картина на Ван Гог за петдесет и три милиона. Бил гледаше масивната, покрита с надписи постройка и си мислеше, че петдесет и три милиона може би щяха да стигнат.

Само един Ван Гог.

Колкото повече Бил мислеше за това, толкова повече му се струваше, че сделката ще бъде почтена.

Когато радиочасовникът се включи, звуците на салса се прокраднаха в съня на Шарън. После станаха твърде настоятелни и тя се събуди. Сърцето ѝ биеше силно, устата ѝ беше пресъхнала, после реалността нахлу в съзнанието ѝ и нещо в гърдата ѝ се сгърчи в болезнена тревога.

Бомба не бяха намерили, но ужасът беше налице. Сега всички в сградата се страхуваха, че живеят в близост с нея, а и тя самата не можеше да обитава спокойно жилището си.

По дяволите! Задържа се продължително под душа и когато излезе, се чувстваше почти нормално. Телефонът иззвъня.

Кинкейд.

— Исках само да те уведомя, че дадох името ти на Мартин Карндъл, агентът на ФБР, прикрепен към случая. Сигурен съм, че ще ти се обади, за да те поразпита.

Кристъл.

— Видя ли „Поуст“? Цитират Гарбър, който те обвинява поименно, че си помогнала на Бил да се измъкне.

О, господи!

— Защо ме вика в кабинета си тази сутрин? Защо просто не ме уволни по телефона?

— Кой ги знае какво мислят, толкова са изплашени!

Това отново събуди тревогата ѝ. Беше се облякла и тъкмо излизаше, когато телефонът отново иззвъня. Този път предположи, че

сигурно е майка ѝ. Всеки, който се очакваше да ѝ позвъни, вече го беше направил. Вдигна слушалката.

Мъжки глас.

— Шарън Блотнър?

— Кой е? — стори ѝ се гласът на Бил.

— А, аз съм Бен Кю Макан от „Ню Йорк Таймс“. Искам да ви задам няколко въпроса във връзка с вчерашното бягство...

— Вижте, не мога да разговарям с вас сега. Трябва да... — Тя се спря, преди да довърши „да тръгвам за работа“. Изведнъж си представи тълпата фотографи с бляскащите им камери в стил 40-те, които щъкат из коридора към Спешно отделение на Психото. — Трябва да излизам.

Затвори телефона, седна на леглото, стиснала чантата в ръцете си. Сърцето ѝ биеше лудо. Най-сетне овладя мислите си, изправи се и си облече палтото.

Навън беше хладна и сива утрин, ниско по небето пълзяха плътни облаци, заплашващи със снеговалеж. Шарън забеляза двама мъже, седящи в кола срещу входа ѝ, допусна, че са репортери, но те не ѝ обърнаха внимание.

Зави на ъгъла по Първо авеню, погледна часовника на задната стена на павилиона за вестници, беше навреме. После разгледа топчаглавията на вестниците и изведнъж се почувства сякаш стои на улицата в собствения си сън „РЕДУЕЛ МЪРТЪВ СЛЕД БОМБЕН ВЗРИВ“, съобщаваше „Нюз“, и после в подзаглавие: Заподозреният бяга от „Белвю“. Основното заглавие на „Таймс“ се набиваше в очи: „СЕНАТОР РЕДУЕЛ Е УБИТ ОТ БОМБА В ДОМА СИ; ИЗДИРВАТ ЗАПОДОЗРЕНИЯ“. „Поуст“, който винаги бе поддържал неговата политика и изборните му кампании, бе публикувал снимката му в черна траурна рамка и под нея думите: „ТОЙ ОТДАДЕ ЖИВОТА СИ“.

Шарън си купи и трите, продавачът кюрд ѝ напомни за вафлите, които обичаше, но тя поклати глава и продължи по пътя си.

Ето го: В „Поуст“ на втора страница се цитираше доктор Харолд Гарбър, според когото Шарън Блотнър, наскоро постъпила на работа в „Белвю“ медицинска сестра, е „подпомогнала бягството“.

Страхът сви стомаха ѝ толкова рязко, че тя дори пропусна да хвърли поглед към небостъргача на Едуард Маккинън.

Едуард Маккинън не беше настроен много на естетична вълна тази сутрин. Върху бюрото му лежеше разгърнат „Ню Йорк Таймс“ с рекламата на „Стрейтмор“ на цяла страница, запълнена с цитата от Арвин.

— Не, не, не — обясняваше той по телефона, — тонът на следващата реклама трябва да бъде съвсем друг. Вижте, това е ужасно, този човек беше приятел, системата на „Стрейтмор“ можеше да осуети това. Защото истината е, че вашата компания бе получила възможност да изложи своята гледна... — Последва почукване на вратата и жена му с малкия Теодор плахо влязоха в стаята. Маккинън каза: „Задръж така“, постави длан върху микрофона и кресна:

— Какво?

Теодор се скри зад крака на Мелиса, смучейки пръстче.

— Тед иска пак да види Ван Гог — обясни тя.

Тогава Маккинън каза:

— Стюърт, изчакай малко, моля те. — Натисна друг бутон на телефона и звънна на външния офис. — Ван Гог е в галерията, нали? Не е разопакован?

— Не — отвърна глас с английски акцент от другата страна. — Ще го окачват този следобед.

— Благодаря, Джени. — Той погледна детето. — Тед, Ван Гог ще бъде включен в изложба с много други наши картини. Ще направим това, за да могат всички да го видят. Да се направи такова шоу, е нужно малко време. Но веднага щом е готово, ти, мама и аз ще отидем да го видим, преди някой друг да е успял да го стори.

Теодор се показва малко иззад майка си.

— Кога ще стане това? — попита плахо момчето.

— В края на седмицата — каза Едуард и си помисли: „Ако тогава не съм в Атланта. О, господи, сега трябва да ходя във Вашингтон. Къде ли ще направят погребението на Арвин?“. — Тед... татко трябва да работи. Мама ще те заведе на училище.

— Лукреция ще го заведе. После ще имат репетиция за училищния карнавал.

— Добре, добре. Приятен ден в училище, окей?

— Окей — отвърна момчето и излезе с майка си от стаята.

Мелиса затвори вратата след себе си.

Маккинън натисна мигащия бутон.

— А, просто трябваше да кажа довиждане на малкия звяр. Все едно, съжалявам за Арвин, двамата бяхме във великолепни отношения, все още не мога да повярвам, че вложихме толкова пари в предизборната му кампания, че го включихме в този проект с новия затвор — и изведнъж го взривяват в собствения му дом... — Едуард въздъхна. — Животът — добави той — просто е несправедлив.

Доктор Харолд Гарбър живееше в една от онези противни жилищни сгради, с тънки бели тухлени стени, които бяха израснали из целия горен Ийст Сайд през 60-те години — изпълнени до най-малкия детайл по вкуса на средната класа, както винаги беше смятал Бил, чак до безполезните малки тераски откъм улицата. Бил лежеше по корем на покрива на една от тях и гледаше с бинокъл през Лексингтън авеню към друга такава. Наблюдаваше как Гарбър и непривлекателната му жена се мотаят из апартамента си и се приготвят за работа. Беше очевидно, че са женени. Бил следеше тяхната безмълвна утринна хореография. Начинът, по който той се бръснеше с електрическата си самобръсначка в дневната, докато жена му изчезваше в банята, начинът, по който ѝ говореше, докато тя подреждаше някакви папки в служебната си чанта, начинът, по който я изчакваше на вратата, докато тя изплакваше чашките от кафето на умивалника. После тя изключи всички лампи в жилището и двамата излязоха.

Бил наблюдаваше входа на сградата. Минута по-късно двамата излязоха от фоайето на улицата. Бил ги проследи, докато вървяха към автобусната спирка. Градският автобус беше там. Тя изтича и го хвана. Той изчака, докато автобусът потегли, и пое към подлеза на метрото, където хвана такси по посока на „Белвю“.

Бил остана така още миг, преценявайки сградата на Гарбър, наблюдавайки портиера, който крачеше напред-назад под утринния хлад. Той провери отново своята екипировка, увери се, че разполага с идентификационната карта, която му беше нужна, за да проникне. Отмести бинокъла, изтри ситните камъчета от покривната настилка, полепнали по униформата му, след което бавно се запъти към стълбището надолу към улицата.

Проникването в апартамента на Гарбър щеше да бъде лесно като игра на шикалки. Какво щеше да направи, след като се озовеше вътре, той още не беше решил, но в главата му вече се оформяха няколко чудесни идеи.

Гаврата, която Гарбър си беше позволил по адрес на Шарън в „Поуст“, в края на краищата бе преляла чашата на търпението му.

[1] Андрю Карнеги (1835 — 1919) — американски металургичен магнат и филантроп, роден в Шотландия. — Б.ред. ↑

[2] Маргарет Нигинс Сангър (1883 — 1966) — американска писателка и медицинска сестра, лидер на движението за контрол на раждаемостта. — Б.ред. ↑

[3] Юджин Виктор Дебз (1855 — 1926) — американска профсъюзна лидерка, социалистка, кандидат за президент на САЩ от 1900 до 1920 г. — Б.ред. ↑

[4] Анди Уорхол (1930? — 1987) — американски художник, виден представител на попарта. — Б.ред. ↑

13.

Всички нюйоркски агенти държаха в ръцете си метални чаши, а всички вашингтонски агенти — картонени чашки с пластмасови дръжки, но кафето отдавна беше изстинало, докато обсъждаха профила, създаден от Центъра по психология, и очакваха пристигането на Мартин Карндъл. Най-после той се появи на прага, размахвайки акуратно подвързано копие.

— Извинявайте за закъснението, но шефът трябваше да изслуша обажданията на всички сенатори и конгресмени, които имаха честта да говорят с него по време на официалната вечеря. Та всички те се напикават от страх, очаквайки да бъдат следващите. От мен се очаква да ви уведомя, че всички, които стоят над нас в тази страхотно организирана верига, са абсолютно решени арестът да бъде извършен веднага, за предпочитане в следващите пет минути. — Той отпи от кафето си и направи физиономия. — Олтън, какво казват момчетата от пожарната?

Един елегантен чернокож около четиридесетте вдигна от масата пред себе си бележник.

— Преди всичко технологиите при пожара, свързан с бягството и експлозията в апартаента се оказват абсолютно различни — това, което е общото помежду им, е, че и двете са доста сложни като замисъл и изпълнение. Бомбата в компютъра се оказва задействана по софтуерен път, доколкото са могли да преценят. Никакви белези за дистанционно задействане или часовников механизъм. Химикалите при пожара се оказват инертни поотделно и изключително взривоопасни при смесване. Тази работа не е любителска — който и да е подготвил нещата, със сигурност е високо компетентен химик. Той, или те, очевидно са с богат опит.

— Ед, какво установихте за добрата сестричка Блотнър?

Един едър русоляв младши агент измъкна лист от папката си.

— Ами най-изненадващото при нея е, че е богата. Има почти половин милион долара на кредитна карта в банка в Онеонта, в провинцията.

Подсвирквания и въздишки из залата. Карндъл ги прекъсна:

— Господа, тя е вдовица. Катастрофата не изглежда съмнителна. Съпругът и синът ѝ несъмнено са били застраховани. Някакви скорошни по-солидни депозити? Или тегления?

— Превод на осемстотин и петдесет долара за Кристъл Сантяго, преди пет седмици. Миналият понеделник на сметката на Блотнър в Ню Йорк е постъпил чек със същата сума.

— Чудесно — каза Карндъл. — Алфи, телефоните?

Нисък агент с четинеста коса и очила се изправи на стола си.

— Звъняла е два пъти на телефона на майка си в Онеонта, без отговор. Звънят и много хора — напоследък доста репортери. Телефонът ѝ е в справочника. Досега никакви признаци за връзка с Бил.

Карндъл почука с молив по документите пред него.

— Джон, Хърби... задействайте екипите си. Останалите, всеки от вас, който не е прочел досадните забележки, наблъскани в притурката на ето този психологически профил, да знае, че ни удря спирачки, а в този автобус тук място за такива хора няма. Всъщност — вдигна Карндъл психологическия профил и го размаха, — ако това тук изобщо има някаква връзка със случая, смятам, че сестра Блотнър ще се окаже ключът към загадката.

В девет и половина на Шарън ѝ се искаше повече от всичко, съвещанието в кабинета на Гарбър да е приключило. В десет и двадесет тя беше готова да изрита вратата и да влезе, но си наложи да изчака. В десет и двадесет и седем почука и ѝ беше отворено. Не се изненада, че съвещанието вече беше в разгара си.

Тук беше Хърмайъни, както и доктор Джулия Филипс. Нейното присъствие изненада Шарън. Присъстваха още самият Гарбър и един по-възрастен мъж в добре скроен костюм, когото Шарън виждаше за първи път. Гарбър прочисти гърлото си и ги представи с жест:

— Доктор Икинс, сестра Блотнър.

Шарън стисна силната бяла ръка на възрастния мъж и промълви „Здравейте“. Прозвуча като събуждане. Гарбър погледна към бюрото си и каза:

— Седнете, сестра Блотнър.

Тя си избра стол точно срещу Джулия.

Джулия беше хладна, много хладна.

— Тук тече полицейско разследване по вчерашния инцидент — започна Гарбър. — На този етап се уточняват обвиненията — погледна той към Шарън, — въпреки че това по мое мнение може да се промени всеки момент...

— Едва ли — прекъсна го Шарън, но Гарбър продължи тирадата си.

— Но дори и да не отправят директни обвинения — хвърли поглед той към сивокосия мъж, — ние трябва преди всичко да помислим за „Белвю“. По същество, сестра Блотнър е нарушила правилата в болницата и с тези свои действия е поставила под заплаха живота на пациенти, персонал, служители от полицията...

— И своя — добави Шарън. — Това би трябвало да ви говори нещо.

— Ние трябва да защитим репутацията на „Белвю“, сестра Блотнър! Работа на полицията е да се погрижи за фактите. Ние трябва да се погрижим за впечатлението, което се създава. От този момент вашият трудов договор в тази болница е прекратен.

Тя нямаше никакво основание да очаква нещо друго, но въпреки това някакво болезнено чувство пропълзя от стомаха ѝ нагоре и тя се почувства замаяна. Пое си дълбоко дъх и се извърна.

— Джулия?

— Аз съм тук в качеството си на председател на комисията по етика.

— Не като мой психотерапевт.

Лицето на Джулия остана ледено.

— Не, за съжаление, не.

Очите на Шарън се разшириха.

— Колко етично — промълви тя.

— Нямате право да злословите... — понечи да се намеси Гарбър, но Шарън вече гледаше Хърмайъни.

— Работата ми добра ли беше?

— Много добра.

Тя се обърна към възрастния господин, който досега не беше взел участие в разговора.

— Докторе, който и да сте, моето професионално досие задоволително ли е?

Мъжът кръстоса крака.

— Като се има предвид относително краткият срок на работата ви тук, бих казал, да, задоволително е.

— Би било много мило, ако получа препоръка от някой тук присъстващ, което да потвърждава този факт.

Никой не отвърна нищо. Шарън изчака, но всички мълчаха.

— Би било много мило — повтори тя.

Мъжът прочисти гърло.

— Опасявам се — каза той, — че при така създадите се обстоятелства „Белвю“ не е в състояние да ви даде такава препоръка.

Шарън се опита да контролира дишането си.

— Значи, да си го кажем направо, вие няма да направите и най-дребното нещо, за да ме подкрепите. Вече сте ме захвърлили в кошчето за боклук и аз дори няма да мога повече да си намеря работа като сестра в този град.

Пълно мълчание.

— Така ли е?

Тягостна тишина.

— Така ли е? — настоя тя.

Устата на Хърмайъни се отвори и затвори. Шарън се втренчи в нея изненадана: гръбнакът ѝ винаги бе изпънат като железен стълб, ала сега приличаше на грохнала старица.

— Ще бъде трудно — промълви Хърмайъни, почти шепнешком и добави: — Съжалявам.

Шарън склопи очи и изведнъж пропадна надолу, някъде в празното, дълбоко в бездната, която беше зейнала в душата ѝ.

Когато отново ги отвори и примигна, всички те продължаваха да я гледат втренчено, сякаш ѝ бяха открили някаква ужасна нова болест и всеки момент по кожата ѝ щяха да избият алени чумави петна или подобни на тези на отвратително влечуго.

— Вижте — каза Шарън, — аз направих грешка. Мислех, че правя нещо абсолютно невинно, но се оказа, че съм сбъркала. Направих грешка и сега трябва да я поправам. — Тя се изправи. — Имате ли още нещо да ми кажете?

Гарбър се изкашля.

— Страхувам се, че трябва да ви помоля да оставите идентификационната си карта от „Белвю“.

Божичко, колко мило. Шарън го изглежда с ненавист, но откопча ламинираната карта от джобчето си и я остави на масата. Винаги беше мразила тази своя снимка. Сега тя сякаш я гледаше обвинително.

— И ключовете, с които разполагате.

Шарън се забави, докато измъкваше от ключодържателя си ключа за отделението на медсестрите и за шкафа с лекарствата. Постави ги до картата.

— Окей? — попита тя. — Свършихме ли?

Всички около нея си размениха гузни погледи, след което Джулия се осмели да погледне Шарън и рече:

— Тук се повдигна въпросът как да се оправим с този инцидент в пресата.

Гарбър седна.

— Вече предприех някои мерки да уведомя медиите, че вината не е в процедурите за сигурност, които се прилагат в „Белвю“...

— А само моя. — Шарън почувства как въздухът около нея трепти от напрежение под луминесцентните лампи.

Тя вдигна очи и срещна ястребовия поглед на Джулия.

— Доктор Гарбър — обади се Джулия, — мисля, че всичко това е много погрешно. Очевидно е, че сестра Блотнър е действала без всякаква умисъл...

— И аз съм носила книги горе — намеси се Хърмайъни. — Всички са го правили понякога.

На Гарбър това хич не му хареса.

— Все някой трябва да извади кестените от жарта...

Хърмайъни го прекъсна с жест.

— А ако се окаже, че Бил няма нищо общо със смъртта на сенатора? Тогава ще излезе, че излишно се раздухва някакво си измъкване — пардон, бягство. Драматично, опасно бягство. Това му го признавам — но дотук.

Джулия се намеси:

— Уволняваш Шарън — добре. Но, за бога, престани да се буташ по медиите с тази история.

Настъпи тишина. Гарбър седеше, отпуснал рамене, с увиснала долна устна.

— Много добре, окей, ясно — избълва той накрая. — Но помнете ми думите, това ще ни създаде проблеми по-късно.

Шарън затвори очи и въздъхна облекчено. Усети, че ѝ се повдига, но това сега нямаше значение. Беше се свършило. Щеше да го преживее.

Вече говореха за нещо друго, споменаваха имена, които не ѝ бяха известни, а и Шарън беше изпуснала нишката. Опита се за кратко да проследи разговора им, но си даде сметка, че вече няма значение. Дори не я интересуваше за кого говорят. Стана, но главата ѝ се замая и усети, че краката ѝ се подгъват. Отвори уста да каже „Мога ли вече да си тръгна?“, но се чу друго:

— Мога ли да ви кажа нещо?

Те млъкнаха и я изгледаха с известно раздражение.

— Обичах работата си. — Тя облиза пресъхналите си устни. — Наистина я обичах. Аз... — В очите ѝ напиреха сълзи, но проклета да е, ако допуснеш да потекат. — Бях щастлива тук. По-щастлива, откъдето и да е от дълго време насам.

— Трябваше да помислиш за това, преди да занесеш онези експлозивни горе — каза Гарбър.

— О, Харолд, млъкни! — прекъсна го гневно Хърмайъни.

— Това място беше добро за мен — преглътна Шарън. — Мога само да съжалявам. — Тя се промуши през вратата и внимателно я затвори след себе си.

Премина бавно през болничното на Спешното. Пациентите наоколо шумно се мъчеха да привлекат вниманието ѝ към себе си, жени, привързани към инвалидните си колички, мъже, които си мърморят под нос и едно чернокожо момче, което си дереше дробовете, за да го чуе. Доця ѝ се да се върне към работата си, да се опита да им помогне, но не можеше. Беше толкова абсурдно, че чак смешно, но тя бе прекалено тъжна и гневна, за да се разсмее.

Шарън премина покрай тях и влезе в стаята на медсестрите. Кристъл вдигна глава от бумагите, които попълваше и я погледна.

— К'вото си мислеше, а? — каза тя и я погледна право в лицето.

— Беше забавно, Крис.

Чернокожата жена я прегърна и я потупа по гърба. Шарън се отскубна, грабна салфетка и си издуха носа.

— Беше гадно — додаде тя и избърса очи. — Мисля, че ми се ще да се махна веднага.

— Може би така ще е най-добре.

— Ако са останали тук някои мои вещи...

— Ще ги напъхам в някоя кутия. Така ще знам, че ще се видим пак.

Шарън си облече палтото и праметна чантата през рамо.

— Довиждане, Кристъл. — Целуна я по бузата. — Ще ти се обадя.

— Да не забравиш.

Шарън излезе и мина покрай Гарбър. Край металния детектор имаше повече ченгета от обичайното и някакви мъже в костюми. Сигурно водеха нови пациенти. Все едно, това повече не беше неин проблем.

— Съжалявам... — промълви Хектор, докато минаваше покрай него.

— Аз също... — Тя го погледна в очите. Хектор винаги беше проявявал кавалерство, но сега нямаше желание да си бърби с него. — Извинявай...

Тя си проправи път през навалищата към външния коридор. Двама едри мъже в костюми веднага се втурнаха към нея и ѝ препречиха пътя.

— Вие ли сте Шарън Блотнър?

Шарън вдигна очи към тях. Снажни, мускулести, късо подстригани.

— Зависи... Вие кои сте?

— ФБР. — Двамата ѝ показаха значките си. — Искаме да поговорим с вас.

— Не може ли да се отложи малко? — Мъжете я гледаха настойчиво. — Защото точно сега като че ли не съм в най-подходящото настроение за разговор.

Последва кратка пауза. Мъжете я изгледаха с подозрение.

— Това значи ли, че не искате да разговаряте с нас?

Хм, помисли си Шарън, лошо. Тя си пое въздух.

— Не, не — отвърна равнодушно. — Хайде.

— Моля, последвайте ни.

Те застанаха от двете ѝ страни, завиха наляво и излязоха от Спешното, после отново наляво. Странно.

— Изходът е в обратната посока. — Шарън посочи надясно.

— Навън има репортери, госпожо Блотнър. Искаме да ви спестим въпросите.

— Добре. Е, благодаря ви. Да вървим тогава.

Поведоха я през служебния вход към складовите помещения, помогнаха ѝ да слезе по стълбите до чакащия ги черен плимут. Досега на Шарън не беше ѝ се случвало да я вкарват в кола, но тия двамата бяха опитни. Приведоха я леко, прихванаха я и единият надвесиле леко ръката си като щит, да не би да се удари в рамката на вратата. Шарън се озова до някакъв друг мъж, приблизително на нейната възраст, с вълчи поглед, с изпито и ръбато лице. Заприлича ѝ на особено алчен търговец на автомобили или, да речем, на борсов играч.

— Шарън Блотнър? — Той ѝ подаде ръка и тя се ръкува с него. — Аз съм специален агент Мартин Карндъл, ФБР. Тук съм, за да координирам разследването за ролята на господин Славич в убийството на сенатор Редуел...

— Вчера прекарах доста време с лейтенант Кинкейд.

— Знаем това. Но сега аз съм главното служебно лице по това дело.

— Значи шефът.

— Точно така. И бих искал да забравите, че изобщо сте разговаряла за тази история с когото и да е, и да ми разкажете всичко от самото начало.

По „Дабълю Ейч Би Ен“ бяха пуснали струнен квартет, а Бил седеше на работната си маса и сравняваше схемата с инсталацията на отворената електрическа самобръсначка. Смени една от връзките и провери веригата със своя фазомер.

Добре. Отне му повечко време, докато затвори черната пластмасова кутия, преподреди някои от новодобавените компоненти, за да се затворят капачките добре. Когато опита отново, самобръсначката се затвори с щракване. Отвори я отново, покри ръбовете с тънък слой лепило, затвори ги, изтри страните и я остави да изсъхне.

Ако разполагаше с време, щеше да спре работата си, за да обядва, но нямаше. Обеща си да се почерпи с нещо бързо в някой снейкбар на връщане. Обърна внимание на следващата си задача по списъка, вдигна от масата металния лист, поколеба се малко как да изреже буквите, но накрая реши да ги направи грубо. Отне му половин час, докато разчертае това, което искаше да направи. После включи оксиацетиленовата си горелка и започна да изрязва формите.

Офисите на ФБР се намираха в една сграда от стомана и стъкло, северно от Сити Хол. В първата стая, в която я отведоха, Шарън разказа историята си пред Мартин Карндъл и още трима души. Във втората трябваше да повтори разказа си пред двама служители, които бяха долетели специално от Психологическата лаборатория в Куонтико, Вирджиния. Те останаха изненадани от задълбочените ѝ и подробни наблюдения, докато не им обясни, че наполовина е написала докторат. Единият агент я посъветва да го довърши и тя му се усмихна. Сякаш някой уважаващ себе си лицензионен научен съвет по психоанализа би си позволил да одобри работата на едно нещастно същество, чието име е замесено в убийството на сенатор. При тази мисъл ѝ се дощя да се прибере вкъщи, да се свие на кълбо и да умре.

Сега се намираше в някакво тясно помещение без прозорци, с бюро, два стола и компютър, и в присъствието на друг агент, който набираше заключенията си на клавиатурата. Той се беше опитал да поведе с нея безобиден разговор, но след пет часа разпити тя не бе в състояние повече да разговаря за каквото и да било.

Тъкмо бе привършила комикса в „Нюз“, когато Мартин разкара агента, затвори вратата, приседна на ръба на бюрото и погледна Шарън. Цялото му поведение, изпълнено с небрежно превъзходство, ѝ напомни за съветник от педагогическа стая, опитващ се да настрои на приятелска вълна изпаднал в беда тийнейджър.

— Шарън, обсъждахме тук с колегите как да продължим това дело и смятаме, че ти би могла да ни помогнеш. Този приятел Бил е високоинтелигентен и силно мотивиран. Явно е твърде изобретателен в избора си на методи и средства. Според нашите момчета, психолози — бихейвиористи^[1], той не го прави, защото „Сатаната“ му го диктува, нито за да се прочуе. Някои хора гласуват. Той слага бомби.

— Всичко, което знам, е, че той не е приключил с мен — каза Шарън, забила поглед в лявата тирана на мъжа.

Мартин Карндъл се усмихна.

— Ти си му направила услуга. Благодарение на теб е станало възможно да се измъкне. Смятаме, че той си мисли, че ти е длъжник. — Агентът се наведе и я погледна в очите.

— Бихме искали да ти осигурим защита, като подслушваме телефона ти и те държим под наблюдение, ако се наложи... Дискретно, разбира се. В повечето случаи ти дори няма да забележиш, че нашите хора са наблизо, но ще бъдеш най-строго охраняваната личност в Ню Йорк.

— Трудно е да ви откажа. Когато получих онази бележка, се побърках.

— Добре. Е, тогава...

— Но ако той забележи, че съм с постоянен ескорт...

— Очакваме, че ще те проследи.

— В момента той ме харесва... и иска и аз да го харесвам. Но ако се почувства предаден, гарантирам ви, ще изпитам цялата сила на гнева му. — И двамата замълчаха. — А ако откажа?

Той сви рамене.

— Все едно ще го направим.

— Добре, тогава формално приемоте, че отказвам. Защото ако той забележи и най-малкия намек, че ме следите, ще направите положението ми много по-опасно, отколкото е сега. — Тя поклати глава. — Така че, ако ще го правите, гледайте да го направите толкова добре, че и аз самата да не разбера за присъствието ви.

Бил лежеше върху грапавия черен покрив на сградата на фондация „Дюркхайм Нимиц“, с гръб към смрачаващото се оловносиво следобедно небе. Пет етажа под него маршрутните таксита се нижеха в източна посока. Беше прекарал тук повече от час, облечен в черния си работен комбинезон, и наблюдаваше с бинокъла си през отворите, които бе издълбал преди обяд във високия една стъпка противоветрен циментов парапет.

Този следобед в сградата, точно от другата страна на улицата с три платна бе доста оживено. Екип от добре облечени мъже и жени

работеше трескаво на първия и втория етаж, отваряха сандъци, подреждаха картини по стените и нагласяваха осветлението. От време на време един-двама от тях излизаха навън, сядаха на мраморните стъпала и дръпваха по цигара или отпиваха от шишетата с минерална вода.

На третия етаж Бил можеше спокойно да разгледа кабинета, широко пространство, оградено със стенна библиотека, елегантни писалища с безжични телефони по тях и масивни настолни компютри. Над него се намираше апартаментът на Грегър Фонтен. Двоен, мебелировка във френски империален стил, със златни инкрустации. Жълтите тонове на „Рич Лейди ОП77“ по стените, маси, украсени с ръчно плетени покривки. Бил се чудеше, не за първи път, защо богатите хора толкова много държаха да си наемат декоратори, след като всичко изглеждаше по един и същ начин. Над него, на последния етаж, беше спалнята, обзаведена в същия пищен и натруфен стил.

Жалко, че човекът живееше тук. Това затрудняваше нещата.

На покрива на сградата, разбира се, липсваше дървения воден резервоар. Пететажните сгради обикновено се снабдяваха с вода, помпайки я от уличния водопровод.

Това правеше нещата още по-трудни.

Забеляза някакво движение из апартамента и след това в полезрението му се появи Грегър Фонтен, с безжичен телефон на ухото, който крачеше напред-назад из стаята. Беше висок, леко оплешивяващ мъж, с посивяла брада и стилно облекло. Бил видя как един млад мъж с шарени тиранти му подаде малко платно. Фонтен постави картината на писалището, настрои осветлението и двамата мъже я загледаха съсредоточено. През бинокъла си Бил успя да разпознае, че е Пикасо, вероятно ранен. Двамата мъже си говореха, жестикулирайки. После Фонтен я отмести, изчезна за момент и после се върна, навличайки палтото си.

Бил погледна часовника си. Четири и двадесет и осем.

След две минути двамата мъже се появиха на изхода, слязоха по стъпалата и тръгнаха нагоре към Медисън. На пресечката Фонтен спря едно такси и двамата се качиха.

Бил си бе свършил работата.

Той пъкна малкия бинокъл в един от джобовете на комбинезона, изправи се и небрежно се отправи към изхода, прехвърли се през

ниската стена на кафявия покрив на съседната сграда и тръгна към стълбищната врата. Озова се в едно тъмно малко помещение на горния етаж на общинска сграда, превърната в жилищна. Униформеният му костюм беше точно там, където го бе оставил, увит в плик за дрехи. Съблече комбинезона, облече костюма, постави си очила с тънки рамки и заслиза по стълбите на сградата, изградена от кафяв камък. Зад една врата се чуваше плач на дете, на фона на гръмко пуснат телевизор на испаноезичен канал. Като се имаше предвид квартала, Бил предположи, че вътре седи някой прислужник, чийто ден е помрачен от капризите на децата на белия му работодател.

Бил излезе от сградата, пусна плика в боклукчийския кош и тръгна нагоре по карето към галерията. Опита да отвори вратата. Беше заключена. Стикер съобщаваше: „Охранителна система ААДКО“. Той натисна бутона на звънеца.

От решетката на кутията се чу хриплив глас.

— Кой е?

— Инспектор по противопожарната охрана — каза Бил и зачака.

Ключалката забръмча и той влезе. Посрещна го слаб млад мъж с прибрана на опашка коса. Бил му подаде своето ИД и младият човек внимателно я разглежда.

— С какво мога да ви бъда полезен? — Мъжът го изгледа от долу нагоре.

— Само малък оглед на противопожарните ви системи. Програмата обхваща целия град. Трябва да сте получили уведомителното ни писмо преди три седмици.

— Не знам нищо по въпроса.

Бил отвори чиновническата чанта, порови сред голямата купчина бланки и формуляри и измъкна служебното писмо. Отгоре личеше емблемата на Службата по противопожарна охрана на Ню Йорк Сити. Слабият мъж погледна бегло съдържанието му.

— Последвайте ме — каза той и го поведе по коридора към галерията.

Бил измъкна от чантата си друг формуляр и папка, спря за малко, изписвайки съсредоточено половин страница върху формуляра, после го обърна, пъкна го в папката и извади фенерче.

В главния салон на галерията имаше поставени стълби и огромни по размери платна модерна живопис, някои окачени, други

още опаковани и чакащи реда си покрай стените. Всички те бяха произведения на нашумели от осемдесетте години художници. Над всички картини в залата доминираше огромно синьо платно на Шнабъл, настръхнало с грубите мазки. До него, една от иронично порнографските творби на Дейвид Сейл, със съвкупяващи се с клоуни жени. Срещу тях по-малко интересния, обвит в мъгла спомен за детството на едно бяло дете чудо, на Ерик Фишл. А на отсрещната стена автопортретът на Джеф Кунс в едно легло с Чичолина.

Нямаше нещо, чиято липса да се окаже фатална, прецени Бил. Той насочи фенерчето към струйниците, инсталирани на тавана, преброи ги и си записа нещо.

— Кръгова оросителна система — каза той и извади рулетка. — Имате ли нещо против да дръпнем една стълба? Някои по-стари модели се кондензират от газовете, втвърдяват се и се запушват.

Човекът му помогна да нагласят стълбата, Бил се качи и разгледа струйника. Чудесно.

— Не-е — погледна той надолу с усмивка. — Вашите са от по-добрия модел. Всичко е наред. Изложбени зали има и на втория етаж, нали?

На горния етаж по средата на залата се виждаха струпани кашони с опаковани картини, а стените все още миришеха от прясната бяла боя. Бил прилежно освети с фенерчето си струйниците, нанесе си бележки и после попита дали биха му показали резервоарите.

— Оттук — каза слабият мъж и го поведе по стълбището към мазето.

На стената бяха окачени шест резервоара с компресиран газ с формата на торпеда. Всеки от тях беше на височината на гърдите. На всеки имаше етикет: „Мазе“, „Първи етаж“, „Втори етаж“, „Кабинет“, „Първи апартамент“, „Втори апартамент“. Бил измери диаметъра на муфата, с която резервоарите се свързваха с тръбите, записа си и огледа помещението.

Тук имаше складирани статуи, както и кашони с постери и каталози от предишни изложби. Край едната стена се виждаше дърводелска маса с грижливо подредени инструменти.

Чудесно, наистина чудесно.

Бил нахвърли няколко бележки на бланката.

— Преди около година направихме пълна проба на системата...

— За квадратурата ви, трябва да я правите на всеки шест месеца — каза Бил, след което прибра химикалката си и постави обратно папката в чантата си.

Слабият мъж използва това като повод да попита:

— Мога ли с още нещо да ви бъда полезен?

— Не — каза Бил и огледа за последен път помещението. — Видях всичко, което ми трябваше.

[1] Бихейвиоризъм — направление в съвременната психология, което разглежда поведението като резултат по-скоро на средата, отколкото на съзнанието, мисленето и волята. — Б.ред. ↑

14.

Вече се беше стъмнило, когато Шарън напусна ФБР и взе такси към горната част на града. Известно време поседя, загледана през прозореца към ярко осветените витрини на Китайския квартал. После помоли шофьора да включи лампата над главата ѝ и извади продълговатия жълт плик с документи, който ѝ бяха дали. Намери първия психологически профил на Бил, направен в лабораторията по бихейвиоризъм и го зачете:

Индивидът изпитва дълбоко и трайно неуважение към властта. Макар външно да се представя по най-подходящия за случая начин, той смята всички форми на властта за свой личен враг. В политическо отношение вероятно се самоопределя като анархист. Смята себе си за приятели защитник на обикновените хора и бич за влиятелните. Индивидът е интелигентен и силно мотивиран. Планира своите действия дългосрочно и очевидно е твърде изобретателен.

Индивидът може да се окаже отговорен за много незавършени следствени дела в района на Ню Йорк. Да се проверят случаите с бомбени атентати, свързани с прогресивни и радикални политически теми, СПИН и други въпроси, свързани с публичното здравеопазване и фондове, проблеми с бездомните хора и въпроси, свързани с развитието на общините.

Шарън прелисти страницата. Продължаваха още малко с предположения за семейния произход на Бил, за сложните му отношения с вероятно нарцисизирана майка. Всичко това беше познато на Шарън. Тя им беше осигурила основните факти пет часа по-рано. После докладът продължаваше с още няколко предположения:

Индивидът е високообразован, с акцент върху експлозивните и запалителни химически вещества, както и с познания в компютърните технологии и софтуер. Възможно е напълно да се е самообразовал. Образователно равнище: познания по химия на ниво колеж и по-големи. Компютърните познания предполагат следдипломно или специално образование.

Алтернативно, макар за това да липсват доказателства, познанията му предполагат военно образование. Неприязънта му към властите и решителната му склонност да им се противопоставя могат да произтичат от неприятен опит в армията. Да се търси сред трудно приспособими към военни условия компютърни специалисти, които са си имали неприятности с военното правораздаване.

Тя се опита да си представи Бил във военна униформа, маршируващ в строй на някакъв плац в южните щати и, без да знае защо, тази представа я накара да се изсмее на глас.

Когато таксито зави в нейната пресечка, тя забеляза репортерската кола — микробус на „Новини на живо“, паркирала край входа ѝ и няколко репортери, които се мотаеха по порталното стълбище. Таксито забави ход. Тя не каза нищо, мъчейки се да прецени какво да направи, как да го отиграе и дали изобщо да не избегне този сблъсък с журналистите.

Тя спря зад паркирания микробус на „Скайкам“.

— Дотук три и двадесет и седем — каза водачът и натисна бутона на апарата, за да се пренавие и да отпечата разписката.

Искаше да се прибере у дома си, да влезе в апартамента си. Длъжна беше да го направи. И щеше да го направи, независимо от репортерите.

Какво ѝ беше казал Карндъл? „Използвай медиите, за да изпратиш посланието, което искаш.“

А какво да кажем за посланието на човек, когото медиите преследват?

Тя плати на шофьора, остави му рестото, приготви ключовете си, излезе от колата и си пое дълбоко дъх, после тръгна решително по тротоара, избягвайки погледите на мъжете с видеокамерите и слушалките.

— Това е тя!

— Сестра Блотнър...

Тя чу името си и усети как адреналинът ѝ се покачва. Изплаши се, че ще я види и се насили, за да продължи да крачи решително към входната врата. Вдясно от нея имаше камера, която я следеше, но тя не се затича. Крачеше равномерно, сякаш не разбираше езика, на който ѝ говореха.

— Какво изпитвахте, когато той ви хвана за заложник?

Старата брава на вратата.

— Нарани ли ви?

Тя напъха ключа, отвори вратата, опита се да я затръшне след себе си, но мъжът с камерата вече се бе озовал вътре и снимаше тила ѝ.

— Знаехте ли, че е опасен? — попита я мъжът, докато тя отключваше втората врата.

— Той говори ли ви за сенатор Редуел?

Най-сетне успя да я отвори и се промуши през нея. Затръшна я и чу как ключалката изщрака. Беше в безопасност.

Изкачи се пеша, защото не искаше повече да остава тук и да чака асансьора. Най-после се добра до апартамента си. Отвън зад прозореца на фона на нощното небе грееха светлините на Емпайър Стейт Билдинг.

Господи, какво ставаше? Телефонният секретар мигаше сърдито откъм нощната масичка. Четиринадесет съобщения! Наложил ѝ се да ги преброи два пъти, за да е сигурна. Нямаше желание да ги прослушва, да се обажда на когото и да било, нито да прави каквото и да било, освен да седне.

След известно време топлината от радиатора и шумовете на нощен Ню Йорк започнаха да я потискат. Тя включи радиото и малкото ѝ жилище веднага се изпълни с гръмкия глас на говорителя на радиостанцията за класическа музика: „Полиция и агенти на ФБР продължиха да претърсват руините в апартамента на Редуел в търсене на нови улики...“. Тя завъртя копчето за настройка, стрелката на индикатора зашари наляво-надясно, от тонколоните забръмчаха

сигналите на различни радиостанции и тогава си спомни: „Дабълю Ейч Би Ен“, 98.6.

Намери я. В ефира звучеше женски глас, нисък, самоуверен, малко дрезгав от пушенето: „Ницше Простизис“... — говореше водещата. — От техния албум „Дясно изровена пътна настилка“, който според мен е най-добрият им албум, това беше „Попитайте животните“. Сигурна съм, че знаете това, момчетата от „Ницше“ наскоро обявиха датите на турнетата си. В Ню Йорк ще бъдат след шест седмици и колкото и да не ви се вярва, имаме билети за техния концерт, и... чакайте да видим, нещо наистина трудно... някой добър въпрос...

Шарън погледна през прозореца към покривите на Манхатън и си помисли, че там някъде Бил сигурно също слушаше това.

— „Окей, това няма нищо общо с «Ницше Простизис», но ето го: Кое обикновено е по-дълго — бедрената кост или пиццалът?“

Е, по дяволите, това го знам, помисли си Шарън.

— „... Това е нашият въпрос. Не ви питам за предишните групи на бас китариста, нито кой на какъв инструмент е свирил в някои от парчетата им. Номерът ни, както сигурно вече знаете, е 789-8854...“

Шарън пристъпи до телефона и набра номера.

— Сега слушате „Желязно алиби“ от „Песни на отчаянието“.

Китарите се развилняха, над тях се понесоха акорди на цигулка. Телефонът на станцията даваше заето. Шарън задържа слушалката до ухото си, докато се мъчеше да се пресегне и намали радиото, за да не се получи микрофония, но шнурът беше твърде къс. След малко получи сигнал „свободно“.

— „Дабълю Ейч Би Ен“ — отзова се момичето с леко дрезгавия от пушене глас.

Това накара Шарън да се дръпне назад.

— Вие сте водещата в момента, нали?

— Да, ние сме една от онези малки некомерсиализирани, издържачи се на доброволни начала станции. Обаждате се за билетите?

— Ами вижте, бедрената кост винаги е по-дълга, освен при деформации...

— Спечелихте ги! Останете на линия.

Шарън остана. Същата музика, която се лееше от радиото, звучеше и през слушалката. После музиката утихна и във въздуха прокънтя дрезгавия глас на младата жена: „Моля ви, не ни звънете повече, имаме си победител!“, след което прещракна и пусна отново музиката. Тя се усили и водещата отново се обади по телефона:

— Е, трябва ми данните ви — каза тя на Шарън.

Шарън ѝ ги продиктува.

— Досега никога не съм печелила от радиостанция — каза тя, след като приключиха с името и телефона.

— Радвам се за вас — каза водещата. — Те са страхотна група.

— Слушайте... Кой води сутрешните ви предавания?

— Като се започне от салсата сутринта, се сменяме всеки ден.

— Окей... Ами в сряда? Има един водещ по обяд...

— Трябва да е Ерик Мур. Той е мениджърът ни.

— Бих ли могла да говоря с него?

— Да, той все още е тук. Мисля, на 789–6511.

— Можете ли да ме прехвърлите или нещо такова?

— Телефонната ни централа е невероятно примитивна.

— Окей, благодаря ви.

— Приятно слушане.

— Благодаря.

Дисководещата затвори. Шарън започна да набира, изгуби линията, след това намали радиото така, че музиката да се чува като лек фон. После набра номера отново. Звъня още няколко пъти, докато най-после не ѝ отговори мъжки глас:

— „Дабълю Ейч Би Ен“.

— Търся Ерик.

— Задръжете така. — Той остави слушалката и след малко се чу друг мъжки глас: — Ало?

Шарън изведнъж съобрази, че всъщност не знае какво да каже.

— Здравейте, аз съм Шарън Блотнър — пробва тя. Това не предизвика никаква реакция и тя настоя: — Знаете ли, имам сложен проблем, може би вие ще ми помогнете... вашата станция се издържа от слушателите си, нали така?

— Да, мадам.

— Това означава, че хората ви дават пари, нали? Изпращат ви чекове, така ли? — Даваше си сметка, че думите ѝ звучат глупаво, но в

момента това нямаше особено значение. — Как е организирано това?

— Вие слушате ли ни?

— Да... „Кафе он лече“, програмата със салса всяка сутрин.

Мъжът от другата страна на телефона въздъхна.

— Вижте — започна той, — ние не приемаме дарения от корпорации и правителствени субсидии. Не въртим реклами. Веднъж в годината провеждаме марафон, тревожим слушателите си и ги подканяме да се „изкашлят“ кой колкото може. Така се издържаме. В ефира сме от 1964.

— Окей, въпросът ми сигурно ще прозвучи странно, но... има ли начин да се издири някой ваш слушател?

Дълга пауза от другата страна на линията.

— Искате да кажете... чрез радиото?

— Не, не, искам да кажа, някой, който е направил дарение... Нали знаете, ваш почитател, или някой, който е спечелил например билети?

Отново дълга пауза.

— Честно казано, не разбирам защо би ни хрумнало да...

— Не, не, вижте. При вас има ли новинарски отдел?

— Не. — Гласът му стана малко рязък.

— Добре, сигурно познавате сенатора, дето го гръмнаха с бомба.

— Не лично.

— Не, но... Сигурно започва да ви звучи налудничаво, но аз съм свързана с този случай. Днес цял ден ме разпитваха във ФБР и...

Тишина.

— Това наистина започва да ми звучи малко странно...

— Не, наистина, говоря ви истината. Аз съм сестрата, която уволниха... Без да искам, помогнах на този човек да избяга...

За момент мъжът млъкна. Шарън чу шумното разлистване на вестник.

— Продължете — каза след малко той.

— Този човек... Бил или Милт Славич... той е ваш слушател.

— На станцията?

— Не, на вас лично... Сряда по обяд.

— Да, тогава съм аз — повиши глас той.

— Какво правите в момента? — попита го тя най-сетне.

— Преглеждам вестниците. Опитвам се да намеря какъв въпрос да ви задам, за да се уверя, че сте същата личност...

— Казвам се Шарън Блотнър. Правоспособна медицинска сестра, щатски нийоркски лицензионен номер 668592. Преди четири дни този човек, Бил, беше докаран в Спешното отделение на Психото в „Белвю“. Аз направих оценка на психичното му състояние. Три дни разговарях с този приятел. Той ми спомена за вас, че пускате опера. После откриха инструменти за влизане с взлом и го отведоха в затворническото отделение. Едно момиченце се появи в отделението с колет. Пратката изглеждаше невинна, аз я отнесох горе, нарушавайки правилата, предадох му нещата, но изведнъж около нас лумна пожар. Той ме взе за заложник, измъкна се и сега аз съм без работа!

Беше казала всичко на един дъх и въпреки цялата умора, която я бе обхванала, когато се прибра тази вечер, в момента изпитваше гняв.

— Окей — каза Ерик Мур. — И какво искате да направя?

— Аз съм отговорна, че той успя да избяга... Лично съм заинтересована да намеря този човек.

— Защото е убил сенатора?

— Вижте, преди всичко, защото заради него си загубих работата. Но да... Всъщност, човек не може просто да тръгне да убива хора, само заради политическите си различия с тях, нали така?

— Ако са говеда като Редуел, според мен, идеята не е толкова лоша...

При тази реплика Шарън се поколеба.

— Вижте, аз също смятам, че сенатор Арвин Редуел беше една морално компрометирана личност, която винаги търсеше най-малкия общ знаменател... но освен това съм и медицинска сестра. Не можете да почнете да изстребвате боклуците само защото са боклуци. — Това беше вярно. Поне в това беше сигурна. — И така, бил е ваш слушател. Нямате ли например някакви разписания на програмите, които изпращате на адресите на редовните си слушатели? Или тези състезания... Аз например току-що спечелих двата билета за някаква група, за която не бях и чувала...

— Спечелила сте билетите за „Ницше Простизис“? Браво на вас!

— Какви са те?

— Нашумели алтернативни музиканти. Всъщност, не са лоша група. Някои хора ни звъняха цял ден за тези билети.

— Може би някой път е спечелил от вас билети и вие сте му ги изпратили на адреса, който е посочил... Това би означавало, че още разполагате с него...

— Не го правим по този начин. Оставяме ги в клуба на името на печелившия.

— Всъщност, това, което искам, е да пораздвижи мозъка ви, просто да поговорим... Ако например е ваш дарител, може би пазите някакъв запис...

— Слушайте, тъкмо вече се канех да си тръгна за вкъщи, имам да свърша един куп работи тази нощ... Защо не наминете утре в студиото и тогава да поговорим? Да речем следобед?

— Ще бъде страхотно.

Последва пауза.

— Няма да ни навлечете ФБР, нали?

— Не, доколкото зависи от мен.

— Защото нашите водещи яростно ще се противопоставят на това...

— Ерик, обещавам ви. Представям си как биха се чувствали.

Жената, която се отзова по телефона, беше изключително любезна. Да, те бяха един от няколкото клубове, занимаващи се с тази дейност, които бяха отворени до късно. Обикновено беше необходима предварителна поръчка, но не, тази вечер той беше късметлия. Кога може да дойде?

Бил влезе в хотела, задържа кашмирения си шал вдигнат до брадичката, сякаш още му беше студено от мраза навън. Обстановката във фойето беше възхитителна, каквато я помнеше от последния път, със свежи, подрязани цветя, текстилни пана по стените и мрамор. Докато чакаше асансьора, край него изтънчено, изискано облечено семейство разговаряше на френски. Асансьорът пристигна. Най-младата дъщеря го погледна мило, докато влизаха. Той слезе на третия етаж, тръгна по коридора и премина през вратата от матово стъкло.

Жената, която го посрещна, носеше къса черна пола и говореше с акцент, който Бил не можа да определи. Заведе го до една камера и го прикани да се съблече. Той прегледа списъка с музикални записи — предимно класика. Поколеба се между Дюк Елингтън и Телониъс

Мънк. Елингтън му действаше по-успокояващо. Пуснаха му го, той легна, нагласи кърпата върху слабините си и постави протекторите върху очите си.

Проблемът с облъчването за тен, Бил установяваше това всеки път, когато го правеше, бе в това, че процедурата беше адски досадна. Той се изтегна по гръб под лампите, съсредоточи се в мрака под клепачите си и се зачуди как човек, който го прави, не за да промени външността си, успява да се примири с тази колосална загуба на време.

Най-сетне, по средата на процедурата, той се извърна, махна протекторите от очите си и започна да прелиства днешния брой на „Ню Йорк Таймс“, който предвидливо бяха осигурили в салона. На гърба на последната страница видя рекламата на „Маккинън“.

На цяла страница, черен текст на бял фон: „ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОСИГУРИ НАЙ-БЕЗОПАСНИТЕ СГРАДИ В НЮ ЙОРК, СЕГА СМЯТА ДА НАПРАВИ НЮ ЙОРК ПО-БЕЗОПАСЕН ЗА ВСИЧКИ“.

И след това, с много по-дребен шрифт подробности за затвора.

Някой, помисли си Бил, трябва на всяка цена да изобличи публично гротескността на този план.

Това начинание изискваше достоен отговор. И, помисли си Бил, той самият бе най-подходящата личност, която трябваше да свърши тази работа.

Ерик беше приготвил гимнастическия си екип в чантата тази сутрин, с намерението като свърши работата си в студиото, да се отбие в салона, но след като тръгна на изток през тъмния хлад на Хаустън стрийт, той го подмина. Нямаше настроение.

Беше взел куп нови компактдискове с алтернативни групи, за да ги прослуша, преди да бъдат пуснати, но да се занимава със записите тази вечер му се струваше крайно досадно. Това беше най-приятната страна от работата му през тези шест години, откакто беше станал шеф на студиото, но напоследък новите групи, които трябваше да прослушва, му звучаха все по-еднакво — една малко по-млада тълпа, която очертаваше същата „нова“ територия, започвайки с малко по-независим стил от този, който тазгодишните водещи групи оставяха

като наследство от предната година, и изкачвайки се на свой ред по стълбицата.

Но не това го занимаваше в момента и той го знаеше. Зави в пресечката, реши да не се отбива в магазина за хранителни стоки, отключи вратата на жилищната кооперация и взе стъпалата до третия етаж на бегом. Асансьорът беше толкова бавен и се повреждаше толкова често, че той бе отвикнал да го ползва. Сети се за Джанин и се зачуди дали ще се появи за вечеря. Усети, че тайно се надява да не се върне рано и веднага се укори, че не е честно.

Вратата им представляваше стоманен монолит с две ключалки. След известно усилие той я отключи шумно и Артемида изтича, измяука радостно и започна да се умилква в глезените му. Той окачи палтото си, наведе се да погали котката и забеляза, че лампите в дневната светят. Това все още не означаваше нищо: той и Джанин често проявяваха разсеяност за такива неща. Влезе в малката кухня, а Артемида подтичваше зад него. Отвори хладилника и забеляза котешката чинийка.

— Бедното ми коте, ти си останало без вода!

Котката затанцува на осморки около краката му. Ерик изми чинийката ѝ, напълни я с прясна чешмяна вода, взе от камерата блокче лед и го пусна в чинийката. То се чукна в дъното и Артемида го плесна с лапа, после наведе муцунка и залочи жадно. Ерик ѝ отвори консервата с храна, погали я по черната козина, после откопча ципа на чантата си и извади компактдискете. Тогавя Джанин излезе от спалнята. Изведнъж се озова в кухнята до него и това го стресна.

— Мислех, че не си тук!

— Скоро няма да бъда — отвърна тя. — Искам да кажа, че след минутка трябва да тръгвам.

Тя си сложи обиците. Подложи буза за целувка и той я целуна. Ухаеше по обичайния начин — парфюмът, дъвката с дъх на канела, миризмата на ментолови цигари в косата и от пушенето на колежките ѝ. Дватамата се преструваха, че той не знае, че и самата от време на време пуши. Тя се задържа още малко пред огледалото в коридора, докато нагласи обиците си както трябва.

Беше висока, с шлем от яркочервена коса, подрязана на бретон и подстригана на каре. Гримът ѝ, както обикновено, беше драматичен.

Носеше зелено-черно поло, черна пола и чорапи на зелени и черни ивици.

Тази сутрин не беше се облякла така.

— Изглеждаш страхотно!

— Благодаря — отвърна тя разсеяно и започна да сресва косата си пред огледалото. После добави, сякаш мимоходом: — Имам среща с Джилиън в „Маладроа“.

— Боже, съществува ли още това място? — Ерик си представи тъмната червеникава зала, масичките със свещи върху тях. — Не сме ходили там от месеци.

— Е, тя ме помоли за подкрепа — добави Джанин оправдателно.

— О? За какво става дума? — Постара се гласът му да прозвучи незаинтересовано.

Тя извърна поглед от огледалото и за пръв път го погледна.

— Получихме първите мостри от поръчката от Хонконг и половината от партидите с бои се оказаха негодни.

„Маладроа“? Заради някакви си шибани партиди с бои? И после какво, танци в „Рейнбоу“? Но той замълча. Вместо това каза:

— Не си нахранила Артемида, когато си се върнала.

— О, по дяволите... — Тя тръгна към кухнята.

— Аз ѝ сипах.

Двамата се спогледаха, но той извърна очи и взе компактдискете.

— Тази нощ трябва да ги прослушам.

— Подбери ми по-добрите...

— Разбира се.

Тя пристъпи към него и той я прегърна. За пореден път усети лекото замайване, което все още изпитваше, когато я докоснеше. Целуна я леко по устните, за да не развали грима ѝ. После я пусна.

— Върни се скоро.

— Няма да се бавя много. — Натърти на „много“.

Палтото ѝ представляваше дълга кашмирена пелерина, която елегантно се увиваше около тялото ѝ. Един от малките, но приятни аспекти на работата ѝ в модния бизнес се изразяваше в това, че винаги беше великолепно облечена. „Чао“ — каза тя и излезе. Той заключи вратата след нея. Заслуша се в тракането на токчетата ѝ по коридора и

стълбището, докато не заглъхна. После усети, че е съвсем сам и не е сигурен с какво точно иска да се занимава.

Включи плеъра и запрехвърля дисковете, колебаейки се с кой да започне. Познаваше се — обикновено, колкото и лошо да беше настроението му, достатъчна беше една песен, един албум, и той щеше да подскача из дневната и светът да му се струва чудесен.

После погледът му се спря на картотеката до бюрото му в ъгъла, и нещо в него изстина. Спомни си, че беше разговарял по телефона и разгръщал страниците на вестника. Въздъхна тежко и си помисли: „Може би все пак трябва да разгледам тези документи. Може би не съм прав“.

Той остави дисковете на масата, отвори четирите най-долни чекмеджета на картотеката. Имаше папки — стари квитанции от таксите по години; купища изрезки от вестници; претъпкана с печатани на машина страници от неговото радиошоу. Най-последно я намери: зелена папка, на която пишеше: „СС“. Извади я, седна и я разтвори.

Двадесет и шест чисто бели плика, адресът разпечатан на лазерен принтер, всички те изпратени до радиостанцията.

Рано или късно, той знаеше, че това ще се случи. Рано или късно, някой щеше да започне да задава въпроси и той трябваше да им отговори по някакъв начин.

Той взе един от пликите напосоки, отвори го, извади изрезката от вестник, отви я от клечката за коктейли и започна да я чете. За кой ли път.

Първото нещо, което Бил направи, след като проникна в тъмния апартамент, бе да вземе ножовете, висящи на окачения на стената в кухнята магнит и да ги постави на дъното на съдомиялната. Затвори я, след което огледа чекмеджетата и шкафовете за други оръжия. Не намери такива, но вместо това се натъкна на куп снимки със садомазохистични порнографски сцени, които само потвърдиха това, което Бил вече знаеше за доктор Франк де Лео.

След това отвори кутията на бушоните и разви всички. Хладилникът потрепери и спря. Развинти лампата на тавана, така че да не е свързана с веригата и я остави да виси. Направи същото с всички

осветителни тела, излезе, заключи отново вратата и слезе по стълбите. Пресече тъмната улица, седна на една площадка и зачака.

Двама мъже влязоха във входа, единият от тях можеше да бъде Франк. Бил ги изчака да се качат по стълбите и набра по клетъчния телефон номера на Франк. Отговор не последва. Най-сетне по улицата се появи бързо крачещ къдрокос мъж в кожено яке, влезе в сградата и се скри в асансьора.

Бил му остави време, след което отново набра номера. В секундата, в която слушалката беше вдигната, той го изключи, праметна през рамо чантата си с фокуси. Отне му няколко секунди, докато влезе в сградата. Поколеба се пред стълбите, но реши, че малкият асансьор е по-безопасен. На шестия етаж приготви инструментите си и почука на вратата.

— Кой е? — Гласът беше мъжки.

— От електрификацията — каза Бил, с ръце върху инструментите в джобовете на палтото.

Ключалките прецракаха и се прибраха в гнездата си. Мъжът отвори вратата със свещ в ръка.

— Доктор Франк де Лео? — попита Бил.

— Да?

Бил вдигна дясната си ръка, на която беше сложил бокс, и удари с всичка сила Франк през лицето. Мъжът покри очи с ръце и изхлипа. Бил го блъсна вътре и затръшна вратата с ритник. После извади напоената с етер кърпа от джоба си и я залепи на устата му. Докторът се съпротивляваше яростно, от гърлото му изригваше бичи рев. Опита се да ухапе нападателя си през кърпата, но Бил го събори на пода, задържа го долу с коляно, колебаейки се дали да не се заеме със спринцовките, но усети, че мъжът се предава и се отпуска по гръб. Бил измъкна въже, уви го около китките му и ги привърза над главата му за полирания месингов крак на леглото. Натика кърпата с етер дълбоко в устата на Франк, извади друго късо въже, овърза краката му и ги затегна към радиатора на отсрещната стена.

Мъжът върху студения дървен под се бореше да остане в съзнание и мятеше глава насам-натам. Бил отвори чантата, за да извади спринцовките и другите неща. Когато погледна отново, кърпата се беше измъкнала и Франк го гледаше право в лицето.

— Моля ви... не ме убивайте... — Фъфлеше, сякаш беше прехапал езика си.

Бил го погледна в упор и поклати глава.

— Не съм дошъл за това.

— Вие сте оня, дето избяга... — сякаш изплю думите Франк.

Бил не отвърна нищо, прекрачи през него и се наведе до крака на леглото. Вените на Франк се бяха изпънали под въжето около китките. Бил сръчно заби иглата и натисна буталото.

— Какво е това? Какво правите...

— Натриев пентотал. И не се тревожи, задник такъв — стерилна е.

— Какво искате от мен? Вие искате Шарън...

— Дойдох заради това, което си й направил.

Франк се беше отпуснал. Бил постави отново кърпата върху лицето му, махна капачката на спринцовката, пълна със секонал, заби я в бедрения мускул на Франк и я изпразни. После отново включи бушоните, завинти лампите, намери домакинска ръкавица и поставка за горещи съдове.

Бил със задоволство установи, че мъжът е заспал дълбоко.

Той извади пропановата горелка от чантата си, запали я и нагласи пламъка, докато той не засвистя във въздуха, синкав и остър като нож. Коленичи и разкъса ризата „Франк Брукс Брадърс“. Гърдите на мъжа бяха мускулести и леко окосмени — общо взето привлекателни, Бил беше убеден в това. Той си представи този мъж, надвесен над Шарън, как ѝ нанася удари с юмруци и това го накара да натика кърпата с етера още по-дълбоко. После извади клещите си, поднесе първия от трите метални елементи над пропановия пламък, докато металният ръб на петсантиметровата буква не се нажежи до червено, поднесе я надолу и я опря плътно в кожата над гръдния кош, точно под шийната кост на мъжа.

Нажеженият метал зацвърча при допира с кожата, Франк леко се помръдна и дълбоко от гърлото му изригна стон. Миризмата на изгорена плът и косми леко погали ноздрите на Бил.

Той повдигна плочката. Кожата под нея бе пурпурночервена и бе започнала леко да се издува. Там, различима и неизтриваема за цял живот, се четеше думата „АЗ“.

Първата дума беше готова. Имаше да изпише още две. След тази нощ никоя жена, която легнеше с доктор Франк де Лео, нямаше да може да каже, че не е била предупредена.

— Мамо...

— Шарън. Задръж така.

Шарън зачака, загледана в светлините на Ню Йорк, усещайки напрежението, стягащо гърлото ѝ, докато майка ѝ хлопаше из апартамента в Онеонта. Затръшна се вратата на някакъв шкаф, после тя изведнъж се върна, запалката отново щракна и Шарън чу през слушалката как цигарата се запали.

— Мисля, че Пъфи е болна — каза майка ѝ. — Преди това пометна. Но ти май не разбираш от болести по животните, нали?

— Пак ли е влизала в някоя кофа за боклук?

— Тук пазят чистота, не е като в Ню Йорк. Как вървят нещата при теб?

По дяволите, тя все още не знаеше. Шарън произнесе натъртено:

— Гледа ли новините?

— Навън, при Тед. Но той винаги изключва звука.

— Мамо, загубих работата си.

Последва дълга пауза.

— Днес съм направила петдесет и два сандвича...

— Мамо — прекъсна я Шарън, — загубих работата си!

— Вече го чух! — Гласът ѝ беше сърдит.

— Не ми отговори...

— Какво очакваш да ти кажа? Пак си се оляла?

— Не мога да разговарям с теб, когато пиеш.

— Шарън, работя по цял ден...

— Отиде ли изобщо при терапевта, който ти уредих?

— Знаеш ли, същата си като баща ти. Винаги смяташ, че отговорът може да дойде...

— Добре де, би могла все пак да имаш полза от една визита...

— Не ми пробутвай тези дивотии, Шарън! Не съм аз уволнената.

Шарън не отвърна нищо. Помисли си за ежедневието на майка си. Барът, сандвичите, неизменната чаша водка. Това никога няма да свърши, защото никой друг работодател няма да ѝ позволи да се

налива по цял ден. Беше си осигурила съществуване, увито в тефлонова опаковка, абсолютно неуязвимо за външни атаки. И в този момент Шарън си помисли дали да не си сипе повече бърбън и да не позволява повече да я нападат.

— О, скъпа, съжалявам.

Отначало Шарън си помисли, че майка ѝ говори на кучето, но после стреснато установи, че говореше на нея.

— Защо се терзаеш? Слушай, върни се, ще спиш на дивана, ще си намериш отново работа в болницата „Фокс Мемориал“...

— Не, мамо — отвърна Шарън решително, — не. Все още имам да свърша твърде много неща тук.

Проникването беше лесно. Въпреки че Бил нямаше повече право да влиза на осмия етаж на склада, някога той беше един от съдружниците в бизнеса с охранителни алармени инсталации, които се съхраняваха тук. Той, заедно с Лобо и Екатерина бяха основали компанията „Линнет Комюникейшънс“ и това беше първото нещо, което разпродадоха, след като започнаха да се специализират в бизнеса с компютърни мрежи. Сега складът принадлежеше на „Белкстронг“, верига за продажба на алармени системи.

Те не бяха се постарали да преместят стоката си в друго помещение, което беше добре, тъй като Бил все още разполагаше с ключове за общите врати.

Точно преди да продаде дяла си заедно с партньорите си, Бил се бе погрижил да инсталира най-скъпата и сложна алармена система, която можеше да се намери тогава, в склада. В основни линии това беше същата система, която използваше и ФБР. До всяка врата имаше електронна клавиатура с дисплей, който хаотично разбъркваше номерата на ключовете. Това предотвратяваше възможността човек да запомни кода само с наблюдение. Всеки път, когато се използваше клавиатурата, цифрите се оказваха разместени на нови места.

Бил беше благодарен, след като се озова пред вратата и установи, че те още не бяха сменили хардуера на системата. Това беше чудесно, тъй като си бе оставил вратичка. Ако системата все още действаше по същия начин, той нямаше да има проблеми. Натисна електронната

клавиатура, изчака, докато компютърът чекне различните цифри на отделните ключове и набра по памет тридесет и осем цифровия номер.

Машината разпозна кода, който самият Бил му беше вградил и ключалката на вратата избръмча. Той натисна бравата и пристъпи вътре.

Обстановката не беше такава, каквато си я спомняше. Докато те притежаваха „Линнет“, предпочитаха да оставят нещата колкото е възможно по-неподредени. Сега служебният сектор на склада беше боядисан и на някои от стените блестяха цветни репродукции от Музея за съвременно изкуство.

Почувства се странно. За миг си спомни всички неща, които бе преживял тук, общата им работа, битките помежду им. Лобо винаги беше пряк, но Екатерина имаше характерната склонност да пази различните аспекти от живота си независими един от друг. Дори и в училището, независимо от цялото внимание, което им отделяше, за нея винаги съществуваше нещо друго, по-важно, което имаше да свърши. Най-накрая той бе установил, че не може да живее нечий чужд живот. Тръсна глава, за да се отърве от спомените и пристъпи в склада. Очакваше, че ще завари нещата подредени по различен начин. Успя да се ориентира.

Намери платнена количка и я прекара до натрупаните високо един върху друг сандъци, с различни по размер алармени сирени. Най-голямата беше по-мощна от всичко, което беше опитвал досега. Щяха да му трябват няколко, за да свърши работата.

Едно по едно той започна да подрежда в количката разни неща.

15.

„Дабълю Кю Икс Ар“ въртеше класическа музика и утринната светлина изпълваше апартамента в Ийст Сайд. Луиза седеше в дневната и се опитваше да провери пенсионните осигуровки на служителите, за което предната нощ се бе чувствала прекалено изморена, а Гарбър сновеше напред-назад по бельо, с чаша кафе в ръката и бръмчеше наоколо ѝ като досадна муха.

— Наистина не разбирам защо — каза той най-сетне.

Луиза вдигна поглед от документите.

— Нали ти казах. Знаеш какви са родителите ми. Така можех да си осигуря известна независимост.

— Познаваме се от две години, женени сме от една, и едва сега ми казваш за тази твоя банкова сметка!

Тя остави документите на масата.

— Има ли значение? — Погледна през прозореца към бялата тухлена сграда към улицата. — Разполагам с нея от шестнадесетгодишна възраст... Нали вече обсъдихме всичко това снощи.

— И колко все пак е сумата?

— Не съм сигурна... Около две хиляди, може би малко повече...

— Видя ли? Не искаш да ми кажеш точно. Пазиш го в тайна от мен.

— Загубила съм си банковата книжка, не разбра ли? — Изведнъж тя се ядоса. — Държиш се точно като баща ми!

— Добре, но смятам, че трябва да я закриеш и да преведеш парите на общата ни сметка...

— Ще видим — отвърна тя и отново заби нос в документите.

„Добре.“ „Ще видим.“ Това беше обичайната и категорична реакция, след която не можеше да мине никакъв аргумент. Той остана за миг на място, с чашата кафе в ръка, и я изгледа как подчертава нещо и обръща страницата.

Боже мой, наистина го беше ядосала. Гарбър допи кафето си, остави мръсната чаша в умивалника и зашляпа към банята. Изми си

зъбите, мъчейки се да измисли най-подходящата за случая реплика и най-подходящия тон, с който да я произнесе. Изплакна си устата.

— Не разбирам защо трябва да имаш собствена сметка, отделно от общата! — извика Гарбър от банята. — Просто не искам да повтора нещастния брак на родителите ти.

Гарбър включи електрическата самобръсначка, заглушавайки ефектно отговора ѝ. Бръмченето беше малко по-различно от обичайното, но той не обърна внимание на това. Опря бръснещата глава в дясната си скула и заби цялата мощ на петдесетте хиляди волта право в мозъка си.

Ако хотел „Шефилд Армс“ някога е бил блестящ, то това време отдавна беше минало и сега старото орнаментирано туловище на сградата представляваше точно такова западнало свърталище с единични стаи, каквито бяха останалите хотели в квартала. На партера и втория етаж се помещаваше китайско-латиноамериканска гостилница с кухня предимно от оризови и бобени ястия. Там Лобо обядваше общо взето всеки ден.

До трапезарията на втория етаж можеше да се стигне по два начина — единият беше по стълбите от долното помещение на ресторанта, където беше гишетото за получаване на храна и имаше няколко маси. Другият беше през вратата в дъното, водеща към втория етаж на хотела. Лобо имаше телосложение на защитник от отбор по американски футбол. Когато сгънеше ръце, мускулите под ръкавите му се издуваха като топки за боулинг. Той се качи по стълбите, постави таблата на първата маса и отвори вратата към тоалетната.

Празно. Влезе в кабинката, вдигна тежкия капак на тоалетното казанче. Отдолу изплува марлена превръзка. Лобо я отмести и измъкна херметически затворен плик. Постави капака на казанчето на мястото му, седна на тоалетната и отвори плика.

Осем банкноти по петстотин долара и — той ги преброи — шестдесет банкноти по сто долара, всичките стари и намачкани. Свали портмонето с колана от кръста си и бавно подреди вътре банкнотите. Пусна водата, изправи се и оправи дрехите си пред огледалото, после излезе и се върна към обяда си. Тъкмо бе започнал ситно да нарязва

бананите върху гарнитурата от ориз и черен боб, когато Бил се показа през вратата откъм хотела и бързо седна срещу него.

— Ти?! — Лобо го изгледа и отмести чинията с храна.

Бил свали шалчето от устата си.

— Радвам се, че те виждам най-сетне, стари ми друже.

— Цялата работа е, че аз не трябва да те виждам. Ти си във всички вестници бе, човек. Не ща да имам нищо общо с теб. — Лобо го изгледа с искрено презрение.

— Още ли я карате с парите от „Линнет“?

— Оправяме се.

— Децата как са? Селесте?

— Всички са добре. Виж какво...

— Искаш да ми кажеш, че се познаваме от втори клас, допреди пет години продавахме законно охранителни аларми и въртяхме бизнес с компютърни мрежи, в който аз те вкарах. Излезе от това с над половин милион. Освен това никога не съм искал нещо от теб, без да си платя, а сега дори не желаяш да си поговорим?

Лобо го изгледа косо със стоманен поглед.

— Какво искаш, Бил?

Бил измъкна четири салфетки от поставката и се заигра с тях.

— Още ли държиш връзка с твоя човек Енрике? Той още ли върти оня бизнес с кондензирана газ?

— Доколкото знам.

— Мислиш ли, че ще ми направи една услуга?

— Мисля, че на мен няма да откаже услуга. С теб не би искал да има нищо общо.

— Е, толкова ли съм ниско в говняния ти списък?

За момент Лобо замълча и след това попита:

— Какво ти трябва?

— Фалшив резервоар и резервоар с азотен окис.

Лобо подсвирна.

— Човече, да не си хванал някоя гимназистка и да се мъчиш да й свалиш дрехите?

— Много смешно.

— Какъв обем?

Бил посочи с ръка до височината на раменете си от пода.

— Днес.

— М-да. Окей, ще го имаш. Това ли е?

— Май да. — Бил беше смачкал салфетките, хвърли ги към пепелника, но не улучи.

— Да си се чувал с Екатерина?

— Два пъти в годината. Коледни картички.

Бил се поколеба, но се отказа.

— Е, това е. Слушай, наистина съм ти благодарен за всичко, което правиш за мен.

— Имам семейство, Бил. Искам да кажа, знам, че израснахме заедно. Ти ме набути в онова твое частно училище и ме научи как да се катеря по стената. Но сега си твърде голям залък за мен.

Бил кимна. Тъжната истина заседна като буца в гърлото му.

— Друг път.

Изправи се, нахлупи шапка и вдигна шала си. Понечи да си тръгне.

— Ей! — Гласът на Лобо го спря. Погледите им се кръстосаха. — Пази си задника — измърмори едрият мъж, Бил се усмихна и излезе.

Лобо похапна още малко от блюдото си. Изправи се, взе в шепата си смачканите от Бил салфетки и отново се отби в тоалетната. Вътре имаше увити още четири банкноти по сто долара.

Шарън се чувстваше така, сякаш отива на специална мисия, докато се изкачваше по стъпалата край лъвовете пред импозантната варовикова сграда на Нюйоркската обществена библиотека. След десет минути изтича обратно надолу, подмина чакащите таксита и пое пеша в студа към подлеза на Таймс Скуеър, за да хване метрото към горната част на града. Архивните материали за театрите се оказа, че се съхраняват в Библиотеката за изпълнителски изкуства в „Линкълн Сентър“. Тя излезе от станцията на метрото. На път към библиотеката мина покрай „Метрополитън Опера“ и покрай езерцето с несъразмерно голямата скулптурна композиция на Хенри Мур.

Вътре пред очите ѝ се откри широко светло пространство. Около нея цареше спокойно оживление. Тя сниши глас, проговаряйки на младежа с козята брадичка на касата:

— Трябва ми програмата за последното представление в „Хамърстайн“.

— Знаете ли заглавието на представлението?

— „Сержантът — лейди“. — Дватама извърнаха погледи към намесилия се в разговора възрастен господин с прошарена коса и очила с изпъкнали лещи.

— Какво? — попита Шарън.

— Мюзикъл. Оперета. — Той направи артистичен жест с дясната си ръка във въздуха. — Това шоу го свалиха от сцената.

Младежът с козята брадичка се отпрати към депозитариума.

— Вие гледал ли сте го? — попита Шарън с широко отворени очи.

— Разбира се, че съм го гледал! Гледал съм всичко. И все още гледам.

— Спомняте ли си го?

Той сви рамене.

— Романс, за Първата световна, за нашите момчета на фронта. Водевилна историйка. Ако помнех всички водевили, които съм гледал...

— Играеше ли в него една актриса... нещо като Кей?

— Трябва да е Кайзър. Певица и танцьорка. По това време беше започнала да залязва.

Мъжът с козята брадичка се върна с овехтяла програма в ръката.

— Ето я.

На предната страничка с едър курсив бе изписано заглавието на мюзикъла, с рисунка на двама мъже и една жена в униформи от Първата световна, излизащи от буквата „И“ в „ЛЕЙДИ“. Шарън я разлисти, като внимаваше да не повреди овехтелите страници. Рекламите вътре бяха старомодни, с ретро автомобили и дамска мода.

— Да не би да се каните да го подновите? Щото познавам разни хора, с които можете да разговаряте...

— О не, не, благодаря ви много.

Тя се зачете в страницата с изпълнителите. Хелън Кайзър стоеше най-отгоре в списъка, под заглавието. После намери биографичните бележки за нея. Героинята ѝ в това шоу се казваше Женевиев. Следваше изреждане на изпълненията ѝ на „Бродуей“, няколко извън „Бродуей“, участие в телевизионни програми и признанието, че „Гласът ѝ по нищо не отстъпва на звънчето в кафене Кукс“. Последният ред гласеше: „Но ролята, която най-много допада на

госпожа Кайзър е тази на майка на своя великолепен шестгодишен син Били“.

Лицето на Шарън пламна и тя изведнъж усети, че сърцето ѝ е подскочило в гърлото. Господи, ето го!

— Мога ли да ксерографирам това?

— Машината е ей там — каза Козята брадичка. — Бихте могла също да прегледате „Театрален свят“ от тази година...

Но Шарън вече не го слушаше. Тя се отдалечи като в мъгла, пусна в слота монета от четвърт долар, направи копие, после седна на една дълга полирана маса и прочете отново и отново биографията, докато не се свързе и не си възвърна способността да мисли трезво.

По дяволите. По дяволите, по дяволите, по дяволите! Всъщност, той ѝ беше казал истината.

„Театрален свят“ от онези години предлагаше снимка от постановката, изобразяваща жена в профил, която можеше да бъде майката на Бил толкова, колкото можеше да бъде майката на когото и да било. След това Шарън заразглежда снимки на Хелън Кайзър от нейни по-ранни роли, и колкото повече гледаше, толкова по-отчетлива ставаше приликата между майката и сина. Поинтересува се дали някъде може да се намерят стари телефонни указатели. Насочиха я отново към Нюйоркската обществена библиотека на Четиридесет и втора улица.

Тя слезе от автобуса на Таймс Скуеър и отново извървя двете карета до библиотеката. Отделът с микрофилмите се намиреше в голямата читалня на третия етаж. Там държаха микрофилми с телефонни указатели от 1847 година. Тя отвори картотечен шкаф, извади ролка с микрофилм от годината на „Сержантът — лейди“ и го експонира, търсейки името Хелън Кайзър.

Половин колона с фамилията „Кайзър“. Никаква Хелън, никакъв Бил.

Тя пренави към предишните години. Никаква Хелън, никакъв Бил, или „Х“, или „Б“. Нищо.

Върна се напред, към годината след „Сержантът“. Нищо.

Върна ролките с микрофилми, облече си палтото и излезе навън.

Студен въздух и небе, бременно със сняг. Ако Шарън бе помислила за себе си, щеше да усети, че е гладна, но не помисли.

Кайзър трябва да е бил сценичният ѝ псевдоним.

Тя тръгна на юг по Пето авеню, загледана в блясъка на витрините по тротоара, подминавайки модните колекции, изложени там. Ако човек е в шоубизнеса на Ню Йорк, прецени тя, сигурно е оригинално да не включва името си в справочници.

Майката на Бил, нарцистична натура, каквато изглежда е била, сигурно е избрала шика. И тогава изведнъж се спря, погледна към Емпайър Стейт Билдинг, по лицето ѝ премина усмивка, тя си каза „Ами да!“ и се огледа за уличен телефон.

Видя един на отсрещния тротоар. Изтича на жълто, грабна слушалката, пусна четвърт долар и се обади в Спешното.

— Кристъл, аз съм.

— Човече, знаеш ли каква бъркотия става тука заради теб. От ФБР ни разпитват непрекъснато...

— Ще ми разкажеш. Слушай сега...

— Не, ти слушай. Гарбър е в болницата. Наистина странна работа. Екзекутирал се е с електричество.

Първоначално Шарън не разбра, после загоря и замръзна.

— Какво, електрошок? — попита тя с трепет.

— Някакво устройство, изглежда е било поставено нарочно. Откараха го в „Маунт Синай“, ударили са му няколко инжекции, страхуват се да не е получил мозъчни увреждания, иначе всичко му е наред. Има проблем с паметта, но нали знаеш как е с електрошоковете, обикновено се възстановяват след тях.

Намирисва на собственото му любимо „лечение“. Шарън стисна очи на студа и страхът изпълни сърцето ѝ: бяха си говорили и за Франк. Но Бил никога не бе виждал Франк. И — тя беше сигурна в това — никога не беше споменавала името му пред него.

— Там ли си още? — попита Кристъл.

— Да, тук съм. Слушай, искам да ми направиш една услуга. Искам да прегледаш едни данни в архива. Преди около година имахме една пациентка в онкологията, казваше се Хелън Кайзър, умря в „Белвью“...

— Майката на Бил?

— Позна.

— Ще прегледам микрофилмите. Но това не е ли работа на ФБР?
— Не им вярвам. В момента не вярвам на никого — каза Шарън.
— Трябва сама да се погрижа за всичко.

На път към Музея по естествена история, където щеше да постави малкото си устройство, Бил обмисляше следващия си ход. Погледна часовника си. С удоволствие би обиколил из музея, за да погледа диорамите^[1], на които толкова се бе възхищавал като дете. Но проблемът в цялата работа беше, че днес просто нямаше да му остане време за това.

Някъде към обяд опияните вече престанаха да действат и изтощеният Франк се събуди, изваден от тежкия сън от непрестанната болка по целия му гръден кош. Отначало дори не разбра, че е вързан, после си спомни. Остриетата на спомените от нощта рязко се впиха в мозъка му и той изведнъж изпадна в ужас.

Успя да отметне кърпата от лицето си, огледа се и се помъчи да измисли как да освободи ръцете си. Усещаше силен сърбеж и едновременно болка по гърдите си — пълна загадка. Изпитваше неистово желание да се почеше.

Опита се да развърже китките си, подръпна ги, но колкото повече ги мърдаше, толкова повече връвта се затягаше. Беше разгневен и едновременно с това изплашен — що за задник беше този, дето го бе завързал така? Най-сетне съобрази, че може да отвинти единият крак на леглото и да освободи едната си ръка. След това измъкна и другата, наведе се седнал, за да отвърже глезените си и едва тогава разбра, че гърдите му бяха прогорени и окървавени. Изправи се, към краката му затекоха струйки кръв и лимфа и той със залитане се отправи към огледалото в банята.

Там, обърнати огледално, покрити с тъмночервена засъхваща кожа, се виждаха добре оформени, четливи букви, образуващи три ясни думи, подредени пирамидално от гръдната кост до стомаха:

БИЯ ЖЕНИ

Той се върна в дневната, отпусна се в креслото, изчака гаденето да отшуми. Вдигна телефона, остави го, изправи се и закрачи из стаята. После отново го вдигна, започна да набира, и отново гневно затръшна слушалката. Върна се, погледна се отново в огледалото и обърнатите огледално букви се забиха в очите му.

Гърдите ми, помисли си Франк. Хубавата ми гръд! И се разплака.

[1] Диограма — миниатюрна рисунка върху прозрачен материал, която дава илюзия за пространствено изображение. — Б.ред. ↑

16.

Стените на студиото бяха целите покрити с корици от албуми, портрет на Елвис Пресли в меки като кадифе тонове, чифт нараменници за игра на американски футбол, провиснали от един аплик на тавана и маска на демон от остров Бали, закачена високо в ъгъла. От тонколониите, висящи на всеки ъгъл, се носеше бързия ритъм на перкусия. Шарън премина покрай мебелите в агресивен стил от петдесетте години, високия диван, няколкото електрически китари и усилватели, повече или по-малко изтърбушени. Зад стъклен параван се виждаше малко радиостудио, грамофонни плотове и пултове за регулиране на тона, микрофон, които обграждаха млада жена със слушалки на главата. Момичето преглеждаше купчина албуми в скута си.

Шарън се задържа пред стъкления параван, колебаейки се дали да почука на стъклото, когато от ъгъла се надигна висок мъж.

— Шарън Блотнър? Аз съм Ерик Мур.

Тя му подаде ръка. Беше мършав, русоляв, със съсредоточен поглед. Изпъкналите му очила с рогови рамки бяха кацнали небрежно на носа му.

— Заповядайте в офиса ми. Ще ви покажа какво успях да намеря по вашия въпрос.

В офиса на Ерик цареше пълна бъркотия. Купища компактдискове, касети, папки с документи, постери на музикални групи с шантави имена по стените, рекламни дипляни на малки независими звукозаписни компании.

— Ето. — Ерик посочи компютъра, полузарит от купчината компактдискове. — Всяка година, две седмици през март, провеждаме дарителския си маратон. Ако Бил Славич е...

— Той е Кайзър, току-що установих това — прекъсна го Шарън.

— Под каквото и име да е направил своето дарение, ще можем да намерим тази информация тук. — Той вдигна шепя от 3,25" дискети, пхна първата в компютъра и извика списъка с адресите на дарителите на екрана.

Потърси на ключовата дума „Кайзър“ и попадна на някаква жена, Дженифър, живееща на Деветдесет и осмо авеню в Ийст Сайд. Според компютъра, тя беше заявила тридесет долара, беше ги платила и бе получила фланелка на „Дабълю Ейч Би Ен“, миникасетофон и програмен указател.

— Познавам я — каза Ерик. — Тя посещава благотворителните ни концерти. Вашият човек е бял, нали?

Шарън кимна.

— Тази жена е от Танзания... Съмнявам се, че между тях има някаква връзка.

Данните от предишната година не дадоха никакъв резултат. Нито по-предишната, нито още по-предишната.

— По принцип, всъщност не повече от десет процента от слушателите ни дават пари — поясни Ерик, след като поредното търсене отново не даде резултат.

— По дяволите — каза Шарън. — Наистина се надявах...

Ерик се облегна на стола си и той изскърца.

— Ами, има още едно нещо... Но малко се колебая дали да ви го кажа...

— На мен ми е още по-неудобно, че ви губя времето...

— Не, не, всичко е наред. Не се безпокойте.

Той изведнъж се изправи и закрочи из тясното помещение.

— Нашата радиостанция играе ролята на своеобразен кръстопът за съприкосновение между различни субкултури — разбира се, преди всичко хора на изкуството, музиканти... но и много повече от това... политици от целия град, активисти в борбата срещу СПИН, активисти за защита правата на имигрантите...

Ръцете му шареха из въздуха, сякаш искаха да очертаят нещо невидимо.

— Хора на ръба, маргинали. Такава е предимно нашата публика. Някои от тях са доста... — И той многозначително завъртя ръка до главата си. — Сбъркани. И благотворителният маратон не е единственият повод, при който имаме обратна връзка с тях.

Той прекоси стаята, спря се до един затворен шкаф, отвори го, бръкна в него и извади кафява картонена папка.

Седна на стола си зад бюрото и постави разгъващата се като акордеон картотечна папка. Тя сама се отвори.

— Тук пазя информация за тези типове. Имаме някои слушатели, които си мислят, че всичко, което казваме и което стига до ушите им по тяхното радио, е адресирано единствено към тях. Имаме хора, които си въобразяват, че ние можем да им помогнем в тяхната лична битка с фашистите, земевладелците, bankerите, полицията, държавата, какво ли не. И се ядосват като разберат, че не можем. Даже имахме няколко души, които се оказаха малко прекалено хлътнали по две от нашите момичета, водещи музикалните програми. Най-сетне... — Той извади кафяв плик и бавно го разтърси. — Боже мой, наистина съм в дилема дали да го правя.

— Моля ви! — настоя внимателно Шарън. — Каквото и да сте намерил...

Ерик Мур се облегна на стола.

— От няколко години насам, някой... — каза той — непрекъснато ми изпраща клечки за коктейли.

Две бяха рецептите, които Бил приготвяше едновременно. Едната беше лесна, другата — не. Ето в такива моменти животът му харесваше: той, сам в кухнята, приготвя нещица, които се фламбират така да се каже.

Това не бяха същински бомби. Едната щеше да е безшумна, другата щеше да е течна, и двете ги приготвяше, както се казва, от нищо.

От логична гледна точка това, което замисляше, представляваше истински кошмар. Но той не желаше да въвлича в начинанието си никой друг.

Все още не. Беше установил, че хората непрекъснато отбягват да обсъждат с него по-значителни идеи. Като с „Линнет“: Екатерина беше достатъчно доволна от задължението си да прикрива с връзките си антиките и картините, които той и Лобо крадяха. Когато Бил им предложи законен бизнес, и двамата му се изсмяха. Едва след като той го разви и разрасна, се убедиха каква идеална машина за печелене на пари можеше да бъде.

В този негов проект му беше повече от ясно, че ще му трябва чужда помощ в хода на реализацията. Но сега не можеше да мисли за това. Всичко, което можеше да направи засега, беше да го подготви и

да се надява, че след като бъде приведен в действие, хората сами ще бъдат повлечени от течението му.

— Тези истории започнаха да стигат до ушите ми преди пет години. — Ерик отпи от чая си. — Някакви обществени организации започнаха да ни изпращат анонимни дарения... Значителни суми, един транш, втори транш... Никога по-малко от петстотин. Всеки плик съдържаеше банкноти, увити в изрезки от вестник, и винаги... винаги... една клечка за коктейл.

— Клечка за коктейл — повтори Шарън и се постара да запази спокойствие, въпреки че пулсът ѝ се бе ускорил. — С пластмасова котешка глава...

— От „Розовата пантера“ — популярната през шестдесетте дискотека. Само по себе си това беше страхотно, защото заведението е било затворено преди толкова години.

— Той изпрати една такава и на мен... Искам да кажа, беше ми я пуснал в пощенската кутия.

— Виждате ли, направих в ефира няколко намека за „Анонимния ангел“, благодарение на чиято подкрепа оцеляват всички тези обществени групи, грижещи се за самотни стари хора и за бездомници. Този човек изглежда ги беше разбрал, защото започна да ми изпраща... обикновено увити в изрезка на статия от вестник за някоя от тези групи, за каузата, за която се борят. После в същата година проведохме първия си дарителски маратон и сумата пристигна заедно с поредната клечка за коктейл — един вид, като дарение. Оттогава той винаги изпраща суми по същия начин...

— Излиза — каза Шарън, — че този приятел е най-големият ви дарител.

— Не. Не е... Някои хора ни изпращат и по повече. Сигурно сте изненадана. Така или иначе, започнах да търся някакъв повтарящ се модел в пратките, които съдържаха сумите с клечките за коктейли... Изрезките от вестници винаги се оказваха свързани с някакъв триумф или трагедия в общинската политика в различните райони на Ню Йорк. Например, когато клиниката за родилки отново получи бюджет след яростна битка с градския Комитет по здравеопазване, това събитие беше удостоено с една клечка за коктейл. Всъщност, след

това се наложи да я закрийт, срамна работа, но това е друга история. Когато „Ландмарк Скуот“, организацията, защитаваща правата на бездомници, заселили се в изоставени общински жилища, спечели делото в съда, получих друга клечица за коктейл. До този момент смятах, че това представлява своеобразен поздрав, един вид „Наздраве!“ по пощата. Но после говорих с Хамилтън в „Ландмарк Скуот“ и се оказа, че те нямало да могат да спечелят това дело без помощта на анонимното дарение, което получили по пощата, разбира се, заедно с пръчица за коктейл. После се появи статия в „Поуст“ за програма за възпитание на бедни деца в Източен Харлем, която нямало да оцелее без помощта на анонимни дарения, при това в самата статия се споменаваше за клечиците от коктейл. Точно тогава си дадох сметка, че който и да беше този човек, той не просто реагира на събитията... той ги моделира. — Ерик отпи от чая си. — А после... е, това вече е малко по-сложно. — Той се изправи и закрочи из стаята. — Имаше един мръсен пласъор на наркотици, Карма Делгадо, на Второ и „С“ — вие живеехте някъде наблизко, нали?

— Съвсем наблизко, на Двадесет и пета улица.

Ерик се усмихна.

— Според повечето жители на долен Ийст Сайд, отвъд Четиринадесета улица не съществува нищо. Все едно, той изчезна с кучето си... Тогава получих една клечка от коктейл, увита в изрезка от „Сенките на Ийст Вилидж“, в която се споменаваше за неговото изчезване, а после още една, след като се разбра, че е умрял.

— Боже мой!

Ерик кимна.

— И убит ли се оказа?

— Ченгетата казаха, че е било от свръхдоза, но по цялото му тяло имаше отоци, сякаш беше пребит с юмруци. Беше голям негодник, а и беше привикнал към дрогата.

— Но това не значи, че...

— Да беше единичен случай, нямаше да значи. Но това продължава от години.

— Други убийства?

— Ами... помислете например върху тази история с „Карнеги Хейдън“. Огромната стара порутина на „С“ авеню. В един по-справедлив свят човек би могъл да създаде от това здание нещо

наистина велико, от което да се ползва целият град — тъкмо такава е била първоначалната идея при неговото построяване. В този си вид то е истински магнит за разни граждански активисти идеалисти. И всеки път, когато тази сграда преминеше в други ръце, и новите собственици заявяха публично намерението си да я съборят, аз просто очаквах да се появи клечка за коктейл. Клечката идваше — и лицето загиваше. Хари Ашлам — сърдечен удар. Дерик Джианели — автомобилна катастрофа. При всеки един от тези случаи получих по една клечка за коктейл. Нали знаете къде се е намирала „Розовата пантера“? Откъде идват всички тези клечки за коктейли?

— Боя се, че не...

— „Карнеги Хейдън“. Тя е била най-известното заведение през шестдесетте за огромната аудитория на „Карнеги Хейдън“.

Шарън усети, че в ума ѝ пъзелът започва да се подрежда.

— И той е отговорен за убийствата на всички тези собственици на недвижими имоти и пласъори на наркотици...

— Е, не можем да бъдем сигурни в това... Искам да кажа, всички тези типове не са били набити например с клечки за коктейл.

— Да, но ако това е Бил...

— Който и да е той — каза Ерик, — винаги съм му се възхищавал.

Шарън не отвърна нищо, остави тази реплика да мине покрай ушите и.

— Имам предвид, че ако той е човекът, който отърва града от Карма и от гадното му куче — само заради това градът би трябвало да му даде медал. А и всичко останало — проектът за възпитание на бездомните чернокожи деца, даренията за построяването на онзи приют за пребити жени, помощите за лечение след петдневния срок, когато градските власти режиха фондовете... — Ерик поклати глава. — Този човек направи от нашия град едно по-добро място за живеене.

— Искате да го защитите.

— Ако наистина той е извършил всичко това. Той е костелив орех, но е на страната на справедливостта. — Ерик гледаше Шарън съсредоточено. — А вие сега ще отидете във ФБР, ще им разкажете всичко това, те ще заковат кучия син, с живота му ще бъде свършено, и всички тези уязвими програми из целия град, които той беше

подпомагал, ще бъдат преустановени. — Той поклати глава. — Сигурно в това се състои прогресът.

Шарън облиза устни.

— Вижте какво, не ме интересуват неговите трансцендентни политически възгледи... Той е наранил и е убил хора и това, че те са говняри, не е достатъчно оправдание. Аз не съм такава, но той ме нарани. — Тя се вгледа в очите му. — Ерик, той е болен. Много е възможно да достигне фаза на декомпенсация^[1]. И тогава той ще може без никакво колебание да вдигне тази радиостанция във въздуха, ако примерно не сте пуснали подходящата песен. — Шарън въздъхна. — Разбирам какво искате да ми кажете. Аз самата намирам много от неговите прояви достойни за възхищение. Но ние сме длъжни да го вкараме там, където му е мястото. Ерик... вие сте човекът, който знае за него неща, които никой друг не знае.

Офисът на Мартин беше задушен и претъпкан. Седнала, Шарън се чувстваше малка и беззащитна.

— Вашите специалисти по поведенческа психология приключиха ли с доклада си?

— Техните доклади никога не са окончателни. Непрекъснато се допълват с постъпването на нова информация. — Мартин замълча, преглеждайки документите, после ги остави на бюрото си. — Имате ли нещо ново за нас?

— Фамилното име на Бил е Кайзър... Намерих майка му.

Шарън му обясни как е намерила програмата за представлението, даде му ксерокопието на биографията ѝ.

— Шарън Блотнър, момичето детектив. Много добре. Много, много добре. — Той се облегна на стола си и ѝ се усмихна. — Нещо друго? Някакви други спирки по пътя ви днес?

Ерик я беше помолил за двадесет и четири часа отсрочка. Шарън се беше съгласила. Тя поклати глава.

— Какво се е случило с Гарбър? Кристъл ми каза, че са го откарали в „Маунт Синай“...

— Да. Слушай, познаваш ли някой си Франк де Лео. Доктор Франк де Лео?

Ох, по дяволите!

— А-а... Да.

— Кога се видяхте за последен път?

— Преди три нощи. Вече ви казах. Ние... ние се сбихме.

— И той ви е наранил.

— Да.

— И Бил Кайзър е разбрал, че той ви е наранил.

— Отидох на работа с отоци по лицето.

— И сте му казала, че това е Франк де Лео.

— Никога не съм споменавала името му.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно. Би било съвсем непрофесионално от моя страна.

Мартин Карндъл шумно си пое въздух.

— Думите „АЗ БИЯ ЖЕНИ“ да ви говорят нещо?

Шарън замръзна на стола си.

— Снощи Франк де Лео е бил завързан и жигосан от Бил Кайзър.

С тези думи, прогорени като белег на гърдите му.

Дъхът на Шарън секна. Вълна от чувства се надигна в гърдите ѝ.

— Жигосан?!

Мартин ѝ подаде полароидна снимка. Да, бяха гърдите на Франк. Толкова се гордееше с тях. Нищо повече. В стомаха ѝ пропълзя страх. Писмото. Как го четеше. Седналият до нея Бил. Бланката на Франк.

— Всъщност, могъл е да се сети — каза тя и обясни.

— Оказа се, че в биографията на доктор Де Лео наистина има случаи на побои на жени. Самият той ни каза, че бракът му се е провалил по същата причина... Жена му го осъдила.

Шарън кимна.

— Съвпада — каза тя. — Какво смята да прави той?

— Смята да се подложи на пластична операция. Но тя не може да поправи нещата. Споменът ще му остане завинаги.

Колко странно, помисли си Шарън, но замълча.

— А какво точно се е случило с доктор Гарбър? Нещо го е изпратило в болницата...

— Пет хиляди волта, право в мозъка. Още един специалитет на Бил Кайзър... Той е откраднал електрическата му самобръсначка, разглобил я е и е монтирал вътре неща, които са я превърнали в електрошокова палка.

— Ъ-ъх. — Шарън поклати глава.

— Тъй че, в общи линии, той е съсипал двама души. И двамата носят някаква вина за това, че са ви наранили.

Той я изглежда.

— Не съм го молила за това, Мартин.

— Въобще?

Шарън замълча.

— Искам да кажа, че според органите по сигурността по всичко изглежда, че в този случай вие сте причина за ударите...

— Да не си мислите, че съм му казала: „Избягай от затворническото отделение, направи на Гарбър електрошок, жигосай Франк“. Знаете, че не е така, Мартин.

— Добре, тогава защо той прави всичко това?

Тя затвори очи и премисли всички възможни причини.

— Защото ме обича — отвърна най-после тя. Беше очевидно.

— А вие от своя страна, обичате ли го?

Шарън поклати глава.

— Разбира се, че не. Този човек ме плаши. — Тя го погледна. — Как мога да обичам някого, когато нямам никаква представа какво ще му хрумне да направи в следващия момент?

Но още докато го казваше, си представи спокойния, муден и предсказуем живот в провинцията с Рик, и как тя винаги смътно установяваше, че той не е нищо повече от нейния баща.

[1] Декомпенсация — намалена приспособителна способност на личността към заобикалящата среда, например при психопатно болни.
— Б.ред. ↑

17.

Бароу стрийт, 511, представляваше навъсена четиридесететажна сграда за офиси в края на финансовия район. Бил влезе във фоайето точно в пет часа и си запробива път през шумната навалица от излизащи служители като съомга, заплувала нагоре по течението. Беше облечен в сив комбинезон с гумени наколенници, слънчеви очила и колоездачна каска, с дълъг черен брезентов сак, праметнат през рамо. Тъкмо се добра до асансьора в другия край на помещението, когато към него се приближи пълничък мъж в син блейзър, който го потупа по рамото с месестия си пръст.

— Куриерите се регистрират на пропуска — каза той и се обърна, очаквайки Бил да го последва.

Бил се добра до охраната на пропуска, драсна вместо подпис нещо нечетливо с лявата си ръка и успя да хване потеглящия нагоре асансьор. На тридесет и четвъртия етаж той изчака пред вратата на мъжката тоалетна, докато от нея не излезе някакъв служител и се шумугна през отворената врата.

Заклучи се в една от клетките на тоалетната, махна наколенниците, свали ципа на сивия си комбинезон и отдолу се показа друг, светлосин, на „Кон Ед“. Той натика съблечения комбинезон и велосипедната каска в сака, измъкна от него измервателен портативен компютър „Кон Ед“ и дръпна ципа. После излезе.

Почука на стъклената врата на охраната на „ААДКО“, пуснаха го и той се приближи до секретарката. Тя му махна с ръка да изчака, натисна някакви бутони и заговори в микрофона на бузата си.

— ААДКО... задръжте така. ААДКО... той току-що напусна... Благодаря. ААДКО... А, Боб! Да, да, тя все още е тук, ей сега ще те свържа. — И тя натисна съответните бутони, вдигна отново глава и се обърна към Бил. — Да?

— „Кон Ед“. — Той държеше своята ИД в същата ръка, в която се намираще и компютъризирания измервателен уред. — Имаме колебания в напрежението... — Измъкна от служебния си сак фенерче,

запали го и го насочи към тавана. — Проследихме го до вашата инсталация.

— Знаете ли къде да отидете?

— Да, госпожо. — Телефонът звънеше отново.

— Добре, вървете тогава — каза тя и натисна друг бутон. — ААДКО...

Бил влезе в офиса.

Отне му няколко минути, докато прецени размерите на помещението. Бюра за договаряне на продажби отпред, коридор с малки офиси, стаи, претъпкани с кутии и брошури. И най-накрая, в дъното, компютърната зала — оградено със стъклени паравани помещение, в което бяха инсталирани пет сървъра на терминални мрежи. Отвъд нея имаше полукръгла маса с компютърни терминали и телефони. Пред нея седеше някакъв мъж, който тъкмо отваряше капачката на чашата си с кафе. Бил влезе устремно в компютърната зала, запали фенерчето и заглежда включените компютри. След като излезе, мъжът с кафето се изправи.

— Здравейте. Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

Бил посочи идентификационната си карта, окачена на ревера му.

— Имаме проблем със захранването на сградата. Измервателите на долните етажи не са на фаза, исках само да прегледам консумацията при вас, да видя дали линиите не са повредени... — Той вдигна измервателя. — Ако има някаква нередност, ще ви уведомим писмено.

— Ъ-ъ, ами...

Бил вече излизаше.

— Обикновено това означава кредит — добави той, махна с ръка и тръгна.

Усмихна се, докато преминаваше покрай една привлекателна, облечена в униформа на охраната жена, влезе в стаята за фотокопиране и се задържа, докато проследяваше електрическите проводници по стените, като ги оглеждаше с включеното си фенерче и нанасяше данни в ръчния си компютризиран уред. В дъното имаше някаква врата и Бил я отвори. Тесен склад, пълен с кутии с химикалки, пликове и служебни формуляри с различни размери. Това нямаше да му свърши работа. Излезе, почука силно на следващата врата и внимателно се послуша. След като отвътре не последва реакция, той я отвори и огледа помещението.

Празна конферентна зала. На отсрещната стена имаше друга врата. Той пристъпи, мина покрай овалната маса с празните столове около нея и натисна бравата на втората врата. Сервизно помещение, дълбоко няколко метра, оградено от трите стени с дълбоки рафтове с подредени по тях топове перфорирана компютърна хартия, канцеларски материали и стари компютърни терминали. Той светна лампата на тавана, коленичи и огледа най-долния рафт. Чудесно.

Затвори вратата, измъкна нещата, които бяха подредени на най-долния рафт, за да си освободи място, намести се до стената и отново подреди кутиите пред себе си, за да го скрият. Преди да постави и последната на мястото, извади книгата, която четеше, „Естествена история“ на Плиний Стари и я отвори на прегънатата страница. След това издърпа последната кутия пред главата си и се извърна така, че да му е по-удобно. Нямаше много пространство, но това не го притесняваше особено. Нагласи фенерчето си, намести се и се зачете.

Господи, за какво мислеше?

Извън прозореца на таксито Ню Йорк набираше скорост. Шофьорът беше пуснал реге, а Шарън гледаше улиците, пълни с хора, изливащи се от служебните здания на студа навън. Струваше ѝ се, че те сякаш са от някаква друга планета, че тя се намира на милиони километри разстояние от тях и лети през космическия мрак със своя малък, неотбелязан на звездните карти астероид.

Той беше причинил на Гарбър електрошок. Беше жигосал Франк. Следващият по ред беше Едуард Маккинън. Това бе толкова очевидно, колкото идващия дъжд. А мнението на Ерик за Бил се бе врязало в ума ѝ. И какво? След като Ед беше донесъл на нейното семейство само нещастия, трябваше ли тя да си мърда дори и малкия пръст, за да му помогне?

Таксито набра скорост, смени платното и се промуши между останалите коли, понесли се на север като акули. Изведнъж забързаните към домовете си бизнесмени ѝ се сториха злонамерени и тя изпита неприязън към всички тях. И тогава почувства настъпващата нощ като нещо странно познато. Решенията бяха взети, въпросите бяха получили своите отговори и изпратени да спят. Върху тази скала ще построя своята... е, не църква. Крепост. Всички тези хора, всеки от тях

затворен в своята лична крепост, укрепена от правото на избор — определено, прието и после забравено за вечни времена. Същата нюйоркиска нощ, като всяка друга.

И тя самата беше като тях, само дете някога в живота ѝ беше имало един Чарли. Тя усещаше тежестта на този факт, даваше си сметка за празната седалка до нея в таксито, където трябваше да седи пълничкото русо момченце, не идеалното дете, разбира се, но адски добра версия на човешко същество, благословено да научи повече.

Благословено да живее.

Спряха на червено и Шарън си помисли за мръснобелите стени на Спешното отделение в Психото, очите на Бил, играещи по вестника, Ед Маккинън и неговото семейство на снимката във вестника, красивата му млада съпруга и момченцето с блейзера...

По дяволите, тя не можеше да го направи.

Той се готвеше да направи нещо на Маккинън заради нея, но тя не можеше да му позволи това.

Пред входа на магазин за деликатеси съгледа голям светец часовник. Шест без две минути. Светофарът светна зелено и водачът даде газ на пресечката. Шарън забеляза малко пред тях уличен телефон.

— Съжалявам, но спрете, ако обичате.

Шофьорът изключи музиката.

— Какво казахте?

— Спрете ей там.

— Но вие казахте до Двадесет и девета улица...

— Ще слеза тук.

Мъжът закова колата чак на следващата пресечка и телефонът остана далеч зад тях. Тя му плати и огледа седалката, преди да затвори вратата. От другата страна на улицата, на ъгъла също имаше телефон. Тя изтича пред бавнодвижещите се коли, стигна до телефона и набра 411.

— Едуард Маккинън — продиктува Шарън. — Служебен и домашен, каквото имате. Шестдесетте на Ийст, след Лекс.

Беше минавала няколко пъти покрай тази сграда, когато за пръв път пристигна в Ню Йорк. Операторката ѝ съобщи три номера, тя набра първия, попадна на портиер и той ѝ каза, че Ед го няма. Изключи и набра втория.

— Корпорация „Маккинън“. — Секретарката говореше с британски акцент.

— Здравейте. Казвам се Шарън Блотнър, дъщерята на Алън Блотнър. Моля ви... трябва спешно да говоря с Едуард Маккинън.

— Извинете, бихте ли повторила? — Шарън го стори, този път по-бавно. — И за какво става дума?

— Аз съм негова стара семейна приятелка — каза Шарън.

— Изчакайте малко.

Жената изключи. Шарън се облегна на металния противоветрен заслон, облепен със стикери и зачака.

Вдясно от нея имаше магазин за обувки. Тя се загледа във витрината. Забеляза, че двете млади продавачки вътре, облечени в модни черни тоалети, спореха разгорещено за нещо. Наблюдаваше ги как жестикулират с пръсти, размахват ръце и как устните им мърдат безмълвно зад дебелото стъкло.

Телефонът отново се включи.

— Господин Маккинън е на съвещание. Ако искате да му оставите някакво съобщение, ще го получи при първа възможност...

— Обаждам ви се от уличен автомат и става въпрос за важен семеен проблем.

Последва пауза.

— Искате да му предам това.

— Блотнър. Казвам се Блотнър. Шарън Блотнър.

— Задръжте. — Тя отново изключи.

Отвъд стъклото по-възрастната продавачка продължаваше да говори и правеше отривисти жестове във въздуха. Другата държеше камара кутии с обувки, които стигаха до брадичката ѝ и стоеше срещу нея с почервеняло лице. После две млади служителки, току-що напуснали офисите си, освежени от хладния въздух, отвориха вратата и влязоха в магазина.

Шарън наблюдаваше как двете продавачки застинаха. По-възрастната се засуети пред касата. По-младата се заоглежда къде да остави кутиите, накрая ги сложи на пода, обърса ръце в черните си панталони и извика широка усмивка на лицето си в чест на клиентките.

Последва сигнал и се чу гърленото ръмжене на Едуард Маккинън:

— Шарън Блотнър, не сме се чували от толкова години!

Този глас... Господи! Нейният чичко Еди... По дяволите, същият. Изведнъж тя отново се почувства мъничка до големия мъж.

— Как е майка ти?

Шарън усети в главата ѝ да се завъртат хиляди спомени. Как е майка ѝ?

— Добре е — излъга тя и усети горчивина в устата си от лъжата. Защо го правеше?

— Видях тази сутрин снимката ти във вестниците. Съжалявам, че имаш неприятности.

Същата покровителствена надменност. Старият кучи син. Това не беше най-доброто, което можеше да ѝ каже.

— Искам да говоря с теб, защото този човек, дето избяга... Бил Кайзър... — Беше ѝ трудно да го произнесе. — Мисля, че той сигурно ще се опита да те заплаши.

— Всъщност, от ФБР вече ми се обадиха... Изглежда е видял снимката ми във вестника, когато е бил при вас на лечение...

— Да... Точно така — промълви колебливо Шарън.

— Ако искаш вярвай, но ние сме свикнали с подобни проблеми със сигурността... Имаме доста подобни случаи напоследък. Човек постепенно свиква с известни прояви на... активна параноя, така да го наречем. На твоето място не бих се притеснявал чак толкова. Разбира се, с удоволствие бих си побъбрил с теб, много бих се радвал да се видим отново. Сега ти би трябвало да си... на колко, на около тридесет...

— На тридесет и две — отвърна Шарън.

— Тридесет и две, боже мой! Е, добре, намини към офиса ми, ще прием по едно кафе... Другата седмица.

— Бих предпочела да е по-рано — изрече Шарън, чудейки се защо въобще го показва.

— Тази вечер е невъзможно. Правим грандиозно парти за фондонабиране, въпреки че никак не ми се ходи на него — каза Едуард Маккинън. — Утре... Чакай да видим, може да намерим някаква пролука в програмата ми... — Беше сложил ръката си на микрофона и Шарън чу приглушения му разговор с някой друг в стаята. После той се обади отново: — Какво ще кажеш за седем и тридесет?

— Вечерта?

— Сутринта.

— Нямах ли някой друг свободен час?

— Всъщност... не, утре не.

Аз се опитвам да му спася живота, а той ме кара да ставам в шест часа заранта.

— Добре — каза тя.

— Ще бъде страхотно да се видим след толкова години — каза Едуард Маккинън.

— Да — отвърна Шарън. — До утре.

Тя постави слушалката и се зачуди: „Защо ли правя всичко това?“. После се огледа, разбра, че се намира в непознат квартал, който не беше посещавала досега и се зачуди в коя ли част на града се намира.

Осем и тридесет, петък вечер в Манхатън. Навън снегът щипе. Градът е изпълнен със забавления. Уредби, от които гърми салса в латиноамериканските винарни; галонове бутилки с охладено шампанско, чиито тапи гърмят в бляскави ресторанти. Театрите — изпълнени със светлина и звук; хвърчащите из града таксита, каращи заможни семейни двойки, забързани за някое вечерно парти; самотници, въздишали цяла седмица дано някой им се обади по телефона, сега облекли модните си черни тоалети и бързаци към барове и клубове.

Под огромния син кит в Музея за естествена история бигбендът свиреше лека вечерна музика, докато гостите вкусуваха от варената съомга и пилешко в естрагонов оцет, срещу петстотин долара на човек, за да помогнат за попълването на фонда на Музея за Двадесет и първи век. Едуард Маккинън седеше между Мелиса и Летиция Уитни-Вандербилт, вече осемдесет и седем годишна, с нейния много по-млад кавалер. Срещу тях се бяха разположили кметът и съпругата му, както и Лес и Шел Гарджулио, дългогодишни спомоществатели на Музея, притежаващи верига от магазини за алкохол из целия град. Едуард беше съсредоточил почти цялото си внимание върху дяволски очарователната Летиция. Както обикновено, семейство Гарджулио беше предоставено на вниманието на кмета.

Летиция тъкмо разправяше една особено забавна история как веднъж обядвала в компанията на Уинстън Чърчил, когато сирената

рязко зави. Прозвуча като затворнически сигнал за почивка от някой стар филм — надигащият и снишаващ се вой, който може да ти спуска тъпанчетата. Оркестърът сърцато се мъчеше да надвие воя, но той все повече се усилваше. Постепенно една след друга на масите се възцари тишина. Летиция намести слуховия си апарат и на лицето ѝ се изписа смут.

— Пожар ли има? — обърна се тя към Едуард.

— Никога не съм чувал подобна противопожарна аларма — отвърна Едуард и в този миг думите прозвучаха:

Едуард Маккинън е на път да натрупа баснословно състояние, осигурявайки подслон за бедните. Решил е да издига затвори! Ще позволите ли град Ню Йорк да бъде разделен на отделни затворнически сектори за бедни и за богати? Ще позволите ли квартали да бъдат осъдени и сринати, за да се сдобият клиентите на „Маккинън“ с чувство за сигурност? Ще позволите ли Конституцията на Съединените щати и Хартата за правата на човека да бъдат погазени в името на печалбата? Борете се!

След което затворническата сирена отново бясно зави.

Мелиса и кметът се бяха втренчили в Едуард. Всъщност, в него се беше втренчила цялата онемяла зала. Той рязко се изправи, с лице, почервенияло от гняв. Мелиса също се изправи, не знаейки какво се готви да направи мъжът ѝ.

Звукът се носеше от една висока, покрита с кадифе кутия в ъгъла зад подиума за оркестъра. В тъмнината сцената беше почти невидима. Едуард пристъпи към нея, заби лице право в оскърбителния шум и с мощен удар събори кутията.

Ерик беше прекарал вечерта, опитвайки се да подготви сценария за поредното радиошоу, но образът на седящата в офиса му Шарън непрестанно нахлуваше в мислите му. Той самият често се оказваше заобиколен от хора, които гледаха и на най-малкия си житейски проблем като на криза. За него беше толкова необичайно да срещне

жена, която изпитваше — боже мой — истинска криза, но която изглеждаше способна да се отнесе към нея като към проблем, който може да се разреши. Мислите му се объркаха, когато чу прищракването на ключа на входната врата. Той засече времето — единадесет и четиридесет — довърши изречението си на компютъра, записа всичко и излезе от програмата. Джанин нахълта и отметна пелерината си.

— Ей! — извика тя.

— Ей! — отвърна той.

Тя изчезна в кухнята. Чу как вратата на хладилника се отваря. Резкият звук на коркова тапа, изтръгната от гърлото на бутилка.

— Искаш ли вино?

— Не, благодаря.

Беше му приятна трезвостта, която беше съхранил тази вечер и нямаше основание тепърва да я потапя в мъглата на алкохола.

— Къщата е чиста. — Джанин влезе в дневната с чашата си с вино и за пръв път го погледна. — Ти си чистил?

— Изпитах внезапен порив.

Тя го погледна в очите, остави чашата си на бюрото и седна до него.

— Какво става?

— Как прекара вечерта?

Усети как тя се опитва да прочете мислите му. Усещаше, че крие нещо от нея. Изчака да види как ще го направи.

— В работа. Шарлейн е пълна идиотка — рече тя и отпи от виното. — Напълно провали поръчките на тъканите. Обвиняваше за това Хонконг, но аз бях проверила документацията. — Червило по чашата. Очевидно тя го беше оставила.

От нея? Или от някоя друга? Да не би да изпаднаше в параноя?

Тя улови погледа му.

— Пишеше нещо, когато влязох.

— Сценарият за шоуто.

— Искаш ли да ми го прочетеш?

Това го спря. По тялото му се разля топлина и той се почувства както едно време, но въпреки това изпита натрапчивото усещане, че се държат с него покровителствено.

— Все още е много суров...

— Едно време много обичах да ми четеш сценариите си...

Той си спомняше. Играеше таткото, а тя беше малкото момиче. А после, когато въставаше срещу него, той вземаше нейната страна.

Джанин започна да масажира врата му.

— Много си напрегнат. Днес масажирах раменете на Джилиън в офиса и си мислех колко е напрегната, но ти си като стоманен кабел.

Тя се опитваше да създава навсякъде, където попаднеш, нефункционални семейни отношения, чийто герой просто не можеше да бъде, но дори не го усещаше.

Пръстите ѝ заиграха по раменете му.

— Слушай, другата седмица трябва да прескоча с Джилиън до Хонконг, за да проконтролираме продукцията във фабриката...

— Ти никога не си ходила с такава мисия... С Джилиън?

— Джей Си ни командирова и двете...

— По дяволите! — Ето защо беше толкова мила с него. Той се изправи и кръстоса ръце. — Значи отново ще се случи, и двамата го знаем.

— Не, наистина.

— Джанин... недей да ме лъжеш!

— Говорихме за това, аз и Джилиън. Ще бъде просто служебна командировка. И двете ще бъдем твърде изморени вечер... Не мисля, че трябва да се безпокоиш.

Ерик погледна към тавана. „Не мисля...“ Колко уверено го беше произнесла.

Джанин направи лукава гримаса.

— Само защото тя не проявява интерес към теб...

Ерик поклати глава.

— Не започвай отново с тези гадости.

— Познавам те. Знам какво ти се иска.

— Не. — Той я погледна в очите. — Само така си мислиш. Пресегна се и си взе палтото. — Заминавай. Всичко е наред. Прави каквото искаш. Ще слеза до долу да си взема бира.

— Не те разбирам, Ерик.

Той се извърна и тръгна заднешком към вратата.

— Не е и нужно.

— Винаги казваш, че нищо не споделям с теб. Ето, сега ти го казвам и ти излизаш...

— Това не беше „споделяне“, това беше поставяне пред свършен факт.

— Ерик...

— Наистина. Ти си чиста от самото начало, винаги си била честна с мен, признавам, не започвай сега да ме лъжеш...

— Може да съм заспала, когато се върнеш...

— Ако не си, ще поговорим — отвърна той и побърза да излезе.

— Чао! — извика и му махна полусрамежливо, полуколебливо.

Като малко момиченце.

Той заслиза по стълбите. В главата му изникна мисъл, която досега не му беше хрумвала: тя беше твърде голяма, за да се държи като малко момиче и твърде незряла, за да бъде жена.

Бил беше заспал с часовника под мишница и когато лекото вибриране на алармената система се задейства, той се събуди. Един часът след полунощ. Сирените трябваше вече да са си свършили работата. Той съжали, че не беше там — сигурно щеше да бъде забавно. Беше му неудобно така, но не биваше да вдига шум. Той внимателно избута прикриващите го кашони и след като си освободи място, се раздвижи, за да се стопли. Беше оставил осветлението в малкото претъпкано сервизно помещение включено и все още светеше. Никой не беше влизал тук.

Той свали ципа на синия униформен комбинезон на „Кон Ед“ и тутакси в съзнанието му изплува спомен от детството, как майка му му смъкваше зимната грейка. Комбинезонът отдолу беше от тънка кожа, черен и плътно прилепнал по тялото. Натика синята униформа в брезентовия сак и измъкна от него стандартна противогазова маска, израелско производство, намести респиратора на лицето си и притегна здраво каишките на тила. После, приведен, бавно отвори вратата.

Конферентната зала беше празна. Беше се надявал да чуе някакво включено радио или нещо подобно, което да му осигури звуково прикритие, но чак такъв късмет не извади. Прекоси до другата врата, измъкна огнехвъргачката от сака си, провери заряда и я напъха в закопчаващия се с цип дълъг джоб на десния хълбок. После разви първата тръба от импрегниран картон. Беше тежка. От туловището провисна тапа, окачена на як конец.

Бил отвори вратата. Коридорът беше полуосветен. В някакъв офис все още се работеше. Вдясно от него се чуваше откъслечно тракане на компютърна клавиатура.

Бил усети, че сърцето му бие като тежък ковашки чук върху наковалня. Остра миризма подразни ноздрите му, заструи лек пушек на горяща пластмаса. Той сграбчи първата картонена тръба в обличената си с ръкавица дясна ръка, хвана пломбата с лявата, и я дръпна. Вътре в тръбата нещо изхрущя и от гърлото ѝ забълва сивкав пушек. Той направи две крачки в стаята и хвърли картонената тръба към пишещия на компютъра служител. Тя се запремята из въздуха, преодолява разстоянието от няколко метра, удари се в главата на мъжа и се изтърколи под бюрото.

— Ей! — извика мъжът изненадан и хвана главата си. Изправи се, пресегна се да вдигне тръбата, но веднага я пусна и покри очи.

— Очите ми! Очите ми! — закрещя той и се сгърчи като ембрион на пода.

Един по-възрастен мъж надникна в стаята, бързо прецени ситуацията и се втурна към Бил, но газът порази и него, краката му омекнаха и той се срути на пода. Задиша тежко и избълва кафяво-сивкав бълвоч.

Бил задейства втората газова граната. Четири хиляди и петстотин кубически метра от невидимия газ му се сториха напълно достатъчно за едно помещение с триста квадратни метра площ.

Мъжът, който пръв бе изпитал пораженията на задушливия газ, също бе повърнал върху ризата си. По-възрастният правеше отчаяни опити да се изправи на крака, покрил с ръце лицето си. Той се затича на зигзаг по коридора, но Бил го спъна и го издърпа въпреки съпротивата и рева му в конферентната зала. Притисна огнехвъргачката в слепоочието на мъжа, каза му да млъкне и той се подчини. Бил измъкна парцали, натъпка му ги в устата и завърза китките и глезените му. После излезе, завлече другия служител в стаята и го завърза за колегата му.

Бил пъргаво се приближи до стъкления бокс с компютрите. Измъкна от сака си чук и длето, коленичи, вмъкна длетото в кутията и удари с чука. После завъртя длетото напред-назад и задра по платките на първия компютър.

Знаеше, че действа примитивно. Можеше да свърши цялата тази работа и през клавиатурата, но това щеше да им подсказе много повече за него, отколкото той искаше да разберат.

Разби с длетото и останалите четири компютъра, оставяйки разкъсан метал и пластмаса от дънните платки с основната памет. После натика по една малка торбичка с домашно приготвен експлозив в кутията на всеки компютър, запали фитилите един по един със запалката си и излезе от помещението.

Когато се взривиха, звукът беше като от няколко последователни изстрела с пистолет. Сместа в торбичките не задейства алармените устройства, чувствителни на дим, точно както го беше предвидил. Накрая свали противогаза и побърза да изчезне. Подмина на бегом асансьорите и излетя по стълбището. Покатери се нагоре към покрива, вземайки по две стъпала наведнъж.

След осем етажа се озова на покрива и си пое дълбоко дъх. Вятърът беше мразовит и бръснещ. Капчици дъждовна вода бяха замръзнали по настилката и се бяха образували ледени локвички. Той пристъпи към западния калкан на сградата. Отдалече се виждаха светлините на мостовете. Беше изчислил, че до съседния склад разликата във височината беше пет етажа. Нищо работа. Той уви въжето около кръста си и го привърза здраво за вентилационната тръба. После се запуска заднишком по калкана.

Бил подкара бавно по улицата, оглеждайки се да не го следят. Остана доволен, че нямаше опашка. Паркира на няколко метра от галерията. Беше два без десет през нощта, студено и ветровито. Примъкна стълбата и първия резервоар до входната врата, след това огледа заключената метална кутия, предпазваща алармения звънец. Отварянето на ключалката с шперц щеше да освободи превключвател, който веднага щеше да задейства сто и двадесет децибеловата аларма. По кутията на звънеца имаше вентили от двете страни. Бил се качи по стълбата и внимателно напъха два гумени уплътнителя в металните отвори. Останалите вентили покри с маскировъчна лента, свърза отворите с резервоара с аерозолна изолация и включи тубата. След около петнадесет секунди кутията на алармения звънец се изпълни с бързо засъхващ пластмасов пенлив изолатор. Отнесе стълбата и

останалото си оборудване на улицата, издърпа ръчната количка с големите, привързани с гумени муфи туби, избута ги до вратата, извади връзката с шперцове и се захвана за работа.

Първата ключалка не беше никакъв проблем. Втората обаче се оказа съвсем нова система „Фордъм“. След петдесет късащи нервите секунди, той вече беше вътре.

Нещо в галерията бибипкаше. Аларменият звънец на входа гъгнеше немощно, затиснат от пластмасата. Бил подкара количката с тубите към главното помещение на галерията, пропусна Шнабъл и Фишл, и се спря пред Ван Гог.

Дори и сега, когато не беше моментът за това, картината му се стори зашеметяваща. Грубо лице, с очи, изпълнени с тъга и проникновена интелигентност. Възлести, отрудени ръце.

Той откъсна поглед от портрета, слезе по служебното стълбище, вземайки по две стъпала наведнъж. Алармената система се намираше до халоновите противопожарни резервоари в мазето. На контролния пулт мигаха гневно червени лампички. Той издърпа един лост, натисна и отвори капака на кутията, намери ръчката и изключи устройството.

То спря да примигва, но една малка зелена лампичка на вътрешния пулт му подсказа, че все още е включено.

Зад пулта имаше скрито компютризирано автоматично устройство за набиране, което отчаяно се опитваше да набере номера на щаб на охранителната компания „ААДКО“, за да ги предупреди за чуждо присъствие в галерията. Но той знаеше, че сигналът му никога нямаше да ги достигне — компютрите, които се опитваше да набере, никога нямаше да му отговорят.

Бързо затъркаля ръчната количка по стъпалата към мазето. На стената бяха закрепени петте противопожарни резервоара, които вече беше видял. На корпуса на всеки имаше залепен етикет. Той намери онзи, на който пишеше „Първи етаж“.

Отне му двадесет и осем секунди, докато отвинти резервоара от изходната тръба. Беше тежък. Бил внимателно го постави на пода. Докара на негово място металните туби, които беше донесъл, отвърза по-голямата от тях от количката и я постави на мястото на резервоара за първия етаж. Конекторът идеално пасна на отвора. После вдигна по-малкия тумбест резервоар и го включи.

Колелетата на ръчната количка издрънчаха нагоре по стълбите и той отново погледна портрета на Ван Гог.

Застанал близо до него, той можеше да види колко набързо го бе нахвърлял художникът. Беше се съсредоточил само върху лицето. Отстрани, в горната част на платното се забелязваха непокрити с боя парченца канава, там, където детайлите не бяха толкова важни. Изненадващо, но този шедьовър подчертаваше съдбата на останалите картини в залата, които щяха да станат жертва на безмилостните търгаши. Едуард Маккинън не заслужаваше да го притежава, нито пък портретът заслужаваше да загине.

Издърпа го от стената и на пода с трясък се разсипаха парчета мрамор — старият номер на галеристите, предназначен да паникьоса „ценители“, които си позволяват да докосват произведенията на изкуството. Но Бил нямаше намерение да докосва картината — той възнамеряваше да я открадне. Телта, на която висеше рамката, беше завинтена в стената. Той я отрязва с клещи и подпря картината с корем, когато тя се свлече надолу. Покри я с мушама и с непромокаем брезент и я привърза на количката.

После я подкара покрай Шнабъл и Фишл, отмина фалшивата сексуалност на Чичолина, помисли си за хилядите осъдени крадци, завиждащи на най-добрите в бранша, които ходеха на свобода. Край вратата измъкна огнехвъргачката от затворения с цип джоб, насочи я към тавана на галерията и натисна спусъка.

Шрапнелът изхвърча нагоре, удари се в тавана и рикошира на пода. После експлозивът вътре се възпламени, избухна в червени искри, които ярко осветиха помещението, и шрапнелът се завъртя със свистене на пода, бълвайки черен пушек.

Противопожарната система се задейства, и в продължение на три секунди Бил погледа как разяждащата червеникава киселина тече на силни струи от вентилите на тавана и започва да покрива стените на галерията. Той отстъпи назад, за да не влезе в съприкосновение с отровния химически спрей, но в същото време хипнотизиран от гледката как платното на Шнабъл се превръща от синьо в кървавочервено. Презареди огнемета, излезе, върна се тичешком до входната врата, карайки увитата картина, отвори микробуса и натика вътре количката. После подкара колкото можеше по-спокойно, сърцето му биеше лудо в гърдите, в главата му кънтяха тромпети от Вагнерова

музика. Зад него, под непромокаемия брезент, привързан на количката с малките колелета, старият морски капитан гледаше тъжно към пробуждащия се нов свят.

18.

Салсата продължаваше да кънти от радиобудилника. Шарън отвори очи и пак ги затвори. Чувстваше се уморена. Беше останала будна до три, беше се въртяла и обръщала в леглото, като всяка мисъл в разтревоженото ѝ съзнание започваше и завършваше с името на Едуард Маккинън. Шест и петнадесет заранта. Беше спала само три часа. Поколеба се дали все пак да не се обади на Едуард Маккинън и да отмени нелепата среща, която си бе уговорила.

Насили се да стане от леглото и тръгна вдървено към банята. В огледалото изглеждаше като подпухнал призрак. Искаше ѝ се просто да затвори отново очи.

Не беше ли достатъчно само телефонното ѝ обаждане? Нали беше го предупредила. Наистина ли беше длъжна мазохистично да си бърби на чашка кафе с човека, който беше измамил баща ѝ? Трябваше само да позвъни отново и да отложи срещата. Бог ѝ бе свидетел, че изпитваше нужда от сън. Това сега беше по-важно, отколкото да се визира в черната дупка на живота си, наричаща се Едуард Маккинън.

И какво щеше да прави след това? Представи си как обикаля Манхатън в сивото си палто, как вятърът духа насреща ѝ под свъсеното небе. Повече вино на обяд, мъртвешки сън след три часа следобед, будна и с цепеща глава през нощта.

А може би не. Може би някое кино. Две прожекции една след друга.

Да се скрие.

Безполезно. Не ѝ се искаше да отиде на срещата, цялата нощ се бе терзала от този ангажимент, който сама си бе наложила. Но стига толкова. Направи каквото можа, той знаеше за какво става дума, ФБР сигурно бяха уведомени и нещата са вече в техни ръце, по дяволите! И точно тогава телефонът иззвъня и така я стресна, че тя се блъсна в ръба на умивалника.

Затича, залитайки, към него и вдигна слушалката.

— Ало?

Женски глас, топъл, с британски акцент.

— Шарън Блотнър, моля.

— На телефона.

— Казвам се Джени. От офиса на Едуард Маккинън. Тук при нас обстоятелствата са малко извънредни и той ме помоли да ви се обадя и да отменя срещата ви тази сутрин...

— С него всичко наред ли е?

— Всичко е наред...

— А със семейството му?

Кратко колебание, след което:

— Снощи някой е проникнал в галерията, някои от картините на господин Маккинън са вандалски унищожени...

Картините. Бил, вестникът, Спешното отделение на Психото. О, господи, не!

— Господин Маккинън тъкмо беше купил този портрет на Ван Гог...

— Нямам информация за това. — Гласът ѝ прозвуча ледено.

Шарън задържа слушалката и започна трескаво да разсъждава. Напрежението беше стегнало стомаха ѝ на топка.

— Кажете на господин Маккинън — заяви тя най-сетне, — че идвам веднага при него.

Мъжът напипа парапета лесно, но вратата му създаде затруднения. Отне му малко време, докато накара кучето водач да влезе през вратата. Накрая се озова вътре, последва гласовете и четириногото го поведе след завоя към приемната на участъка.

Беше идвал тук и по-рано. Тайфун от човешки говор и суетня. Той се приближи до гишето, прочисти гърло и каза:

— Извинете...

— Заповядайте.

Гласът на мъжа беше младежки, на бял човек. Мъжът протегна ръката си по посока на гишето и пристъпи три крачки към гласа.

— С какво мога да ви помогна?

— Продавам моливи на улицата... — Посетителят изчака за отговор, но не получи такъв. Тогава разкопча ципа на палтото си, после на самото и измъкна някакъв плик от вътрешния джоб. — При

мен дойде някакъв тип, даде ми това и ми каза да го донеса тук. — Той постави плика на гишето.

Белокожото ченге го вдигна. Бял служебен плик, запечатан, без надпис отгоре.

— Каза да го предам на... Как беше... Кинкейд? Кинкейд! Май така се казваше.

— Кинкейд? — Мъжът кимна. Полицаят записа на горния ъгъл на плика „Лейтенант Кинкейд“ и го бутна встрани. — Ще му го предам — каза той.

— Направете го. — Старецът се обърна, направи няколко крачки и отново извърна покритите си с тъмни очила незрящи очи към гишето. — Младежо? — Той забърка в джоба си и извади банкнота от десет долара. — Младежо, това двадесет ли са?

Ченгето погледна.

— Не, сър, десет са.

— Какво? Десет? — Старецът размаха юмрук. — По дяволите! Оня ми каза, че ми дава двайсетачка... Представяте ли си? — Той натика банкнотата обратно в джоба си. — Молят те да им свършиш какви ли не говняни услуги, а не може човек да им вярва. Невероятно. — Той закопча палтото си. — По дяволите! Хайде, момчето ми. — И дръпна каишката на кучето водач. Животното тутакси се вдигна от пода и тръгна към изхода.

Слепецът си проправи път към вратата и надолу покрай парапета, старайки се да не се усмихва, в случай че там има ченгета. Едва след като се отдалечи на половин каре, чертите на лицето му малко поомекнаха, стоплени от пачката други девет банкноти от по десет долара, които беше пхнал в единия си чорап.

Шарън позвъни на входа на двуетажната градска галерия за изящни изкуства и зачака, оглеждайки се по улицата. Дървета и остъклени фасади, и една възрастна, достолепна дама, облечена като гувернантка в богато семейство, разхождаща по алеята две расови болонки, с панделки на главите, едната розова, другата синя. Едното куче скочи от бордюра и се шмугна между един рейндж роувър и мерцедес. Жената изчака с досада, която бе очертала дълбоки бръчки

на лицето ѝ, после измъкна пластмасов плик от чантата си, наведе се и прибра кучешките екскременти. Завърза плика и го уви във вестника.

Нещо в спокойствието, с което възрастната дама направи това, правеше сцената да изглежда като ритуал. Шарън се замисли за работата си като медицинска сестра и тогава вратата избръмча. Мъжки глас по интеркома попита:

— Кой е? — Не беше Едуард Маккинън.

— Шарън Блотнър — отвърна Шарън и вратата се отвори.

Шарън се озова пред някакво ченге, облечено в синя униформа, непознат едър мъж в костюм и Мартин Карндъл.

— Мартин... здравей. Аз... Господин Маккинън...

— Шарън, не биваше да взимаш такси. Щяхме да те докараме дотук с охрана. Ако можеш да ни съдействаш...

— Съжалявам — отвърна тя рязко и темата беше приключена.

Преминаха през друга масивна врата и влязоха в едно ателие с боядисани в бледожълто стени, с изящна старинна мебелировка, отрупан с възглавнички диван, с щампирана на цветя дамаска и огромно пищно платно, окачено на стената над него: червено, бяло и синьо — цветовете на френското знаме. Шарън се спря за момент, за да си спомни името на художника: Фернан Леже. През арката Шарън мерна вътрешността на трапезарията — с маса за дванадесет души. Минаха през нея и тръгнаха нагоре по витата стълба.

Едуард Маккинън ги чакаше горе и когато разпозна Шарън, тя забеляза как лицето му светна от най-искрена радост.

— Шарън Блотнър... — каза той. Гласът му беше същият. Това наистина беше той. В следващия миг Шарън се озова в мечешката прегръдка на Едуард Маккинън. — След толкова години...

Шарън усети, че по страните ѝ плъзва руменина, което я накара да пламне още повече.

— Радвам се, че те виждам отново — промълви тя и странното беше, че наистина се радва. Беше по-едър, отколкото си го спомняше, по-масивен, косата му бе посивяла, а кожата на лицето му изглеждаше загубяла, с лек слънчев загар.

Едуард Маккинън. Господи!

А после по стълбата от третия етаж изтопурка русокосо момченце. То се спря, като видя хората под себе си. Шарън очакваше, че ще прояви стеснителност при вида на толкова непознати, ала вместо

това хлапето се ухили широко, нададе пронизителен крясък и зачака да му изръкопляска.

Всички възрастни замръзнаха по местата си. Единственият, който се усмихна, беше Едуард Маккинън.

— Теди, ела тук при нас, искам да те запозная с някои хора.

Хлапето заситни бавно, надявайки се да се измъкне от досадното задължение. Едуард Маккинън измърмори с нисък глас:

— Не сме споменавали пред него за галерията.

След това подаде ръка на момчето, подканяйки го да слезе още няколко стъпала и го обърна към Шарън.

— Теди, това е Шарън Блотнър, познаваме се още от времето, когато тя беше на твоята възраст.

Момчето протегна вдървено ръка, както го бяха учили.

Шарън се здрависа.

— Здравей, Тед... Радвам се да се запознаем.

Той не отвърна нищо и след като тя пусна ръката му, отри дланта си в панталоните.

— А това е господин Карндъл... Той е агент на ФБР. Истински.

— Уау! — За хлапето това беше къде-къде по-интересно от Шарън. То отново протегна рязко ръка, но сега в очите му се четеше плахост. — Имаш ли пистолет?

— Прибрал съм го — каза Карндъл.

— Можеш ли да ми го покажеш?

Карндъл погледна Маккинън, който безпомощно разпери ръце.

— Може би някой друг път — каза Карндъл.

— Тогава ще можем да гръмнем татко и мама и мозъците им ще опръскаат стените!

— Теди, тичай бързо да намериш Лукреция — намеси се Маккинън. — Тя трябва да е долу със закуската ти.

— Окей — каза хлапето и изтопурка напред, издавайки звук на въображаеми изстрели от пистолети, които уж държеше в двете си ръце.

Шарън никога не беше срещала по-невъзпитано дете през живота си.

— Заповядайте оттук... — Едуард поведе гостите в един просторен кабинет в бяло, със запалена камина, големи дивани, махагонови рафтове с книги и голямо бюро. По всички стени бяха

окачени картини. Модернистични платна, чиито автори Шарън не можа да разпознае, с изключение на една голяма картина на Пикасо, окачена над камината. В кабинета вече имаше други хора. Всички станаха, когато Шарън влезе.

— Е, вече се познавате със специален агент Карндъл. Позволи ми да ти представя Грегър Фонтен.

Шарън се ръкува с достолепен плешив господин в костюм от фина материя.

— Неговият асистент Айвс Полъп. — Асистентът беше на годините на Шарън, слаб, с вързана на опашка коса. — И моята съпруга Мелиса. Мелиса, Шарън Блотнър.

Смайващо безплътна предрафаелова красавица се надигна леко от дивана, усмихна се печално и подаде нежната си, сякаш изваяна от слонова кост ръка. Платинената ѝ на цвят, леко къдрава коса се спускаше по гърба ѝ. Веждите ѝ бяха в същия цвят. Имаше големи, искрящо зелени очи, и едва ли би могла да мине за повече от двадесет и три годишна.

— Толкова много ми е разказвал за вашето семейство — промълви тя почти шепнешком. — Кафе?

— Черно, без захар — каза Шарън. — Благодаря ви.

— Шарън, нали не трябваше да идваш днес...

— Ами, след като са били унищожени ваши картини, мисля, че е същият човек, за когото ти се обадох снощи...

— Снощи бях атакуван от няколко места — отвърна Едуард и обясни за сирените.

— Боже мой! И след това е бил направен опит да бъде унищожена колекцията ви...

— Не само опит. Освен че някои от картините са били унищожени, други са откраднати. Грегър, би ли разказал накратко подробностите на госпожица Блотнър.

Мъжът с достолепен вид разказа последователно събитията. Базата на охранителната компания е била извадена от строя, след което е била нападната галерията.

Карндъл го прекъсна.

— Смятахме, че едни и същи хора са извършили и двете неща... Ако екипът им е бил по-голям, те са могли да нападнат галерията в мига, в който компютрите са били извадени от строя. Иначе се

получава промеждутък, през което време са се преместили от едното място на другото.

Фонтен описа подробностите с халоновия резервоар и червеното обагряне с химикала, което беше съсипало платната. Шарън слушаше разказа му с нарастващо нетърпение. Най-сетне тя не можа да издържи и се изправи.

— Момент! Това е Бил, сигурна съм. — Обърна се към Карндъл и обясни: — Когато беше в Психото, ми разказа за една своя фантазия как картините почервенявали до кръв, когато ги гледат... неподходящи хора. Той го е направил.

Мелиса Маккинън премести поглед от Шарън към Фонтен.

— Боя ли е? Или някаква киселина, която всъщност... ще разяде платната?

— Изглежда, че е било някаква корозивна смес. Има нанесени щети, но до каква степен са непоправими, не можем да кажем, преди да ги занесем на реставратор.

— Този тип е специалист по химикалите — обади се Карндъл. — Каквото и да е използвал, сигурен съм, че пораженията са сериозни.

Едуард Маккинън слушаше внимателно. Накрая се намеси:

— Той унищожава повечето картини, но отнася Ван Гог. Защо?

— За него справедливостта е електричество — поясни Шарън. — А Ван Гог е част от веригата.

Кинкейд пристъпи внимателно през прага на кабинета. В ръката си крепеше пелмен с топено сирене, поставен върху пълна чаша с кафе. Седна зад бюрото си, подсуши със салфетка овлажнението отдолу пелмен, отхапа залък и отпи от чашата. Кореспонденцията, струпана върху бюрото му, съдържаше обичайните тъпи служебни инструкции за спазване на процедурите. Той ги отмести и вдигна белия плик.

Отвори го и заедно с писмото от него изпадна парченце плат. Сърцето му се разгуптя още на първото изречение. Той отиде до вратата и изрева:

— Бранък, веднага ела тук!

После измъкна бележника си и набра номера на Едуард Маккинън.

Едуард Маккинън затвори телефона.

— Ще му направите копие, ще вземете отпечатъци, ще го подложите на всички лабораторни изследвания, каквито там се правят във вашите служби. — Той се изкашля. — Писмото е следното:

Господин Маккинън,

Държим вашия Ван Гог. Един милион в брой, доставени лично от вас, и си го връщате. Не е толкова лошо за картина, оценена на петдесет и три милиона. Слагате парите в брезентова торба. Ще ви се обадим само веднъж, точно в 06:00 заранта, в петък, 24.11., за да ви кажем къде да ги оставите. Свързали сме се с купувач. Това е единственият ви шанс да спасите „Капитан Мерсол“ да не изчезне завинаги от световния пазар. Или си го връщате, или го забравяте.

— Няма никакво съмнение. Става дума за чисто изнудване — каза Карндъл.

Шарън поклати глава.

— Посланието в музея ни подсказва, че става дума за нещо голямо.

— Как би могъл той да продаде картината? — попита Маккинън, а жена му закима енергично. — Цената на аукциона накара всички вестници...

Грегър Фонтен кимна.

— Платна с подобна ценност изчезват много често. Например, наркобосовете в някои малки държави имат достатъчно власт, поне на място, така че никой, който види подобна картина, да не задава въпроси за нейния произход.

— Изкуството е едно от малкото неща, които са достатъчно скъпи, за да се разменят срещу дрога в голямо количество — добави Карндъл.

— В някои страни... Япония и Швейцария са очебийни примери, но има и други... един предмет на изкуството може да бъде легитимиран само след три-четири години притежание...

Мелиса Маккинън вдигна деликатната си брадичка.

— Но след като вестниците вече са обявили на първа страница, че точно тази картина на Ван Гог е била открадната... как би могъл някой да я купи?

— Винаги може да се измисли някоя убедителна версия — продължи Грегър Фонтен. — Обикновено на купувача се съобщава как вие сте купили картината, само за да съобщите след това, че е била открадната, и да приспаднете загубата си от печалбите... Един малко сложен маньовър, който обаче е обичаен в този бизнес. Всичко това може да се представи като някаква афера, ако щете. Стига продавачът да намери подходящия тон, и купувачът бива убеден.

Шарън слушаше всичко това с нарастващо безпокойство. Не издържа и се намеси:

— Както споменах, бях с него в Спешното отделение на Психото, когато той видя тази статия в „Таймс“... — Сърцето ѝ биеше силно. — Струва ми се, че точно тогава той е решил да го направи. Не каза нищо... но определено прояви интерес.

Маккинън се приведе към нея.

— Разкажи ми за това.

За миг на Шарън ѝ се стори, че думите ѝ ще прозвучат като измъкване.

— Имахме един разговор — каза тя и млъкна, давайки си сметка какво предстоеше да каже, съзнаваше в пълна степен собствената си вина. Откровението правеше картината да става в съзнанието ѝ все по-ясна и по-ясна и тухлите една по една заемаха местата си в стената.

Тя се пресегна към чашката си с кафе, отпи и ѝ се прииска да бъде навсякъде другаде, но не и тук.

— Е, на онази снимка вие изглеждахте като идеалното семейство... За това си говорехме. — Тя хвърли поглед към Мелиса, която я гледаше очаквателно, и го отмести към Едуард.

Чичо ѝ Ед.

— Говорехме си за успеха в Америка и как тези, които го постигат, съумяват да се държат така, сякаш е нещо съвсем естествено.

Всички бяха в очакване, особено Мелиса, която следеше напрегнато всяка нейна дума.

Шарън трескаво мислеше, най-накрая се успокои.

— Ами, сигурно знаете, че загубих сина си. — Тутакси почувства, че е сгрешила. Но вече го беше казала. Твърде късно се усети.

— Не знаех — промълви Едуард Маккинън.

— По-точно съпруга и сина си. Чарли щеше да бъде на възрастта на вашия син. Тед. — Дали не беше Ед, изплаши се тя да не би да е сбъркала името.

Широко отворените зелени очи на Мелиса излъчваха състрадание. Около нея се бе възцарила смущаваща, лепкава тишина. Шарън можеше да го изрече, почти беше готова да им го каже, но изведнъж реши, че не може да го направи.

Карндъл понечи да наруши мълчанието.

— Но защо ние с вас не сме...

— Говорихме за теб. — Карндъл млъкна. Шарън си пое дъх, изправи гръб и погледна Едуард Маккинън право в очите. — За това, че те познавам.

Чувстваше се добре, макар да знаеше, че копае собствения си гроб.

— Ти какво му каза? — Гласът на Маккинън беше добронамерен, настоятелен и твърд.

— За твоята роля в семейството ни — отвърна тя.

Усещаше как оглежда минното поле, как се колебае дали да премине през него, дали може да си позволи да прояви заинтересованост.

— Която роля ти би определила като... — погледна я той в упор.

Тя се усмихна на себе си, поклати глава и скочи в студената вода.

— Винаги съм изпитвала чувството, че ти си отговорен за смъртта на баща ми.

Маккинън присви очи. Шарън вдигна чашката си с кафе и отпи. Мелиса извърна глава, на лицето ѝ се бе изписало отвращение.

— Шарън... аз да съм отговорен? Та Алън се самоуби!

— След делото. След делото, което ти спечели и което го лиши от плодовете на петгодишния му труд. Но не съм казвала това на Бил Кайзър. — Тя отново отпи от кафето си. — Просто ти беше във вестника. Споменах за смъртта на баща ми и после споменах за теб.

Зелените очи на Мелиса заискриха от гняв.

— А след това му помогнахте да избяга, за да се добере до нас...

— Не! — Шарън остави чашката си и се обърна към Мелиса. — Аз бях изиграна. Той ме изигра. Той ме използва, за да избяга... Наруших едно съвсем дребно правило, но това имаше големи последствия. ФБР ме разследваха, полицията също... Те знаят, че не съм го направила нарочно. Никой не ме е накарал да идвам тук и да ви обяснявам всичко това. Правя го, защото сгреших. Не можех и да допусна, че той ще започне да отмъщава на всички, които са ми причинили зло по един или друг начин.

— Никога не съм ти причинявал зло — каза Маккинън.

— Ако трябва да бъдем откровени, това не е съвсем вярно — отвърна Шарън. — Убедена съм, че си ми причинил. Но което е по-важно, очевидно и той е убеден в това. И независимо, че не искам да го прави, той ви причинява зло, за да направи услуга на мен.

Шарън остави думите си да потънат в смълчаната стая. Едуард Маккинън седеше съкрушен. Цялата му надутост беше изчезнала. Шарън се поколеба дали да изрече следващите думи, опита се да ги заглуши в съзнанието си, но разбра, че не може да се пребори със себе си.

— Ето защо тъкмо аз съм човекът, който трябва да предаде откупа.

Първоначално никой не схвана какво каза, но после всички го разбраха.

— Какво?

— Абсолютно невъзможно!

Мартин само я гледаше.

Маккинън поклати глава:

— Много благородно от твоя страна, Шарън, но няма смисъл.

— Не е благородно. Просто е практично. Във всичко това се крие някаква клопка. Ние не знаем какво е замислил. Може би той възнамерява да те изобличи публично. Може би просто иска да те убие... Но каквото и да е, той не би го направил с мен.

— Картината е моя и аз трябва да поема отговорността.

— Едуард, това е напълно погрешно. Не става дума за картината. Не става дума и за теб. Става дума за нещо между мен и Бил. Нека се опитаме да го погледнем от тази страна. Нека не въвличаме други в тази история. Мартин... вие го знаете не по-зле от мен самата... Трябва да отида на срещата. Аз трябва да отида.

В дъното на западния тунел почти не достигаше въздух. Лампите осветяваха пространството около Бил, докато работеше. Най-напред той издълба няколко дупки в стената, иззидана от блокове шлага. След това, целият плувнал в пот, извади тежък каменарски чук и започна да разбива бетона. След като издълба достатъчно широк отвор, спря, насочи лампата и надникна.

Всичко беше точно така, както си го спомняше.

Той удвои усилията си. След десетина минути дупката стана достатъчно широка, за да може да се провере през нея. Помещението беше просторно и мрачно. Бил издърпа поставената в метална клетка лампа и дългият кабел се проточи чак от контакта в собственото му мазе.

Стоеше върху основа от пръст, подготвена за поставяне на железопътни релси. На височината на гърдите му имаше платформа. Бил вдигна лампата нагоре и освети отсрещната стена. „Станция Сейнт Маркс“. Той го прочете на глас и поклати глава. Всеки път, когато се озоваваше тук, Бил изпитваше възхита от свръхестествения вид на това място.

От поколения насам Ийст Сайд в Манхатън беше зле обслужван от системата на метрото. Докато Уест Сайд бе облагодетелстван с няколко конкуриращи се излишно линии на метрото, в Ийст Сайд имаше само една. През 1960 година бяха планирали прокарането на линия до Второ авеню. Бяха построени пет станции и бе прокарано трасе с дължина около пет километра до Харлем, но после парите за проекта бяха свършили и построените вече участъци бяха запечатани, чак до вентилационните тръби.

Бил се покатери на платформата и освети сводестия таван и облицованите с фаянс стени. На дванадесет метра над него, на нивото на улицата, се намираше пресечката на Второ авеню и Сейнт Маркс. Платформите бяха дълги около едно каре. Тунелите бяха прокопани на дължина от по половин каре в двете посоки под пресечката и прекъсваха рязко в пръст и скала — яката шиста на остров Манхатън.

Бил постоя ухилен, помисли за дърводелската и електротехническа работа, която му предстоеше да свърши, за всички

материали, които трябваше да пренесе дотук, но после се предаде, сви длани пред устата си и изрева с всички сили:

— Хооооооо-уееееееее.

Ехото бързо заотскача — и постепенно заглъхна. Никой нямаше да го чуе. Никой, освен самия той.

Едуард Маккинън безмълвно гледаше в Шарън, когато Мартин най-после остави телефонната слушалка.

— Колегите от службата за поведенчески анализ искат още малко време, колебаят се относно идеята, макар че са отчасти оптимисти.

Маккинън поклати глава.

— Аз съм служил в морската пехота, вкарвал съм и съм извеждал бойци от сражения във Виетнам. Мога да се справя с това.

— Еди... никой не казва, че не можеш — намеси се Мелиса.

— Той не се интересува от теб — каза Шарън. — Той иска мен.

Мартин бе напълно съгласен с нея.

— На него му липсва Шарън. Бихейвиористите са абсолютно убедени в това. Той иска тя да бъде свидетел на действията му...

— Готова съм да го направя — каза Шарън. — Това е отговорът.

Едуард прокара длани по косата си.

— Вижте, той ме унизи публично снощи. После открадна картината ми... Аз го искам. А освен това... — Мелиса го гледаше онемяла. — Освен това той поиска да отида аз. Ако целият план се промени, ще го изтълкува като вероломство и ще унищожи картината.

В стаята се възцари пълно мълчание. Умът на Шарън сякаш се блъскаше в стена и се мъчеше да намери пролука.

— Можем да го уведомим — размишляваше на глас Мартин, — можем да му го кажем, когато се обади, за да уговори срещата...

Маккинън изсумтя.

— Той едва ли ще влезе в диалог. На негово място не бих и допуснал двустранна комуникация.

Шарън извърна поглед от прозореца, огледа всички и намери отговора.

— „Дабълю Ейч Би Ен“ — произнесе тя. — Ще съобщим за промяната чрез „Дабълю Ейч Би Ен“.

Мъже с груби длани разчистваха Трето авеню, секачите им разбиваха сутрешния лед по тротоара. Улиците бяха пълни с добре облечени, забързани хора и Шарън изпитваше завист към тях, затова, че можеха да пазаруват, да ходят на работа, да живеят нормален живот.

Може би, даде си сметка тя, решението ѝ доброволно да поиска да отиде на срещата с откупа беше друга форма на опит за самоубийство.

Тя си пое дълбоко въздух, изтласка тази мисъл от главата си и тръгна по улицата към дома си. Наоколо не се виждаха щъкащи репортери. Само някаква жена седеше на стълбището и чакаше някого. Шарън мина покрай нея, влезе в сградата и взе асансьора до апартамента си.

Четири съобщения на телефонния ѝ секретар. Тя ги прослуша. Бяха от Кристъл, от майка ѝ и от двама репортери. Позвъни в „Белвю“ и загледа носещите се вихрено облаци около Емпайър Стейт Билдинг.

— Психо, Спешно отделение.

Беше Кристъл. Не ѝ се искаше да попадне на Хърмайъни.

— Ей, аз съм! — Помъчи се гласът ѝ да прозвучи бодро.

— Къде изчезна, по дяволите? Изобщо не отговаряш...

— Бях много заета. Случиха се куп неща.

Тишина от другата страна на линията.

— Шарън, тревожиш ме. — Шарън не отговори и Кристъл въздъхна: — Слушай, нали ме помоли да издиря данните за майката на Бил Кайзър. Мисля, че ги намерих, но така и не те открих, за да ги чуеш.

— Кристъл, това е страхотно!

Последва пауза, докато Кристъл прелистваше някакви документи.

— Каза, че е било рак на яйчниците, с метастази, приета в края на миналата година...

— Хелън Кайзър — напомни Шарън.

— Хелън Чолгош. — Кристъл произнесе името колебливо и после го продиктува буква по буква... — Приета на двадесет и осми октомври, умряла десет дни по-късно...

— Рак на яйчниците, с метастази.

— Точно така.

— Дотук добре... — Шарън погледна към забързания свят зад прозорците ѝ. — Точно това ми трябваше.

— Даже има адрес.

— Кристъл, ти си истинска богиня сред нас, простосмъртните! Къде е... В предградията ли? Ийст Вилидж?

— Не, в центъра, Четиридесет и седма улица. Четири-осем-едно... Това трябва да е някъде към Уест Сайд.

— Окей, продиктувай ми го отново. — Тя си го записа. — Страшно ти благодаря, Кристъл!

— Ще наминеш ли към нас за вечеря? Толкова ще се радвам.

— Не знам.

— Не ме измъчвай.

— Е, добре, ще дойда. Чао. — Шарън затвори телефона.

Тя набра 411, попита операторката за Бил Чолгош, някъде в долния източен край на Уест Сайд. В телефонните им справочници изобщо не фигурираше подобно име. После набра номера на Мартин и остави на телефонния секретар съобщение за това, което беше научила. После позвъни на „Дабълю Ейч Би Ен“.

— Ерик — каза тя, след като той се отзова, — случиха се доста неща... Мога ли да дойда да поговорим?

Колите бръмчаха над главата на Бил, докато паркираше в сянката на моста Бруклин. Излезе от колата и тръгна покрай строителния проект Смит Хаус. Вдясно от него блестеше Ийст Ривър, студена и развълнувана. На четири карета южно от моста се виждаше комплексът Саут Стрийт Сийпорт, с магазините, ресторантите, баровете, павираните пешеходни алеи и огромния кораб. Изкуственото туристическо подобие на онова, което някога е представлявало оживено пристанище.

Виадукти над и под бреговата линия се кръстосваха и сливаха на няколко нива над него, образувайки детелина под моста. Доскоро, преди последните съкращения в бюджета, в центъра на детелината имаше участък с машинно оборудване на Отдела за поддръжка на виадуктите. Сега този участък беше изоставен и на негово място се ширеше пустеещ терен, в който се бяха настанили бездомници. Бил

надникна през мрежестата ограда към скованите от дъски и картон бараки, мизерните скърпени от пластмасови чували за боклук палатки. Окаяни двойки седяха и спореха помежду си пред входовете на жалките си бърлоги, докато други щъкаха из бараките и палатките. Гърмяха транзистори, салса в единия край и шумотевица от танцова музика в другия. Деца, които трябваше сега да са на училище, се гонеха в кръг. Край два пилона на магистралата в импровизирани огнища горяха огньовете. Тук вятърът, духащ откъм реката, беше студен. Бил го усещаше дори през дебелилото си палто.

Преброи главите, които виждаше. Бяха около петдесетина души. Опита се да преброи бидонвилите и палатките, но се отказа. Бяха наблъскани една до друга. Някои от бърлогите приютяваха цели семейства.

Тези нещастници преди това бяха обитавали парка на Томпкинс Скуеър, но полицията ги прогони на юг. Сега бяха намерили подслон тук, обградени от моста и реката, накацали върху този ветровит и никому ненужен терен.

Това, което бе създал инстинктът за оцеляване от тези хора, беше удивително.

Бил се опита да открие входовете и изходите към този стан на бездомници. Големи парчета от оградата на баскетболното игрище бяха разрязани и употребени. Той хвърли поглед към виадуктите, моста над тях, опита се да си представи как би могъл да спи тук, сред непрекъснатото свистене на автомобилни гуми на осемнадесет метра над главата си, помисли си за мръсния въздух, за въглеродния окис и рака, унищожаваци тези хора ден след ден, нощ след нощ.

Върна се на улицата. Двадесететажните сгради в комплекса „Смит“ за хора с ниски доходи, щяха да осигурят съвършена видимост към подстъпите на моста. Проникването в тях беше повече от лесно.

Отново хвърли поглед към дрипавата ограда, заграждаща бивака на бездомниците и се усмихна. Имаше достатъчно дупки, през които щяха да могат да надничат, когато светът около тях се взриви.

— Шолгоч? — опита се да го произнесе Ерик. — Или Чолгош? Сигурно е така, ако е полско, струва ми се.

— Нямам никаква представа как се произнася — каза Шарън и мигом изпита неприязън към себе си заради безсилието, звучащо в гласа ѝ.

Седяха в неговия офис, в радиостудиото. На микрофоните, провиснали от тавана, бе окачена къртри цигулка от Южна Луизиана. Бюрото му този път беше малко по-подредено, отколкото при предишното ѝ посещение.

— Странно, но името ми се струва някак познато — продължи Ерик. — Сякаш съм го виждал написано някъде? — Той погледна Шарън. — Този приятел случайно да е издавал компактдиск? Да е свирил в някоя местна група или нещо подобно?

— Би било страхотно, ако разберем такова нещо.

Ерик вдигна роговите си очила.

— Добре, нека да погледнем.

Той се извърна към компютъра, набра на клавиатурата „Чолгош“ и натисна клавиша.

След пет минути се предаде.

— Не... Изобщо не намирам човек с подобно име, който да е бил наш дарител.

Шарън се облегна на стола си.

— Беше просто едно хрумване.

— Мислех си... — Той преглътна. — От години си имам работа с разни лунатици, които се преидентифицират с нашата радиостанция, и знаеш ли какво? Ти си абсолютно права. Какво ли може да се случи, ако някой от тях реши, че не живееш и не правиш точно онова, което очаква? Когато се превърнеш в едно от нещата, които те не понасят?

Шарън го гледаше сериозно.

— Аз пък от години работя само с хора с размътен разсъдък. Всеки път, когато те включат в собствените си натрапчиви идеи, в деветдесет и девет процента от случаите възниква някакъв проблем.

— Права си. Все едно, ще трябва да покажа тези послания с клечките за коктейли на ФБР.

— О, Ерик... Благодаря ти! — Усети, че се изчервява и извърна смутено лице. — Наистина се радвам, че се съгласи — промълви тя, мъчейки се да дойде на себе си. — За съжаление, се случиха много други неща и имам нужда от твоята помощ.

В устременото към покрайнините на града такси Ерик слушаше Шарън с нарастващо недоволство. Най-сетне я прекъсна.

— Значи, всъщност този приятел, Бил, заплашва човека, чиято смърт ти желаеш от деветгодишна възраст, а сега ще рискуваш собствения си живот, за да го спреш.

— Разбирам, смяташ, че не съм с всичкия си...

— Не, изобщо не мисля такова нещо.

Той я погледна мило и Шарън сведе поглед.

— Много се притеснявах дали наистина да те въвличам в тази история... На твоите анархо-пънк диско жокери едва ли ще им хареса много да помагат на ФБР.

Той сви рамене.

— Разбира се, ще бъдат отвратени, но мога да ги принудя. Освен това, не става дума да помагат на ФБР. Става дума за теб.

Ерик, с папката му с клечки за коктейл, беше отведен в друга стая, докато Шарън прелистваше вестника, вдигнала уморените си крака върху бюрото на Мартин. Най-сетне той влезе в кабинета си и затвори вратата.

— Е, ще го кажа направо, Шарън. В този епизод между Ерик Мур и Чолгош — той го произнесе почти като „Чолгош“, — ти успя да премахнеш всякакви съмнения, които можех да имам, за това на чия страна стоиш в цялата тази история.

— Благодаря ти, Мартин, наистина го оценявам — изрече Шарън с високо вдигната глава.

— Как се справяш след всичко това?

Тя се замисли.

— Вече съм малко по-добре.

— Е, откакто започнахме да вкарваме тук името „Чолгош“ в компютрите, купонът започна. Първата база данни, където опитахме, беше НКИЦ — Националният криминаложки информационен център — в който се събират данни от арестите във всичките петдесет щата. Нищо, което не ни изненада особено, защото вече бяхме проверили отпечатъците му и не намерихме никакви съвпадения, но понякога може да ти излезе късметът. После подхванахме други бази данни —

АТФ, ЦИП. Няма регистрирано оръжие на това име, нито откраднато. ДМВ, притежавал е кола в Ню Йорк преди дванадесет години, продал я е преди осем, а описанието от шофьорската книжка съвпада с нашия господин Бил. Той е тридесет и пет годишен, висок на ръст, с кафява коса, никога не е глобяван за превишаване на скорост, винаги си е плащал навреме таксите за паркиране. Ако е притежавал коли под друго име, можем да го установим, само ако знаем името. Още не е дошъл денят, когато ще се получава шофьорски лиценз срещу отпечатъци на пръстите, макар че ако и това стане, стой и гледай. После проверихме базите данни с архива на кредитите и нещата станаха интересни. — Мартин се намести на отсрещната страна на бюрото и измъкна няколко разпечатки от купчината. — Уилям Чолгош: никакви кредитни карти, никакви заеми, но името му се оказва свързано с две компании: „Линнет Комюникейшънс“ и „Юникорн Холдинг“. Значи ние ги отнесохме към добрите стари „Дън енд Брадстрийт“ и знаеш ли какво се получи? „Юникорн Холдинг“ е компания, която държи правата на три патента, всички признати от правителството на Съединените щати точно на лицето Уилям Чолгош.

Патенти! Шарън се усмихна.

— Компютърна електроника, нали?

— Бинго. На двадесетгодишна възраст той е патентовал... — Мартин зачете документа. — ... полупроводникова интегрална високоскоростна нискоенергийна свързваща дигитална трансмисионна верига...

— И трите са за вериги, нали?

Той я изгледа.

— Да, наистина. Един от екипа ни разбира от тези работи и сега проверява дали от тези патентовани от него идеи може да се произведе оръжие.

— Той не би го направил толкова очебийно... Нашият човек действа много предпазливо, за да прикрие насилието си. Сигурна съм, че за каквото и да се отнасят, патентите са свързани с развитието на комуникациите. Коя беше другата компания?

— „Линнет Комюникейшънс“. Основана преди единадесет години, раздробена и продадена на три дяла на общата цена от два милиона и двеста и петдесет хиляди долара, преди седем години. Уилям Чолгош, основател и президент. Други изброени имена няма. В

общии линии те са инсталирали и поддържали служебни компютри, телефони и охранителна техника. Междувременно направихме няколко разследвания и на лицето Хелън Кайзър/Чолгош и нещата се оказаха общо взето такива, каквито ти си установила. Сградата на Четиридесет и седма сега представлява паркинг.

— Намерихте ли втория баща на Бил?

Мартин зарови сред документите.

— Натаниъл Либлинг. Сътън Плейс... Бих казал, че не е от най-бедните.

— Може ли да поговоря с него.

— Той е в списъка. Има няколко души, с които искаме да установиш връзка... Например купувачите на компанията. Искаме да разберем кои са били негови съдружници. А намерихме и още нещо интересно, свързано с името му... — Той се ухили.

— Не ме дръж в напрежение.

— Да си чувала за Лейън Чолгош?

— Не се сещам...

— Човекът, който е застрелял президентът Уилям Маккинли на Панамериканското изложение в Бъфало, щата Ню Йорк, през 1901 година.

Шарън зяпна, а после се засмя нервно.

— Е, това наистина е попадение!

— Ако наистина има кръвна връзка. А може да се окаже и поредният му псевдоним.

Шарън поклати глава.

— Не. Това е Бил. Това е нашият човек.

Едуард Маккинън стоеше, готов за стрелба, и чакаше да нагласят мишената. Около него имаше снажни мъже с мустаци и две млади жени. Друг път той обичаше да наблюдава какво правят другите около него на стрелбището, но този път не му беше до това.

Помисли си, че предложението на Шарън беше дръзко и неразумно. Въпреки че специалистите го бяха преценили като най-безопасен вариант, той го ненавиждаше и нямаше никакво намерение да го допусне.

Зелената лампа светна — знак, че Маккинън може да започне да стреля. Той свали предпазителя на очите си, взе своя „Колт“ 45, сложи пълнител, вкара първия патрон в цевта, свали предпазителя и направи първия изстрел.

Встрани и ниско. Винаги ставаше така, когато не внимаваше... Също като в голфа, и там трябваше да се мисли, въпреки че стрелбата му харесваше повече. Той се изправи, отпусна мускулите на гърба си — понякога това представляваше проблем. Стреля отново.

Този куршум улучи овалната мишена в човешки ръст в областта на корема. Пусна трети изстрел и пое отката. Старият му пистолет се бе почувствал в свои ръце.

Не беше онзи от Морската пехота. Този беше прекрасен цивилен модел, който си беше купил след като напусна армията, след второто си участие във Виетнамската война. Сега, след като военните бяха заменили „Колт“ с „Берета“ М9, той всъщност изпитваше привързаност към стария си пистолет, докато преди гледаше на него просто като на инструмент, който познаваше до най-малката част и затова не си струваше да го подменя. Той остави пистолета на стойката, свали вратовръзката си я окачи на закачалката за палта. Разкопча горните две копчета на ризата си „Брукс Брадърс“. Разкърши плещи и изпъна врат. После взе отново пистолета и се прицели в мишената, на двадесет и три метра разстояние от него.

Картините. Залата, пълна с картини, опръскани с разяждаща киселина, унищожени завинаги. Стреля. Пръскащата през противопожарните дюзи киселина, прояждаща всичко, до което се докосне. Стреля. Картините унищожени, превърнати в боклук, можеше само да ги изхвърли. Стреля отново и отново.

Попадения в главата, в гърдите. Нелошо групиране. Извади празния пълнител, зареди нов, зае разкрячен стойка и си помисли за изцъклените полицейски снимки на онзи кучи син, който бе откраднал неговия Ван Гог. Стреля.

19.

Шарън се прибра в квартирата си, свали си палтото и извади от чантата си купчината ксерокопия, които Мартин ѝ беше дал. Подреди ги върху малкото бюро, седна и започна да ги прелиства едно по едно, като си правеше бележки. Най-накрая взе данните за Хелън Чолгош и отвори телефонния указател.

В Сътън Плейс имаше само едно лице с името Либлинг. Тя набра номера. Телефонът извънтя четири пъти, докато най-накрая не се отзова женски глас.

— Здравейте, аз съм Шарън Блотнър. Може ли да говоря с Натаниъл Либлинг.

Дълга пауза.

— Във връзка с какво?

— Мъча се да намеря малко информация за предишната му съпруга и нейния син...

Отново хладна пауза.

— Съжалявам. Господин Либлинг е тежко болен.

— Добре, вкъщи ли е? Искам само да му задам два въпроса...

— Първо на първо, той не е тук. Второ, господин Либлинг не е в състояние...

— Мога ли да попитам с кого говоря?

Рязка промяна на тона.

— Вие ми звъните и питате коя съм аз? — Покашляне. — Не, не можете.

— Съжалявам... моля ви... — Чу се изщракване и Шарън разбра, че линията е прекъсната.

По дяволите! Тя постави слушалката на вилката, изправи се и закрачи из стаята. Почувства се глупаво. Изведнъж се сети какво трябва да направи.

Седна до бюрото си, отвори телефонния указател на „Болници“ и започна да звъни.

На всяко позвъняване се натъкваше на автоматична гласова комуникация, което беше обезкуражаващо, но поне чуваше списък на

пациентите. На петия номер сполучи.

Събу джинсите си и отвори дрешника. Трябваше ѝ само една истинска униформа на медицинска сестра. Навлече белите панталони, белия пуловер, строгата бяла престилка и гадните бели обувки и излезе навън.

Шарън влезе в Онкологичното отделение с бялата си униформа и закрачи уверено по коридора. Отмина стаята на медицинските сестри и започна да чете последователно имената по вратите.

Либлинг, Натаниъл, се оказа в 2606 стая, малко единично помещение с хубав изглед. До името му имаше лепенки: зелена, предупреждаваща за радиоактивност, и червена, предупреждаваща всеки, който влиза в помещението, да вземе всички предпазни мерки. Под табелата бяха поставени рафтче с маски, гумени ръкавици и червен найлонов плик за отпадъци в пластмасова кофичка с капак.

Шарън надяна ръкавиците и маската и отвори вратата.

Господин Либлинг изглежда тежеше не повече от четиридесет килограма. Очевидно някога теглото му е било доста по-голямо. Беше свързан с компютризирана инфузионна помпа, кардиологичен катетър за хемодинамичен мониторинг и получаваше кислород през лицева маска. Шарън пристъпи до леглото.

— Господин Либлинг? Господин Либлинг? — Той изобщо не реагира. — Господин Либлинг? Тук съм, за да ви попитам за Хелън Чолгош.

При тези думи главата му помръдна.

— Или Хелън Кайзър... сценичният ѝ псевдоним...

В помръкналите му очи се четеше паника.

— И за нейния син, Бил. Спомняте ли си Бил?

Той се втренчи в нея и след това, с мъчително усилие, главата му клюмна леко.

Несъмнено това означаваше „Да“.

— Можете ли да ми кажете нещо за Бил?

Шарън се надвеси. Отново нищо, но после тя дочу някакви едва доловими, къркореци звуци дълбоко в гърлото на мъжа.

— Той е ходел на училище, нали? Можете ли да ми кажете в кое училище?

Натаниъл Либлинг вдигна немошно ръката си към кислородната маска и показа с жест, че иска да му я махне.

— Искате да говорите? — Шарън дръпна маската на челото му.

Устните му бяха напукани и пресъхнали. Тя забеляза, че цялата му устна кухина е проядена от възпалени рани.

— Вода — промълви той със слаб, хрипящ глас.

Шарън му напълни чаша от масичката до леглото и пъкна сламката в устата му. Водата бавно се издигна нагоре — само глътка, не повече.

— Бяха бедни... — Думите се отрониха едва доловимо. Шарън се напрегна, за да ги чуе. — Ожених се за Хелън и го записахме в „Далтън“.

Той започна да се задъхва. Шарън постави отново кислородната маска на устните му. След малко той отново махна с ръка и тя я вдигна.

— Умно момче... Самотник. Продължи да учи в Колумбийския. А после Хелън... Хелън...

Кашлицата му беше толкова раздираща, че Шарън се уплаши да не би да умре пред очите ѝ. Тя отново постави кислородната маска на устата му, хвана ръката му и го изчака да се успокои. После той ѝ махна да му я свали.

— Тази жена ме побърка — отрони той накрая.

— Бил има ли някакви приятелки оттогава, за които да си спомните?

Дълга пауза. Шарън обмисляше следващите си въпроси. Но най-сетне той отвърна:

— Кет.

— Кет? Той е имал котка?

— Кет фон... нещо. — Той преглътна. — Забравих. Рускиня.

Шарън едва го чуваше.

— Рускиня?

— Прусачка.

В този момент вратата се отвори и в стаята нахълта русокоса жена в палто от самурена кожа. Носеше два пълни черни пазарски плика.

— Скъпи! Виж, успех!

Дебело намазаните с червило устни на жената се свиха на няколко пъти в подобие на целувка. След това тя хвърли небрежно

самуреното си палто върху един стол. Шарън прецени, че това сигурно беше отзивчивата дама по телефона. Някога тя очевидно е била привлекателна. Но сега изглеждаше прекалено стара и прекалено едра за късата поличка и ботушките, в които се бе облякла. Тя седна на леглото му.

— Как сме днес?

— Справя се много добре — отвърна бодро Шарън.

— Не питам вас. — Жената се вгледа в Либлинг. Шарън забеляза големия диамант на пръста ѝ, златните гривни на китките и скъпото колие на шията ѝ. — Всички в офиса казаха да не се тревожиш, справят се добре без теб. О, и... — Тя бръкна в единия плик и извади оттам малък букет цветя. — Секретарката на Маршъл... оная грозната, не ѝ запомних името... ти изпрати това. Боже мой... — Тя погледна цветята. — При парите, които получава, можеше да прати нещо по-прилично. Сестра, намерете, ако обичате, някоя ваза.

Шарън се усмихна.

— Разбира се.

Пресегна се и взе букета от покритата с кожена ръкавица ръка на жената.

— А и този доктор Токайдо... Бихте ли могла да му се обадите? Честно казано, всички тези китайски доктори... Вижте само как е занемарено тук...

Шарън, усмихната излезе през вратата с букета, постави го на рафтчето с маските и ръкавиците и се махна, колкото можеше по-бързо и по-спокойно.

Във фойето намери телефон и се обади на Мартин.

— Намерих Либлинг — каза тя и му разказа подробностите. — Бил е учил в „Далтън“ и в Колумбийския университет. Има ли начин да се видят годишните албуми?

— Не е невъзможно, но... Мога ли да попитам за какво ти е нужно?

— След като трябва да се изправя срещу него, трябва да съм сигурна дали съм права в оценките си за този човек.

— И годишните албуми ще ти помогнат?

Шарън се усмихна.

— Както и теста на Роршах, тях той не може да фалшифицира.

Мелиса тъкмо натисна бравата на вратата с ръката, в която държеше и чашата си с вино, когато Теди се изстреля покрай нея, завъртя се в лудешки кръг около баща си в бялата стая и започна да стреля с детската пушка.

— Тед... казах ти да не влизаш тук.

— Тататататататататататата...

— Тед! Не стреляй по баща си!

Пушката в ръката му се беше превърнала в картечница.

— Тапатапатапатапатапа!

— Престани веднага.

На лицето му се изписа възторжено ликуване.

— Пука-пука-пука-пука-пука-пука...

— Тед! — изкрещя Ед и момчето замръзна. След около четири секунди на лицето му се изписа трагическа маска, то нададе пронизителен вой. Воят ставаше все по-силен и по-силен.

Мелиса го стисна за рамото и го изведе от стаята.

— *Лукреция!*

Вратата се затръшна зад тях, Едуард Маккинън потъна в креслото и се почувства заклещен в капана на собствения си живот. Искаше му се да се измъкне някъде, но където и да отидеше, Ван Гог пак щеше да липсва и собственото му синче пак щеше да е истински бич божи.

Мелиса се върна в стаята, клатейки глава.

— Ще се успокои — каза тя, опитвайки се да убеди и двамата. Седна на дивана. — Ед, не ми се ще да го взимаме с нас във вилата край морето...

— Това тъпо благодарствено представление трябваше да е утре...

— Той има реплики в него, Ед. Всичките му приятелчета са включени. Дори помогнах на Лукреция да му приготви костюм на пилигрим. — Мелиса се приближи до него и приседна на ръба на писалището. — Независимо кой ще отиде с откупа — ти или Шарън, — аз ще пазя Тед. Тъй че няма просто да седя там. Аз ще отида на празника и докато се върнем, всички вие вече ще сте тук с картината.

Тя отпи отново, той хвана ръката ѝ и двамата се погледнаха: „Стига всичко да завърши благополучно“.

Апартаментът леко миришеше на домашни животни. Навсякъде в дневната се виждаха разхвърляни пластмасови играчки в ярки цветове, продълговат аквариум, в който се боричкаха хамстери, и друг, окачен над масата, в който поклащаше опашка и сновеше насам-натам голяма златна рибка. Стаята беше ярко осветена, с книги по стените и стара, дебела котка, заспала на дивана, както и голям, лигав мастиф, сгушен в ъгъла, който наблюдаваше лениво как Шарън, Кристъл, Лари и децата привършваха вечерята си. Шарън ги беше накарала да се смеят на глас, разказвайки им приключенията си през изминалия ден.

— И така, обади ли се на доктор Гарбър? Или на доктор Де Лео?

Лари, мъжът на Кристъл, беше закръглен латиноамериканец с късо подстригана черна брада.

Шарън преглътна.

— Обадох се на съпругата на Гарбър. Не знам обаче какво да правя с Франк... Искам да кажа, сигурна съм, че той изобщо не иска нито да ме види, нито да ме чуе.

Кристъл се облегна назад.

— Разбрах, че е влязъл в пластичната хирургия на Парк авеню...

— Дори не искам и да знам. — Шарън направи гримаса. — Не съм молила за това. Ето защо се мъча да го открия.

— Знаеш ли — каза Лари, — мисля, че постъпваш добре.

Но Кристъл поклати глава.

— Аз не бих го направила, скъпа. Докато ми разправяше тези работи, все си мислех, че трябва да го оставиш на ФБР. — Кристъл се облегна назад. — Този приятел прави бомби, той е крайно опасен социопат...

— Кристъл, той се вмъкна в собствения ми живот и аз искам да го прогоня оттам. Нещата в моето семейство са си достатъчно объркани, за да се намесва в тях и Бил Кайзър и да го използва като оправдание за своето безумие.

— Ако му излезеш на пътя, може да те убие, казвам ти го. — Кристъл я погледна загрижено. — Просто не искам да влезеш в графата „съпътстващ инцидент“ — каза тя и допи виното си. — А сега, готови ли сме за десерта?

Шарън си тананикаше тихичко, докато излизаше от асансьора. Тръгна по коридора към апартамента си и продължи да си тананика. Някаква танцова мелодийка отпреди няколко години, глупаво парче. Беше я чула в таксито, на път за дома. Тя влезе в жилището си и окачи палтото в дрешника, мислейки си за Кристъл, Лари, децата им и всички тези животни. Истинска менажерия. Харесваха ѝ.

Тя погледна към рисунката на Чарли, полюшваща се на вратата на хладилника. Тя и Рик никога не бяха говорили да си вземат домашно животно. Ако ѝ се удадеше отново да има свой дом, сигурно щеше да е така хубаво — котки, кучета и риби. Дом, изпълнен с живот.

Ако изобщо ѝ се удадеше такава възможност, разбира се.

Тя пусна телефонния секретар и изслуша съобщението на Мартин, който ѝ определяше среща в „Далтън“ утре, в десет и тридесет преди обяд. Техен човек щеше да я посрещне.

Изведнъж изпита вълнение. Отиде до радиото и го пусна. Встъпителна мелодия на някакво шоу, което не беше чувала досега. Ритмична, в оркестрово изпълнение и мощен хор. Тя увеличи звука и откопча горното копче на панталона си — след обилната вечеря чувстваше, че просто ще се пръсне. Поколеба се дали да не си сипе алкохол, но реши, че е по-добре да не го прави.

Музикалният мотив заглъхна и през радиовълните в ушите ѝ отекна ласкавият глас на Ерик.

— „Дабълю Ейч Би Ен“ 98.6. От пулсиращото древно сърце на долен Ийст Сайд, аз съм Ерик Мур, на мястото на Харисън и ще бъда с вас до три часа през нощта. А новината тази вечер е: „Смяна в отбора“. Утре вечер Шарън ще играе вместо Ед.

Изведнъж страх прониза сърцето на Шарън. Край, беше казано. Светът беше станал друг.

— Това е посланието ни тази вечер, ще го повтарям цяла нощ, така че запомнете го... Проумейте го... Възползвайте се от него. Току-що чухме Рихард Вагнер, увертюра към „Танхойзер“, следва... чакайте да погледна... Джон Адамс, ария на Никсън „В новините има някаква загадка“, от мюзикъла „Никсън в Китай“. След това „Да бъдеш жив“ от албума на Стивън Зондхайм „Компанията“, слава богу, точно в този момент сме такива. А сега да чуем Фетс Уолър.

От говорителите заскърца стар, поиздраскан запис на парчето „Държа се прилично“. Шарън набра номера на радиостудиото.

— „Дабълю Ейч Би Ен“.

— Ерик... Здравей. Не се ли чувстваш като мижитурка?

Пауза.

— Имало е случаи, когато съм се чувствал и по-дребен от мижитурка. Разбрах, че съм единственият, който може да го каже и да програмира подходящата за случая музика. В ефира съм от пет часа следобед.

— Бедничкият!

— Да, тази нощ и утре през нощта, само аз, микрофонът и ФБР, което прослушва всяко телефонно обаждане.

— Мислиш ли, че той слуша в момента?

— Ако слуша, поне досега не се е обадил. Но... спомняш ли си, че ти споменах за някаква асоциация с името „Чолгош“?

— Намерил си името в някой запис...?

— Не, в мюзикъла на Стивън Зондхайм „Атентати“. За президенти и хората, които са стреляли по тях. Една от песните се казва „Балада за Чолгош“, малко приятно парче, посветено на Лейън Чолгош...

— Човекът, който е застрелял президента Уилям Маккинли. ФБР вече направиха тази връзка.

— Да, обсъждаха дали да я пуснем, или не. Но ако Бил е свързан родствено с него, може би великият прачичо Лейън е бил неговият герой от детинство и докато е пораствал...

— Да. — Шарън си мислеше същото. — Да. Интелигентно дете, с леко обременено съзнание от този пример в собствената му митология... — После усети буца в гърлото си. — Ето че те намесих, а цялата тази ситуация е извън контрол...

— Всъщност, ти си човекът, който трябва да се изправи лице в лице с него. Удивлявам се, че не те е страх.

— Страх ме е, Ерик. — Тя стисна слушалката. — Прекарах цялата вечер на гости при едни приятели, убеждавайки ги колко съм сигурна във всичко, но истината е, че адски ме е страх.

На другата сутрин Шарън седеше в директорския кабинет на колежа „Далтън“ със специален агент Травис Спрингър, който се държеше вежливо, но имаше вид на човек, който има далеч по-важни неща за вършене. Помощник-директорката се оказа много отзивчива, поднесе им кафе и им осигури всички необходими годишни албуми и документи.

— Имаме бележките на Бил Кайзър, който е посещавал „Далтън“ в младшия и старшия курс. Бил е отличник по математика и химия.

Шарън взе поднесения ѝ албум, потърси груповата снимка, намери Бил, в третата година на средното му образование, върлинест и стеснителен, полуусмихнат, щръкнал на последния ред. Тя се вгледа в лицето му... Толкова младежко и странно невинно... Доця ѝ се за миг да го беше познавала, да бе посещавала същия колежа и да му беше приятелка.

Тя погледна още веднъж момчешката му физиономия, спомни си за своето колежанско време и съобрази, че в онези години щеше да ѝ се иска нещо повече.

Зачете се в имената под снимката и сърцето ѝ подскочи. Екатерина фон Арлсбург! Шарън се постара да не издаде реакцията си, докато оглеждаше страницата, за да разбере коя на снимката беше тя.

Русата. С коженото яке. Най-високото и най-красивото момиче в класа. Далече от Бил на снимката, но леко извърнала поглед към него, докато държи под око света около нея.

Тя подаде албума на Травис, без да промълви нищо.

— А ето го и албумът от старшия курс...

Помощник-директорката ѝ го подаде.

— Ако съдя по думите ви, снимката всъщност е доста интересна... — Травис се съсредоточи над албума от младшия курс.

Шарън заразливства годишника на старшите. Колежът беше твърде малък, затова на всеки колежанин беше посветена отделна страница. Най-напред попадна на снимката на Екатерина. Русата красавица не можеше да бъде пропусната. Беше си избрала да я снимат на драматичен фон с ярки светлини, с плътно прилепнало по тялото ѝ кожено облекло, изтегната върху широк кадифен диван, с пура в уста. Странно, момичето можеше да предизвика у зрителя желание да го разсъблече. Шарън продължи да прелиства.

От снимката на Бил личеше, че той си я беше направил сам, покатерен високо на въже, провиснало от тавана на просторен гимнастически салон, с колежани в гимнастически облекла на десетина метра под него.

— Това е салонът на колежа — поясни помощник-директорката.

— Чакайте да видим — каза Шарън, опитвайки се да си го представи. — Значи той се е качил на въжето с фотоапарата и се е държал с една ръка, докато се е снимал...

Мъжът погледна в папката с документи.

— Изглежда е бил доста атлетичен, макар да не е участвал в колежански отбори. Но ориентиране, плуване, алпинизъм... и разбира се, е продължил в Колумбийския университет.

— Където, оказва се, не се е дипломирал — каза Шарън и си спомни: Ура-ура-ура, старото синьо и бяло. Цветовете на щата Колумбия. — Говорих тази сутрин с декана.

Шарън обърна внимание на любимите цитати на старшия курсист. Бяха два:

„Ако искаш омлет, не трябва да се боиш да счупиш яйцата.“

Граф Д'Артоа

„Толкова много счупени яйца и толкова малко омлети.“

А. М. Шлезинджър

— Явно той изобщо не се е променил — въздъхна тя.

Шарън излезе от училището с Травис.

— Мога ли да ви откарам донякъде? Със служебна кола съм...

— Благодаря ви, не е необходимо — отвърна Шарън. — Просто смятам да се прибера вкъщи и да си почина малко.

— Специален агент Карндъл ви очаква в три и половина...

— В дома на Едуард. Да, знам. Извинявайте за притесненията...

Мъжът влезе в колата и подкара. Шарън изчака да завие на ъгъла, после отиде до най-близкия уличен телефон и набра телефонни

справки.

— Екатерина фон Арлсбург, всичко, което намерите. Служебни и домашни.

Шарън стоеше край една красива, засводена от дървета улица в Уест Вилидж, и гледаше в голямата, украсена изпъкнала витрина, взета от пътнически вагон. Домашен адрес липсваше в указателя. Това беше служебният: Екатерина фон Арлсбург, „Антики“.

Тя не знаеше какво предстоеше, но знаеше, че няма голям избор. С мъничко късмет можеше да разбере това, което ѝ трябваше.

Шарън бутна вратата и се озова в елегантно магазинче. Драперии от пурпурночервена театрална завеса покриваха стените. Дискретни осветителни тела очертаваха контурите на блестящо полирани скъпи масички, столове и вази. Всичко около нея беше изключително, антиките бяха подредени нещо на групи в съответстващи си стилове. Видя едно легло, което веднага ѝ се прииска да притежава, изискани старинни нощни лампи и уникати модерна пластика.

Вътре сякаш нямаше никой. Шарън пристъпи до другия край на магазина, разтвори тежката кадифена завеса и видя стълба, водеща надолу. Тръгна по нея, с мисълта, че ще намери някакъв офис. Озова се в някакъв коридор, покрай стените на който бяха подредени старинни плетени столове, масички и чадъри. В дъното се виждаше нова тежка завеса. Осветлението в стаята, в която пристъпи, беше приглушено и на Шарън ѝ бяха необходими няколко секунди, докато очите ѝ свикнат и започне да различава вещите, които я обграждаха. Отначало ѝ заприличаха на колекция от екипировка за езда, докато не забележа клетката — висока, от ковано желязо, покрита с патина.

— Била е карцер на кораб.

Гласът така изненада Шарън, че тя трепна. От сянката изникна висока русокоса жена.

— Испания, XVII век. Всъщност, извадена е от дъното на Средиземно море. — Беше облечена в черни кожени панталони, скроени съвършено по тялото ѝ, и дълго черно кожено яке. — Реставрирана отчасти. — Тя посочи с дългия си, с червен маникюр пръст. — Ето тук и тук. Когато гмуркачите са я открили, в нея имало

скелети на трима мъже. При потъването на кораба никой не се е сетил да ги освободи.

— Колко струва? — Шарън се почувства задължена да попита.

— Сто и седемдесет хиляди долара. — Екатерина фон Арлсбург приглади пицната си руса коса.

— Не съм дошла да си купувам клетка.

Жената се усмихна с обезоръжаваща усмивка.

— Ще се изненадате, ако ви кажа какви хора идват тук.

Тя се засмя високо и Шарън изведнъж изпита симпатия към нея. Екатерина ѝ махна с ръка и я поведе обратно по стълбите към горния етаж. На светло.

— Нещо специално ли търсите?

Беше съхранила красотата си. Госпожица фон Арлсбург. Шарън си пое дълбоко въздух и скочи в дълбоката вода.

— Дойдох при вас, защото искам да науча някои неща за Бил Кайзър.

Тези думи накараха русата красавица да се сепне, но само за миг.

— Ах, да. Бил напоследък запълва страниците на вестниците. Забелязах го.

— Аз съм Шарън Блотнър.

— Приятно ми е, Екатерина фон Арлсбург.

Шарън ѝ подаде ръка. Ръкостискането на домакинята беше силно. Шарън не беше се натъквала на толкова кадифено мека кожа у никой възрастен човек досега.

— Вчера говорих с Натаниъл Либлинг... вторият баща на Бил. Той ми каза, че вие с Бил сте били много близки приятели. Много близки — повтори тя.

— Бил и аз се опитаме да бъдем близки. — Русата жена подбираше думите си внимателно. — Приятелството между двама ни се оказа по-сполучливо от всичко останало.

— Той имал ли е изобщо истинска връзка с някого? Способен ли е на това? Или политиката винаги е доминирала над личното у него?

— Мога ли да ви попитам... вие репортер ли сте?

— Не.

— Да не би да сте свързана с полицията?

— Аз съм сестрата, която му помогна да избяга...

— А-а. — Нещо накара Екатерина да се отпусне и тя се облегна на една мраморна колона. — Значи и двете сме се опитвали да помогнем на Бил, и двете изпитваме последствията.

— Какви бяха те за вас?

— Предполагам, че работите за правозащитните институции...

— Всъщност, да, за ФБР. Но сега съм тук по своя воля. — И изведнъж, още докато го произнасяше, тя се почувства уязвима. — Опитвам се да установя психичното му състояние — добави тя бързо. — Искам да кажа, например, че щом е регистрирал патенти, очевидно е талантлив...

— Бил е изключително умен. За съжаление, задълба прекалено надълбоко.

— Кога стана това за първи път?

— Ами, след като напуснахме Колумбийския университет. Той живееше в едно мазе без прозорци и непрекъснато четеше древногръцки автори. Говореше как ще промени цивилизацията. Всъщност, мисля, че искаше да промени самия себе си... И го постигна. Или поне на мен така ми се струваше. Всичко това наистина го промени. Но дори и след това в един момент го прибраха за няколко месеца в пансион.

— Къде?

— О, господи, в едно отвратително място! Най-лошото. В крайните предградия.

— Знаете ли къде е той сега?

— Честно да ви кажа, не знам.

— Кога го видяхте за последен път?

Екатерина се замисли.

— Преди години. В един момент той реши, че с моя антикварен бизнес съм прекалено буржоазна. Смяташе, че флиртувам с врага.

— Но кой е врагът? Кого иска да уязви... Искам да кажа, той притежава такъв удивителен ум, такива способности, но така и не разбирам какво всъщност иска да постигне...

— Струва ми се — отвърна Екатерина замислено, — че тъкмо това винаги е било проблем за него. Аз също така и не разбрах... Съжалявам, но вече трябва да затворя магазина...

— Знаехте ли за неговия бизнес?

Тя се спря и се усмихна.

— Дори му бях съдружник. Докато можех да издържам.

— Явно е бил успешен.

— Да, както споменахте, беше свързан с неговите патенти. Но той не можеше да се справя с житейските баналности... Искам да кажа, можете ли да си го представите като бизнесмен? Ежедневните досадни дреболии? — Тя се засмя.

— Но мога да си го представя как прави дарения за социални програми. Мога да си го представя как взривява сенатори...

— Не смятам, че той е направил това. А вие?

— Мога да си го представя като много дисциплиниран, много точен и последователен, когато преследва целта си...

Екатерина не отвърна нищо и Шарън изведнъж усети, че е постигнала надмощие.

— Можем ли да седнем някъде, да изпием по чаша кафе? Или някакво питие? Просто искам да разбудя спомените ви...

— Опасявам се, че днес е просто невъзможно. Утре ми предстои пътуване, трябва да закупя някои неща, а трябва и да се обадя на доста хора по телефона. Но разбира се, когато се върна...

— Би било страхотно.

— Заповядайте визитната ми картичка... — Тя извади една визитка от малко черно кожено портмоне. — И личния ми телефон. — Тя написа отгоре номера си.

— Страхотно... Благодаря ви.

Собственичката на магазина поведе Шарън към изхода и се посуети, докато заключи входната врата.

— Наистина трябва да бягам... Обадете ми се!

От другата страна на улицата я чакаше черен ролс-ройс, стар модел „Силвър Шадоус“. Екатерина влезе в лимузината и Шарън повече не можеше да я вижда зад тъмните стъкла. После забеляза, с известно безпокойство, че шофьорът беше жена, при това доста красива.

Докато наблюдаваше плавно отдалечаващата се по улицата кола, Шарън изпита обезсърчаващото чувство, че е загубила много повече, отколкото бе спечелила.

Екатерина потупваше бузата си с клетъчния телефон и следеше с поглед улиците, по които минаваха. Най-после откри мястото.

— Каса Пескадоро — каза тя. — Червеният навес.

Колата паркира. Екатерина изтича през тротоара и влезе в ресторанта.

— Милисът... — Тя поздрави собственичката с усмивка. — Знам, че не съм те посещавала от месеци, но мога ли да ползвам телефона ти? Опасявам се, че е спешно...

— Разбира се, скъпа... До тоалетните е.

— Страшно ти благодаря.

Кет извади монета, пхна я в апарата и изведнъж се сети, че е забравила номера. Намери компютризирания справочник, влезе в секцията „Охранителна техника“ и се натъкна на информацията за Лобо. Набра, свърза се с телефонния секретар и заговори бързо.

— Слушайте, приятели, аз съм. Току-що имах странна визита от страна на медицинската сестра на нашия доскорошен приятел, ако следите пресата. Сега напускам града... и страшно настоявам и вие да направите същото. И то още сега. Той е прегрял, приятели... Започнал е да го прави. Превърнал се е във всичко онова, от което се опасявахме.

20.

— Имаме няколко инструмента и техники, които ще използваме в тази ситуация... — Карндъл местеше поглед от Едуард към Шарън.

Шарън го гледаше право в очите. Още не беше му разказала за посещенията си при Екатерина. Бе решила да го направи, след като всичко това свърши.

— Белязали сме парите с мастило „Антрацин-II“. Проявява се само при високоинтензивно ултравиолетово осветяване. В бележката се искаше парите да бъдат поставени в платнена торба, без да са на пачки. Това е направено. Сега, за боядисващата бомба... Размерите ѝ са колкото цигарена кутия, напъхана е сред банкнотите, взривява се една минута след като се включи, покрива всичко в радиус от три метра със зелена боя...

— От моя страна няма проблеми — каза Едуард.

— Шарън?

Тя се замисли.

— Ще може ли да се изчисти от дрехите ми?

— Ха-ха-ха! Направена е да не се изчиства.

— Добре, ще смятам, че съм предупреждена.

— За да се задейства, трябва да се натисне бутонът. Значи разполагаме с агенти, които следят линиите ви, когато той се обади.

— Ако се обади. — Беше Ед.

— Точно така. Проследяващият екип е на крак и е в движение. — Той погледна в списъка си. — Значи в операцията влизаме с двама ви, готови за терена. На място ще решим кой играе, Едуард или Шарън...

Едуард скръсти ръце.

— Шарън, ти никога не си влизала в сражение, нямаш никаква представа от тези неща...

— Ед, единственият начин да останеш жив е, ако аз го направя.

— Моля ви и двамата, престанете веднага... — Мартин стана. — Вижте, искаме да приберем картината, искаме да опазим доставчика и искаме да заловим лицето... Нищо друго няма значение. Едуард, при подобни ситуации сме работили с всякакви хора... Ако ти беше

отвлечен, сигурно щяхме да използваме Мелиса да предаде откупа. Сега ще поставим по телата и на двама ви записващи устройства... Шарън, съгласна ли си?

— Няма проблем.

— Ед?

Той сви рамене и се усмихна.

— Много добре. — Мартин отново погледна в списъка. — Бронежилетка. Шарън, за теб сме приготвили. Ед, ти си имаш. — Той отметна в списъка. — Тръгваме, щом се обади. Хората ни знаят, че сте в червено БМВ, то ще ви чака отвън. Двамата влизате в една и съща кола, Шарън на задната седалка, скрита под одеяло. Ще ви наблюдаваме. Около вас непрекъснато ще има пет коли, координирани от хеликоптер, вероятно няма да видите една и съща кола два пъти зад гърба ви, но ще бъдем там. Ще ви помолим също така да включите отоплението в колата... Неприятно е, но така ще можем непрекъснато да ви наблюдаваме отгоре с инфрачервен детектор.

— Слава богу, че не е средата на август — пошегува се Шарън.

— Ако щете вярвайте, но при подобни операции с откуп най-големите оплаквания са за отоплението в колата. Хората го ненавиждат. Значи, Шарън, Ед, който от двамата решим да го направи, не искаме в никакъв случай да влизате през врата — влезете ли на закрито, ви изгубваме. Бихейвиористите да си гледат работата. Накара ли ви да влезете на закрито, според мен, иска да ви убие. Предпочитам да зарежете всичко... Просто влизате в колата и изчезвате. Надявам се, че ще разполагаме с достатъчно средства да го спипаме на място. — Маккинън хвърли поглед към Шарън и се изненада от нейното спокойствие. — И още нещо... ще ви дадем ролки монети от по 25 цента. Понякога похитителят кара доставчика да се мести от една телефонна кабина на друга, затова ще трябва да разполагате с по двадесет-тридесет монети.

Едуард Маккинън се изправи, бръкна в джоба си и плесна на бюрото две увити в найлон ролки. Зарови в другия си джоб и извади още две.

— Четиридесет ще са достатъчно, нали така? — каза той и леко се усмихна. — Винаги готов.

Всички кутии бяха различни. Въпреки че за последното проектче бе приложена технологията „каквото намериш“, тези бяха предимно саморъчно направени, скалъпени от какви ли не парчетии и материали. Някои изглеждаха малко по-прилично от останалите. Всички трябваше да се носят много внимателно. Бяха твърде крехки.

Първата сграда, двадесететажен приют за хора с ниски доходи, беше много лесна — влизаш, качваш се на покрива, поставяш кутията, наместваш жиците така, че да провиснат от двете страни, и се махаш. Втората, небостъргач с офиси от южната страна на моста, не се оказа много по-трудна за проникване. Третата беше черно-бялата кула на телефонната компания на Пърл стрийт. Тук се наложи смяна на униформата и размяна на изискани реплики, но в края на краищата кутията се озова на покрива, монтирана точно така, както трябваше.

Покривът на Университета „Пейс“ беше четвъртият. Наложих му се да прекъсне двама студенти, които тъкмо се канеха да си запалят хашиш. Бил обясни на младоците, че е електротехник от „Кон Ед“, че носи оборудване за проверка на ел. системата и че няма да им се случи нищо особено, ако просто напуснат незабавно зданието. Младоците го послушаха.

Петата се оказа също служебна сграда, четиридесет и осем етажна, в южния край на зоната, която трябваше да очертае. Ключалките на вратата към покрива оказаха известна съпротива, но Бил успя да ги надхитри.

След като монтира и последната кутия, Бил се изправи, високо над долен Манхатън. Вятърът вееше дрехите му като знаме. Той погледна на изток, към стоманения висящ мост, блеснал под яркото слънце над реката. Извади рециклирания уокмен и го изпробва за последен път. Надяваше се, че когато дойде часът, ще се появи Едуард, а не Шарън. Виж, това — без никакво съмнение — щеше да бъде позор.

— Обещай ми, че ще внимаваш — настоя Мелиса.

— Обещавам ти.

— Обещай ми, че ще направиш всичко, което поиска ФБР.

— Обещавам.

— Ще се притеснявам ужасно.

Едуард я прегърна.

— Просто се забавлявай на представлението.

— Колко ми се искаше да сме двамата.

— Следващия път.

Тя не отвърна нищо, само го притисна, опряла брадичка на гърдите му. Не искаше да го пусне.

Той нежно освободи ръцете ѝ от прегръдката.

— Мила...

— Знам, знам. Моят добър воин. — Тя го погледна. — Ако нещо се случи с теб...

— Няма.

Той взе от стола палтото от норка и ѝ помогна да го облече.

Тя се напъха в него, извади косата си и я приглади. Той хвана ръката ѝ и двамата тръгнаха надолу по стълбата към жълтата стая. Само кимна с глава и агентите от ФБР изоставиха заниманията си и забързаха по коридора. Тя погледна към вещите, които бяха оставили на масата: полупочистени пистолети, уоки-токита, черни бейзболни шапки и противокуршумни жилетки. Въздъхна и извърна глава към него.

— Обичам те.

— Аз също. — Той я прегърна. — Хайде, отивай на представлението на Тед.

Тя излезе. Той изчака, докато се скрие от погледа му и затвори.

— Господа... Шарън... — подкани ги той. — Имаме работа за вършене. Да включваме на скорост.

Когато се озова на ъгъла, Бил беше закъснял, но в ръцете му се поклащаше сака „Бендълс“ и скитникът все още беше там, протягащ алуминиевото канче с дребни монети. Очите му изглеждаха ужасяващо — незрящи и мъртви. Когато го приближи, крачките на Бил станаха уверени и той сниши глас:

— Иди да просиш в центъра, където хората са с пари — каза той и продължи.

Мъжът не проследи гласа с глава, а продължи да подрънква центовете в канчето. На няколко метра по-нататък имаше едно метално кошче за боклук, привързано с верига към оградата на жилищната

сграда. Бил се приближи до него, отвори шумно металния капак и хвърли пазарския сак „Бендълс“ в празния кош. След това продължи в западна посока.

Човекът с отвратителната инфекция на роговицата изчака няколко мига, преди да се приближи до кошчето. Отвори го, порови вътре и извади пазарската торба, след което я пъкна под палтото си. Зави зад ъгъла, дрънкайки монетите в канчето и остана там няколко минути, преди да се отдалечи на юг.

Бил взе стълбите по две наведнъж до покрива, отвори с рамо тежката врата и погледна светлините на града под себе си. Тук беше студено. Никой не беше пипал кутията, която беше оставил на покрива. Той извади от кутията шест дървени уплътнителя и ги зачука в отворите между вратата и рамката.

Долу под него колите се движеха бързо. Такситата влизаха и излизаха от кръстовището, поели към далечните райони на града.

Той отвори кутията. Устройството вътре също беше саморъчно, груба изработка: развален стар радиоприемник с дървена кутия, с лошо прерязан горен капак, охранван от два автомобилни акумулатора от по дванадесет волта. Бил натисна бутона и го включи. Лампата на скалата светна в зелено. Това го успокои.

Разви увитата в хартиени салфетки слушалка и си я сложи на главата. Покриваше само едното му ухо. Нагласи вградения микрофон така, че да е близо до устата му, и включи жака на слушалката в радиото. Не се чу нищо.

Над радиото беше монтиран електронен бутон с пет позиции, свързан с устройството в кутията през дупката на капака. Бил завъртя бутона на първа позиция и погледна как скалата на старото радио подскочи и затрептя. Това означаваше, че кутия номер две, на покрива на най-южно разположената сграда на жилищния проект Смит Хаус, приема. Той отново завъртя бутона. Иглата на скалата се закатери бавно и се закова на по-горна позиция. Кутия номер три, на покрива на телефонната компания, също получаваше сигнала му.

Бил провери кутия номер четири — по-слаба от останалите, тя си бе останала проблемното дете — и кутия номер пет, със силен сигнал, готова за действие.

Кутия номер едно, конзолата на Бил, изпращаше в ефира съвсем слаби сигнали. Всички останали кутии съдържаха специално вградени

приемници, усилватели с различна мощност, за да подсилят многократно вълната и грубо изработени репликатори, за да я препратят обратно в ефира.

Бил изгуби доста време, докато фокусира бинокъла си на дървения тротоар по моста, далече долу под него. Когато се увери, че може да разчете ясно графитите по него, той извади черното одеяло. Беше го приготвил преди много години: тежка черна постелка за легло, с окачени по краищата тежести. Просна го върху екипировката си и се пъкна отдолу с бинокъла. После извади своя МАК-10, постави го в скута си, зареди пълнител, свали предпазителя и го насочи надолу към моста.

Погледна часовника си и се намести удобно, за да чака червената кола.

Жената в инвалидната количка беше облечена в три дебели палта, липсваше ѝ един крак и вонеше лошо. На очите ѝ имаше тъмни очила. Тя се бе придвижила с количката си до дома на Едуард Маккинън с раздърпания пазарски сак „Бендълс“ в скута.

— Вижте — разправяше тя, — отивам аз в приюта, идва един при мене и вика, ако занесеш пакета, щ’ти дам двајсе гуцера. Викам му, ти си го занеси, кат’ те е толкоз еня. Той вика, не мога, искаш ли двајсе гуцера или не. Питам аз, дрога ли е? Щот’ мен по дрогата ма няма. Пипни, вика, не е дрога, най-обикновен уокмен Сони. Няма дрога тука. Викам му добре, ша ида, пък сега виж к’ви говна станаха.

Жената седеше, заобиколена в кръг от плещести, здрави, белокожи агенти на ФБР, всички с извадени пистолети. Ако можеше да вижда, щеше да се изплаши, но тя не можеше, затова беше само раздражена.

— Можете ли да ни опишете човека, който ви предаде пакета?

Жената извърна глава към гласа.

— Е, как да го направя?

— Гласът му — каза Мартин Карндъл, — глас на бял човек ли беше или на чернокож?

— Черен.

— Беше ли някой, когото познавате?

— Не.

— Някой от вашите приятели?

— Не съм го чувала досега.

— Спомена ли някакво име?

— Галби. Галби, някакви такива говна. Черен, от южните щати, можеш да го познаеш по говора.

Двама мъже се приближиха по коридора и дадоха знак на Мартин Карндъл. Той им махна с ръка да почакаат.

— Парите, които ви даде, у вас ли са? Двадесетте долара? — попита той.

Това я нервира.

— Аха...

— Можете ли да ни ги дадете? Искаме да ги проверим за отпечатъци.

Тя помълча, след което избухна:

— Вие ми правите тез говна, за да накарате една стара бедна жена да ви даде нейните дваيسة гущера, човече! Т'ва е няк'ва гадория, не знам нищо за вас, хора, нищо не знам, пък вие искате да ми земете парите!

Мартин Карндъл стана.

— Господа, бихте ли обяснили на дамата за какво става въпрос? — Той се измъкна и отиде при групата агенти в трапезарията. — Какво намерихте вътре? — попита той.

— Парче от рамката на картината на Ван Гог и уокмен Сони, модифициран отвътре. Кучетата не надушиха експлозив, рентгенът също не показва нищо. Всички подвижни части изглежда работят. Има и една касетка, тя също изглежда нормално. Още не сме я прослушали.

— Може ли да гръмне?

— Не.

— Да пръсне киселина?

— Не.

Мартин Карндъл приглади косата си на тила.

— Тим? Каж ми какви са тези модификации.

Тим Санстрьом беше възрастен мършав агент, със слухов апарат в ухото.

— Може ли да го отворя?

— Давай, стига да проработи след това.

Тим зачовърка с отвертката си.

Карндъл си надяна ръкавица и вдигна касетата.

— Междуременно ще отскоча с това при господин Маккинън.

Шарън и Едуард се намираха на горния етаж, и двамата облечени в черно. Шарън изглеждаше спокойна. Маккинън беше нервен. Пред двамата имаше недовършени блюда с юфка и болонски сос. Звукът от телевизора, предаващ новини, беше прекалено висок за водене на разговор. При влизането на Мартин, Едуард го намали.

— Проверихме го — съобщи им Карндъл. — Безопасно е.

Шарън стана, за да погледне.

— Някаква бележка?

— Нямаше.

— Добре, хайде да я пуснем — каза Маккинън и включи стереото на библиотечния шкаф, след което натисна копчето на касетофона. После се пресегна за касетката, но Карндъл го спря.

— Ръкавици! — Агентът от ФБР вдигна покритата си с ръкавица ръка. — Аз ще я пусна.

Той постави касетката, но се поколеба как да я пусне. Едуард натисна копчето и тримата зачакаха. Най-напред въртящият се водач предизвика съсък, после настъпи тишина и след това гласът заговори.

Не, касетофонът няма да гръмне.

Гласът беше мъжки, кух, металически и монотонен.

Няма да ви се случи нищо лошо, стига да следвате много точно инструкциите, които ще чуете от тази касетка, дума по дума.

— Не е Бил — каза Шарън.

— Това е компютър — каза Мартин Карндъл. — Нали знаете, имат разни програми... Набираш нещо на клавиатурата, избираш си глас и готово.

— Боже мой — промълви Едуард.

Необичайно сърдечният мъжки глас продължи:

Както разбирате от приложеното парче от рамката, ние сме групата, която в момента притежава портрета на Капитана на Ван Гог. Предлагаме ви само този единствен шанс да си върнете платното. Ако връзката ни се провали в който и да е момент тази вечер, портретът ще напусне страната в рамките на тридесет и шест часа. Втори шанс няма да има. Предлагаме ви го за по-малка сума от всички оферти, които получихме. Повтаряме отново: Не допускате грешка, вече имаме купувач извън страната, с когото сме се свързали! Ако искате да си върнете Ван Гог, ще направите точно това, което ви диктува този запис. При вас са парите, които ви поискахме, един милион долара, опаковани в брезентова торба. Ще влезете във вашето червено БМВ, номер DPR 169, сам. Ще си сложите слушалките, включени в уокмена, който ви предадохме. Не използвайте друг уокмен. Този е пренастроен така, че да приема сигнали, които други не могат да приемат. Тези сигнали ще ви насочват. След това съобщение включете уокмена на радио — съответното място на скалата е отбелязано с червена чертичка отстрани. Оставете го на тази позиция, със слушалките на главата, докато карате по Второ авеню. Можете да използвате и ваши слушалки, ако ви е по-удобно с тях, въпреки че тези са абсолютно безопасни. В един момент в ефира ще прозвучи глас, приеман само от този уокмен, и той ще ви упътва точно накъде да карате. Цялата операция с откупа ще отнеме около един час. Ако всичко мине добре, скоро след това вие ще се върнете у дома, жив и здрав. Повтаряме още веднъж, нямаме намерение да ви нараним, става дума само за бизнес. След около час или ще се видим с вас, или изобщо няма да се видим, и вие никога повече няма да зърнете вашия Ван Гог. Това е краят на участъка със запис на касетата. Останалата част от лентата е чиста.

Думите секнаха. Лентата продължи да се върти със съскащия звук от тонколониите. Едуард Маккинън изключи касетофона.

— От действията му не личи да е чул съобщението ни по „Дабълю Ейч Би Ен“ — каза Шарън.

Едуард Маккинън поклати глава.

— Това само подкрепя моите аргументи, че аз трябва да занеса откупа.

— Ще го решим на място — изръмжа Мартин.

Едуард Маккинън извърна поглед от Шарън.

— Сигурни ли сте, че тази работа с уокмена е безопасна?

— Проучихме го подробно. Не намерихме нищо подозрително.

Ед погледна часовника си.

— Мелиса има уокмен с включващи се външни мини тонколони. Така всички ще можем да чуваме. Ще отида да ги взема. — Той излезе от стаята.

Мартин се усмихна на Шарън.

— Проследяване на радиосигнал... Няма нищо по-лесно — каза той и вдигна уоки-токито. — Екипът готов за действие. Край — издаде команда той и в този момент Тим Санстръом се появи на вратата. — Тим! Разбра ли на коя честота да го следим?

— Ами... не... ъ-ъ, този човек е направил нещо много интересно. Това е приемник, свързан с високоскоростен честотен превключвател. Има си двойник, някъде навън. Нещо като радиостанция и радиоприемник, които едновременно прескачат по скалата по предварително зададена програма. Горедолу на всяка десета от секундата това нещо ще сменя автоматично честотата на приемане.

— И можем ли да го проследим?

— Там е цялата работа... Проследяването е адски трудно.

Дълго време Мартин не отрони нито дума, а след това изпъшка.

— По дяволите, защо всичко непрекъснато се оказва така адски трудно!

Агентите и ченгетата образуваха кордон между вратата и колата, и Шарън бе пренесена, увита в одеялото и положена на задната седалка. После се появи Едуард Маккинън, хвърли брезентовата торба на пътническата седалка отпред, обиколи и седна зад волана. Някъде високо над главата му бръмчеше хеликоптер, но като жител на Ню

Йорк той ги беше чувал толкова много пъти на ден, че когато се сети се стресна — този беше специално за него. „Колт“-ът му лежеше в десния джоб на палтото, а в левия му имаше втори пълнител. ФБР му бяха разрешили тази привилегия.

Той тръшна вратата на колата.

— Добре ли си отзад, Шарън?

Тя надникна с едно око изпод одеялото.

— Било е и по-добре, но няма проблем.

— Хубаво.

Той намести малките тонколони на пулта и включи уокмена.

Пълна тишина.

— Да тръгваме.

Маккинън запали. Около него зареваха няколко коли и се събудиха за живот. Една излезе от платното, после друга, а накрая той. През задното стъкло забеляза, че го следват. На две карета южно от дома му, мина покрай кино „Одеон Синплекс“.

— Господи — промърмори той, — не съм ходил на кино от толкова отдавна.

Може би, когато всичко това свърши, той с Мелиса и Тед ще могат да излязат на разходка, да гледат филми и да се държат няколко седмици като нормално семейство.

— Странното е — осмели се да каже той, — че Мелиса винаги ме укорява, че съм влязъл в този модус на съществуване, превърнал съм се в бизнес автомат, в някаква машина за печелене на пари... Всъщност, фактът, че тази работа изглежда толкова разумна, колкото и всеки друг бизнес, ме кара да мисля, че тя е права.

Шарън леко потрепери при мисълта как Едуард Маккинън се прави на много мил, след като може да бъде толкова безскрупулен.

— Ти ли събори театър „Хамърстайн“?

— Да, разбира се, за да построим небостъргача „Сенчъри“. Защо питаш?

— Просто така. Сигурен ли си, че радиото е включено?

Бил погледна часовника си, изправи се на колене, натисна пробния бутон и изсвири в микрофона на наушника си.

Звукът, който чу през слушалката, беше снижен по електронен път с четири октави и лекото подсвиркване се чу ниско и тътнещо като ерихонска тръба. Беше добавил в програмата и няколко допълнителни звукови ефекта, звукови модулатори от китара за рокендрол и други подобни, за да направи гласа си още по-труден за идентифициране.

Моментът беше настъпил. Той натисна подходящия бутон на радиопредавателя, пое си дълбоко дъх и произнесе спокойно в микрофона:

— Второ към Хюстън, едно каре западно по Хюстън към Бауъри, после на юг по Бауъри.

После включи ехотрансмитера да го повтори няколко пъти. Вслуша се през слушалката в собствения си глас, снижен така, че звучеше като заглъхващ в ефира.

Всичко вървеше по план. Самата мисъл събуди у Бил желание да загърми с мака по платното на моста. Той запази хладнокръвие, вдигна бинокъла си и продължи своето бдение, очаквайки червената кола.

Отначало Едуард Маккинън не го разбра. Но гласът се повтори няколко пъти и Шарън съобрази.

— Отпраща ни към Чайнатаун — предположи тя.

— Да, да. — Маккинън сграбчи полицейската радиостанция. — Трябва да завием на юг и да тръгнем по Бауъри — изрева Маккинън в говорителя.

— Не викай — изкрещя в отговор Карндъл няколко коли зад тях. — Вървим точно след вас. Край. — Карндъл изключи.

— Гласът на Бил ли е? — попита Едуард.

Шарън се вслуша съсредоточено.

— Може би. Не мога да кажа със сигурност.

Около тях хлапета в кожени якета се мотаеха по тротоарите на долен Ийст Сайд. Едуард Маккинън си даде сметка, че никога не беше идвал в тази част на града. Тук нямаше нито известен театър, нито скъп ресторант, само просяци и хлапета с шантави прически и високо надути транзистори на рамо. Но не каза нищо на Шарън. Доколкото си спомняше, тя живееше точно в това предградие. Може би всички тези неща ѝ бяха по-понятни, отколкото на него самия.

Няколко коли завиха като кортеж по Хюстън. Случайният минавач можеше да си помисли, че е някой скапан официален гост чужденец, забързал се за спектакъл или за летище — и после южно по Бауъри, покрай карета от снабдителни складове за ресторанти. В този момент гласът даде други указания:

— Бауъри южно, през Канала, към Сейнт Джеймс.

На Маккинън му се стори, че чу как някой си поема дъх, което правеше гласа да звучи малко по-жив, но само за миг. Той грабна радиостанцията.

— Бауъри до Канала, после на юг! — изкрещя той и рязко дръпна спирачката. За малко да мине на червено. Впери поглед в уличния знак, опитвайки се да съобрази къде се намираха.

Гледаше на изток към лабиринта от улици. Едуард Маккинън нямаше никакъв спомен някога в живота си да се бе озовавал тук. Спомни си как веднъж се бе загубил във Венеция. Беше се отдалечил от площад Сан Марко и се бе озовал на някаква дълга улица, която повече така и не намери, сред венецианци, които щъкаха около него и пазаруваха. Вляво, в далечината се издигаше блеснал в светлини мост. Маккинън се замисли за миг, прехвърляйки си наум мостовете.

— Този кой е, да не е мостът на Манхатън? — попита той.

Шарън надигна глава.

— Не. Това е Уилямсбърг.

Маккинън се загледа в един скитник с гипсиран крак, който ровеше в кофата за боклук само на метър от бронята на БМВ-то. Светлината се смени и Маккинън потегли напред. Пред тях към небето се извисяваха непривлекателни на вид жилищни постройки за бедняци.

Високо горе, в хеликоптера на ФБР, Тим Санстръом се мъчеше да не позволи на отчаянието да го обсеби. Беше се сврял в един ъгъл, между пилотската седалка и координатора на разузнаването, с подгънати под куфарчето му с радиооборудване колене и слушалки на главата. Въртеше бясно скенера през високите и свръхвисоките честоти на приемника, започващи от 20 kHz, до микровълните на 6 GHz, знаейки много добре, че шансовете му да засече вълната на Бил се колебаеха от съвсем нищожни до нулеви.

Все пак той беше засичал още по-невъзможни радиосигнали, от подслушвателни устройства в правителствени сгради до южноамерикански дигитални радиостанции, предаващи на къси вълни, та чак до АМ и FM пиратски радиопредаватели, веднага щом започнеха предаванията си. Понякога единственото, което му трябваше, за да засече нечия вълна и нейния източник, беше единствено интуицията му. Ако се намираше на подходящото място и в подходящото време, щеше да види това, което трябваше да види.

Когато Бил забеляза завиващото по Сейнт Джеймс червено БМВ, той се усмихна. Знаеше, че ще го придружават коли с ченгета. В небето имаше хеликоптери. Те вдигаха силен шум, докато натискаше бутона. Той обгърна микрофона с длани.

— Свий надясно по Файнист авеню към арката на моста. Спри. Едуард Маккинън, вземи парите, мини през арката и се качи сам по стъпалата на моста Бруклин.

— Това е... Той поиска мен.

— Едуард, аз трябва да го направя, тъкмо защото поиска теб.

— Шарън...

— Карай право напред.

Всъщност, в този момент Шарън на драго сърце щеше да предпочете тъкмо Едуард Маккинън да отиде с проклетия откуп. Но дълбоко в себе си знаеше, че тук се крие някакъв трик. Бил имаше поетична душа и тя беше човекът, който той искаше да види.

Едуард Маккинън закова и погледна нагоре към оградената с метални перила стоманена ремонтна стълба, водеща към платното на моста на четири етажа над нивото на града. Той вдигна полицейската радиостанция и излая:

— Аз ще го направя.

— Не, Ед. Продължаваме с Шарън — отсече Карндъл.

— Не можеш да направиш това, Мартин...

— Ед, за всяка ситуация има един идеален парламентъор и в този случай това е тя.

Шарън си пое дъх, отхвърли одеялото и седна. Първото нещо, което грабна, беше уокменът, измъкна жаковете на колоните, после грабна слушалките от шофьорското табло.

— Шарън...

Тя напъха уокмена дълбоко вътре под бронежилетката си.

— Подай ми уоки-токите, Едуард.

Той го стисна още по-здраво.

— Мартин! — Тя издърпа уокмена и обърна радиостанцията към устата си. — Мартин, аз ще го направя.

Пресегна се, отвори предната врата и напъха брезентовата торба, за да задържи вратата открената.

После излезе през задната врата и грабна торбата, за да може, ако той подкара, да я задържи.

Едуард я задърпа, но все пак успя да я измъкне. Над главата ѝ бръмчаха хеликоптери. Тя преметна ремъка през рамо и установи, че е в състояние да ходи достатъчно уверено.

Петнадесет крачки по павирания тротоар към арката. След като я премина, видя двете групи стъпала, водещи нагоре към пешеходния тротоар на моста.

Някъде от изток до ушите ѝ долетя салса.

Единият ѝ крак тъкмо се озова на първото стъпало и тя пъкна жака на слушалката в уокмена, когато до нея изникна Едуард Маккинън. Беше излязъл от колата и я беше догонил.

— Казах, че аз ще го направя и така ще бъде!

— Едуард, аз съм вече тук... Всичко вече е решено...

— Мои са парите, моя е и картината! Върни ми торбата.

— В никакъв случай. Всичко това стана по моя вина и аз трябва да оправя нещата. — Тя стисна торбата и тръгна да се изкачва.

Едуард Маккинън направи ловко движение и в ръката му се озова пистолет, автоматичен. Шарън го изгледа, първоначално шокирана, а после — разгневена.

— Как смееш да насочваш към мен оръжие!

— Върни ми парите, Шарън!

— Хайде, стреляй. Имам бронежилетка. Освен ако ме улучиш в главата... Това не ти ли напомня за баща ми...

— Не аз убих Алън.

— Не. Само дето му открадна пет години от живота и го остави без пукнат грош...

— Не е сега моментът за това. — Той я бутна, сграбчи ремъка и дръпна торбата.

— Скапаняк!

— И уокмена.

— За последен път се опитвам да спася шибания ти живот!

— Уокменът, Шарън!

Тя го изгледа в упор.

— Добре, направи го ти.

Плесна уокмена в дланта му, а слушалките провиснаха надолу.

— И повече недей да ме молиш за нищо! Изобщо не ме интересува.

Обърна се и тръгна назад към колата.

Маккинън остана за миг неподвижен. Нагласи слушалките на ушите си, едната включена, другата изключена. Взе с лявата си ръка торбата и я преметна на гърба си. Стисна пистолета в дясната и свали предпазителя.

Някъде над него шумно бръмчеше хеликоптер.

Той се заизкачва сред нощния мрак.

— Тръгни по Бруклин — изкомандва гласът в слушалките.

След като Тим Санстриъм разбра къде точно се намира командният пункт, сега се мъчеше да разбере как го правят. При цялото им техническо оборудване, той не бе успял да засече изобщо връзката между очакващите откупа и Едуард Маккинън. Беше маркирал карта на Манхатън с района, където Маккинън за първи път беше получил сигнала. Сега си даваше сметка, че всичко се въртеше около моста Бруклин. Човекът при радиопредавателя трябваше да бъде във визуален контакт с моста, за да дава указания на Маккинън. Санстриъм центрира компас върху картата на пресечката на Сейнт Джеймс и моста, отвори я до ръба на зоната, където радиовръзката беше възможна, и очерта кръг, който включваше голяма част от долен Манхатън и края на моста Бруклин.

Е, поне беше ясно, че радиооборудването, което те използваша, беше много по-мощно, отколкото им бе необходимо. Санстриъм огледа

внимателно сградите, които изникваха долу под погледа му. Небостъргачи с евтини жилища, служебни здания, всички достатъчно високи, за да осигурят видимост към входа на моста. Той натисна бутона на шлемофона си.

— Искам да обиколим над всяка сграда — посочи той. — В кръг около моста.

Пилотът докосна микрофона си.

— Разузнавателен полет? Или искаш да разберат, че идваме?

Санстръом помисли. Ако зависеше от него, щяха да включат всички звънци и свирки. Но това беше стопроцентова операция на ФБР.

— Карай тихо — каза той. — И включи инфрачервените. Да проверим за източник на топлина.

В първия момент, когато Бил забеляза Шарън, дърпаща торбата от колата, щеше да извика: „Без смени!“, но тя не беше поставила проклетите слушалки на главата си. След това Маккинън се беше приближил към арката и Бил нямаше видимост, но най-накрая забеляза, че Шарън се връща... адски ядосана. Бил можа да го забележи, дори през бинокъла... И ето че Едуард вече се бе изкачил и крачеше по дървения тротоар. Всичко отново протичаше по план. Потокът на колите по моста бе спрял, поради голяма авария и гмуркащите се в нощното небе хеликоптери вдигаха още повече шум, порейки го на кръгове.

Бил натисна бутона.

— По-бързо, Едуард Маккинън — изкомандва той. — По-бързо!

Пусна го да отекне още три пъти, изключи ефира и погледна през бинокъла. Мъжът с торбата закрачи по-бързо. Бил се усмихна, почувствал се като далечен кукловод, дърпащ конците от своята позиция, високо в небето.

Седнал под дебелото одеяло, със слушалки на ушите и бинокъл пред очи, Бил не забеляза изключилия сигналните си светлини хеликоптер, който се задържа дълго над сградата, докато пилотът и пътникът вътре в кабината оживено коментираха нещо. Макар и

невидим за невъоръжено око, на монитора можеше да се забележи източник на топлина с формата на човешко тяло, скрит долу под някакво покритие. Траекторията беше добра от гледна точка както на радио, така и на визуален контакт. Санстриом съобщи новината на Карндъл и пое към следващата сграда, където вероятно нямаше да открие нищо.

Полицаи на мотоциклети избръмчаха покрай тротоара, за да отстранят пешеходците и велосипедистите. Едуард Маккинън се спря за миг да намести торбата с пари на гърба си, когато гласът прозвуча отново:

— Продължи напред, докато стигнеш до една звезда, нарисувана на моста. На около три метра още.

Маккинън продължи напред и изведнъж видя звездата.

Беше начертана с бял спрей. Върху платното, от северната страна на моста, където се виждаха графити.

— Точно пред теб има мостик, откъм западното платно, от северната страна на моста. С перила. Качи се на него и иди до ръба на моста.

— Господи! — промълви Маккинън.

Парапетът се оказа прясно боядисан. Той се огледа, прескочи го и задържа торбата. На двадесет и пет стъпки по-надолу три платна с трафик стояха замръзнали, колите бръмчаха и бибипкаха сърдито. Мостикът представляваше оградена с перила мачта над магистралния път, нищо повече.

Гласът в ефира отново нареди:

— Пази се от електрическите жици, ей там от края.

Маккинън ги прескочи и погледна нагоре, опитвайки се да съобрази къде ли се намираше човекът, за да го вижда толкова добре.

Сега той се намираше на ръба на моста Бруклин, увиснал на стоманените въжета. Но не беше над водата. Под него имаше някакво движение.

— Сега — каза гласът, — изпълнявай, каквото ти кажем, и няма да се превърнеш в мишена. Няма да пострадаш. Отвори брезентовата торба.

Маккинън отвърза връвта и я разтвори.

— Ако вътре има боядисващи бомби, извади ги и ги хвърли на пътя.

Маккинън ги извади и изпълни заповедта.

— Сега, вдигни брезентовата торба над ръба на моста...

Ръцете на Маккинън се разтрепериха, изпънати с торбата на бръснещия вятър. Долу под него се виждаха светлини, огънове. Ехтеше салса.

— А сега разтърси торбата, докато се изпразни.

Маккинън замръзна на място, чувстваше се като идиот.

— Изпразни торбата, Едуард! — изкомандва гласът.

— И каква ще е ползата?! — изкрещя Маккинън към небето.

— *Изпразни торбата. Разтърси я хубаво и я хвърли или ще те застреляме, Едуард! Искаш ли да видиш Ван Гог отново? Изпразни шибаната торба!*

Едуард обърна торбата и я разтърси. Тутакси въздухът около него се изпълни с дъжд от съскащи на силния вятър банкноти — някои отхвърчаха към моста, но лъвският пай полетя надолу като комета към стана на бездомниците.

Банкнотите се разхвърчаха във всички посоки и това, че се отървава от тях, че изсипва в празното пространство толкова много пари, абсурдът на ситуацията го накара да се изкикоти на глас.

— *И торбата, Едуард!*

„Какво пък, по дяволите...“, помисли си Едуард и хвърли торбата. Долу, под него тълпата се бе размърдала, той чуваше виковете на хората, разбрали какво се изсипва върху главите им. „Динеро“, „Пари“, „Дай и на мен“, крещяха те. Едуард Маккинън надникна от ръба на моста и зяпна от изненада. Дрипава тълпа се люшкеше и мяташе да улови банкнотите.

— Залепен от долната страна на мачтата, на която стоиш в момента, има един плик — произнесе ниският глас в слушалките. — Вътре ще намериш бележка. От нея ще разбереш къде да отидеш за картината. Тук е радио „Свободен Ню Йорк“, предаващо от въздуха.

Едуард Маккинън коленичи предпазливо и напипа плика. Реши, че е по-добре да изчака полицията да дойде и да го вземе. Когато пристигнаха, той се беше облегал на ръба на моста и гледеше опразненото селище на бездомниците, а полицейските сирени виеха наоколо.

Шарън седеше на задната седалка в колата на Карндъл, когато парите се изсипаха. Отначало не разбра какво става, но после схвана и започна да се смее на глас. Тя грабна бинокъла и видя как Ед запокити празната торба в мрака.

— По-добре той, отколкото аз — каза тя на Карндъл. — Ако аз бях изхвърлила толкова много пари, никога нямаше да чуя края на тази история.

След минута от колите наизлизаха стотици хора, по чиито ризи закацаха банкноти от по сто долара.

— Няма ли да ги спрем? — попита Шарън.

— Какво, ние тримата?! Сякаш ще спрат, ако излезем от колата и размахаме значките си? Единственото, което знаят, е, че някакъв богат идиот е изсипал куп пари върху тях и че те им принадлежат. — Той поклати глава. — Бил Кайзър срещу Едуард Маккинън, 1:0.

Бил стъпка частите на радиото, натика ги в раницата си и погледна още веднъж към моста — дори оттук се виждаше, че долу става нещо. Мястото се изпълни с виещи сирени и мигащи сигнални лампи. Той тръгна да разбие резетата на вратата, но забеляза две полицейски коли, които се понесоха към сградата, на чийто покрив се намираше, двадесет етажа по-долу.

Една след друга. И после трета, понесла се право към него.

Обърна поглед на запад. Лимузината беше там, където я беше паркирал. Измъкна въжето, намери една тръба, която се спускаше от покрива, прокара го и спусна двата края надолу по калкана на зданието. После хвана здраво въжето с двете си ръце и започна да се спуска надолу.

Шарън се изправи в микробуса на ФБР и свали от раменете си черното противоветроно яке, после бронезилетката под него. Забави се малко, докато отлепи лентата с предавателното устройство от мишниците си. Заболя я адски, но най-сетне се освободи от него.

Докато закопчаваше ризата си, все още се чувстваше като войник, макар да бе свалила военната екипировка.

Тя подаде малката купчина специално оборудване на дежурния агент и той ѝ даде разписка. После слезе долу на тъмната улица, където я чакаше Едуард Маккинън.

Беше понечила да тръгне по улицата и се спря.

— Съжалявам за онази глупост преди малко... — промълви той.

— Аз още повече.

Той нямаше какво повече да добави, но понечи да каже нещо:

— Шарън...

— Виж какво, Едуард, опитах се да ти спася задника, а ти извади срещу мен оръжие. Не ме интересува повече дали ще живееш, или ще умреш, ясно ли е? Ти ме превърна в своя жертва и това те прави не подобър от Бил.

— Шарън...

— Махни се от очите ми, остави семейството ми на мира, разкарай се от живота ми!

Мина покрай него и закрачи по улицата.

— Шарън...

Тя продължи да върви.

— Обичах баща ти като брат, Шарън...

Това я накара да се обърне.

— Не става дума за теб и за баща ми, Ед. Не съм молила Бил Кайзър да ни прави фамилна терапия от разстояние, ясно ли е? Гади ми се от това, че задоволявам болните амбиции на терористи... — Тя поклати глава. — Иди и си вземи картината, Ед. — После се обърна и продължи на север по улицата.

Бил Кайзър се шмугна в Стайнер Билдинг, облечен в официален тъмен костюм, с бяла риза и вратовръзка. Той си запробива път с черното кожено куфарче в ръка през тълпата от преуспяващи мъже и техните привлекателни съпруги, изкачи се по мраморното стълбище и премина през полупразната аудитория. Покатери се по стъпалата на сцената, прекоси покрай платнения декор с дървета и пианото и слезе в репетиционната зала.

Тук цареше истинска лудница. Полуоблечени в сценични костюми деца тичаха навсякъде. Сдържаната им доскоро енергия бе избухнала след края на представлението, учителите се мъчеха да ги измъкнат едно по едно от неописуемия хаос и да ги накарат да си облекат дрехите. Млад мъж, чието име беше напечатано на табелка на гърдите му, се приближи до него.

— Извинете... родителите трябва да изчакат децата си долу.

Бил се усмихна широко, извади кожен калъф от джоба си и го отвори.

— ФБР — каза той и остави господин Потър да оглежда идентификационната му карта, колкото си иска. — Дойдох да прибера Тед Маккинън.

— Тед?

Потър се запровира през гмеж от лудуващи момчета, които се разделиха, за да му покажат Тед Маккинън, който бе яхнал друго момченце. Ръцете му бяха свити в юмруци, а лицето на другото момче се бе сгърчило от рев.

— Тед! — Потър сграбчи момчето за рамото. — Тед, преобличай се веднага. Този човек е дошъл да те откара вкъщи.

Тед се извърна и погледна високия рус мъж. Бил го издърпа настрана и се наведе, за да се погледнат очи в очи.

— Вие не сте шофьорът, който обикновено ме прибира — възпротиви се момчето.

— Не, не съм — каза Бил. Той отвори кожения калъф и го показа на момчето. — Аз съм от ФБР... Не се притеснявай, че го смених, прибири си нещата и ги сложи тук.

Той отвори куфарчето. Вътре имаше едно уоки-токи и някакъв лъскав пистолет. Момчето се ококори, набързо прибра нещата си от шкафчето и ги напъха в куфарчето.

— Изпратиха ме да те закарам при татко ти... — каза Бил.

Момчето навлече зимното си яке и се обърна към Бил, очаквайки да му вдигне ципа.

Отначало Бил не разбра, но после съобрази. Закопча ципа на якето, изправи се и хвана момчето за ръката.

— Ела с мен — каза той, — ще излезем през задния вход. Колата ни чака там.

21.

Шарън вървеше пеш от доста време.

Нищо друго не ѝ се искаше да прави. Имаше някакво простичко удоволствие в това да местиш единия крак пред другия, да се движиш напред и да гледаш хората по улиците. Тя закрачи през Сохо, после на изток, изпълнена с ярост, свободна, изпитваща облекчение и презрение към властниците, които се бяха намесили в живота ѝ.

Знаеше кого иска да види. Най-сетне се спря пред един уличен телефон и набра някакъв номер. Ерик ѝ отвърна след петото позвъняване.

— Радвам се, че си жива и здрава. Ще бъда тук до десет часа, освен ако ФБР не ми нареди нещо друго. Ела.

Маккинън седеше в служебния микробус пред една обгоряла и западнала сграда в Харлем, щастлив, че не трябва повече да играе главната роля в действието. Това, че се бе превърнал в обикновен статист, го караше да се чувства по-добре. Искаше му се животът отново да се върне в нормалния си ход. Искаше да си получи Ван Гог обратно, цял и читав, искаше Шарън да остане само блед спомен в паметта му, а не обвинително насочен пръст за всяко решение, което е взимал през живота си. Искаше му се да се разхожда по чорапи из дома, само с жена си и детето си. Той гледаше на телемонитора как трима агенти на ФБР, в противоветрени якета, поведоха кучета из мазето на порутената сграда. Единият от тях беше с камера и филмираше проникването. Всичко, което виждаха, беше от неговия зрителен ъгъл. Пликът, оставен на моста, ги бе отпратил на покрива на една сграда в централната част на града. Друг плик, който намериха там, ги отведе до друга сграда, откъдето трети плик ги докара тук. Най-сетне мъжете се разкараха от обектива на камерата и тя се фокусира върху вратата в дъното на бетонното мазе.

Отпред на вратата имаше мандало, укрепващо ключалката. От дръжката на мандалото висеше дълга около метър синя лента. Тази

лента съвпаднаше с парчето, което ФБР бяха намерили в третия плик.

Сега на екрана Едуард можеше да види как облечените в униформени якета и с шлемове на главите агенти караха едно по едно кучетата да помиришат ключалката.

— Кучетата не реагират. Край.

Агентът с камерата се приближи и фокусира обектива върху ключалката и мандалото. Нечий глас каза:

— Визуален оглед, стърчащи жици не се забелязват.

След това някой донесе портативен флуороскоп и го включи. Ходът на акцията течеше по монитора в микробуса.

— Вратата изглежда нормално — каза един от гласовете.

— Дотук всичко е чисто.

Мартин Карндъл погледна часовника си, записа си нещо на планшета и издаде заповед.

— Добре, сега Втори екип, влезте съгласно инструкциите.

Кучетата бяха изведени и предадени на човека, който ги обучаваше. Маккинън наблюдаваше как агентите в кожени якета се прилепиха до стените, докато един човек с шлем на главата вкара ключ в ключалката. На монитора се виждаше как краищата на синята лента се вееха. Той завъртя ключа и после го прибра в найлонов плик за улики. Привърза едно въже за дръжката на мандалото, отдалечи се колкото може, на около четири метра, извика: „Отварям!“ и силно дръпна въжето.

Мандалото се вдигна и вратата се отвори.

Карндъл се извърна към Едуард.

— Едно от най-често срещаните тъпи капанчета, с които се сблъскваме, са бравите, свързани така, че да взривят експлозив.

На екрана се видя как агентите изблъскаха вратата и пуснаха кучетата в малката стаичка.

Тя се оказа празна, с изключение на няколко куфара, струпани така, че да образуват подиум, на който се виждаше един стол. На стола имаше нещо, наподобяващо зеблен чувал за картофи.

— Ако платното е вътре, значи е навито на руло — каза Маккинън.

Към зеблото беше прикрепен прозрачен найлонов плик с касетка в него. А после едно от кучетата заляя, заподскача на задните си крака,

опитвайки се да достигне чувала. Тримата агенти тутакси се измъкнаха от стаята. Карндъл натисна бутона на наушника си.

— Каква, по дяволите, е тази бомба, на която кучето реагира?

По радиото се чу гласът на мъжа отвътре:

— Нещо в чувала мърда, кучето е раздразнено от това...

— Разкарайте го! — извика Карндъл.

— Връщаме се в помещението — изпраща през статичния шум единият от гласовете.

Камерата се върна в стаята, един агент се приближи с флуороскопа и на екрана отново се появи шантавото синкаво изображение.

Скелети. Съвършено очертани живи скелети, които шаваха, боричкаха се и се блъскаха един в друг, ту на фокус, ту размазано. Стиснал юмрук, Маккинън промълви:

— Ако Ван Гог е вътре, нищо не е останало. Този чувал е пълен с живи плъхове.

Отне му доста време, докато настани удобно спящото дете в стаята, която Бил беше обзавел в дъното на подземния тунел на незавършената линия на метрото. Бил напъха Теодор Маккинън в спалния чувал и намести възглавниците под главата му. После включи компютъра на масата и нагласи екрана, така че момчето да може да си поиграе на някоя от компютърните игри, след като приспивателните престанеха да действат. После изсипа в чинийка пакет захаросани пръчици и ги постави близо до него, след което застана и се загледа в спящото дете. В главата му се въртяха телевизионни кадри с палави бебета и весели дечица. Докато зяпаше момчето, в главата му защъка нелепа мисъл: „Как би могло да се сготви това нещо?“.

По ръцете нямаше много месо. Гърдите можеха да се напълнят с царевично тесто и боровинки. Краката сигурно ставаха за бифтеци. Мисълта наистина беше нелепа — в нея имаше някакъв смисъл, но въпреки това беше идиотска.

В края на краищата, той вече разполагаше и с картината, и с хлапето. Сега той можеше да се промуши през този тесен процепа във времето, да прати всички по дяволите. Колкото повече гледаше към

спящото дете, толкова повече разбираше, че може да направи всичко, каквото си поиска, още сега.

Всичко!

Е, добре, помисли си той. И какво всъщност искам?

Малката стая беше претъпкана с оборудване. Два грамофонни плота, две компактдисккови устройства, два лентови магнетофона и голям черен микрофон, провиснал от металната стойка, избутана встрани от стола на Ерик. На двата грамофонни плота имаше плочи, едната се въртеше, другата беше в готовност. В ефира се носеше „Скоро“ на Ела Фицджералд.

— Така се бях ядосала... — Шарън улови образа си върху стъклото на студиото и се постара да не обръща внимание на разрошената си коса. — А после всички тези пари, които се изсипаха над главите на бездомните хора...

— Съжалявам, че не можах и аз да го видя — каза Ерик.

— Беше като един страхотен нощен купон — продължаваше Шарън.

Двамата се усмихнаха. Коленете им се докоснаха съвсем леко и той я изгледа малко по-продължително от обикновено, извърна се и се засуети, докато избере следващата песен.

— Някакви предпочитания? Още джаз? Или нещо друго?

— От същото, харесва ми.

Той разрови из албумите, измъкна една плоча, плесна я върху плота и шумно я завъртя назад, докато игличката не попадна в браздата на избраната песен. Тя се изправи и надникна през рамото му. Когато той се извърна към нея, столът му удари бедрото ѝ.

— Извинявай! — Беше неспокоен.

— Никога не съм виждала това на живо... толкова години слушам радио... — Тя отстъпи назад.

— Романтиката на живото радиопредаване. Изглежда толкова тривиално в сравнение с това, което ти правиш.

— Това, което правех.

— Което си направила днес... — Гледаха се в очите, той седнал, тя изправена, а саксофонът гъгнеше дрезгаво около тях. Най-сетне

Ерик стана и промълви: — Никога не съм бил много добър в тези неща.

Обгърна я с ръце и я целуна по устните. Дългите пръсти на Шарън го придърпаха по-близо. Дъхът му беше приятен, устните — чувствени и езикът ѝ затанцува с неговия. Тя усети как гърдите му се издигаха и спускаха в прегръдката ѝ, мускулестите му мишци потрепваха под бялата памучна риза. Сърцето на Шарън запърха. Мигът наистина беше неповторим, не им се искаше да свършва, но Ерик се овладя и леко се отдръпна.

— Искаше ми се да го направя още в първия миг, когато влезе тук...

— Бих казала, че е взаимно — промълви Шарън.

— Аз... аз май непрекъснато мисля за теб... Искам да кажа, днес цял ден, вчера също...

Лицето на Шарън се озари от усмивка. Опита се да намери подходящите думи, но те ѝ убягваха.

— Трудно ми е да говоря — отрони тя най-сетне.

— Имам приятелка — каза Ерик и Шарън замръзна. — Тя живее с мен. — Мускулите ѝ изведнъж така се напрегнаха, че чак я заболя. — Но тя има интимна връзка с друга жена.

Гледаха се безмълвно, изправени на сантиметри един срещу друг, без да се докосват. Шарън се помъчи да надмогне вълните от чувства, които я обливаха.

— Е — отрони тя накрая, — сега и ти си имаш.

— Няма го, Ед! Те са го взели... — Ръцете на Мелиса Маккинън висяха като прекършени върху бедрата ѝ. — Чаках го в залата, но те са го отвлекли и сега го няма.

Гласът ѝ отекваше високо и хрипливо, като звук от съдран плат. Тя склопи очи и очните ѝ ябълки потънаха в кухините. Сякаш за час се беше състаряла с четиридесет години. А после едната китка се заудря в другата и костите на пръстите изпукаха.

Едуард Маккинън хвана ръцете ѝ, за да я спре.

— Ще го намерим. — Беше му много трудно да го произнесе, след целия този лов на диви патици, който в крайна сметка не беше ги

отвел до Ван Гог. — Кълна ти се, това ще свърши. Ще върнем Тед жив и здрав, ще бъдем отново щастливи, Мелиса... обещавам ти.

После я прегърна и нещо в нея се пречупи. Тя неудържимо се разплака и нададе жаловит вой. Прозвуча му познато, въпреки че никога досега не беше я чувал да плаче. Мъката и отчаянието избликваха от дъното на душата ѝ. Воплите ѝ се извисиха все по-силно и по-силно с такава безнадеждност, че дори хората на ФБР зарязаха всичко, с което се занимаваха, и останаха замръзнали по местата си, потресени от плача ѝ.

Дрезгави, металически тонове на корни се лееха от колоните в малкото студио. Ерик седеше, облегнал гръб на стола, със слушалки в скута.

— Искам да кажа, че не правя такива нощни дежурства всеки път, когато ФБР решат, че мога да им помогна да хванат някой главорез. Тук оставам до късно само един-два пъти в седмицата. Аз съм шефът на студиото, имам три страници списък със сътрудници... Не съм длъжен да оставам тук и да въртя плочи до един часа през нощта.

— Но... — погледна го въпросително Шарън.

— Е? — сви рамене Ерик. — Прибирам се вкъщи и чакам, докато тя се появи. Какво ще се окаже този път? Каква е поредната версия? Дали ме лъже, или не... Или пък се прибира в два и половина през нощта. Често я заварвам легнала, заспала, никакви въпроси. Или бележки от сорта... „Ще пазарувам с...“, „Ще се върна късно...“, „Не ме чакай...“.

— Звучи доста неприятно — каза Шарън.

— Дълго време не беше... Първата година беше страхотно. И не че съвсем се беше затворила... Нали разбираш, жените за нея бяха толкова от значение, колкото и мъжете. В началото всичко беше наред.

— И ти си се примирил... Това не те е заплашвало...

Той се замисли.

— Обичах я — отвърна ѝ простичко.

— А сега?

Той се замисли отново и се усмихна.

— Не. Сега поемам нощните дежурства само за да се върна достатъчно късно у дома и да не ми се налага отново да виждам как всичко върви към провал.

— Би могъл да сложиш край...

— Може да се каже, че работя в тази посока... Мисля за това от около месец насам. Дори си мислех да се срещна с някого...

На Шарън това не й прозвуча приятно.

— Например, с друга жена или...

— Например, с терапевт. — Той сниши тон. — Но веднъж го направих, като по-млад... Някак си не ми се ще да се набърквам в тези неща отново.

— Разбирам за какво говориш — отвърна тя. — Понякога е добре, но друг път не толкова. Но когато връзката ти с някой е провалена, може да се окаже трудно да я прекъснеш сам...

— Не е толкова трудно. — Той я погледна в очите.

Не се докосваха, дори коленете им. Столовете им проскърцаха едновременно в студиото.

— Мислил ли си да се ожениш за нея?

Той внимателно произнесе:

— Някога си мислех, че може да се стигне и до там. Мислех си...

Песента заглъхваше. Той се извърна към пулта и смени грамофона с един от компактдискете. Мечтателна мелодия на лютня заромоли нежно, увенчана с плътните тонове на обой.

— Нали разбираш, с нея е по-трудно — продължи той. — Никога досега не бях си позволявал да си дам ясна сметка за нещата. Имам предвид, че тя просто няма да приеме, а в този момент аз самият не искам да приеме...

Саксофонът на Колтрейн проряза покоя — сънлив и чудесен. Шарън се изправи неохотно.

— Ерик, трябва да си тръгвам — промълви тя. Музиката изведнъж зазвуча твърдо. Изпита ненавист към себе си, усетила реакцията му. Беше наранен. — Толкова бях напрегната през целия ден, че чувствам как нещо в мен ще се прекърши...

— Можем ли да се срещнем? — Той я гледаше напрегнато през очилата си.

— Ще се радвам.

Той стана.

— Аз също — промълви и отново потънаха в дълга целувка, пълна с надежди и обещания. Отдръпнаха се бавно. — Имам още малко работа...

Тя се усмихна, радостна, че го каза. Запъти се към вратата, а саксофонът и обоят се сляха и наситиха въздуха около тях. Промълви „Довиждане“, а той ѝ отвърна „Ще ти се обадя“, и двамата дълго стояха така, без да имат сили да помръднат. Накрая Шарън каза: „Е...“, той отвори вратата и тя тръгна към стълбището, мина покрай пазача и излезе в нощта, а саксофонът продължаваше дрезгаво да ехти някъде дълбоко, в дъното на мозъка ѝ.

Касетата, прикрепена към зебления чувал, беше долнокачествена, деветдесетминутна TDK, точно като първата. Едуард, Мелиса, Карндъл и още трима агенти на ФБР седяха в белия кабинет на Маккинън. Един от тях бе отворил портативен компютър и набираще всяка дума, докато сърдечният компютърен глас ехтеше през тонколониите:

Като предприемач, господин Маккинън затъмни небосвода с високи, грозни в архитектурно отношение небостъргачи, предназначени за богатите, без да се погрижи да подобри живота на работниците и техните семейства, чиито домове той унищожи и вдигна многократно цените на парцелите. Работата и препитанието на тези онеправдани хора повече не се вменват в буржоазните възгледи на господин Маккинън за развитието на Манхатън.

Тези хора, обаче, все още са в Ню Йорк. Те се преместиха в по-евтини райони на града и така възникна нуждата от осигуряване на основни комунални услуги, в квартали, които вече са пренаселени и тънат в мизерия.

В тези квартали все още могат да се видят красиви, просторни здания, които някога са се извисявали гордо, независимо дали са фабрики, училища или жилища. Сега

те са опразнени, в много случаи превърнати в бордеи и очакват или да бъдат взривени, или възстановени.

Една такава сграда е Културният център, библиотеката лицей „Карнеги Хейдън“ в долен Ийст Сайд.

— Тази проклета сграда — обади се Едуард и поклати глава.

Построена като библиотека, гимназиум и образователен център, в своята сто и десет годишна история сградата е служила като училище, военен склад, нощен клуб и общинска галерия на изкуствата. Част от нея, пристройката, все още се използва като занималня за деца от предучилищна възраст.

Точно тази сграда господин Маккинън и наскоро закупената от него компания, „Стрейтмор Секюрити Инкорпорейтид“, искат да разрушат, за да построят на нейно място затвор. Всъщност намеренията на господин Маккинън по отношение на „Карнеги Хейдън“, олицетворяват една нова и дръзка крачка към урбанизирането на града като израз на философията и целите, преследвани от „Стрейтмор“. Неговият маркетингов план предвижда намирането на здания, подобни на „Карнеги Хейдън“ в други квартали и градове из цяла Америка, огромни „бели слонове“, т.е. евтини терени в общините, и демонстрира как комерсиалната му приватизационна схема обезличава миналото на града и прекъсва всякакви надежди за бъдещето. Но за хората, живеещи в тези райони, подобни действия са скрит вид дискриминация — като действия на една расистка корпоративна окупационна сила, смятаща техния квартал за недостоеен една такава стара сграда да получи изключителен статут, камо ли да бъде преустроена в училище, болница или търговски център, все средища от които се нуждаят. Дават се пари за реконструкция и реставрация на по-незначителни сгради в по-богати квартали. А грубото пренебрежение към историята на

„Карнеги Хейдън“, което този план демонстрира, е плесник в лицето на особения характер на тази част на града, незачитане на неговите традиции и бъдеще.

През годините са били предлагани много проекти за възвръщането на първоначалните функции на „Карнеги Хейдън“ като здравен и образователен център, но тези планове са били блокирани от предприемачи, които са ги използвали като щит пред данъчните власти, и са оставили сградата да рухне. Най-добрият проект, по всеобщо мнение, е „План на отец Дигби“, одобрен от временната комисия, избрана съгласно Хартата на Градския съвет през 1969 година.

Признат от всички по онова време за дързък отговор на исканията на една възмутена общност, „Планът на отец Дигби“ остава нереализиран поради липса на фондове и потъва в забрава.

До този момент.

Настоящата страна в момента държи под контрол: (1) закупеното от господин Маккинън платно на Ван Гог, именувано „Портрет на капитан Мерсол“, и (2) петгодишния син на господин Маккинън — именуван Теодор.

Настоящата страна изисква да се предприемат следните действия, с оглед да бъде гарантирана сигурността и свободата на по-горе споменатите два субекта.

1. Платното ще бъде поставено под попечителството на Шарън Блотнър, правоспособна медицинска сестра, живуща на Двадесет и пета улица, номер 327, Ийст Сайд, Манхатън. С настоящето декларираме, че госпожа Блотнър не е по никакъв начин съучастник или поддръжник на настоящата страна и че тя е избрана за тази трансакция като лице, притежаващо качествата честност и искреност, известни както на Едуард Маккинън, така и на настоящата страна.

2. Госпожа Блотнър ще бъде надзорник по продажбата на гореспоменатото платно на свободния пазар,

на аукцион, на предстоящата разпродажба на творби на видни импресионисти в аукционната къща „Кристис“, на най-добрия платец. Картината ще бъде предоставена за търга доброволно от господин Маккинън, неговите наследници и съдружници, и той ще представи надлежно подписани и заверени от нотариус документи за свободна волеизява, валидна, докато свят светува. Картината ще бъде предложена на начална цена от петдесет милиона долара. Ако тази сума не бъде дадена, картината ще остане собственост на Шарън Блотнър, която ще направи последващ опит да бъде продадена в аукционна къща или в страна по неин избор, докато бъде придобита минималната сума от петдесет милиона долара.

3. Цялата сума, получена от продажбата, ще бъде доверена на Шарън Блотнър, по начин, който тя избере. Единственото предназначение на придобитата сума ще бъде реализирането на „Плана на отец Дигби“.

4. Ще се договори честна пазарна цена между господин Маккинън и Градския съвет на Ню Йорк — настоящият собственик, за закупуването на „Карнеги Хейдън“. Преди градът да я придобие обратно заради неплатени данъци, тя бе продадена на Дерик Джианели и съдружници срещу сумата от 725 000 долара. За тази покупка госпожа Блотнър ще предостави сумата от един милион долара от спечеленото от търга. Всяка разлика между горната сума и продажната цена ще бъде върната на госпожа Блотнър. Сградата трябва да бъде закупена в рамките на една седмица след търга, в противен случай Теодор Маккинън ще пострада.

5. Остатъкът от парите ще бъде употребен за превръщането на „Карнеги Хейдън“ в Център за лечение на хора с физически и душевни недъзи, съгласно „Плана на отец Дигби“, вариант 8, дата 04.04.71. Този документ включва архитектурните проекти за преустройството. След осъвременяване, те ще бъдат приложени.

6. Денят, в който започне третата фаза на строително възстановителните работи, както е определено в „Плана на

отец Дигби“, без никакви скрити законови пречки, ще бъде и моментът, в който Теодор Маккинън ще бъде освободен в добро здраве. Това може да отнеме не повече от два месеца. Всеки опит за блокиране, извъртане или проваляне на който и да е аспект на този план, било преди или след освобождаването, ще причини смъртта на Теодор Маккинън. Още веднъж, настоящата страна освобождава Шарън Блотнър от всякаква отговорност за събитията в „Белвю“, кражбата на платното, унищожаването на другото имущество и похищаването на Теодор Маккинън. За всички тези действия отговорност поема единствено настоящата страна.

Това е краят на записа на лентата... Останалата част от лентата е чиста.

Едуард и Мелиса седяха на дивана, съсипани, потънали в мълчание. Накрая Едуард вдигна поглед към Мартин.

— Той е луд — отрони Ед.

Мартин Карндъл се изкашля.

— Разбирам какво чувствате в този момент...

Мелиса Маккинън вдигна очи към него.

— Нямаме никаква представа.

— Мелиса... — прекъсна я Ед. — Сега е много важно да бъдем заедно, като екип.

Тя въздъхна дълбоко.

— Добре — промълви, — разбира се. Но няма да помогне.

В очите ѝ напиреха сълзи.

— Мартин — обърна се Ед към Карндъл, — какво според теб трябва да направим?

— Ами, работата е дебела... Защото според всичко, което вече знаем за Бил, той не допуска двустранна комуникация.

— И синът ни е в ръцете му... — изхлипа Мелиса, бледа като мъртвец.

Едуард Маккинън седна зад старинното си писалище.

— Мелиса, обади се на Грегър Фонтен, кажи му, че трябва да се свържем с шефа на „Кристис“... Срещал съм се с този човек, Седрик

как се казваше...

Мелиса стана от дивана, взе безжичния телефон от масичката за кафе и го задържа в ръцете си, без да набере никакъв номер.

— Мартин — погледна Маккинън към Карндъл, — в кабинета има телефон, предполагам, че искаш да пратиш хората си...

Мартин кимна и поведе хората си към изхода.

— Еди... какво ще правим сега? — Тя държеше телефона, сякаш никога не беше виждала такова нещо и не знаеше как да борава с него.

— Ще направим всичко, което иска този човек. Ще получим Ван Гог, ще го продадем, ще започнем да строим тази шибана болница и след като Теодор бъде освободен, ще се отвърнем и ще ударим този задник толкова яко, че никой повече няма да помисли да докосне детето ни. Мелиса... повярвай ми! Имам план.

Шарън взе такси до вкъщи, плати на шофьора и слезе, когато двама мъже изскочиха рязко от една кола.

Агенти на ФБР. Господи, сега пък какво?

— Здравсти, момчета! — Тя се постара да звучи бодро. — Хванахте ли Бил?

— Опасявам се, че не, Шарън.

— Едуард получи ли си картината?

Русият поклати глава.

О, боже...

— Какво се е случило?

— Може ли да те помолим да дойдеш с нас в горната част на града? Има някои усложнения по случая...

— Момчета, съвсем съм скапана. Не може ли да почака...

— Боя се, че не, госпожо Блотнър. Специален агент Карндъл ви моли да се видите незабавно.

— Нещо лошо ли се е случило?

Агентът не отвърна нищо, което всъщност означаваше потвърждение. Той отиде до колата и отвори вратата.

Шарън застина за миг, поколеба се дали да не се качи до апартамента си и да се обади на Мартин. После направи връзката: „Горната част!“.

— С Едуард Маккинън?

Двамата агенти се спогледаха. Преди да ѝ отговорят, тя вече беше тръгнала към колата.

— Добре, добре, добре — мърмореше си Шарън. — Ако беше мъртъв, щяхме да ходим в долната част, нали така?

И тя влезе в колата.

Шарън остави на масичката распечатката от набраното на компютър съдържание на касетата и погледна седящите срещу нея Едуард и Мелиса.

— Едуард... Мелиса... съжалявам.

— Когато си била толкова отзивчива към него в „Белвю“, говорихте ли и за това с него? — Гласът на Мелиса беше рязък.

Шарън усети надигация се гняв и раздражение, но се овладя, точно както би постъпила с изпаднал в тежка криза пациент в Психото. Пое си дълбоко дъх и изпъна гръб.

— Първият път, когато синът ми, Чарли, припадна след автомобилната катастрофа, беше на погребението на баща му. Четири месеца, до смъртта му, го водех от специалист на специалист, но нещата бяха извън контрол, бях напълно безсилна, неспособна да спася сина си. Кълна се, Мелиса, никога не бих превърнала когото и да било в жертва на подобен кошмар.

Мелиса леко се изчерви, но продължи да я слуша с подозрение.

— Мелиса, Бил ме е избрал за посредник защото знае, че никога не бих злоупотребила с нищо. — Тя се отпусна в креслото и потисна раздвоението си. — Ще си върнете Тед, ще се справим с него, всичко ще бъде наред.

Мелиса Маккинън захлипа.

— Извинявай, Шарън... — От очите ѝ бликаха сълзи. — Наистина не съм ви много полезна тук. Съжалявам. — Тя се изправи и сложи чашата със скоч, която някой ѝ беше напълнил, на масичката. — Мисля, че трябва да остана за малко сама.

Тя излезе. Едуард стана тронаво и я последва, затръшвайки вратата след себе си.

Шарън погледна Мартин.

— Значи снощи цялата работа на моста е била само пушилка...

— Запазената марка на Бил Кайзър.

— Ох, ох — въздъхна тя и продължи: — Е, сега сме само двамата... Как ще се оправим с всичко това? За преговори не може и дума да става, а ако ченгетата го намерят, ще застрашат живота на Тед...

Шарън спря по средата на думата, когато вратата се отвори. Едуард се върна в стаята и се отпусна на дивана.

— Шарън... — каза той. — Говоря от името и на двама ни. Ценим високо всичко, което направи днес, през цялата седмица... Ти беше превъзходна. Знам, че недоразуменията между нас...

— Няма проблеми — отвърна Шарън.

— Какво мислиш за всичко това? Ти го познаваш по-добре от всеки друг...

— Честно? — Шарън вдигна разпечатката на посланието от касетката. Нямах да им се иска да го чуят отново. — Често, когато е отвлечено дете, както сега, родителите са съгласни да платят всякакъв откуп, нали?

Мартин уточни.

— В повече случаи, отколкото бихме искали да признаем. Обикновено можем да извършим ареста при плащането на откупа... т.е., когато извършителите трябва да влязат в досег с външния свят, който излиза извън рамките на схемата им, и тогава имаме най-добри резултати.

— Е, Едуард, той не иска пари, иска действие. Тъй че, ако следваме този модел, ти нямаш никакъв друг избор, освен да затвориш веригата и да изтанцуваш танца, в който те е въвлякъл. Днес той ти показва, че не можеш да комуникираш с него и не можеш да го купиш. Така че, Едуард... какво би казал да превърнеш своя затвор в болница?

22.

Час по-късно, докато взеше Шарън в нощта към дома ѝ, Мартин Карндъл ѝ обясняваше какво престои.

— Животът ти ще се промени изцяло. Ще имаш двадесет и четири часово покритие... Това означава, че непрекъснато в дома ти ще има един агент, който ще те следва навсякъде, където отидеш. Ще видим дали не можем да наемем апартамент в същата сграда и да го превърнем в база на операцията.

— Е, вие и досега не ме изпускахте от очи...

— Досега не беше приоритетно. Сега ще бъде съвсем друго. Това е агент на постоянна охрана, непрекъснато. Влизаш в банята и тя е с теб. Ще те пази дори когато спиш.

Шарън го погледна. Изглеждаше толкова явно изтощен, че за малко да му предложи да шофира вместо него.

Тя си пое дълбоко дъх и се реши:

— Мартин, ще ти кажа нещо, което няма да ти хареса. — И тя му заразказва за посещението си при Екатерина.

Той се мръщи и накрая я прекъсна:

— Трябваше веднага да ни го кажеш!

Тя се поколеба. Всички възможни оправдания ѝ се сториха неубедителни.

— Мислех, че ще се оправя и сама — отвърна тя най-сетне.

— Шарън... — Отначало тонът му ѝ се стори учтив. — Ако още веднъж ми извъртиш подобен номер, така ще те подреда, както не би могла и да си представиш! Разбра ли ме?

След като бе действала на своя глава без благословията на Карндъл, Шарън очакваше, че жената агент, която щеше да прекара нощта в дома ѝ, ще се отнася с недоверие към нея. Но минута, след като се запозна със специален агент Фиона Конлин, тя изведнъж я почувства близка. Момичето носеше очила и приличаше на библиотечарка, на грижите на която бяха поверени ценни ръкописи.

Побъбриха си до късно през нощта за случая, после за мъже и за връзки, а след това — и то Фиона го подхвана — за любовта си към работата. Но въпреки това, когато агентката придърпа стол в ъгъла и седна да си чете, а Шарън най-после си легна, тя дълго време остана будна, вперила очи в тавана, мислейки си как, по дяволите, ще успеят да спасят момчето.

Проклетата кутия беше голяма, заемаше половината от гишето на гардероба и нервираще Марша през цялата сутрин. Беше смятала, че няма кой знае каква философия да работиш на гардероба в руска чайна. Изискваше се само добър външен вид и да разменяш палта срещу номера. Така щеше да вижда какви ли не изтъкнати личности и да флиртува с привлекателни и влиятелни мъже. Не лоша работа за една безработна актриса. Тя си изкарваше обедите, някой друг ѝ плащаше вечерите. Та значи, някой беше оставил тази кутия снощи. Но кой?

Широка и плоска, направена от тънки дъсчици скрепени с лико. Най-сетне тя не издържа и погледна към Лорънс, който лъскаше бара.

— Лорънс, искам да те питам за тази кутия...

— Ей сега — отзова се възрастният мъж и дотича по застланата с луксозен килим пътека. — Какъв е проблемът, мила?

— Като дойдох тази заран, това... нещо беше тук. Не знам нито какво е, нито кой го е оставил, но ще ми пречи на обяд, когато има навалица.

Лорънс отвори тясната врата и влезе. Измъкна очилата си за четене и си ги постави на носа.

— Ами — изломоти той, — всичко, което виждам, е някакъв телефонен номер, драснат ей тук, отстрани. Можем просто да се обадим на него.

В закритата служебна кола в долната част на ситито, търговския център, Шарън съжаляваше, че не бе имала време дори за един душ. Но беше благодарна, че нещо се бе случило. Дързостта му я накара да се усмихне за стотен път. Как, по дяволите, бе успял да занесе и остави Ван Гог в гардероба на руската чайна?

Петдесет и седми номер на Седмо авеню беше обкръжен от полицейски коли и микробуси, когато пристигнаха там. Шарън се качи в колата на Мартин и загледа как рентгеновата техника показва съдържанието на опаковката. Призрачните очертания на капитана на парахода се олюляха за миг на синкавия екран, като лице, изплувало от водата, преди екранът да избледнее.

По микрофона прозвуча:

— Не се забелязват никакви жици, дотук всичко е чисто.

Мартин погледна към Шарън.

— Отклоняваме се от директивата. Бил каза да го занесем в галерията „Кристис“. Така и ще направим, но след като се отбием в лабораторията, където ще се помъчим да снемем отпечатъци, косми и влакнца, капки пот, всичко, което може да е оставило следи след съприкосновение с пратката.

— Е, неговите инструкции наистина не бяха точно такива...

— Не можеш да възразиш на това, нали? Просто си вършим работата.

Шарън млъкна, изненадана от неговата енергичност. Но после се съвзе.

— Мартин, съжалявам, но указанията ми са да остана при платното, докато се озове в „Кристис“.

— Шарън, това не е необходимо.

— Мартин, това е моя работа. Няма да позволя на никого после да каже, че съм провалила всичко. Такава е сделката. Оставам с картината до края.

Човече, рече си Бил наум, това нещо ще продължи вечно. Теодор Маккинън врецеше с пълно гърло вече от четири часа. Най-накрая се изтощи и гласът му прегракна.

— Тед, има ли някакви хапчета или инжекции, които взимаш или ти слагат редовно?

Никакъв отговор.

— Ако ми помогнеш, ще ти донеса сладолед.

Никакъв отговор.

— Хайде, Тед... Някакви хапчета или инжекции?

Най-сетне момчето се предаде.

— Лукреция ми дава витамини.

— Тази Лукреция май прави всичко, а? — Мълчание. — Добре, витамини. В стъклени шишенца ли са като тези, които се купуват от магазина? — Бил му показва шишенце с витамин „С“. — Или в малки пластмасови пакетчета, като това? — Той поклати опаковка с лекарства по лекарско предписание, с указание, че може да се дава и на деца.

Момчето протегна ръка към стъкленото бурканче.

— Какво ще кажеш за това? — Бил зарови в чантата си и измъкна оттам купения от аптека детски сироп против кашлица и пластмасова спринцовка. — Такива неща дават ли ти?

Момчето погледна спринцовката.

— При доктора — каза той.

— Но не и вкъщи?

— Не. Мама ще дойде ли?

— А някаква специална храна дават ли ти? Има ли нещо, от което ти става гадно, като го ядеш?

Теодор Маккинън измери с поглед мъжа пред себе си.

— Дават ми шоколад и фъстъчено масло.

— И ядеш само това?

— И риба меч и бекон и черен хайвер.

— Непрекъснато? Всеки ден? — Момчето кимна и Бил се разсмя: — Как ли пък ще ти повярвам!

Лицето на момчето бавно се сгърчи в трагическа маска и то нададе вой, който се извиси до небесата.

Бил размаха ръце.

— Добре, добре, добре! — Кресчендото отекваше непоносимо в тясното помещение. Бил запуши ушите си. — *Млъкни!* — изкрещя той толкова яростно, че момчето тутакси млъкна. Ехото от гласа му прогърмя из подземната стая. — Ще получиш бекон, ще получиш шоколад, ще получиш всичкото фъстъчено масло, което можеш да изядеш. Ако ми помогнеш, ще получиш дори риба меч. Видя ли компютъра?

— Искам „Динографик“.

— Играта с динозаври? Ако се държиш добре, може би ще я имаш. — Той измъкна кутията, която беше пазил за най-накрая. — Но сега имам подарък за теб.

Кутията беше стара, опърпана и с разкъсан целофан, но Бил беше употребил цели двадесет минути с фазомера, докато се увери, че всички части работят. Тед не промълви нито дума.

— Това ми беше любимата играчка, когато бях колкото теб. — Хлапето леко извърна глава и го погледна. — Едно от малкото неща, които имах, когато бях дете.

— Ама тя е толкова стара. — Бил си даде сметка, че това означаваше подценяване на жеста му, но не се обиди.

— Стара е — каза Бил, — но е ценна.

Той отвори кутията и извади черния парен локомотив. Винаги се беше възхищавал на изработката на детайлите, на тънките метални пръчици, които въртяха колелата. Момчето не показва особен интерес. Бил започна да сглобява релсовия път. Беше забравил каква мъка е да нагласиш сегментите така, че всички електрически контакти да се свържат, най-накрая успя да изгради внушителна осморка с дължина два метра. Той постави локомотива върху релсите, включи трансформатора и завъртя ръчката на контролната кутия.

Черният локомотив се придвижи на няколко сантиметра и спря.

Бил го вдигна, намести колелцата му, опита отново и този път бе възнаграден — малката машина уверено запухтя по трасето. Тед, легнал по коремче на леглото, я загледа как се върти по осморката, захапал палец. Най-сетне момчето се изправи, седна и започна да я наблюдава с интерес.

— Не е лошо, а? — каза Бил и се обърна към кутията да види в какво състояние бяха вагончетата.

Тед стана, направи три крачки и изрита високо локомотивчето към базалтовата стена. Играчката се блъсна в скалата, издрънча и падна на една страна. Бил вдигна поглед изненадан. Момчето се беше навело напред, стиснало юмручета, очакващо нещо да се случи.

Бил се изправи тромаво, прекоси стаята и вдигна счупеното локомотивче. Завъртя го в длан, за да огледа пораженията. Беше се цепнало надлъж, оста му беше счупена, а колелетата смачкани. Той хвърли поглед към Тед, който го изчакваше напрегнат.

Беше дете. Просто дете, озовало се в трудна ситуация и Бил се удиви откъде бе намерило смелост да направи това.

Отпусна ръката си с локомотивчето и се облегна на хладилника.

— Тед, тук сме само двамата, така че нека да си го кажем направо. — Гласът му беше нисък и той втренчи поглед в очите на хлапето. — Отнасяй се към мен с достойнство и аз ще се отнасям към теб с достойнство. Знаеш ли какво означава „достойнство“?

Момчето седна на леглото, преглътна и кимна.

— Трябва да се справим с всичко това — каза Бил. — Всъщност, може да се окаже забавно. Но само ако се уважаваме един друг, нали?

Тед седеше и го гледаше. Бил хвърли небрежно локомотивчето в кутията, въздъхна тежко, докато я вдигаше, излезе навън и заключи вратата. Докато вървеше към изхода на тунела, той чу момчето зад гърба си този път да плаче наистина.

Когато влязоха в зданието на ФБР, Мартин потупа Шарън по рамото и каза:

— В моя кабинет, веднага!

Шарън го последва по коридора. Той задържа вратата отворена, за да влезе, и после я затръшна.

— Само искам да знаеш, че Екатерина фон Арлсбург е отлетяла снощи за Швейцария. Интерпол се опитва да я проследи, но може би вече са изгубили следите ѝ. — Той поклати глава. — Внимавай в тази дивотия или ще те закова за съучастие и подпомагане на беглец. Ясно ли е? — Той отвори вратата, преди да успее да му отговори нещо, и закрачи пред нея. — И изобщо не си въобразявай, че няма да те дам на прокурора, защото ще го направя — добави пред останалите агенти в офиса. — Щом искаш да бъдеш до картината, прибирай си нещата и в лабораторията.

Гумените ръкавици на ФБР бяха по-различни от ръкавиците, които Шарън използваше в „Белвю“: по-дебели, по-зеленикави, по-здрави и по-скъпи. Тя седна в ъгъла на лабораторията, в креслото, което бяха определили за нея, с ръкавици и с хирургическа маска на лицето, с бяла стерилна униформа, под флуоресцентното осветление.

Първо облъчиха с рентген дървената кутия. После я снимаха. Огледаха кутията за отпечатъци от пръсти, като я обходиха с лазерен лъч. Взеха няколко, с четка, пудра и фоточувствителна лента. Нито един от тях не съвпаднаше с отпечатъците, които Бил беше оставил в „Белвю“. Шарън вече очакваше, че ще разтворят кутията, но те не

бързаха. Двама агенти с мрежи на косите и с маски дълго и тягостно заоглеждаха повърхността с лещи и пинсети, за да намерят някакви, макар и нищожни следи от влакънца. От няколкото, които събраха, едва две-три наподобяваха тези от гумирани памучни ръкавици. Стерилният химикал, с който беше надраскан телефонния номер на Шарън, се оказа бронз за радиатори. Хората обърнаха специално внимание за наличие на косми и влакънца в зоната около надписа. Лентата, която придържа химикала по време на писането, обикновено съдържа залепващо вещество, което можеше да задържи косъмчета и микроскопични влакънца. Но очевидно такава лента не беше използвана.

Те огледаха внимателно главичките на пироните. Взеха отпечатъци на кръглите белези, които чукът беше оставил върху мекото дърво, последва дълго обсъждане как точно беше сглобена кутията. Най-накрая се съгласиха помежду си, че майсторът на кутията е работил с дясната ръка, че е използвал поне два вида пирони и че страната, на която се намираще надписът и която първоначално мислеха, че е преднича, е била поставена най-накрая. След това разглобиха лицевия панел, пирон по пирон, във възможно най-близък обратен ред на сглобяването.

Шарън се изправи и погледна, когато вдигнаха капака и светлината блесна в платното на Ван Гог. Там, загледано скръбно към тавана от пода на лабораторията, се виждаше мъдрото, открито лице на капитан Мерсол. Шарън не очакваше да бъде емоционално разтърсена от платното, от зелените тонове, преливащи в жълто по ноздрите на мъжествения нос, от вихрещата се пурпурна мъгла зад него. Но в мига, в който видя картината, усети буца в гърлото си и бе потресена от внушението, от измъчения трагизъм, изписан на лицето. Винсент Ван Гог. Суровият, с тъжни очи морски капитан и някъде там, отвън, Теодор Маккинън, петгодишното момче, самотно и изплашено до смърт. Дори агентите, с ръкавиците и мрежите на косите, замръзнаха за миг, втренчени в платното.

Един от агентите отвори лъскаво метално куфарче, свързано с компютърен монитор. Той застана над картината и бавно придвижи скенера по нея. Последва бибипкане и всички се струпаха пред монитора.

— Истинската е — каза един от агентите.

— Микрочип, вграден в картината — поясни един от агентите. — Последна дума на техниката при произведения на изкуството. Така можем да сме сигурни, че не е фалшификат.

Изправена, Шарън за миг си помисли за заниманията на Бил Кайзър с микрочипове. В този момент тя нямаше да се изненада, ако той го беше поставил сам.

Бил се облегна на стола, вдигнал крака на бюрото си и се загледа в монитора на камерата от клетката на Тед. В момента момчето стреляше по някакви видеочудовища и обясняваше играта на някакъв свой въображаем приятел, за да се чувства по-малко самотно.

Господи, и Бил беше правил същото. Непрекъснато, през цялото си детство. Онази вечна камера, око в небето, която той си бе представял, че следи непрекъснато всяка негова стъпка, записвайки всяка мисъл и движение на мускулите... За какво? В името на бъдещето? Или за да не избегне възмездието?

А сега, ето го, самият той, внушаващ на едно хлапе образите от собственото си детство — непрестанно, безсмислено наблюдение, вкарано в капана на реалността, която не той беше сътворил.

Бил се вгледа в черно-бялото изображение на монитора и си представи, че наблюдава ленти, получени от тях, записалите собственото му детство: малко хлапе в една стая, играещо си с електроника, мъчещо се да не позволи на тишината, която го обгръща, да го погълне. Преглътна и леко потръпна от сюрреалистичния сюжет. Стори му се, че момчето, което наблюдава, бе всъщност той самият.

Винаги се беше чудил докъде ли стигат границите на неговите възможности. Този малък експеримент, той си даваше ясна сметка за това, щеше да ги уточни.

23.

Пристигнаха пред аукционната къща в десет часа вечерта. Огромната врата се плъзна и се отвори, двете закрити коли влязоха и спряха пред една товарна платформа и всички зачакаха вратата да се затвори, преди да се размърдат и да излязат от тях. На платформата чакаха трима мъже и две жени, облечени в униформи на охраната, както и двама товарачи. Шарън бе толкова улисана със свалянето на Ван Гог, наново увитото и опаковано в безопасен сандък платно, че забеляза Едуард Маккинън едва когато той почти се надвеси над нея.

Изглеждаше ужасно, посивял и почти сгърчен в скъпия си костюм.

— Шарън... — Той стисна дланта ѝ с двете си ръце.

— Мелиса държи ли се?

Той се усмихна измъчено.

— Понякога аз съм по-силният, друг път — тя. Разменяме си ролите.

Това я стресна. Шарън не беше очаквала от него да бъде толкова мил.

Поставиха дървения сандък на един електрокар и цялата гмеж от агенти на ФБР и служители на „Кристис“ го последваха като ескорт. Едуард подкани Шарън да мине пред него и те тръгнаха след групата. Скоро се озоваха в двоен асансьор, просторен колкото цял кабинет. Слязоха, вратата се отвори и всички, един по един, преминаха през стоманена охранителна врата в работно ателие. Шарън гледаше като хипнотизирана как двама от работниците ловко отвориха дървения сандък и извадиха платното на Ван Гог.

Едуард Маккинън пристъпи напред, огледа съсредоточено два-три участъка от платното, после въздъхна и се отдръпна. Скенер удостовери, че това наистина е оригиналът. Микрочипът беше вграден точно на мястото, където се полагаше. После сводестата врата се разтвори и картината тържествено бе вкарана вътре в склада.

— Трябва да я последвам — прошепна Шарън на Едуард. — Чувствам се задължена да бъде с нея през цялото време.

— Не е нужно — обади се един висок, плешив мъж, стоящ до Едуард. — Не би могла да бъде в по-голяма безопасност.

Маккинън вдигна глава.

— Извинявайте... Седрик Бъфорд, президент на „Кристис“... Шарън Блотнър. — Шарън се ръкува с мъжа. — Неговият асистент — продължи Едуард, — Лаймънт Фрайър.

Беше мъж с тънки устни, приблизително на нейната възраст, облечен в елегантен костюм.

— Кажете ми — потърка тя белега под брадичката си, — как ще разгласите за нея... Търгът е само след пет дни...

— В целия свят има само шепа хора, които могат да си позволят картина с подобна ценност — поясни мъжът с тънките устни. — Вече сме уведомили няколко заинтересовани клиенти, че Ван Гог отново ще бъде представен на търга.

— За съжаление — въздъхна плешивият, — опасявам се, че пресата вероятно ще си направи неприятна шега, за сметка на господин Маккинън.

— Няма да е за първи път — сви рамене Едуард. — Освен това, те няма да знаят истинската причина.

Шарън поклати глава.

— Ще правят какви ли не спекулации. Ти влезе в заглавията на вестниците, когато я купи, сега, когато я продаваш, ще пишат още повече... нали?

Едуард Маккинън вдигна поглед към тавана и се почеса по врата. Този жест ѝ се стори много познат, нещо, което като че ли беше правил цял живот.

— Успяхме да скрием инцидента в галерията от очите на пресата. Случката вчера на моста... ФБР уреди три от по-големите вестници да не я раздухват, уж че са снимали някаква телевизионна реклама.

— Това го видях.

— По-големите медии обикновено оказват съдействие при отвличания. Но сега имаме всички основания да смятаме, че тази сделка утре ще се превърне в хит... Хората ще помислят, че я продавам, за да покрия загуби, да рекапитализирам компаниите си.

— Боже мой! — отрони Шарън. Това бе съвсем различен аспект от ходовете на Бил, за който тя дори не бе се сетила досега.

— Да, другия месец предстои голямо събрание на акционерите. — Маккинън поклати глава. — Но всичко по реда си. Ще се върнем към всичко това, след като си върнем Тед. Но сега... детето ми... — Гласът му изневери и той извърна глава.

Шарън погледна към помръкналия и изтощен мъж, който всеки миг щеше да се разплаче. Доця ѝ се да се пресегне и да го докосне окуражително по рамото.

Но се сдържа, защото разбираше, че той не беше кой да е.

Това все пак си беше Едуард Маккинън.

Някога, когато бе имала нужда, той не ѝ беше подал ръка.

От мястото, където Шарън наблюдаваше, от балкон на втория етаж, тълпата изглеждаше напрегната и изнервена. Аукционът беше започнал късно. Тъй като Бил Кайзър си падаше по унищожаване на произведения на изкуството, цялата сграда бе претърсена грижливо от сапърски екип за наличието на взривни устройства. Не бяха намерили нищо. Публиката беше проверена с метални детектори, сензорите на машината бяха настроени на висока чувствителност, тъй че да могат да засичат дори сачмите на химикалките и токите на коланите, и резултатът от този щателен оглед бе превърнал редиците от добре облечени представители на светски Ню Йорк в кипяща от негодувание маса. Прибрани бяха няколко лицензирани пистолета и една сабя в калъф, старинна, но смъртоносна на вид.

Лаймънт Фрайър стоеше на подиума, за да обявява тържествено картините и паричните суми. От двете му страни се бяха разположили шест представителни на вид млади мъже, вещи в занаята си, и красиви момичета на телефоните, които трябваше да отговарят на купувачи, неуспели да присъстват лично на разпродажбата. ФБР се опасяваха, че Бил или някой негов съучастник, ще се опитат да наддават за картината. От „Кристис“ се бяха оказали много услужливи, като се съгласиха да инсталират подслушващи и засичащи устройства по всички входящи телефонни линии. В добавка към всичко това из залата се бяха пръснали агенти на ФБР, които трябваше да следят всяко раздвижване.

Едуард Маккинън и Мартин Карндъл се намираха на същия балкон с Шарън, когато аукционът започна. Мелиса се присъедини към

тях малко по-късно. Тя целуна Шарън по бузата, беше бодра и дружелюбна, но въпреки че Шарън я харесваше, професионалният опит ѝ подсказа, че е взела силни антидепресанти.

Едно огромно платно на Сезан, в което Шарън се беше влюбила при предварителния показ, бе заковано на сумата от седем милиона.

— Следва пазарлък — въздъхна Едуард Маккинън много тъжно.

Произведение на Брак, което Шарън беше оценила като доста тривиално, се продаде за осемнадесет милиона, което я озадачи. Различни малки платна преминаваха едно по едно, с учтивото съдействие на водещия търга, в ръцете на новите си богати притежатели от скъпите квартали. И тогава, в очакване да бъде обявен последният обект, Едуард погледна Шарън с тъга в очите си.

— Ако някой просто се беше обърнал към мен благоразумно...

Шарън го изгледа озадачено.

— Сега разбирам защо Бил може би е смятал такава голяма сума неприлична за една картина...

В този момент Ван Гог бе донесен от двама служители и поставен на стойката. Капитан Мерсол погледна тъжно към своята публика, из залата се разнесе възбуден шепот, видеопржекторите светнаха ярко и залата потъна в бяла светлина.

Лаймънт Фрайър остави фоторепортерите да си свършат работата и се изправи на подиума.

— Обект 206, „Портрет на капитан Мерсол“, от Винсент Ван Гог... — Той произнесе „Г“ твърдо и гърлено. — Холандски постимпресионист. Нарисуван в Арл през март, 1889 година. Мерсол е бил капитан на парен ферибот в Арл. Изследвания за това платно могат да се намерят в Лувър. Мерсол е бил рисуван от Гоген, който е препоръчал лицето на Ван Гог, и така се е появил този портрет.

— Тук правят цял театър — промърмори Едуард. — На търга в „Сотби“ миналия месец бяха къде-къде по-дискретни.

— Биография на обекта: картината е била подарена от Ван Гог на една сестра, която се е грижела за него в приюта за душевноболни в Сен Реми...

— Наистина ли? — възкликна Шарън удивена.

— ... Била е пазена от нейното семейство до 1950 година, когато е била продадена на американския индустриалец Хенри Кабът Съкли. Продадена от неговото имение през 1966 година на министър в

кабинета на правителството на Израел, Хаим Годвиц. Закупена от него миналия месец от Едуард Маккинън, който днес я предоставя свободно за продажба. — Шарън бегло погледна към Мартин, който беше вперил поглед напред. — Картината е в много добро, дори отлично състояние. Дами и господа, откривам наддаването на сума от петнадесет милиона долара. Кой каза петнадесет милиона долара?

Сърцето на Шарън беше се качило в гърлото ѝ. Не забелязваше да се случва нещо особено.

— Благодаря ви — каза Фрайър. — Чух ли шестнадесет? Шестнадесет милиона долара. Благодаря ви. Седемнадесет. Осемнадесет? Осемнадесет. Деветнадесет милиона... Двадесет милиона долара...

Шарън беше толкова напрегната, че едва успяваше да диша. Беше стиснала длани, ставите на пръстите ѝ бяха побелели и обезкървени, и всичко, което усещаше, беше, че сърцето ѝ блъскаше в гърдите като на състезателен кон.

— Тридесет и осем милиона, тридесет и девет. Тридесет и девет и пет, тридесет и девет и пет... Четиридесет милиона долара. Чух ли четиридесет милиона долара? Четиридесет и един милиона. Четиридесет и един и пет...

Беше като мозъчна операция, като автомобилна катастрофа, като оргазъм. Непоносимо и възхитително!

— Четиридесет и осем милиона, четиридесет и осем и пет... четиридесет и девет. Имам четиридесет и девет милиона... четиридесет и девет и пет? Имам четиридесет и девет милиона и петстотин хиляди долара...

Едуард Маккинън се надвеси напред.

— Чух ли петдесет? Петдесет?

Тълпата зашумя.

— Петдесет милиона долара! — През говорителя те чува шумните аплодисменти в залата.

— Направихме го! — възтържествува Шарън.

Тя наблюдаваше двете млади жени на масичката зад Фрайър, които затвориха телефоните.

Беше очаквала да чуе зад себе си въздишки на облекчение, освобождаване от напрежението, но се зарадва приятно, че такова нещо не последва.

Едуард Маккинън се облегна на стола си и затвори очи. Той остана неподвижен така, докато чукът най-после не удари на финалната сума, шест минути по-късно. Шестдесет и седем милиона и петстотин хиляди долара. После се изправи и излезе сковано от балкона като човек, току-що загубил и последния си жетон на рулетката, а жена му се затича след него да го подкрепи.

В този момент плешивата глава на Седрик Бъфорд надникна при тях.

— Господин Карндъл. Госпожа Блотнър?

— Господин Бъфорд? — отзова се Шарън.

— Хората от Министерството на правосъдието са в моя кабинет. Трябвате им, за да подпишете някои документи и да проконтролирате сумата...

— Ще направя всичко, което се изисква — каза Шарън и се изправи, без да погледне към Карндъл.

След като чу това, което очакваше, Бил върна радиото от новинарската станция на „Дабълю Ейч Би Ен“ и се заслуша в африканските тимпани. После вдигна пазарската торба и тръгна през катраненочерния коридор към тунела на метрото.

— Тед, аз съм. — Бил влезе в килията.

Момчето заръмжа срещу него, стиснало юмручета.

— Тед...

Ръмженето прерасна в писък.

— Тед, искам да ме погледнеш.

Детето беше извърнало глава и продължаваше да пищи.

Бил бръкна в джоба си.

— Искаш ли бонбон?

То поклати отрицателно глава. Бил отвори кутията с шоколадови бонбони с карамел и я протегна към него.

Тед я запокити през стаята с един удар. Яростта му принуди Бил да се отдръпне. Пищенето продължаваше.

— Тед, донесъл съм ти да гледаш видеофилми на Дисни.

Момчето се хвърли на кревата по корем, покри главата си с ръце и продължи да пищи.

— И касетофон... Искаш ли да си поиграеш с касетофона?

Тед продължаваше да врещи.

Бил винаги си беше мислил, че ще може да бъде добър баща, но ако всички деца се държаха по този начин, за него оставаше пълна загадка как човешката раса все пак е оцеляла. Той порови в пазарската чанта и извади три видеокасети.

— Тези направо ще те сбъркат.

Детето лежеше на кревата, без да му обръща внимание, и продължаваше да пици.

По дяволите, Бил не можеше да отстъпи. Те трябваше да решат как да се излезе от положението, и толкова. Той огледа касетите, най-сетне избра една, постави я във видеоплеъра и натисна копчето.

След десет минути момчето се поуспокои. След още пет то се намести на леглото, за да може да вижда екрана.

След деветдесет минути Бил го попита:

— Сега коя искаш да видиш?

Момчето отвърна:

— Тази — и посочи една от останалите две.

Бил я пусна.

По средата на втория филм Бил извади репортерски касетофон и започна да си играе с него. Когато филмът свърши, той даде на Тед също да си поиграе, да издава разни звуци и после да ги прослушва.

После Бил разгъна днешния брой на „Ню Йорк Таймс“, постави си ръкавици, отвори нова касета и каза:

— Тед, сега ще ми помогнеш ли да направим един запис?

Мартин се облегна в креслото си.

— Това, което ще направим — започна да обяснява той на Шарън, — е следното. Веднага щом Маккинън закупи „Карнеги Хейдън“, ще вкараме няколко булдозера и кранове, от която и да е там строителна агенция, и ще пратим няколко наши агенти, които ще изиграят страхотно шоу, уж че болницата се строи. Вече имаме там двама наши агенти с каски, един от техниците с апаратурата за измерване и триножника и друг с жалони, който маркира цялата улица...

— Няма да можете да го измамите — прекъсна го Шарън.

— Това ще продължи толкова, колкото е необходимо...

— Три седмици? Два месеца?

— Придружено с интервю в „Таймс“, Едуард Маккинън ще заяви, че е продал картината, за да реконструира сградата...

— Мартин... това, което смятате да направите, е точно каквото той очаква от вас. Бих искала да видя съобщение в „Таймс“ от архитектите, които са съставили оригиналния план по проучванията на Дигби и които благодарят на Маккинън за възможността техните идеи да се превърнат в реалност.

Карндъл се подсмихна.

— Добре, добре... Това ми харесва. Стига архитектите да се съгласят... Ако не, можем да регистрираме наше фалшиво архитектурно бюро и да публикуваме телефонния му номер, за да може Бил да провери...

— Или можем просто да отидем там, да подпишем един разплащателен чек и да ги накараме да подхванат работата по осъвременяването и адаптирането на плана. Точно това очаква той — веригата, която вие трябва да затворите. Желаете да види как строителните работи се отпочват.

Мартин я изгледа така, сякаш беше напълно откачила.

— Тези пари не могат да бъдат възстановени, Шарън! Ще трябва да го уредиш с Министерството на правосъдието.

— Това не ми харесва, Мартин. Моето задължение е да опазя живота на детето и няма да позволя провал!

— Шарън...

— Ще се опитаме да го направим по твоя начин през първата седмица. Когато Едуард Маккинън започне да ти диша във врата и да пита защо детето му все още не е освободено, тогава ще го направим по моя.

Пликът пристигна в апартамента на Шарън на следващия следобед. Не го отвориха и го предадоха на ФБР. Вътре имаше касета. Момчетата от лабораторията прибраха оригинала, за да анализират физическите и аудиоподатки, изпратиха копие до Отдела за анализ на психическото поведение, за да изследват умственото състояние на Бил, и друго копие за Мартин. Междувременно Едуард и Мелиса вече бяха

пристигнали. Тя беше облечена в строг костюм, със закопчано до брадичката сако. Владееше се.

Включиха касетата, водачът засъска и след това се чу:

— Поздравления за тринадесетте милиона в повече — започна гласът. — „Карнеги Хейдън“, разбира се, ще ги оползотвори добре.

— Това е Бил! — обади се Шарън. — Това е той! — Добре познатият му глас накара нещо да потрепне в нея. Изведнъж в ума ѝ изплува ясно образът му.

— Приемете това като награда — произнесе Бил, след което последва щракване и звуковият фон се промени. Те се намираха в някаква стая.

— Това въведение беше записано върху... — каза Мартин, но Мелиса му направи знак да замълчи.

— ... си, Тед? — прозвуча гласът на Бил.

— Чудесно. — Гласчето беше високо, детинско.

— О, господи! — не издържа Мелиса.

Едуард стисна ръката ѝ.

— Какво закусва днес? — пак беше Бил. Звучеше, сякаш той държеше микрофона.

— Захаросани филийки. — „Р“-то му звучеше като „в“. — Ти обичаш кускус, ама въпреки не ядем такова нещо.

— Значи ти донесох това, което обичаш да ядеш, нали?

— А-ха.

— А какво правихме днес? Гледахме ли „Капитан Джак“?

— Капитан Джак и пиратите...

— Това ли е любимото ти филмче? — Никакъв отговор от страна на момчето. — Окей, а какво има на първа страница на „Таймс“ днес? На кого е тази снимка? Теди? Теди? Кой е този?

— Президентът.

— Ръкува се с някого... С кого се ръкува той, Теди?

Мартин избута на масата копие от вчерашния брой на „Таймс“, за да го видят Едуард и Мелиса.

— М-м-м... с една жена — каза Теди, горд, че е отговорил правилно на въпроса.

— Жена в инвалидна количка... Разбираш ли, това е статия за инвалидите. А долу, под снимката пише: „Президентът се среща с

протестиращи“. Все едно, този запис за днес е достатъчен. — Последва бръмчащ шум, очевидно Бил оправяше нещо микрофона.

Теди каза:

— Какво е то... — и след това звукът прекъсна, и последва съскането на празна касета.

— Е, звучи, сякаш е здрав — обади се Едуард Маккинън предпазливо.

— Не е знаел, че говори за нас — каза Мелиса с насълзени очи. — Пусни го още веднъж, моля те!

Мартин натисна бутона за превъртане, а Шарън изпита чувството, че се намира на някакъв ужасен сеанс по групова терапия, който никога няма да свърши. Обсъждаха се въпроси, които нямат решение, от хора, живеещи със заблудата, че всичкото време на този свят им принадлежи.

Бил и Тед прекараха цял час в правенето на оригами — японски хартиени птички и животни. Сега играеха на война. Бил лежеше по корем, отстъпил правото на Теодор да определя правилата. Жеравите можеха да мачкат хипопотамите, тъй като Теодор не бе успял да си направи хипопотам, докато тигърът на Бил имаше право да яде жерави, но само ако Теодор не успееше да унищожи последния му звяр. Момчето тъкмо бе пленило кенгуруто на Бил с два тигъра, когато каза:

— Моят татко никога не би ме пуснал да дойда тук.

Бил погледна момчето.

— Това лошо ли е или добре?

Тед си играеше с хартиения тигър.

— Понякога той не ми дава да правя разни неща.

— Но това не е толкова лошо — отвърна Бил. Момчето го изгледа. — Понякога той може би е прав, а понякога не...

Тигърът в ръката на момчето подскочи върху хипопотама на Бил.

— Р-р-р! — изрева то. — Мой е! — И хвърли хипопотама при своята купчина.

Бил се усмихна. По дяволите, момчето го беше надхитрило.

Беше намерило начин да го постигне. На моменти Бил си представяше, че хлапето няма да иска да си тръгне, когато настъпи часът. Понякога се улавяше, че си мисли, че това е неговото дете,

неговото и на Шарън. Сякаш виждаше как те тримата се разхождат с момчето по някой слънчев плаж в Южна Америка.

И възпитават хлапето добре.

Да отидат там... Виж, това би било сложна работа. Но не и невъзможна. Защото всъщност Бил знаеше, че нищо не е невъзможно, освен ако сам не го приемеш за такова.

Бил обмисляше следващия си ход, гледаше хартиените животни и си мислеше как никой не се бе сетил да разгледа така наречения „Стокхолмски синдром“ от обратен ъгъл. Някой би могъл да изследва, реши той, влиянието на заложниците над собствените им похитители.

24.

Терапевтичният сеанс беше мъчителен и когато напусна кабинета на д-р Соломон, тя забеляза, че колата я чака не там, където я бе оставила. Тя се огледа нагоре-надолу по улицата и най-сетне я разпозна, паркирана до пощенския стълб.

Когато вратата се затвори, издаде странен звук, сякаш е заключена.

— Хидио... карай обратно у дома, моля те — каза тя.

Бил я изгледа през огледалото за обратно виждане.

— Опасявам се, че това няма да е възможно в рамките на следващите един-два часа, мадам.

Мелиса стреснато изопна гръб и веднага се опита да отвори вратата. Започна да блъска с юмрук по затъмненото стъкло, докато Бил подкарваше по платното.

— Мадам, няма смисъл да усложняваме нещата. Тед е в отлично състояние, с вас също всичко ще бъде наред. Просто искам да си поговорим.

— За какво?

— Ами като начало... вдигнете ръце от чантата си. Не пипайте никакви пейджъри, клетъчни телефони или друго средство за безжична комуникация.

Тя пусна чантата си на предната пътническа седалка. Той я изсипа, намери сред купчината дамски аксесоари клетъчен телефон и извади батерията му.

— Както разбирате, заключил съм автоматично вратите. И освен ако срещу вас не насочат някоя базука, стъклото е противоударно. Да не би да сте забравила, вашата кола е известна... само за нея съм прочел поне три статии през последните години.

— Вие отвличате ли ме?

— Не, просто ви отклонявам за два часа, за да ви покажа нещо. След това ще можете свободно да се приберете.

— Нещо не е наред с Тед и вие ме водите при него?

— Не. Той е добре. Знам, че сте загрижена. Просто искам да ви покажа какво предстои...

— Това няма нищо общо с живота на детето ми.

— Точно така.

— Какво сте направил с Хидио... моя шофьор? Какво е станало с него?

— Нищо му няма. Ще се събуди след няколко часа.

— Бил... защо не приключим с всичко това още сега? Аз ще ви обещаю, че сградата няма да стане затвор, а вие ще освободите Тед и...

— Боя се, че тази сделка е твърде едностранна.

— Познавам Едуард. Вашият подход е неуместен... Няма полза да го ядосвате. Това само затвърждава решимостта му.

Никакъв отговор.

— Вие карате към търговската част на града.

Бил мълчеше.

— Моля ви, за бога, кажете ми, че Тед е добре? Кажете ми, че е добре...

— С чисто сърце го потвърждавам, не ви лъжа. Момчето наистина е добре.

— Защото вие можете да ни върнете Тед и да получите...

Бил знаеше какво ще последва, затова натисна бутона и вдигна звукоизолиращото стъкло между водача и пътническата кабина. После, останал насаме с мислите си, продължи към долната част на града.

— Е добре... ясно ми е вече. — Мелиса оглеждаше наоколо, не особено впечатлена. — Зад нас е „Карнеги Хейдън“. Това ли искате да ми покажете?

— Всички говорят, че сградата е напълно изоставена, но тя не е. Знаехте ли това?

— Ами, да, но всъщност не съм и помисляла...

— Точно до нея има занималия за малки деца. Всъщност, той представлява част от сградата... така наречената Пристройка. Ето там е входът... кафявата врата. Заведението се помещава там от години.

— Наистина ли? — Тя се опитваше да се вживее в неговия тон, но без особен успех.

— Наистина — отвърна Бил и тогава тя видя това, което той искаше да види.

Пълничка тъмнокоса жена се движеше бързо по тротоара в студения вечерен здрач по посока на „Карнеги Хейдън“.

Бил погледна часовника си — същият час, както вчерашната вечер и по-вчерашната.

— Виждате ли онази жена?

— Лукреция! — Мелиса заудря с длан по тъмното стъкло, опитвайки се да привлече вниманието ѝ, но жената продължаваше да крачи.

— Забележете къде отива — каза Бил. Двамата наблюдаваха как жената се изкачва по мраморните стъпала и отваря входната врата. За миг те видяха осветения коридор и тичащите из него деца. Бил запали мотора, излезе на платното и подкара нагоре към жилищната зона. — Къде мислите Лукреция оставя детето си, когато идва да гледа Теди? Замисляла ли сте се някога за това? — запита Бил и жената притихна за миг.

Той караше нагоре през града, оставяйки я да помисли. Най-сетне спря по средата на една широка улица в квартала с богаташките резиденции. Улични телефони наоколо не се виждаха. Той задържа батерията на клетъчния ѝ телефон, прибра всичко останало в чантата и ѝ я подаде.

— Можете или да им осигурите места за занимания, докато са малки, или да ги вкарате в затворите, когато пораснат. Кажете на Едуард, че това е изборът. В цялата страна. Сега се намирате на пет карета разстояние от своя дом. Излезте от колата и предайте думите ми.

На следващата заран Шарън седеше на площадката, загърната в палтото си и с ръкавици на ръцете, и отпиваше кафе от чашата през триъгълния процеп на капачето. До нея беше Фиона, облечена в джинси и грейка. Отвъд улицата се намиреше „Карнеги Хейдън“. Порутеният комплекс беше обграден отвсякъде с дървени стени, увенчани с бодлива тел. На всеки панел беше издълбана квадратна дупка, за да могат любопитните минувачи (и самият Бил, евентуално) да виждат какво става вътре. Бетоновоз въртеше бавно търбуха си до

входа, в съседство с малък фургон, целият изпоцапан с вар. Проектори осветяваха прозорците като при филмови снимки. Хора със строителни каски носеха тухли нагоре-надолу по главното стълбище.

— Не са достатъчно изцапани — каза Шарън. — Обикновено дрехите на строителните работници са изпоцапани с вар и цимент.

Фиона огледа мъжете отвъд улицата.

— Добра забележка — каза тя и си записа в бележника. — Смяташ ли, че изглеждат достатъчно заети?

— Не съм виждала строеж в Ню Йорк, където да са — отвърна й Шарън.

— Адски вярно. А сега... каза, че искаш да разгледаш вътре?

Те минаха през портала и един от агентите им надяна каски. След това се изкачиха по стъпалата и влязоха в „Карнеги Хейдън“. Таваните бяха високи, а стъпалата мраморни, с ръчно резбовани дървени балюстради. Да, Шарън разбираше, че с повече пари това място можеше да се превърне в един чудесен комунален здравен център.

— Долу има плувен басейн — говореше Фиона. — Напълно е съсипан, пълен е с боклуци... Представяш ли си, болница с плувен басейн...

— В „Ленъкс Хил“ имат — отвърна Шарън. — Там провеждат физиотерапия. — Фиона извърна поглед към Шарън, без да промълви дума. — А къде е голямата аудитория, която се е използвала за нощен клуб?

— На горния етаж.

Те се изкачиха по мраморното стълбище до втория етаж, пресякоха просторно фойе и отвориха една масивна врата. Над широките прозорци бяха окачени замрежени лампи, създаващи отвън впечатление, че тук се работи. Шарън се спря, огледа се и само след миг си даде сметка, че долната ѝ челюст бе увиснала от удивление.

Помещението беше огромно, облицовано с резбовано дърво и мрамор, с нисък сценичен подиум в дъното на залата.

— Тук могат да се направят страхотни неща! — най-последно отрони Шарън. — Вкарват се подвижни паравани за офиси, пред сцената се оставя малко пространство, за презентации и събирания на персонала. Би могло да стане много приятно място за работа. — Фиона

просто я гледаше. — Искам да кажа, ако изобщо отидем толкова далече...

— Едно голямо „ако“. — Фиона отиде до вратата. — Хайде, това е само една трета от целия втори етаж. Има гимназиум^[1] и една част, която прилича на коридор с класни стаи... След това е Центърът за дневни занимания с деца и баскетболно игрище на последния етаж.

Шарън се обърна, за да я последва, но погледът ѝ се спря на трите колони с имената на дарители, издълбани на всяка от шестте масивни мраморни плочи от двете страни на входа. Всяка група имена беше отделена с римски цифри на годината, в която даренията бяха направени. Всички от фамилиите Астър и Морган бяха внасяли дарения в един или друг период от съществуването на комплекса. Шарън стоеше, замислена за онова по-различно от днешното, поцивилизовано време, когато една просторна обществена бална зала е могла да бъде смятана за нещо, което е от изключителна важност за интересите на общността. И тогава забеляза името, издълбано най-отдолу на втората плоча, и изведнъж усети, че ѝ прималаява. Прокара пръсти по буквите, врязани дълбоко в мрамора.

— Какво? — каза Фиона.

— Виж... — Под пръстите ѝ се четеше името: ВЛАДИСЛАВ ЧОЛГОШ.

Фиона коленичи и видя годината... 1905. А после намериха още един Чолгош, и още един...

Очевидно, в списъка на ктиторите фамилията Чолгош фигурираше още от самото начало.

— Не е чудно, че не иска това здание да бъде разрушено — отрони най-сетне Шарън. — Той е част от него и то е част от него самия.

Бил седеше до бюрото си сред купища вестници от три дни, болонски сос, бекон и сандвич със сирене, приготвен за Тед, до лакътя му. Изчакваше чаят му да се запари, когато се сети, че не беше прочел клюкарската хроника на „Вилидж Войс“. Прелисти го и я намери. Някъде по средата сърцето му се разтуптя.

... Tout Le monde^[2] коментира вихрещата се активност на Едуард Маккинън в последно време. Най-напред дойде онова странно радиоизявление на последния благотворителен бал в Музея за естествена история против построяването на затвора, по който проект той беше толкова запален напоследък. После — още по-странния инцидент на моста, за който съобщихме миналата седмица и за който от канцеларията на Маккинън твърдят, че било свързано със заснемане на рекламен телевизионен клип. Сега пък се говори, че Едуард и Мелиса не са видели и един цент от сумата, спечелена от платното на Ван Гог, продадено миналата седмица в „Кристис“. Министерството на правосъдието е изпратило свои представители на аукциона и е прибрало цялата сума... макар че никой не казва какво могат да имат срещу бедния Едуард...

Адреналинът му кипна.

Бяха го измамили.

Неговите инструкции бяха изрични. Парите трябваше да ги получи Шарън.

Те се подиграваха с него.

Не, повече не. Той измъкна от хладилника контейнера и избра един от ножовете. Сграбчи опакована касетка от рафта.

Бяха го предизвикали и той трябваше да им го върне.

През вратата, по катранено тъмния коридор, към килията, където държеше Тед. Той изрита вратата, разкъса пластмасовата опаковка на касетата, пъкна я в касетофона и го включи. После сграбчи Тед, натисна здраво главата му надолу. Момчето запищя, но той разпори с ножа надиплената му на гърба ризка.

Десет и четиридесет сутринта. Мелиса Маккинън прелистваше каталога на „Гучи“ в скута си и не обърна внимание на звънящия телефон. Прилошаваше ѝ вече от хорското внимание. Продължаваха да я питат „Как си?“, „Как си?“, сякаш това изобщо имаше някакво значение.

Да, сякаш изобщо имаше някакво значение.

Доктор Соломон беше загрижен. Беше се постарал да не го показва... Беше се опитал да се държи така, сякаш отвличането на дете в името на построяването на една болница е най-обикновеното нещо, което може да сполети една жена. Единственото, от което показваше, че се интересува, бе това, тя да взима редовно своите антидепресанти... Трябваше да е сигурен, че е винаги здраво натъпкана с тях. Е, тя просто не можеше да ги понася. В депресия се чувстваше много по-добре, отколкото в това тъпо, фалшиво състояние, с тази забележителна радушност към околния свят. Отчаянието ѝ беше истинско. Нямахме смисъл да го прикрива.

Беше впечатлена от Бил. Но дълбоко в сърцето си разбираше, че въпреки чара му, те двамата бяха във война и никакво нарушение на правилата не беше извън нормите, след като залогът беше животът на собственото ѝ дете. Проблемът беше в това, че Бил изглеждаше някак си толкова разумен човек. Не, не беше, разбира се... Но в неговите действия почти се долавяше смисъл, макар и по един ужасяващ начин. По нейно настояване, двамата с Едуард бяха прочели „Плана на отец Дигби“. Действително документът представляваше едно логично построено хуманно предложение. Може би в някоя друга вселена, в друго време, той можеше да се осъществи.

Погълната от мислите си, тя не забеляза Едуард, докато той не се появи в обсега на периферното ѝ зрение. Тя вдигна поглед към него изненадана. Той стоеше като парализиран, лицето му беше пепеливо.

— Пристигна пакет по пощата — започна той. — От Бил. Адресиран е до теб. Агентите го прегледали с рентген... и после ми се обадиха.

— И...

— Мелиса, съжалявам.

— Какво е станало? — Животински страх в очите ѝ.

— Има касета. И... костюмът на Тед за представлението, ризката, в която той бе облечен. Тя е разрязана и цялата пропита с кръв.

Той се строполи на леглото и заплака.

Шарън изскочи от колата и се затича към входната врата на Едуард. Още докато посягаше към звънеца, тя се отвори. Беше Мартин.

— Свинска кръв. Не е човешка — каза той.

— Какво?

— Върху ризката на Тед. Свинска кръв. Замразена и размразена, според изследванията от лабораторията.

Изпита моментално облекчение.

— Значи нямаме основание да мислим...

— Доколкото разбираме, с Тед всичко е наред. Въпреки че от касетата не можеш да бъдеш сигурен. Трябва да е изплашил ужасно детето.

Не толкова, колкото родителите му, помисли си Шарън. Тя последва Мартин по стълбището. Едуард и Мелиса седяха в белия кабинет. Изглеждаха съвсем изтощени.

— Толкова се радвам да чуя... — започна Шарън, но Мелиса само ѝ кимна.

— Какво има на касетата? Мога ли да я чуя?

— Не мога да слушам повече този писък — възпротиви се Мелиса.

— Този кучи син си играе с нас... — каза Едуард гневно.

Мелиса рязко стана от креслото.

— Ще ида да... да се обадя на няколко телефона. — Тя излезе.

— Това, което ме интригува — промълви Едуард, след като тя излезе, — е, че той просто не е могъл да го направи. В някаква степен не му е достигнала смелост.

— Той е убивал преди — каза Мартин. — Политическо убийство. Това беше предупреждение. Шарън, искаше да чуеш записа... — Мартин се приближи до касетофона. — Това е копие. От лабораторията вече ни изпратиха по факс предварителния си доклад. Записът на първата касета е бил изцяло генериран от компютър. Втората започва с предисловие от Бил и след това показва Тед. А тази... — Той преглътна. — Започва по средата на сцената, така да се каже. Предупреждавам те... Звучи зле. Готова ли си?

Тя кимна. Той натисна стартовия бутон и застана в неудобна поза, скръстил ръце.

Съсъкът на водача, след това шум от включващ се касетофон и странните звуци от боричкане, гласът на Бил: „Не, стой тук...“, Тед, хлипащ през сълзи и после гласът на момчето: „Какво, какво... Неееееее!“, с пълно гърло, сърцераздирателно.

Шарън направи гримаса и стисна зъби, сякаш ѝ бяха зашлевили шамар. Мартин спря касетата.

— Добре ли си? — попита той.

— Разбирам... Пратена е, за да ви шокира. Но има с какво.

— Следващата част е записана отгоре, без присъствието на Тед в стаята. — Той натисна бутона.

Письците на Тед продължиха, след което последва рязко прекъсване. Някакво тихо помещение и гласът на Бил в микрофона:

— Парите трябваше да бъдат прехвърлени на Шарън. Може би смятате, че това е незначителна дреболия. Изпращам ви една малка ризка. Бих казал, че сега сме наравно. След като се оказва, че не може да ви се вярва, ето новите ми изисквания: искам да се обвържете официално с изпълнението на проекта. Публикувайте го в притурката на „Сънди Таймс“. Искam спецификации, цени на разходите, архитектурни планове, счетоводни баланси, всичко. Искam също така да се публикува бизнесплан за прилагането на „Плана на Дигби“ за всички останали сгради, които „Стрейтмор“ възнамерява да закупи. Една седмица. Следващият път това, което ще намерите в пощата, ще представлява скок от свинския вид към човешките крайности... — Прещракване и после тишина.

— Удивително, как успява да се владее? — промълви Шарън.

Мартин изключи апарата.

— В инженерната лаборатория се потрудиha доста. — Той отвори бележника си. — Записът е направен с евтин микрофон, с намалена честотна чувствителност, вероятно модел отпреди няколко години.

— Страшно полезно — намеси се Едуард със студен глас. — Прощавай, Мартин. Ще се погрижа за Мелиса.

Останали сами, Мартин и Шарън си размениха погледи.

— Продължавай — подкани го тя.

— Както и предишния път, касетата е била записана и после върху част от нея е насложен друг запис. По тази, както и по

предишната, успяхме да възстановим околния фон, търсейки шум от коли, вой на пожарни коли, бръмчене на насекоми, каквото и да е.

— И?

— Никак не е лесно — каза Мартин, — но отсъствието на каквото и да било градски шум само по себе си е доста интересно.

— Извън Ню Йорк? В околностите? — Шарън поклати глава. — Бил никога не е напускал Манхатън.

— Бихейвиористите мислят същото. Окей, забележи следното... По време на крясъците... — Той посочи с палец към касетофона. — Почти не се чува, но когато усилиха оригиналната касета и филтрираха звука през еквалайзер... се долавя някакъв ответен тътен.

— Като ехо?

— Много е смътно и освен това, Тед вдига страшен шум, но може да се измери.

— Пусни го.

Той пренави лентата и я пусна отново. Съсъкът на водача, после крясъците на Тед. Мартин вдигна ръка и посочи към тавана, когато стигна до мястото. Шарън кимна.

— Много е слабо.

Мартин спря касетата.

— Помещението е малко, но очевидно отеква... — Той прелисти страниците на доклада. — Вероятно скала или бетонни стени, може би фаянс.

— И висок таван. — Тя затвори очи. Опита се да си го представи. — Като в бар „Ойстър“ — каза тя. — На Гранд Сентръл.

Мартин щракна с пръсти.

— Там е по-силно. Тук заглъхва много по-бързо. Там има нещо... не тапицерия, по-скоро дърво... което поглъща звука.

— И няма уличен шум — каза Шарън и вдигна поглед. — Обзалагам се, че е някъде под земята.

Книгата представляваше история на нощния живот на Ню Йорк и беше впечатляващо дебела. Шарън седна под огромните платна в главната читалня, докато Фиона се зарови в картотеката, за да потърси други извори. Шарън отвори дебелия том напосоки, прочете малко за петте версии на бар „Делмонико“ и после прелисти индекса. Откри

Кайзър и сърцето ѝ подскочи: голяма група германци се заселват в Йорквил в източния край на Манхатън. В онези времена трябваше да е било доста популярно човек да нарече бара си на фамилиното име „Кайзър“.

Преди да се заеме с това, тя прелисти няколко страници назад и погледна на буквата „Ч“. Беше повече от сигурна, че това щеше да се окаже пълно губене на време, че приличаше на удавник, който се хваща за сламка.

Тук, в индекса, фигурираше името „Чолгош, Чарли, 448“. За дълго време Шарън бе забравила да диша. След това възбудата ѝ премина и тя бързо прелисти назад в книгата, на страница 448. Очите ѝ бързо зашариха по страницата, търсейки „Ч“.

Ето го!

Едно от най-големите подземни заведения по време на сухия режим, „При Чоли“, се държало от полския гангстер Чарли Чолгош, мъж, чиито модни предпочитания се свеждали до карираните костюми. „При Чоли“, двуетажно нелегално заведение под Седмо авеню на Ийст Сайд, № 236, било известно с тунелните си изходи при полицейски атаки, както и с качествените си питиета. Разказват, че залата му побирала спокойно петдесетина посетители, а ако се попретъркала, можела да побере до сто клиента. Чарли обичал да забавлява тълпата с разкази за своя братовчед, Лейън Чолгош, човекът, който убил президента Уилям Маккинли. За разлика от повечето салонни легенди, роднинската връзка в случая сигурно била вярна.

Шарън вдигна очи от книгата и светлините около нея я заслепиха със своята яркост. Залата изглеждаше по-различно, по-ярка, сякаш облаците се бяха разсеяли, сякаш някой беше повдигнал главата ѝ високо, за да я огреят добре слънчевите лъчи. Тя се изправи, взе тежката книга и чантата си, и прекоси дългото помещение.

Тя можеше да намери Тед! Още сега! Без ФБР. Без хеликоптери, без бронижилетки, без въоръжени полицейски сили, които можеха да

принудят Бил да пролее истинска кръв. Само тя и той.

Така, както трябваше да бъде.

Де да беше толкова лесно и с Чарли.

Тя се върна в залата с картотеките и видя Фиона до компютърния терминал, която довършваше търсенията си, с гръб към Шарън, и за миг ѝ се допря да сподели какво беше открила, да избълва истината, но разбираше, че ако отидеше сама, имаше по-голям шанс да разреши проблема.

Веригата щеше да се затвори.

Тя бързо се върна в читалнята, избра напосоки един рафт ниско до пода и скри дебелия том втрето. После, хванала чантата си, се приближи с уверена походка към Фиона.

Смуцаващото беше, че тя наистина харесваше момичето.

— Фиона, слушай, трябва да прескоча до тоалетната за малко...

— Шарън посочи към вратата.

— Ще дойда с теб.

— Няма защо...

— Не... и аз ще дойда.

Фиона привърши записките си, след което двете излязоха и тръгнаха покрай мраморното стълбище към тоалетната.

Докато вървяха, Шарън беше на ръба да ѝ го каже, да го пусне да излезе от устата ѝ, но Фиона я попита:

— Какво стана с онази книга? Намери ли нещо?

— Още не съм сигурна — промърмори Шарън и усети вътрешно, че е решена да действа.

Двете влязоха в тоалетната.

— Защото аз намерих едно-две неща, които могат да ни помогнат... — Шарън влезе в една от клетките и видя, че Фиона прави същото. Агентката всъщност искаше да се изпишка.

— Страхотно.

Шарън изчака в съседната клетка, докато Фиона свали панталоните си. Мразеше се, че ѝ се налага да го направи, но разбираше, че трябва да остане насаме с Бил.

Най-после подходящият момент настъпи. Шарън излезе тихо, но пъргаво от тоалетната и после се затича по стълбището. Тичаше надолу, очаквайки всеки миг да чуе името си, отекващо из мраморните коридори. Партерният етаж, охраната... По дяволите! Тя зави наляво,

тръгна по коридора успоредно на Четиридесет и втора улица, затича се надолу по стълбите и намери изход, показа чантата си на портиера и се озова навън.

Студеният вятър я прониза. Тя прекоси покрития с кафяви плочи тротоар и вдигна ръка. Ако Фиона успееше да я хване, трябва да дава много обяснения, след което ФБР щяха да проведат мащабна бойна акция срещу Бил Кайзър.

Можеше да го избегне. Знаеше, че може, знаеше го дори и в мозъка на костите си.

Едно такси пресече трите платна, закова пред нея и тя влезе в колата.

[1] Гимназиум — в Древна Гърция — игрище за атлети. — Б.ред.

↑

[2] Tout le monde (фр.) — целият свят. — Б.ред. ↑

25.

Сега, когато вече знаеше какво търси, Шарън се изненада от това, че никой досега не беше се сетил да обърне внимание на тази занемарена постройка, която беше претърпана с камери, на Седма улица в Ийст Сайд. Ето я — пететажна жилищна кооперация, със старци, щъкащи зад прозорците на горните етажи. Камера под покрива, друга, наблюдаваща входа, трета, следяща асансьора в края на добре поддържания партерен етаж.

Сякаш вътре в нея се намираще нейният Чарли — жив, непострадал, и всичко, което тя трябваше да направи, беше да влезе и да го изведе.

Входната врата на сградата се отвори, през нея излезе един старец с артистично бомбе на главата и бастун. Шарън се засуети и очите ѝ се спряха на списъка на обитателите до звънеца на интеркома.

Изряден рулон с отпечатани на пластмасова лента имена, повечето от които ѝ звучаха на руски и нито едно не ѝ говореше нищо. После старецът излезе на площадката.

— Извинявайте, господине, търся Бил Кайзър.

Човекът, около осемдесетгодишен, беше облечен в старомоден, но запазен костюм в три части, и обут в грижливо лъснати обувки. Той поклати глава.

— Името — каза той с лек акцент — не ми е познато.

— Бил Чолгош?

Дълга, протяжна пауза.

— Нашият управител се казва господин Чолгош.

Шарън прехапа устни.

— Той... добър ли е? — Думите ѝ прозвучаха нелепо.

Старецът направи широк жест с ръка.

— Той е върхът! Домът е повече от изряден. — Шарън се усмихна. Разбира се, така и трябваше да бъде. — Често човек може да го намери в мазето.

Под земята. Шарън благодари на стареца, задържа вратата отворена и закрачи по коридора, под обектива на камерата. Асансьорът

се отвори, когато натисна бутона.

Вътре имаше масивна, идеално полирана дървена облицовка и излъскан до блясък месинг, с още една въртяща се камера в ъгъла. Тя натисна буквата „М“. Стомахът ѝ се сви на топка от напрежение, докато слизаше надолу.

Вратата се отвори към едно чистичко фоайе, с червен цокъл до височината на раменете и боядисани в зелено стени.

— Бил? — извика плахо тя.

Ако някой от живуците със запушен канал можеше да го намери, тя също трябваше да успее.

Никакъв отговор. Никакъв звук отникъде. Тя пристъпи в пералното помещение. Над пералните висеше още една камера с близък обсег на наблюдение, която лекичко се извиваше напред-назад. Червената ѝ лампичка беше включена. Жицата се скриваше в стената. Тя застана пред нея и се втренчи, без да знае какво да прави по-нататък. И после забеляза, че към камерата беше монтиран микрофон.

Това ѝ трябваше.

— Бил? — Прозвуча плахо, глупаво и ужасено.

Тя прочисти гърло.

— Бил! — повтори Шарън, този път по-смело. — Дошла съм да прибера Теодор. — Сякаш това беше полудневна детска градина. — Освободи го, Бил. Ченгетата нямат никаква представа къде съм. Знаеш не по-зле от мен, че те не биха ми позволили да дойда сама. А аз съм сама, Бил... Можеш да провериш с другите си камери. Моля те, вярвай ми.

По дяволите, нямаше никакъв начин да разбере дали той я наблюдава.

— Те ще дойдат тук, Бил. Ще дойдат с оръжие, с огнева мощ, с техника, каквато не можеш и да си представиш. Те ще срутят това място до основи.

Немигащата червена лампа на видеокамерата продължаваше да свети.

— Знам, че не си наранил Тед, Бил. Свинската кръв го показва. Знаеш, че не е необходимо да нараняваш детето. — Инстинктите ѝ подсказваха, че не трябва да показва какъвто и да е гняв. — Какво ще ти струва, ако го освободиш? Искаш ли мен? Защото аз ще заменя себе си за Теодор. Виж... не нося никакво оръжие, Бил... чиста съм,

никакво оръжие, никакви записващи устройства... — Камерата продължаваше да я гледа с немигаща червена светлина.

— По дяволите, ще ти покажа.

Тя измъкна едната си ръка от джинсовото яке, после другата. Сети се за Чарли, как беше готова да направи всичко за него.

Вече не можеше да изхвърли тези мисли от ума си. Тя си позволи да се понесе върху спокойната сигурност на собствената си паника, докато разкопчаваше черната си блуза, бавно, от шията надолу, свали я и я хвърли на циментовия под. Отметна коса си назад, не понечи да разкопчае сутиена.

— Моля те, Бил, пусни ме да те видя. Да се спре Едуард Маккинън е благородна цел. С „Плана на Дигби“ бихме могли да превърнем „Карнеги Хейдън“ в модел за всеки град, навсякъде по света. Можем да го направим заедно. Вземи ме, Бил. Вземи ме и им върни Теодор.

Беше я хванал, още щом влезе. Изкушаваше се просто да включи интеркома в пералнята и да ѝ отговори. Нещо в него се бе разтопило само от присъствието ѝ там. Искреният умоляващ глас почти го накара да се просълзи.

Когато свали якето си и го поднесе като жертвен дар, съвършенството на всяко нейно движение му се струваше свято.

В мига, в който тя започна да разкопчава блузата си, Бил се заглежда из подземната си бърлога, компютрите, бъркотията, работното бюро, картините по стените, неоправеното легло в съседната стая. Обзе го тъга, надигна се и сгърчи гърдта му. Беше имал всичко това, беше живял щастливо тук и, разбира се, сам го беше провалил, беше играл твърде нависоко, беше си въобразил, че е прекалено могъщ, а скоро щеше да загуби. Тя знаеше къде е той.

Мястото щеше да се превърне в някакъв гаден туристически обект, в мемориал на холокоста, хората щяха да се тълпят и да сочат с пръст.

Той си спомни едновременните си пубертетни фантазии за сателити, за микрочипове в тестисите и за непрестанно компютърно следене. Точно така щеше да изглежда, каза си той. Щеше да изглежда точно така, както изглеждаше сега.

Шарън, която разтваря блузата си пред монитора. Защо трябваше да превърне живота си в подобие на най-лошите си кошмари? Той не знаеше, но... го разбираше ясно... Очевидно, че беше го направил.

Точно тогава той излезе, за да вземе тенекиените кутии, две големи кутии от по четиридесет литра, пълни с бензин, заедно с един десеткилограмов чук. Измъкна тенекиите, отвори първата, мина през мазето, обливайки с чистия дестилат всичко наоколо. Миризмата се надигаше на вълни, напомняйки бензиностанция и размекнат летен асфалт. После хвана с две ръце чука, вдигна го и методично започна да чупи главния компютър.

Шарън беше започнала да се чуди какво да прави по-нататък. Трябваше да му каже нещо, да установи някакво ниво на близост, колкото се може по-бързо. Сега обаче мислите ѝ се движеха по ръба на бръснача, колебаейки се дали тя изобщо участваше в някаква комуникация, и се молеше от цялата си душа на червената лампичка на стената.

Не беше достатъчно. Почувства се твърде уязвима и обезумяла да стои така полугола, без блуза. Надяна я отново, остави я разкопчана и отчаяно се огледа наоколо за някакво друго средство, с чиято помощ да стигне до него, за някакъв начин, който щеше да направи срещата им по-реална.

Пералното помещение изглеждаше по-чисто, отколкото в собствената ѝ кооперация. Перални, подредени една над друга сушилни, столове, масичка с няколко стари списания, чист пепелник и купа с кибритени клечки. Някой в сградата пушеше, докато си переше дрехите, и за този някой управителят се беше погрижил. В ъгъла имаше голяма саксия с растение, един от ония вечнозелени храсти, които не се нуждаят от много светлина.

Тя погледна към камерата, погледна към сушилните и изведнъж ѝ хрумна нещо.

Осем сушилни на четири единици. Всяка от които по-висока от ръста ѝ. Тя надникна между сушилните и стената: всяка една имаше по две пластмасови, нагънати като хармоника тръби за изкарване на горещия въздух, и две снабдени с клапи бендофлексиви тръби за газ, които влизаха в машините. Тя натисна с рамо първата сушилня,

притеснена да не би да са застопорени към стената, разтърси я здраво и машината леко се отмести настрани.

Чудесно. Тя застана зад първата машина, позабави се, докато успее да отвинти двете ѝ бендофлексиви тръби от двете съоръжени с клапи метални газови тръби, които стърчаха от стената. Не обърна внимание на нагънатия като хармоника отдушник, промуши се зад сушилнята и започна да я бута.

Тежеше сигурно поне петдесетина килограма. Тя опря гръб в стената, вдигна ръце високо и ги опря в машината, натисна с всичка сила и машината се приплъзна леко напред, разтресе се и се олюля. Напрегна всичките си мускули и най-сетне машината рухна на пода с ужасен трясък. Прахоляк и мъх от сушилнята се надигнаха към високите аплици на стената. Шарън се премести зад следващата, разви газовите тръби и катурна и нея. Шумът беше апокалиптичен. Строшено стъкло и огъната ламарина, но на нея не ѝ пукаше. Събори и третата на пода — за малко да се стовари върху бедрото ѝ, но Шарън успя да отскочи... После четвъртата.

Чистичкото, подредено перално помещение изглеждаше сякаш бе сполетяно от земетресение.

Шарън погледна към камерата и забеляза, че тя бе престанала да се движи. Само гледеше втренчено в нея и червената лампа блестеше, без да мига.

Шарън отвори до края клапите на всичките осем газови тръби. Миризмата беше замайваща, но тя запази равновесие. Сграбчи едно от списанията, откъсна страница, нахъса я на ленти и ги доближи до всяка от тръбите, за да може той да види лъхация оттам гъст, прозрачен газ.

Върна се до купата с кибритени клечки, вдигна едно от стекчетата с кибрит и го отвори. Откъсна три клечки и ги поднесе към драскалото.

— Покажи ми къде си, Бил — произнесе твърдо Шарън пред камерата. — Или ще направя тази твоя хубава къщичка на пух и прах.

Бил беше взел всичките си компютърни дискове, беше включил микровълновата печка в контакта, беше я настроил на максимално. След няколко секунди микровълната беше докоснала метала, и искрите

зад стъклото се превърнаха в пламъци. След това се беше понесъл през мазето, с тежкия чук на рамо. Беше се поколебал край рафтовете на библиотеката си, край всичките си редки предмети, после ги бе смазал един по един с чука и събираните осем години компютърни справочници и списания се разпиляха на пода.

Дръпна Полък от стената, измъкна дълъг кухненски нож и отдели картината от рамката. Нави я на руло и я постави до вратата на лабораторията.

Отвори втората тенекия с бензин и започна да го разлива из кухнята, мина с нея през цялото помещение, над книгите, над списанията, над разбитите компютри. Миризмата стана буквално непоносима. Очите му се насълзиха.

Изрита вратата към лабораторията, напои масата с бензин, обля целия под със спираловидни пръстени и излезе през вратата към спалнята.

Остави тенекията с бензин на пода, вдигна картината и се върна тичешком в лабораторията. На отсрещната стена стоеше закачена раницата му с метални рамки, заредена и тежка. Бил привърза Полък от едната страна, затегна пакета, пъкна ръцете си в презрамките и остави колана провиснал.

Двадесет килограма динамит и три килограма С-4. Ако ги оставеше тук, по-голямата част от карето щеше да хвъркне във въздуха.

Главата му вече се люшкеше от бензиновите изпарения. Струваше му се, че всеки момент ще се строполи и ще повърне. Домъкна се обратно в офиса си и остана хипнотизиран пред монитора. Това, което му показваше камерата, го потресе. Шарън правеше абсолютно същото, каквото и той — рушеше всичко около себе си. Той натисна бутона, за да спре движението на камерата, и зачака да види докъде ще стигне тя.

До края. Гледаше я с кибрита в ръцете и не можеше да не ѝ се възхити.

Е, не можеше да остави сградата по горните етажи обгазена. Това щеше да бъде прекалено опасно. Той се приближи до източния изход и набра кода на скритата ключалка. Някъде горе над него щифтовете се плъзнаха и отвориха.

После отиде до интеркома и натисна бутона.

— Изключи газта — произнесе той по микрофона. — На пода в ъгъла има шарнирна метална плочка. Отвори я и слез по стълбата. И, Шарън? Отвори, моля те, някой прозорец, преди да слезеш. Плашиш ме.

Шарън изключи клапите, провери отворите на газовите тръби — нямаше теч. После изтича до високите, защитени с решетки прозорчета — отвори ги и си пое въздух. Миризмата около нея беше отровна. Тя вдиша дълбоко и напълни дробовете си с чист въздух, после пристъпи през съборените сушилни, закопча блузата си и намери ръждясалата метална плочка. Вдигна я нагоре и под нея се разкри циментова шахта, може би около десетина метра дълбока, с метална стълба на стената. Тя заслиза по нея надолу в мрака.

Бил отвори северния изход, опря раницата си до стената на катранено тъмния коридор и чу блъскането ѝ по източната врата.

Пристъпи тихо, облегна гръб в стената до вратата, пресегна се с едната ръка към клавиатурата и набра кода на вратата. Щифтовете изщракаха и там, в мазето, сред бляскавите изпарения, застана Шарън.

Той я сграбчи, завъртя я, опря я плътно в стената и я притисна здраво за гръкляна, под долната челюст.

— Проклетата да си! — Гледаше я право в очите. — Не трябваше изобщо да идваш.

— Трябваше... да те видя... — Стори ѝ се, че той просто ще я разкъса с голи ръце.

— *Проклетата да си!* — повтори той и отметна гневно глава. Последва миг на осъзнаване, тя го прочете в очите му, и после той промълви, почти не вярвайки на себе си: — Сега трябва да те убия.

Шепотът му ѝ подсказа, че той наистина го мисли.

— Защо?

В очите му изби влага. Той се пресегна към масата, събори купчината вестници и изведнъж дългият кухненски нож се озова в ръцете му. Шарън усети, че устата ѝ е пресъхнала.

— Защото това място ще пламне. — Той посочи с ръка из стаята. — Ти го унищожил. И ще умреш, заедно с него.

— Къде е Теодор?

— Той е в безопасност. За него съм се погрижил. Ти ме предаде.

— Кълна се в Бога, не съм...

— Шшш, шшш, шшш... — зашътка той като баща на дъщеря. — Ще го направя заради теб, за да не се окажеш в нажежена стая, опитвайки се да изпълзиш от собствената си кожа...

И той опря ножа в гърлото ѝ, мускулите му се напрегнаха и той натисна.

Тя не можеше да си поеме дъх. Усети влажната черта, докато ножът прерязваше кожата ѝ. Шарън не можеше да повярва... не и този човек. Не и този човек, когото познаваше. Не и мъжът, когото тя...

— Откога... — успя да отрони — си станал... — плът и дъх Господен?

Това го спря.

— Аз съм, не помниш ли? — И тя сграбчи китката му, отблъсна я силно от шията си, измъкна ножа от ръката му и го запокити надалече. — Първо на първо, не съм те предавала... Ако бях намесила ченгетата, те нямаше да ми позволят да се приближа толкова много до теб.

— Имам предвид парите — промълви Бил тихо.

— Никой не ме е питал. Наруших всички правила, за да се добера дотук. — Тя изтри кръвта от шията си с палец, помисли малко и после яростно го лепна на бузата му. — Не се боя от теб, Бил! Ти и аз — двамата ще затворим веригата.

— Ти не знаеш нищо за това.

— Трите патента, Бил. „Юникорн Холдинг“ и „Линнет“. Говорих с Либлинг... Той умира в Нюйоркската болница, ако това те интересува.

— Не ме интересува.

— Така си и мислех. Дори видях снимката ти в старшия курс. И... — Асото в колодата. — Говорих с Кет.

Той я погледна и тънка усмивка се плъзна по лицето му. Тя изведнъж се изплаши, защото реакциите му бяха непредполагаеми.

— Ти не я познаваш — каза Бил.

Тя се постара да запази хладнокръвие.

— Кет е чудовище. Аз не съм. Ти не си. — Шарън си пое дъх. — Дай ми Тед.

Той дълго се вглежда в нея. Най-сетне Шарън прочете в погледа му, че беше взел решение.

— Той е в безопасност, Шарън. Той е добре. Намира се на стотици метри отгук.

— Не подпалвай това място.

— Ти щеше да направиш същото, горе.

— Трябваше да те видя. Защо ме спря, след като щеше сам да го направиш?

Бил посочи към тавана.

— Осем метра противопожарна стена над нас. Напълно изолирано от горните етажи. Няма никаква опасност сградата да пламне.

— Просто твоето малко местенце. Ще бъда съвсем откровена с теб, обожавам идеята на Дигби... център за хора със семейни проблеми, издържащ се от баровете и музикалните клубове в същата сграда. Това е то свободната инициатива! Не ми харесва гадостта, която „Стрейтмор“ планира за тази страна. Мисля, че „Карнеги Хейдън“ може да се превърне в модел за всеки град, където и да е. Но Тед е дете, Бил. Той няма нищо общо с всичко това. — Тя потърси очите му. — Освободи него, вземи мен.

Не отвърна нищо, само я гледаше. Шарън се замисли докъде можеше да си позволи с идеята за съблазън... и разбра. Не. Точно по този начин майка му се бе опитвала да установи контрол над него. Съблазънта нямаше да помогне.

В това беше неговата сила. Нямаше да позволи да го съблазнят.

— Бил, не знам как да ти дам онова, от което имаш нужда. Не става дума за Теодор, нито за „Карнеги Хейдън“. Става дума за теб и за мен, нали? По дяволите Кет! От самото начало става дума за теб и за мен...

Той кимна.

— Бил, как да те накарам да освободиш Тед? Ако се държа съблазнително, ще ти напомням за твоята майка, нали? Как да намеря път към теб?

Усмихна се.

— Мой проблем е как да го преодоляя.

— Добре. Мама те е съблазнявала... Давала ти го е само когато е искала да получи нещо от теб, нали?

— Тя беше пълна егоистка. Нещо, което ти не си.

— Нито ти. В това съм сигурна. — Пристъпи към него, като се опитваше да диша равномерно. — Окей, какво си мечтаеш да получиш?

— Ами, „Карнеги Хейдън“...

— Не. Сега. Веднага.

Той я изгледа продължително.

— Винаги съм искал да летя — промълви той леко и поклати глава. — Свикнах да мисля, че интимността е някаква люспа...

— Че е какво?

— Лъжа. Химера.

— Но сега гледаш на нещата другояче.

— Е, започвам да разбирам малко повече какво е любовта.

— Всички я искаме.

— Аз не я исках.

Шарън си пое дъх.

— Тед също я заслужава, Бил. Освободи го и ще можеш да имаш мен. Не знам как да ти го кажа, без да те унизя и без да те уплаша. Е... да, сега аз искам нещо от теб, тъй че нещата може би не са съвсем чисти. Но ето, аз съм тук, нали? Освободи Теодор и ще бъдем заедно. Ще видим какво ще стане после.

Те се гледаха един друг. Шарън изведнъж усети, че няма да се изненада, ако той я целуне. И разбра, че ѝ се иска да отвърне на целувката му. В този момент пламъците лумнаха в кухнята, микровълновата печка гореше, гуменият уплътнител на капака изхвърляше отровен черен пушек, и — *уамп!* — Езикът на пламъка близна петното бензин и всичко лумна. Огнена стена се надигна от всички посоки, пресече пространството между тях и Шарън отскочи назад.

— *Махай се!* — изрева той към нея през огнените кълба.

— *Ами Тед?*

— *Довери ми се. Бягай!* — Той се обърна и се затича по коридора, грабна раницата и изчезна от погледа ѝ.

Шарън обърна гръб, закатери се по металната стълба, пушекът и пламъците я обгръщаха, докато пълзеше нагоре към пода на пералното помещение. Миризмата на газ беше понамаляла. Тя затръшна капака на шахтата, затича се нагоре по стълбите, заблъска по вратите и

занатиска звънците, крещейки: „Пожар! Пожар!“, докато се носеше нагоре по стълбището.

Бил намести раницата на гърба си, затича се по коридора, направи завой, провря се през тесния отвор и отново се затича, докато не стигна до вратата на Теодор.

— Тед! — изкрещя той.

Тед беше облечен във фланелка „Найки“, една от няколкото, които Бил беше успял да купи по негова мярка. Рибата меч беше изстинала. Хлапетото беше погълнато от играта на „Динографикс“.

— Тед, отиваме вкъщи.

Лицето на детето светна. Това, което чу, беше страхотно. След това то се завъртя из стаята и закрещя от възбуда.

— Тед! — Бил го сграбчи за рамото. — Имаме проблем, горе избухна пожар, пълно е с пушек, може да стане експлозия. Трябва да се държиш за мен и да не се плашиш, защото като свърши всичко това, ще те заведе при твоите родители. Разбрано?

— Разбрано. — Тед беше толкова щастлив, че изведнъж на Бил му стана тъжно.

— Добре, качвай се на гърба ми.

Тед го прегърна през врата и се хвана здраво, докато Бил се изправяше, мъчейки се да балансира между детето от едната си страна и тежката раница. Той го пренесе през вратите и запристъпва по канала на метрото, плътно до стената на тесния тротоар.

Наоколо беше катраненочерно. Вече надушваше пушека.

Бил се затича с всички сили. Там, където пътеката на перона се стесняваше, той пусна момчето, накара го да тръгне напред и сам се промуши с раницата. Теодор го изчака от другата страна и двамата се затичаха напред.

Не беше достатъчно бързо.

— Следва завой! — извика Бил.

Пушекът стана съвсем гъст. Беше невъзможно да се диша. Двамата вече виждаха пред себе си червените отблясъци на пламъците, точно пред вратата на мазето на Бил.

— Какво е това? — извика Теодор.

— Продължавай да тичаш.

— Там има пожар.

Бензинът беше проникнал под прага и беше изтекъл по пътекката, образувайки вадичка, дълга около пет метра. Гореше.

— Как ще го прекосим?

— Качвай се пак на гърба ми! — Бил приклезна.

— Не, Бил! — извика детето.

— Качи се веднага, Теодор! Няма друг начин!

Пушекът и горещината бяха непоносими. Бил викаше, момчето плачеше. Той хвана една от малките му ръчички, постави я около врата си, взе другата, вдигна го, изправи се и го притисна към себе си.

Жегата беше адска. Бил си пое дъх и напълни дробовете си с отровен парлив дим, задържа го, стиснал детето в ръцете си и се замоли дано огънят не докосне раницата му и не взриви динамита. Трябваше да оцелеят в следващите десет секунди. Затича се през пламъците, през вратата и през адската горещина, озарила в алено онова, което доскоро представляваше неговото мазе. Обувките му пламнаха, маншетите на панталоните му също, а Теодор пицеше и пицеше. Бил продължаваше да бяга, не от горещината, а от динамита, качен на собствения му гръб.

Двадесетина метра по-нататък той се спря, пусна Теодор на земята и заотупва пламъците по обувките си и по маншетите на панталоните. След това коленичи.

— Качвай се — нареди отново и Теодор увисна на врата му. Той го повдигна и продължи надолу през подземния тротоар, през пушека, каре след каре.

Когато излязоха от подземието на сградата на Д авеню, вече се бе стъмнило. Двамата пресякоха улицата към близкия гараж. Един мъж и едно момче, изморени до смърт, целите опушени и изподрани, влязоха вътре и се проснаха на земята.

Бил не беше влизал в „Серендипити III“ от двадесет години. С ужас си беше помислил, че може би приказното детско заведение вече не съществува. Тази ексцентрична, налудничава викторианска сладкарница за сладолед, където мама го беше водила. Ала когато я забеляза, натисна спирачката на лимузината.

— Тук е!

В една миризлива тоалетна до гаража той беше извадил от дъното на раницата си измачкани дрехи, изчистил беше личицето на Тед и своето, доколкото можа, с тоалетна хартия и сапун за ръце, и бе сресал косата на момчето. Сега той включи мигачите, отвори задната врата на лимузината и поведе момчето към заведението.

Кукли и смешници в шарени дрехи пред входа; маси в дъното, под изящна дърворезба и огромни стенни часовници.

— Маса за двама, където и да е — каза Бил и високомерната управителка пооправи хубавата си прическа, измервайки с поглед мъжа и детето, които имаха вид, сякаш бяха пътували на стоп дотук от Апалейчия. Тя ги отведе в един ъгъл на втория етаж.

Бил поръча на Тед чийзбургер, малцов шоколад и най-голямата връзка банани, която можеше да се намери. После бръкна в джоба на раницата си, извади една петдесетачка, подаде я на Тед и му каза да чака тук, докато родителите му дойдат и го вземат.

След това излезе от ресторанта, влезе в лимузината и потегли нанякъде. Когато забеляза уличен телефон, дръпна спирачката.

Първият телефон, който Шарън набра, след като излезе от сградата, беше този на Мартин, за да му каже къде да дойде. Когато разбра, че той кипи от ярост, затвори телефона. После набра телефонния си секретар.

Едва го чуваше, когато колите на пожарната профучаха и сирените им завиха по улицата. Обаждане от Кристъл, няколко съобщения от Фиона, после от Карндъл. Най-накрая беше съобщението на Бил Кайзър.

— Тед е в безопасност. Оставих го в „Серендипити III“, детски ресторант в Пет Сайд. Ще предадеш на семейство Маккинън, нали? И ги увери, че не е имало никакви сексуални извращения. — Гласът му на лентата прозвуча някак объркано. — Просто да не си мислят нелепости. Не съм такъв. Все едно, беше страхотно, че се видяхме... — Сякаш стоенето им в пламналата стая беше някаква повторна среща между разделили се някогашни влюбени от колежа. — И освен това, дано да реализират „Дигби“ за „Карнеги Хейдън“, и да го използват във всеки град, където има такава нужда. Би било хубаво, нали? Искам да кажа, все още ми се ще да го видя. До скоро — и той затвори.

Тя се обади на Едуард и после отново позвъни на Карндъл.

— Той е оставил Теодор в един ресторант. — Продиктува му името. — Тръгвам за там веднага.

— Стой там, където си, Шарън...

— Не. Искам да се уверя, че с Тед всичко е наред. Тръгвам.

Бил пое на запад през парка, после назад към долен Ню Йорк. Остави колата си в един гараж и тръгна пеша през Уест Вилидж. Нощта беше ясна, откъм Хъдсън духаше хладен вятър. Жилищната сграда беше стара. С асансьор отпреди войната, красиви завъртулки отпред и дебели стени отвътре.

Извади ключовете от страничния джоб на раницата, отвори остъклената входна врата и повика асансьора. След известно време машината пристигна и с него някаква млада жена. Бил отбягна любопитния ѝ поглед, влезе и натисна копчето за последния етаж. После бързо излезе, преди вратата да се е затворила, отключи вратата към мазето и слезе по стълбите до служебното помещение на асансьора. От двете страни се намираха огромните барабани и по тях нагоре по шахтата се въртяха добре смазаните стоманени въжета. Бил отвори вратичката към шахтата, погледна нагоре, за да се увери, че асансьорът е горе, после бързо набута раницата си и затвори вратата зад себе си.

Високо над него асансьорът, който той беше отпратил до дванадесетия етаж, бавно се спускаше надолу.

Срещу шахтата имаше друга единична врата. Трябваша му три ключа, за да я отвори. Никой друг на този свят не притежаваше и трите.

Вратата се отвори навън, откривайки дървен панел. Бил му нанесе четири здрави, добре премерени ритника, докато не рухна. Две стъпала надолу и той се озова в студено, влажно и тясно помещение, в което липсваше всякакво осветление. Издърпа натъпкания с експлозив багаж след себе си. В един буркан в ъгъла имаше кибрити, останали от предишното му пребиваване. Запали една от клечките и се огледа.

Матрак, кофа и спален чувал, няколко консерви варен боб и няколко книги, в стая два пъти по-голяма от асансьорната кабина зад вратата. В помещението миришеше на плесен и на гнило. Бил беше

забравил колко шумен е моторът на асансьора отвъд стената. Беше минало доста време, откакто се бе скрил тук.

Чоли Чолгош беше укривал тук уиски по време на Сухия режим. Бил се съмняваше, че някой живущ в сградата знае за това място. Съмняваше се, че който и да е на този свят знае за него, освен той самият.

Угаси клечката кибрит, преди да опари пръстите му и изправи раницата си на стената в ъгъла. Последният път, когато беше тук, си беше донесъл фенерче с батерии. Опипа наоколо, докато го намери, включи го, но батериите бяха изтощени.

Е, добре, тогава свещ. Драсна нова клечка, намери една свещ и я запали. После намести дървения панел зад вратата.

Свали си обувките и легна на матрака. Малко преди да заспи, се насили, пресегна се и угаси свещта с пръсти.

— Ти не си ли приятелка на баща ми? — каза момчето, когато Шарън го намери, захапал един банан от голямата връзка.

— Запознахме се у вас — кимна Шарън. — Не помниш ли?

Момчето се втренчи в нея и отвърна:

— Може би.

И в този момент очите на Теодор Маккинън станаха като палачинки и той изкрещя „Тати!“ с пълно гърло. Шарън се извърна, а там, горе на стълбището бе застанал Едуард Маккинън. Тя видя изражението му, когато забеляза сина си. Видя как лицето му се промени и той се затича между масите, космат и тромав, като кафяв мечок. И момчето се изправи, почти я прескочи, и после бащата прегърна сина си с едрите си лапи, вдигна го и го завъртя. Ресторантът беше притихнал. Всички гледаха, всички знаеха кой е това. Шарън изведнъж си даде сметка, че никога досега не беше виждала Едуард Маккинън да плаче.

А сега плачеше и сълзите му се стичаха по бузите.

— Теодор, Теодор, Теодор — повтаряше той безпаметно.

Момчето се бе вкопчило в него.

Едуард Маккинън хвърли поглед към Шарън и изведнъж тя изпита замайващото, страховито чувство, че всичко това ѝ беше познато, че беше го преживяла и преди: висящите шарени абажури,

боядисаната в бяло дървения и лицата на хората, с вилици, замръзнали във въздуха. Тя гледаше бащата и синът, но това не беше нейният баща, нито нейният син. Мигът просто бе изплувал някъде от сънищата ѝ.

ТРЕТА ЧАСТ

26.

— Ние имаме подготвени хора за преговори, в случай че са взети заложници, имаме експерти за тези неща... *Защо го направи?*

Тя дръпна слушалката от ухото си. Никога досега Мартин не беше изпадал в такава ярост.

— Можехме да го хванем, Шарън!

— Виж, Тед е спасен... — опита се тя да го прекъсне.

— *Ти не си го спасила!* Бяхме на път да *приключим случая!* — Яростта го задави и той почти заекна: — К-к-какво си *въобразяваш?*

Шарън закъсна на следващата сутрин. Тя влезе тихо в претъпканата зала тъкмо когато служителят на корпорация „Маккинън“ по връзките с обществеността правеше встъпителните си бележки от подиума. Тя седна на стола, който Ерик ѝ беше запазил.

— Изненадан съм, че нямаш специална покана за тук — прошепна ѝ той.

Шарън махна с ръка.

— В момента не очаквам да ме наградят за оказване на съдействие на силите за сигурност.

Тя млъкна, забелязала, че двама от репортерите прекъснаха разговора си по средата на изречението и насочиха цялото си внимание към тях. В този момент Едуард стъпи на сцената, облечен в тъмен костюм и вратовръзка, и се насочи към подиума.

— Дами и господа — произнесе той в букета от микрофони, — драго ми е да ви видя.

Ерик усили нивото на репортерския си касетофон.

— Прави се на шоумен — промърмори той към Шарън.

— ... Както знаете — заговори Маккинън, — откакто обявих, че групировката „Маккинън“ влиза в бизнеса с болници, нашите акции на Нюйоркската стокова борса паднаха с тридесет и осем пункта. Е, дошъл съм тук, за да обявя пред всички вас, че няма да строим никаква болница в долен Ийст Сайд, няма да строим никаква болница където и

да е в Ню Йорк и нямаме намерение да строим някаква болница въобще където и да било.

— Причината да заявим това беше, че моят син, Теодор, беше отвлечен от един луд, някакъв побъркан терорист...

Е, това беше всъщност историята, но тази история беше толкова белосана и изстискана, че след известно време Шарън изключи. Излишно многословие. Тя се почувства уморена. Спомни си за майка си. Замисли се за това, което ѝ предстоеше.

— ... Следващата седмица, когато ще се проведе общото събрание на нашите акционери, ще представим своя план за строителството на силно охраняван затвор на мястото на „Карнеги Хейдън“, с помощта на който ще може да се оздрави този квартал в много по-голяма степен, отколкото с помощта на каквато и да е психиатрична или друга болница.

Шарън погледна човека на подиума и поклати глава.

— Ерик — прошепна тя, — мисля, че трябва да тръгвам.

— Веднага ли?

— Веднага.

Ерик изключи касетофона си.

— Където и да отиваш, ще дойда с теб.

— Най-после имам възможност да видя жилището ти — каза Ерик.

— Мъничко е — каза Шарън. — И изглежда още по-малко, когато се налага да го делиш с дежурещи на смени агенти от ФБР двадесет и четири часа в денонощието. Да ти приготвя ли нещо? — Тя се промуши покрай Ерик в кухнята и отвори хладилника. Беше отчайващо празен. — Тук има... увит сандвич, сирене и ананас...

— Какво се случи с теб и Бил в онова помещение? Разбира се, стига да нямаш нищо против да ми разкажеш...

Шарън докосна с пръст тънкия, дълъг два сантиметра белег със засъхнала кръв от лявата страна на брадичката си и помисли как да му го обясни най-добре.

— И двамата изиграхме роли — каза тя най-сетне. — Те се базираха на собствените ни характери, но не напълно — добави тя. — Не бяха докрай реалистични.

— Защото по едно време усетих, че се притеснявам... Искам да кажа, звучи ужасно, но ето, аз се опитвам да намеря своя път към една почти невъзможна връзка, а ти изглежда в това време търсиш своя път към една...

— Ерик, аз трябваше да си свърша работа. Бях готова да направя всичко, което се наложи, да кажа всичко, което беше необходимо...

— Просто ми се иска да си го избиеш от главата.

Тя се усмихна.

— Няма да мисля повече за него... когато всичко свърши. Обещавам ти.

Ерик отмести поглед встрани.

— Е, кой всъщност съм аз, че да се ровя в душата ти... Искам да кажа, ти спаси живота на момчето, а междуременно Джанин се намираще в Хонконг. Невъзможно е човек да си поговори сериозно, между смяната на времето и нашите разминаващи се дневни програми...

Шарън се облегна в креслото.

— Да, разбира се, много е сложно.

— Не искам да го правим по телефона, Шарън. Обсъдихме го с нея. Тя разбира, трябва да е разбрала. — Шарън замълча. — Виж, тя трябваше да се върне вчера. Обади ми се в три и половина през нощта, за да ми каже, че удължават командировката си. — Той не хареса собствения си глас и отпусна рамене. — О, по дяволите! Каква досада. — Грабна палтото си и се изправи. — Трябва да се връщам в студиото.

— Не е толкова лошо, че искаш да се изправиш лице в лице с нея — каза му тя. — Изиграйте ролите си.

— Да, така ще направя.

Ерик я погледна, протегна ръка и тя я пое. После изведнъж се прегърнаха и се притиснаха един към друг. Прииска им се да останат завинаги така. После той се обърна и излезе, а тя седна отново в креслото и се загледа навън, към Емпайър Стейт Билдинг.

Какво се беше случило с Бил? Нещата не бяха приключили. Шарън докосна малкия, тънък белег и се притесни, че някъде вътре в нея нещо никога нямаше да приключи.

Бил се събуди, когато аларменият звън заглъхна, в шест часа заранта. Сграбчи пътническият електронен будилник, опипа го да намери бутона и изключи шума. Постави часовника на пода и седна на матрака.

Стаичката беше толкова тъмна, че не виждаше ръката пред очите си. Той прокара пръсти през косата си, за да я пооправи. После издърпа панела от вратата.

Беше шест и тридесет, когато се озова извън мъничката си бърлога. Усети, че го е страх да надникне навън. Асансьорът се намираше някъде високо над него. Той прекоси шахтата, послуша се за присъствие на хора. Нищо. Отвори вратичката, мина през контролното помещение на асансьора и си изми лицето на умивалника. Натисна бутона на асансьора, влезе, когато пристигна, и се качи на десетия етаж.

Тук никой не получаваше „Таймс“. Върна се на деветия и намери един брой, оставен пред вратата на един от апартаментите. Взе го, слезе два етажа по-долу и намери един брой на „Дейли Нюз“.

Двата му бяха достатъчни. Той слезе обратно до мазето, скри се в бърлогата си, запали една свещ и изчете всичко за пресконференцията на Едуард Маккинън.

Единият крак след другия, все по-високо и по-високо, стъпка след стъпка. Вътре в асансьора имаше видеокамера, което не се хареса на Бил, макар да си даваше сметка, че това всъщност няма значение. Беше престоял в тясната си клетка в долен Ню Йорк толкова дълго, че сега катеренето по тези стълби представляваше за него истинско удоволствие.

Беше великолепен ден в Ню Йорк Сити, не много студен и това го накара да изпита меланхолия, че не може да тръгне по улиците, да се разходи из остров Манхатън и да гледа лицата на хората около себе си. Но той го беше правил с години, беше се носил безметежно сред вълните от минувачи. Сега животът му беше толкова ясно фокусиран, колкото стълбището, по което се изкачваше.

Стъпка след стъпка. И Шарън, там някъде навън, очакваща го.

На тридесет и първия етаж кашони с минерална вода, поръчани за парти. Бил продължи нагоре. Най-последно, на четиридесет и петия

етаж, стълбището свърши. В дъното на късия коридор имаше врата. Бил я отключи, пристъпи на чакълестата настилка и вятърът едва не го събори.

Беше на покрива. Около него стърчаха небостъргачите на центъра, кули от стомана и тухли, извисяващи се над него, въпреки огромната височина. Цареше пълно спокойствие, шумовете на града почти не достигаха до тук. Бойното поле беше далеч долу, под нозете му.

Срещу него стърчеше монолитният Ситикорп Билдинг, квадратен пилон, забит високо в небето, хоризонтални ленти от алуминий и стъкло, прецизно изпълнати. Виждаха се жени с поли и мъже с вратовръзки, ходещи по килимите и седящи на бюра зад стъклата на прозорците. Над всички тях стърчеше този клин.

Ситикорп Билдинг беше известен със своя силует. Това беше може би най-лесно възприетата промяна в стила на нийоркските небостъргачи от последното поколение. С него беше започнала модата в архитектурата с глупави покриви на сградите кули. Той бе надживял своите имитации. Покривът се издигаше нависоко от единия склон и после се спускаше рязко надолу с дължина от около десет етажа, стръмен като писта за ски скокове. Първоначално беше пробутан на обществеността като слънчев панел за енергийните нужди на сградата. Разбира се, помисли си Бил със съжаление, тази идея отдавна беше изоставена като нерентабилна.

На горните етажи на Ситикорп Билдинг се намираще просторен бизнесцентър за конференции. Следващата седмица Едуард Маккинън щеше да посрещне там своите акционери.

Зданието беше толкова масивно, че в сравнение с неговите размери товарът с експлозиви на Бил щеше да вдигне шум колкото една пиратка. Но той знаеше, че ако я използва правилно, пиратката щеше да вдигне достатъчно шум.

Дългата лимузина изглеждаше неуместно пред настланата с чакъл алея, но беше достатъчно късно, за да има някакво значение. Бил беше обикалял из квартала в продължение на половин час, преди да забележи Паули, който крачеше забързан по „С“ авеню. Беше спрял на ъгъла, намерил място за паркиране и бе последвал пеша пласъора.

— Ей... — Бил го погледна в очите. — Какво имаш тази вечер?

— Ей, приятел... — Паули стисна ръката на Бил. — Имам никелчета „Найтзоун“, най-доброто за смъркане наоколо...

— Можеш ли да ми дадеш повечко? Напускам града, тръгвам на юг, не ми се ще да тъпея, търсейки хероин из Лафайет, Луизиана.

Бледият мъж се усмихна широко.

— Ясно — каза той. — Колко ти трябва, осем пакета?

— Горедолу. И може би нещо по-слабо, малко „Перкодан“.

— „Перко“ нямам. Имам „Бутак“. „Бутизол“. Нося десет. Ако ме изчакаш, ще ти намеря „Перко“.

— Не, не, добре, „Бутизол“ стига. Слушай, паркирал съм една голяма таратайка ей там, зад улицата. Килерът е пълен със спирт, нали знаеш, бачкам. Ела да пийнем по едно, ще се натряскаме в колата.

Бил го поведе по улицата, отвори колата като шофьор, и русокосият влезе. Бил се напъха след него, затвори вратата, отвори хладилника, извади от него напоения с етер парцал и го залепи на лицето на Паули. Той зарита в тясното пространство и за миг не беше ясно кой ще надделее. Бил си даваше сметка, че противникът му може да го надвие, но етерът подейства, очите му се прибраха в кухините и той се отпусна.

Бил събра ръцете му, върза ги с въже, опъна парцала над носа и устата му, после го заключи и отвори вратата на водача, запали и колата се понесе тържествено на запад.

Раду се беше обадил, че е болен, и Ерик подкара надолу по списъка да му намери някой заместник за смяната от десет вечерта до два сутринта. По една или друга причина повечето от дисководещите му или ги нямаше, или тези, които си бяха вкъщи, имаха други планове за вечерта. Вече се канеше да се обади на още един телефонен секретар и да остави поредното си съобщение, когато ключалката на входната врата прещрака, Джанин надникна и извика:

— Ерик, би ли ми помогнал да пренесем куфарите?

Ерик затвори телефона, стана и изтича към нея. Главите им се завъртяха една около друга като два отблъскващи се магнита и най-после той успя да целуне леко бузата и част от устните ѝ.

Неудобно. Тя неловко се усмихна и двамата се засуетиха с големия ѝ пътнически куфар, куфара с мострите, пазарските торби и багажната количка.

— Съжалявам — каза той, — щях да те посрещна. Не знаех кога пристигаш.

— Щях да ти се обадя, но едва хванахме самолета.

В самолетите напоследък имаше телефони, но той не го каза, защото не искаше да прозвучи дребнаво.

— Изглеждаш страхотно — каза той.

— Всъщност, не съм спала няколко дни.

Личеше ѝ. Тя затръшна вратата и застана по средата на стаята. Артемида притича, обиколи я и подозрително помириса багажа.

— Мисля да си сипя чаша вино — каза тя и тръгна към кухнята.

Той я последва.

— Слушай, тук се случиха един куп неща... но все бях загрижен, когато ми се обаждаше и ми съобщаваше за нещо извънредно.

Тя надникна в хладилника, извади отворена бутилка вино и си сипа чаша. Изпи глътка, за да не я разсипе, облегна се на стената и го погледна в очите.

— Ерик, Джилиън ме помоли да се преместя при нея... — Тя сведе глава и потърка бедро с опакото на дланта си. — И аз приех.

Ерик се замисли. Съпостави го с онова, което ставаше в неговия живот. После се изправи и без да каже дума, излезе от кухнята, мина през дневната и влезе в спалнята. Отвори вратата на гардероба... Всичките вещи на Джанин, всичките ѝ красиви дрехи, всички напоени с аромата на тялото ѝ. Той зарови ръце в гардероба, награби толкова, колкото може да изнесе, и ги вдигна от рафта. Върна се с тях в дневната. Джанин стоеше там, онемяла като риба. Той пусна дрехите на куп върху пода.

— Котката ще остане при мен.

— Точно за това исках да поговорим... Джилиън е алергична към котешка козина...

— Много добре. — Ерик взе коженото си яке. — Прибери си багажа още тази вечер. Излизам по работа. Дано да не те заварвам.

Шарън печаташе седемнадесетата по ред версия на резюмето си за старата „Смит Корона“, когато радиото гръмна от звуци. Беше слушала достатъчно дълго „Ейч Би Ен“ в последния месец, за да познае „Ницше Простизис“ още от първите акорди. Отначало не можеше да ги понесе, но сега трябваше да признае, че долавяше в тях някакъв груб чар. Песента завърши с дълъг, писклив вокал и в стаята прокълтя гласът на Ерик:

— Раду тази вечер го няма. Тук съм аз, Ерик. Сега ще ви пусна Ханк Уилямс, защото не ми е тъжно. Ето го безсмъртното парче на Брайън Ино: „Огрениите в светлини летища ви дават толкова много“.

Шарън се пресегна към телефона, когато песента започна, намери номера на радиостанцията и го набра.

— Ерик... тук е Шарън. Как си?

— Тя се върна. Тази вечер. Всичко свърши, Шарън, цялата тази дивотия свърши!

Тя не можеше да го спре. Нещо, което беше потискала напоследък, се прекърши. Някаква част от сърцето ѝ мигом се изпълни с топлина.

— Звучиш ми ужасно — каза тя.

— Много съм си добре. Наистина! Искам да кажа, чувствам се шантаво. Замаян съм, тъжен съм и... Не знам. Шантаво ми е.

— Трябва ли ти компания...?

— Ами, може би... Би ли желала...?

Помисли си го и после си каза: „Ами просто му го кажи“.

— Не мисля, че мога да понеса да си седя в тази стая и да те слушам по радиото, без да съм до теб.

— Тогава ела — каза Ерик. — Ела веднага!

Когато Шарън влезе в студиото, Ерик ѝ отвори. Посрещна я на вратата и двамата потънаха един в друг. Той не я пускаше, нито тя него. Подхождаха си страхотно, бяха с почти еднакъв ръст. Телата им се чувстваха толкова добре едно до друго. Дори не се целунаха — просто се притискаха един в друг, сякаш си изпробваха силата. После Ерик намери устните ѝ и Шарън усети сладостта на неговите, опита твърдостта и мекотата на зъбите и езика му. Бяха като двама чужденци,

изненадани от това, че говорят на един и същ език. Най-сетне Ерик я отблъсна с палава усмивка, намести очилата си и каза:

— Изчакай да сложа още няколко записа.

Тя го последва в студиото и седна в претъпканата стая, докато той поставяше плочите на грамофонните плотове. Зареди и компактдисковия плеър и натисна първия бутон, за да пусне записа в ефира.

— Сами ли сме? — попита Шарън.

И когато Ерик каза „Да“, тя придърпа стола си, седна върху бедрата му, повдигна брадичката му с длан и започна нежно да го целува, после да го хапе с безмълвното му съгласие.

Изправи се, подкани го с жест да стане, коленичи в ограниченото пространство под конзолата и разкопча широкия му колан, после свали ципа на джинсите му. Бели слипове. Измъкна члена му, който се размърда и се изправи. Свали слипа му до коленете, бръкна в сутиена си, извади оттам кондом, разкъса фолиото и пъкна гумата между зъбите си. После пое члена му в устата си и плъзна по ствола му език.

Изрита люлеещия се стол встрани, хвана го за ръцете и го задърпа надолу, докато не седнаха на пода. Свали бельото си под роклята и го възседна. Целуваше го, докато вкарваше пениса му в себе си.

После го бутна да легне на застлания с килим под на студиото, надвеси се над лицето му и се усмихна. Наистина беше хубав мъж, помисли си тя, толкова интелигентен, сладък и секси. Той започна да се издига и спуска, ръцете му се пресегнаха към нея и тя му се отдаде напълно. Телата им се блъскаха в лудешки танц, запотени и стенещи. Доця й се да разтвори ризата му и да види гърдите му, но нямаше време за това. Той плътно проникваше в нея и я изпълваше. Тя затвори очи. Не можеше повече да мисли за нищо. Толкова много усещания наведнъж. Ето, ето сега, все по-бързо и по-бързо. После ритъмът му се промени, песента завършваше. Тя отвори очи и видя протегнатата му ръка, пръстите му, които търсеха бутона по ръба на конзолата. Намери го и песента от грамофонния плот заглъхна точно преди да е свършила. Тя видя как протяга ръка, натиска друг бутон и вторият грамофонен плот се завъртя.

— Натисни... — каза той — плъзгача... на осем.

Тя се изви напред, без да го изпуска, натисна пластмасовия плъзгач до там, докъдето я бе помолил.

Контрапунктът на интелигентен китарен акорд им осигури нов ритъм. Господи, музикалният му усет беше непогрешим! Те започнаха отново, а промененият ритъм обгърна телата им. Беше им нужен миг, за да го уловят, но те го направиха и на нея ѝ се дощя да се разтопи върху него, а той в нея. Не можеше повече да се контролира. От гърлото ѝ заббликаха звуци, висока атонална песен, все по-силно и по-силно, с всяко поемане на въздух. Някъде под себе си тя чу гласа му: „Шарън, свършвам!“ и това я отпрати във висините. Песента в гърлото ѝ се обърна на вик, шията ѝ се изпъна, тъмната ѝ коса се разстла по раменете ѝ, оргазмът разтърси тялото ѝ на вълни.

Тя усети как ръцете му стиснаха кондома и той се измъкна от нея. После се озова легнала на пода, ръката му обгърна гърба ѝ и тя усети дъха му, досами нейния. Нещата полека започнаха да придобиват реалните си очертания.

— Не мога да ти опиша колко е хубаво — пое си въздух той — да съм с теб.

— Аз също — отвърна тя — се канех да ти го кажа.

На Бил му беше трудно да чете.

Светлината на свещта усложняваше нещата. В тази неприветлива стаичка мигането на пламъка го разсейваше, караше го да се замисля за вековете, през които човечеството бе живяло на светлината на свещи, за думите, люшкащи се като сенки и подскачащи по страницата.

А на всичкото отгоре, разбира се, му пречеха и стоновете и потръпванията на Паули. Всеки път, когато хероинът и „Бутизол“-ът преставаха да действат, той се събуждаше от сън и започваше да се мята насам-натам в несъзнателен порив да се освободи.

Бил го беше увил като пеленаче с одеяла и след това бе овързал одеялата с въже. Устата му беше затъкната със собствения му чорап, вързан на възел и пристегнат около главата с парче връв. Не можеше да говори, но всеки път, щом се събудеше, следваше серия от красноречиво пъшкане и сумтене.

Това всъщност беше най-притеснителното. Дозите „Бутизол“ се бяха оказали не толкова силни, колкото Бил беше очаквал. По джобовете на Паули беше намерил достатъчно количество хероин, така че Бил го държеше под наркоза, като внимаваше да не прекали с дозата. Мъртъв, човекът щеше да бъде безполезен.

Но честно казано, час след час, непрестанните приглушени молби и стенания просто го вбесяваха. Най-накрая Бил отвори кутията си с инструменти и затърси нещо дълго и остро.

Отвертка. Деликатна, тънка и остра като ледена висулка с плосък край. Това щеше да свърши работа.

Бил вдигна свещта и се вгледа в изплашените очи на мъжа. Те се движеха, следвайки пламъка. Устните му бяха напукани. Засъхналата слюнка и сълзи се бяха превърнали в сол по бузите му. От гърлото му избликнаха умоляващи стонове.

Но Бил беше неумолим. Той постави свещта на пода, притисна с лявата си ръка челото на мъжа и издърпа единия му клепач с палеца си. Когато върхът на отвертката влезе в полезрението на Паули, той се опита да извика и се сгърчи. Бил се сгъна и стисна главата на пласъора на наркотици между коленете си.

Опря стоманения връх на отвертката в червеникавата месеста плът под клепача. Не докосваше окото на мъжа. Едно погрешно плъзване и можеше да го извади. Той повдигна отвертката нагоре: очевидно му беше нужен по-силен замах. Събра цялата си сила, удари рязко надолу и отвертката проникна, плъзна се навътре и се чу лек хрущящ звук. Беше вътре. Завъртя отвертката дълбоко в мозъка на мъжа и се опита да я раздвижи вътре. Съпротивлението беше, сякаш прерязваше пудинг. От време на време се натъкваше на по-здрава мембрана и мускулна тъкан.

Беше по-лесно да я върти в центъра, отколкото странично.

Беше интересно да се гледат промените, настъпващи по лицето на Паули, всевъзможни гърчове и гримаси. Но едно беше очевидно: той изведнъж стана по-кротък.

Бил завъртя отвертката на все по-широки кръгове и след това я измъкна, покрита с кръв и сива слуз. Паули се опита да промълви нещо, но от устните му излязоха само нечленоразделни звуци. Бил дръпна левия клепач, постави отвертката на място и я натисна право надолу.

Този път тя влезе по-лесно.

Когато приключи, Паули изглеждаше буден, примигваше, но очите му бавно се изпълваха с кръв. Беше кротък, много по-кротък.

Всъщност, Бил искаше точно това. Наблюдава го известно време, а после се отегчи, вдигна свещта, легна на матрака, отвори книгата, докдето беше стигнал, и продължи да чете.

Когато Шарън отвори очи на другата сутрин, всичко, което видя, беше сивкавата светлина, проникваща иззад венецианските щори в дома ѝ. Чак после забеляза Ерик, опрял глава на ръката си, с лакът заровен във възглавницата.

— Здравсти — каза той.

— Ей — отвърна му тя усмихнато.

Той се наведе и я целуна.

Странно, не изпита притеснение. Отвърна му с целувка. Целувката се удължи и тя съсредоточи цялото си внимание върху мекотата на великолепните му устни. После отпусна глава, по цялото ѝ тяло премина тръпка и завърши с дълга прозявка. Тя вдигна ръце.

Не се чудеше как да го накара да си отиде.

— Значи си ме гледал как спя? — попита го тя.

— Само от няколко минути — излъга той. — Имаш чудесен нос.

Тя се протегна и докосна неговия.

— И твоят е такъв.

— Как си? Изобщо...

За това, че е с него. Тя помисли малко и отвърна:

— Спокойна.

— Да си спокоен е хубаво. — Не прозвуча банално. Той наистина го мислеше.

— Спокойствието — каза Шарън — е най-страстното ми желание.

После тя го притегли към себе си, той се наведе, взе я в ръцете си и те отново започнаха да се любят.

По дяволите, мазето липсваше на Бил. Компютрите му, книгите му, цялото му оборудване... Без него той се чувстваше като слепец,

ходещ по ръба на бръснач. Всичко беше изчезнало, всичко.

Първата му спирка, в девет часа заранта, беше при малките магазинчета за болнични принадлежности на Ийст Сайд. Беше купил одеяло и мъжки костюм с големи размери, но трябваше да се отбие в още няколко, преди да намери онова, което му трябваше. Накрая си купи шивашки принадлежности. С това си осигуряваше униформата. Засега това му стигаше да се легитимира.

После взе метрото до Сто двадесет и пета улица, където се намираще офисът на телефонната компания, и си купи два телефонни указателя.

Усети, че е гладен, погледна към часовника през витрината на един от магазините и за момент с меланхолия си спомни за Лобо, който в този момент сигурно ровеше из своя боб с ориз в „Ла Ленга Ларга“. Но с това също се беше свършило. Вместо това той влезе в супермаркета, купи си риба тон, безсолни гризини и минерална вода, гъби, тоалетна хартия, няколко найлонови торби за боклук и няколко малцови топчета за своя гост.

Ако досега не беше харесвал малцови топки, каза си Бил, сега сигурно щяха да му харесат. После се засмя на глас. Този, който всъщност беше получил фронтална лоботомия ли? Този, чието минало беше напълно изтрито?

Загърнат в шала, той се върна в сградата. Когато влезе, вътре в пералното помещение имаше няколко прислужници. Наложил му се да изчака пет отегчителни минути, преди да остане сам и да влезе в килията си.

Гостът му се беше вмирисал.

Бил развърза въжетата, изчисти задните части на мъжа и го уви в новото одеяло. През цялото това време мъжът почти не се обади. Той изобщо беше престанал да дърдори, след като Бил бе издраскал челните му лобове.

След това той се изтегна на леглото и запрелиства телефонния указател. Щеше да му трябва и една кутия, разбира се, но след като намери първите обяви. Кутията можеше да почака до вечерта.

— Мартин? Тук е Шарън...

— Шарън, какво има?

— Слушай, знам всичките ти аргументи против, но си мисля, че ще бъде разумно да отида на събранието на акционерите на Едуард... — Тишина в слушалката. Шарън побърза да я наруши. — Това ще бъде най-подходящият форум, на който Бил ще се опита да направи нещо...

— Шарън, категорично не! От гледна точка на сигурността, в момента имам да се справям с истински логистичен кошмар, три хиляди ВИП-а в центъра на Манхатън, всеки вестник в Америка пише за това събитие, ще се изсипе преса от къде ли не... Не желая изобщо да се мяркаш около Ситикорп Билдинг.

— Мартин...

— Шарън, не искам да рискувам повече с безразсъдните ти номера, ясно ли е? Не те моля, казвам ти го... Стой си вкъщи, иначе ще те арестувам!

Първата спирка на Бил беше при един малък испански магазин за железарски инструменти, където си купи чук, пирони, ръкавици и клещи. После изтича до склада за дървен материал, пет минути преди да го затворят и купи правоъгълните парчета шперплат, които му трябваха. Взе такси до долен Ийст Сайд, слезе от него, повървя няколко карета натоварен с покупките си. Две юпита учтиво му задържаха вратата, докато влизаше с мъка през нея.

Занесе всичко долу в мазето, струпа парчетата дърво зад редицата сушилни в пералното помещение и се прибра в килията си. Гостът му отново се беше напикал, но Бил не се притесни особено. Всъщност, вече беше свикнал с това.

Предстоеше му доста работа, докато се съмне.

Вечерята беше чудесна, двамата седяха в един ъгъл в любимото японско ресторантче на Ерик и пиеха горещо саке. Навън беше студена зимна нощ. По едно време Ерик каза:

— Живея само на четири преки оттук... Би ли искала да дойдеш?

— Да не би да заварим Джанин там?

— Не. Това е моето жилище. Имам го от седем години, преди тя изобщо да се появи. — Всъщност, Джанин все още не беше привършила с изнасянето на багажа си. Този следобед цялото жилище

беше осеяно с всевъзможните ѝ джунджурии. Ерик ги беше събрал на куп в гардероба, преди да се срещне с Шарън за вечеря. — Хайде — подкани я той и я поведе към дома си.

Ерик отвори вратата на апартамента доста самоуверено, но въпреки това пристъпиха из стаите с трепет, сякаш бяха проникнали в чуждо жилище. Артемида се завъртя и започна дълго да души глезените на Шарън.

— Артемида обича всички — каза Ерик, изчаквайки котката да докаже, че е прав. Накрая котката все пак отърка глава в обувтия в чорап крак на Шарън.

Бяха сами. Ерик сипа вода, приготви чаши с пакетчета чай в тях и седна до Шарън на канапето. Докато водата кипне, така се бяха задълбочили един в друг, че бяха забравили за чая. Ерик скочи, за да изключи свистящия чайник и поведе Шарън за ръка към спалнята. Час и половина след това той си сложи очилата, отиде в кухнята и се върна с голяма кана ледена вода за двамата.

Когато се върна, тя седеше, подвила колене, с разсеян поглед, замислена за нещо.

— Кажи ми за какво мислиш — обърна се той към нея, отпи от каната и ѝ я подаде.

— О, мисля си за Бил Кайзър, за всичко, което се случи.

— Събранието на акционерите ли те безпокои?

Шарън вдигна поглед към нежния мъж с голите гърди, приседнал до нея на леглото.

— Той пак ще направи нещо, сигурна съм. Трябва да затвори веригата. — Ерик я хвана за ръката. — При така създамата се ситуация — продължи тя — аз съм единственият човек, с когото е говорил. Аз съм неговата връзка със света. — Тя погледна очите му на сумрачната светлина. — Трябва да бъде там, Ерик. Ако не съм там и нещо се случи...

— Тогава иди.

— Е, щом като ФБР казва „не“, става много сложно.

— Аз мога да отида там като представител на пресата... — каза Ерик. — Ти също би могла...

— Охраната ще бъде плътна... Нали очакват и той да се опита да проникне вътре.

Ерик внезапно пусна ръката ѝ и на лицето му се изписа широка доброжелателна усмивка. Той рязко се изправи. Отвори гардероба на Джанин, зарови с ръка сред вещите ѝ, отвори едно чекмедже под преградата. Накрая се изправи с победоносен вид. Изтегна се отново в леглото, гол, вдигнал високо над главата си някакъв плик.

— Voila^[1]... Вашата покана, мадам.

Тя прие плика, дебел пакет с напечатан на компютър адрес на жилището на Джанин Лоуъл.

— Отвори го.

— Наистина ли?

— Отвори го.

Тя пхна пръст под прегъвката и разкъса плика. Вътре имаше писмо, програма, картички и пликчета, всички с търговската марка на корпорация „Маккинън“. Изведнъж Шарън съобрази и сърцето ѝ подскочи.

— Тя е акционер!

— Двадесет хиляди акции, оставени от леля ѝ. Обади им се утре, кажи им, че си Джанин, че си в града и искаш да присъстваш. При толкова много акции, сигурен съм, че ще намерят начин да те вкарат.

[1] Voila (фр.) — ето. — Б.ред. ↑

27.

Главното бюро на Ситикорп Билдинг бе запълнено от телата на трима бели мъже, и тримата с фигури на щангисти. Пред тях стената беше задръстена с монитори за близко наблюдение, оборудване за пожарна тревога и телефони, един от които в този момент извъня. Марк, най-близкият до телефона охранител, го вдигна.

— Джейсън? — Мъжки глас на линията.

— Не, тук е Марк, Джейсън ли търсите?

— Марк, чудесно, слушайте, аз съм Марвин Соренсън от „Соренсън Кокс“. Един техник ще дойде скоро с оборудване за нас, от „Иди Си Ай“. Не го разкарвайте през главната приемна, пратете го веднага горе.

— Да го пратим веднага горе.

— Благодаря, ще ни направите голяма услуга.

— Аз ви благодаря, господин Соренсън.

Боже мой, помисли си Бил, този лакей направо ще се размаже от благодарност.

Двадесет минути по-късно той избута ръчната количка със сандъка през входа на Ситикорп Билдинг и се насочи право към бюрото с охраната на входа.

— „Соренсън Кокс“? — попита той високо.

— Вие от „Иди Си Ай“ ли сте?

— Аз съм.

— Товарният асансьор до четиридесет и шести, там ви чакат.

Мъжът написа часа и направлението на един стикер за посетители, подаде го на Бил и той го залепи под отличителния знак на „Иди Си Ай“, международната електрическа компания. Бил подкара ръчната си количка, избута обемистия дървен сандък в дъното до асансьора, натисна бутона и зачака.

Дотук Паули не беше вдигнал никакъв шум. Но напоследък той и бездруго не беше на себе си.

Вратата се отвори. Бил влезе и натисна копчето на осемнадесети етаж. Наскоро тук бяха освободили една адвокатска кантора и управата

беше дала обява за отдаването ѝ под наем. С малко повече късмет и изобретателност, той щеше да успее да качи сандъка някъде по-нагоре в сградата, после да се помотае ден-два из празния офис, докато опознае добре терена.

Наоколо бяха паркирани камиони със сателитни чинии и микробуси с телевизионни предаватели. Ерик и Шарън излязоха от станцията на метрото и се озоваха на нивото на улицата, под монументалното туловище на Ситикорп Билдинг, извисяващо се над главите им. Шарън приличаше по скоро на второстепенна холивудска „звездичка“ — с големи кръгли слънчеви очила, прозрачен шал над косата и червени къдрици, сипещи се под него.

Шарън и Ерик бяха прекарвали предната събота един чудесен следобед пред щанда с перуки в „Хаус ъф фийлд“, един от по-екстравагантните бутици в търговската част на ситито, смеейки се на колебливото суетене на Ерик, който се мъчеше да нагласи новата си приятелка така, че да прилича колкото се може повече на старата. Бяха купили перука и един пуловер. Шарън беше забелязала как Ерик се загледа в един доста засукаан комплект дамско бельо. На другия ден дойде сама, купи го и си го облече вкъщи.

Сега навсякъде беше пълно с полицейски заграждения, служебни мотоциклети и конна полиция. Те подбираха като стадо всички, които имаха някаква работа в зданието, да се наредят на една безкрайна и почти непомръдваща напред опашка.

— Каква бъркотия — промълви Шарън, притиснала с една ръка перуката си, за да не я издуха вятърът.

— Сякаш се опитват да влязат в „Гардън“, за да гледат някоя противна тийнейджърска рокопера — присъедини се Ерик раздразнено.

Бяха решили да я облекат колкото се може по шик за случая, а единственото облекло в стил „Шанел“, с което Шарън разполагаше, беше черен летен костюм. След цели четиридесет минути те бяха успели да се придвижат само на два метра от вратата и Шарън вече трепереше. Вътре се виждаше как ченгетата прекарват багажа през рентгенов апарат и карат хората да преминат през металните

детектори, които бяха настроени на толкова висока чувствителност, че един от мъжете бе помолен да свали колана и обувките си.

През стъклото Шарън разпозна един от агентите на ФБР, с когото се бе срещала миналия месец.

— Виждаш ли го? — посочи го тя.

— Той идва два пъти в студиото. Може би трябва да се преместя при входа за пресата, преди да са ни забелязали, че сме заедно...

— Не ми се ще да чакаш отново на опашка...

Ерик се усмихна.

— Е, какво да се прави, такъв е животът.

Тя го погледна почти с благоговение и прошепна:

— Толкова си мил!

Накрая дойде и нейният ред. Тя го целуна по бузата, намести очилата си и влезе уверено през вратата.

Ерик се задържа зад прозореца, докато Шарън преминаваше през металния детектор. Бяха я пременили така, че по тялото ѝ да има колкото се може по-малко метал. Тя вдигна ръчната си чанта от лентата на рентгеновия апарат и мина бързо покрай агента на ФБР, към следващото гише за проверка.

Ерик се отдалечи, заобиколи сградата и намери входа за пресата, където го посрещна нова безкрайна опашка.

Бил се беше снишил по корем между тръбите и се катереше бавно нагоре по стръмния покрив. Вятърът брулеше безмилостно. Късове небе прозираха през пролуките между стъклените плочи. Тук беше засенчено, една странна малка вселена, която малцина изобщо бяха виждали.

От два дни насам из сградата навсякъде щъкаха ченгета — униформени и цивилни. Сякаш трябваше да играе партия шах с цял отбор за противник. Но сега той видя, че малкото му приспособление си стоеше при източния край на зданието така, както го беше поставил.

Беше рисковано да излиза тук, но трябваше да се увери.

В централното фоайе на партерния етаж Шарън забеляза две опашки — една на служителите, работещи в сградата, които трябваше

да бъдат по своите кабинети в съботния ден, и една за събранието на акционерите на корпорация „Маккинън“. Шарън се подреди на втората, ужасена от мисълта, че може да види Мартин или Фиона. Тях ги нямаше, но на пропуска стоеше един от агентите на Карндъл, Джими, с още един по-възрастен агент, когото тя не си спомняше да беше срещала досега. Двамата мъже сравняваха поканите и идентификационните карти с имената по списъците, след това Джими пропусна мъжа пред Шарън да мине и дойде нейният ред, да бъде огледана от този човек, който я беше виждал вече безброй пъти.

Тя пристъпи, разкопча чантата си, отвори я широко и затършува вътре. Червила и кутийки се затъркаляха по пода. Тя коленичи и започна да ги събира, а човекът зад нея пристъпи напред, подавайки поканата и шофьорската си книжка на Джими. Шарън се изправи тъкмо когато мъжът беше пропуснат, пристъпи и подаде своята покана и идентификационна карта.

— Съжалявам, че срокът ѝ е изтекъл — каза Шарън. — Не бях тук в последно време да си изкарам нова.

Мъжът се вгледа в снимката на картата и вдигна поглед към Шарън.

— Свалете очилата си, моля.

Шарън хвърли поглед към Джими, който изглеждаше зает. Свали очилата си и се усмихна на по-възрастния мъж.

— Имате ли нещо по-ново?

— Разбира се.

Ръцете ѝ трепереха, докато ровеше в портмонето. Членска карта от един здравен клуб, библиотечната карта на Джанин, разпарцалосана карта за социална осигуровка, неподписана, и старата идентификационна карта от предишната месторабота на Джанин. Не съвсем убедителна, Шарън я извади и я подаде. Шарън изобщо не приличаше на жената на снимката, която имаше по-тесни очи и по удължено лице. След това Шарън подаде картата от здравния клуб. Снимката върху нея, доколкото можа да прецени, беше още по-неподходяща.

Мъжът примижа срещу снимката, вгледа се в очите на Шарън и погледна шофьорската книжка. Очите на Джанин бяха светлокафяви. Тези на Шарън бяха светлокестеняви и изглеждаха по-кафяви на определено осветление. Надяваше се тук да е такава.

Той отново я погледна, погледна към снимката и отново премести погледа си към нея.

— Номерът на социалната ви осигуровка?

— 707-38-4889 — отвърна Шарън без видимо усилие.

— Добре, госпожа Лоуъл — каза мъжът най-сетне. — Заповядайте.

Асансьорът беше претъпкан с мъже в костюми, наситеният с тестостерон въздух се смесваше със съкрушителни аромати на мъжки одеколони и Шарън усети, че никога досега през живота си не бе изпълнявала по-рискована мисия. Бутоните се управляваха от една жена, за която Шарън можеше да се закълне, че е от ФБР. Когато пристигнаха на петдесет и седмия етаж на Ситикорп Билдинг, първото ниво на прочутия скосен покрив на Ситикорп, вратите на асансьора се отвориха към един съвсем различен свят.

Едуард Маккинън си даваше сметка, че заради скорошните му главоболия това събрание щеше да се превърне в истинско медийно събитие, и то си беше такава. Коридорът, водещ от асансьора към залата, предлагаше възхитителна панорамна гледка на града. Шарън стигна до приемната, превърнатата във фотоекспозиция на холдингите на корпорация „Маккинън“, с диаграми, сочещи как растат печалбите на всеки от тях. Всички графики сочеха към тавана. Барчетата на всеки ъгъл предлагаха капучино, еспресо и какви ли не плодове, сирена и сладкиши. Шарън си взе чаша капучино и резен пълпеш, увит в тънко сушено филе „прошутто“, след което се изкачи по масивното стълбище.

Конферентната зала беше огромна и модерно обзаведена, със стени от светложълто дърво и мрамор, и многобройни редици удобни кресла. С изненада Шарън установи, че таванът на залата беше скосен под същия ъгъл, както и линията на покрива на Ситикорп. Намираха се толкова високо, на самия връх на небостъргача.

Над подиума бе монтиран голям видеоекран на „Даймънд Вижън“, на който се въртеше документален филм за корпорация „Маккинън“. Хората не му обръщаха внимание, отпиваха кафе и разговаряха помежду си на малки групички по пътеките. В дъното се намираше секторът за журналисти, с телевизионни камери, насочени към подиума, редици с прожектори и стойки. Шарън го обиколи, търсейки да види Ерик, но не го откри. После застана близо до входа, откъм екипите на телевизията. Тя отпи от кафето си и се загледа

разсеяно в малкия черно-бяло монитор на телевизионния екип, показващ Едуард и Мелиса, застанали в нещо като коридор, чакащи отегчено, докато операторите настройваха камерите си, насочваха светломери пред лицата им и нагласяваха осветлението. Тази сцена, съобрази тя, се разиграваше на живо някъде из сградата.

А после Ерик се приближи до нея, пошушна ѝ „Здрасти“ и я целуна по бузата, а тя го задържа за миг.

— Мартин се оказа на входа за пресата. Даже ми отвори касетофона, да се уверят, че няма бомба...

Шарън посочи с пръст.

— Виж...

На малкия монитор Едуард придърпваше Теодор в скута си, към тях се приближи Мелиса, облечена в костюм „Валентино“, с перлено колие.

— Цялата е кожа и кости — каза Шарън.

— Ах! — Ерик се загледа в екрана. — Ядрената фамилия, събрана отново, и разпръскваща кварки.

— Теди — заговори Едуард, — добре ли си? Искаш ли нещо?

— Не, благодаря.

Теодор гледаше през прозореца, наслаждавайки се на просторната гледка. Едуард погледна Мелиса, хванала детето за ръка, необръщаща внимание на нищо друго, освен на него.

Странното в цялата работа беше, че откакто Теодор се беше върнал, се държеше адски възпитано. Ръкуваше се, слушаше повече, не пицеше пред хора. Едуард наблюдаваше тази промяна почти с удивление... Изведнъж правилата се бяха оказали важни.

Той погледна часовника си. Намираха се в малка приемна над главната зала. Едуард разполагаше със свой офис от другата страна на етаж, но телевизионният екип, който го следваше неотлъчно през целия ден, не можеше да влиза там и затова сега се бяха разположили тук, придавайки си вид, че им е удобно. Едуард ги беше наел, за да заснемат цял филм за личната му драма и за движението на акциите му. Избраният стил на филма наподобяваше телевизионните мюзикли отпреди няколко години: кратки мозаечни кадри на „реалистичното кино“, черно-бели, безкраен низ от „случайни“ снимки „зад кулисите“,

оператори, заснемащи се един друг, докато уловят Едуард, Мелиса и Тед, гледащи разсеяно през големите прозорци и разменящи си случайни реплики. Това щяха да бъдат единствените кадри с Тед, въпреки че Едуард обмисляше дали да не включи няколко видеокадра от дома им, преди отвличането. След три минути Мелиса щеше да вземе момчето и да започне заснемането на проникновено интервю с нея, като в същото време Ед се прави на леко изнервен преди голямото събитие. След петнадесет минути говорителите долу в залата щяха да започнат, подгръвайки обстановката за появата му след около час.

През прозореца Едуард можеше да обгърне с погледа си цял Ню Йорк. Чувстваше се уверен, семейството му беше до него, скоро компанията му щеше да предприеме решителната си битка. Акциите на Маккинън се бяха повишили след последната пресконференция, но недостатъчно. След като свършеше събранието на акционерите, той смяташе да използва своята скорошна лична драма, за да ги тласне още по-нагоре отпреди.

Той погледна часовника си, извини се на Мелиса, промуши се покрай телевизионния екип и тръгна по коридора към тоалетната. Беше застанал пред писоара и облекчаваше пикочния си мехур, когато над него се чу някакъв шум, като на драскащо с нокти животно, една от мраморните плочи на тавана се плъзна и отмести, от тавана щръкна един крак, после още един, и някакъв мъж скочи шумно в помещението, между Едуард и вратата. Рус, плещест, в костюм. Едуард вдигна ципа на панталоните си и измъкна пистолет, без дори да е сигурен дали това е Бил Кайзър.

— Кучи сине, ти ли отвлече детето ми... — Едуард махна предпазителя.

— О-о-о, много лоша идея, Ед... — Бил разтвори сакото си и му показва наредените хоризонтално червени шашки динамит, привързани с дебела черна лента, които покриваха целите му гърди и гърба. — Динамитът — поясни Бил — представлява наистина доста шумен детонатор за истинския експлозив отдолу, С-4. — Той се потупа под лявата гръд, после вдигна нагоре ръце, за да му покаже жичките, достигащи до дланите му, и завити на пръстите му като пръстени. — Ако плесна с ръце — показва той с жест и спря дланите си на сантиметър разстояние една от друга, — губим половината от върха на Ситикорп Билдинг. Ако допра врата си — посочи той към жиците,

излизаци изпод яката на ризата му и стигащи до ушите му — „Бум-бум!“. Ако допра глезена си, като кръстосам крака — посочи той елегантно към жиците, стърчащи изпод маншетите на панталона му и влизаци в обувките — същият ефект. А сега ми подай пистолета.

Бил приближи едната си длан към врата, сякаш да се почеше зад ухото и протегна другата към Едуард.

Едуард не реагира.

Бил пристъпи напред.

— Пистолетът, моля.

Устните на Едуард мърдаха беззвучно. Останалата част на тялото му бе замръзнала.

— Застреляш ли ме, ти и по-голямата част от акционерите ти загиват. Да не говорим за жена ти и детето ти, и един бог знае още колко невинни хора. Знаеш ли какво ще направим ние с теб? Ще се качим ние двамата горе и малко ще си поговорим, докато не стигнем до едно морално и философско споразумение, а после ти ще се върнеш долу, и ще обявиш, че си решил да се превърнеш в героя, от когото този град има нужда... че ще построиш град на хълма и върхът на този хълм ще бъде увенчан с един блестящ замък, маяк на надеждата за всички, на име „Карнеги Хейдън“.

— Откъде да знам, че това е истински динамит?

Бил се замисли над въпроса му, а после бръкна в джоба си и извади запалка. Издърпа една от шашките на гърдите си, измъкна от нея двадесетсантиметров фитил и го запали.

— Искаш ли да се увериш? — попита Бил, докато пръскащият искри фитил се скъсяваше. — Никога не съм те лъгал, Едуард.

— Добре, добре... — Едуард изглеждаше леко позеленял. — Ти си пълен психотик.

Бил изсумтя и се разсмя.

— Ако бях психотик, върху онази блузка щеше да е кръвта на Тед, нали?

Той измъкна фитила, хвърли го на пода и със същото движение издърпа пистолета от ръката на Едуард. Измъкна пълнителя, пхна го в джоба на панталона си и напъха пистолета в превръзката с динамит под мишницата си. После хвана Едуард за рамото и извади от джоба на самото си белезници.

— Обърни се.

Едуард не се помръдна.

— Хайде, не ме ядосвай, Едуард. Слушай, за това, което искам да стане, ти ми трябваш жив, така че не се безпокой.

Едуард предпазливо се обърна и протегна ръцете си назад. Бил щракна едната белезница, после другата, като внимаваше да не докосва белезниците едновременно с двете си ръце. После се приближи до ухото на Едуард.

— Ти си служил във флотата, нали? Като бащата на Шарън. — Бил напъха шашката динамит под носа му. — Това мирише ли?

— Да — отвърна задавено Едуард.

— Истинско е, нали?

— Да.

Бил отстъпи назад, постави шашката обратно в арсенала си и намести взривната капачка.

— Твърдят, че времето смекчава болката... То никога не я смекчава. Страданието се усилва с възрастта. — Бил се усмихна. — Излизаме през вратата, завиваме наляво към Мелиса и останалите, в дъното на коридора. Не смей да подаваш сигнали, защото... — Бил имитира пляскане с длани. — Бум! Вляво има врата, на около седем стъпки отгук. Мини през нея. Аз ще се държа за белезниците зад теб. После тръгваш нагоре по стъпалата. Само нещо да не ми хареса и бум! Обещавам ти, не искам никой да умре — нито аз, нито ти, нито Теди или Мелиса. Усмихни се, Едуард. Усмихна ли се? — Бил го извърна към огледалото, за да провери, и подръпна устната му с пръст. — Добро момче. Сега отвори вратата и тръгвай.

Бил сграбчи веригата на белезниците и последва Едуард през вратата. В дъното на коридора се виждаше сводестия праг, операторският екип, диванът и прозорецът. Теди беше с гръб към тях, опрял ръце на големия прозорец, загледан навън. Мелиса забеляза Едуард и му махна с ръка.

— Ед... те са готови...

Документиращата камера се обърна тъкмо навреме, за да хване в обектива си Ед, който се извъръщаше и влизаше през една врата, следван от плещест мъж, който приличаше на униформен полицаи.

Шарън допиваше последните глътки от пластмасовата си чаша капучино, когато Едуард Маккинън се появи на монитора и влезе през вратата. Изведнъж гърлото ѝ се скова и тя се задави.

— Ерик... — промълви.

— Какво? — Той се оглеждаше из залата и не беше забелязал нищо.

— Бил Кайзър... е там... По дяволите, те завиват!

— Но Шарън... — Той не можеше да повярва.

— Едуард Маккинън току-що премина по онзи коридор... там. — Тя посочи към края на екрана. — През една врата, Бил Кайзър вървеше зад него. — Тя се обърна към симпатичния мъж от екипа зад видеотабло и му махна с ръка. Той свали слушалките от ухото си. — Можете ли да го пренавиете?

Мъжът поклати глава.

— Трябва да започнем интервюто горе след една минута.

— Едуард Маккинън там ли е? — нервно заблъска тя юмруци един в друг. — Искам да кажа, той трябваше да е там... но не изчезна ли току-що? Те знаят ли къде е? — Мъжът не ѝ отговори. — Вижте, спешно е... Просто ми кажете. В онази стая ли е? Или те не знаят изобщо къде е...

Видеоператорът се вслуша в слушалката.

— В момента го търсят.

— Той влезе през онази врата с другия мъж и просто изчезна, нали? — Но мъжът повече не я слушаше.

Шарън се огледа, избра един изход до сцената, затича се и Ерик я последва. Тя блъсна двойната метална врата и се озова в облицован с тухли коридор. На двадесет стъпки по-нататък до една маса седеше човек от охраната, с ротвайлер, легнал в краката му. Шарън се върна назад, огледа огромната зала, привдигна пола и скочи на сцената.

Ерик се втурна след Шарън, докато тя се суетеше зад завесите пред друга метална врата.

— Същият коридор — измърмори Шарън и в този момент един униформен агент, вероятно от ФБР, се затича по средната пътека към сцената, Шарън го погледна и промълви, по-скоро на себе си, отколкото към Ерик: — Нямам време.

Пред нея имаше друга врата и тя премина тичешком през нея, озова се в застлан с килими салон. От него излизаше коридор, по който

се мотаеха служители. Вдясно от нея имаше стълбище. Тя премина, придавайки си колкото се може по-безгрижен вид, и се заизкачва по него, взимайки по две стъпала наведнъж, следвана от Ерик.

— Откъде знаеш, че се е качил нагоре? — попита я той.

Въпросът му спря Шарън за миг и я накара да стисне перилата.

— Защото Бил Кайзър винаги върви нагоре — каза тя и продължи да се изкачва. — Той го направи — задъха се тя — в „Белвю“. Направи го — още повече се задъха тя — и в къщата на сенатора... — И после стълбището рязко свърши пред една врата.

Шарън я отвори, надникна и отново я затвори.

— По дяволите! — измърмори тя и се облегна на стената да си поеме въздух.

— Какво?

— Още един полицейски пост.

Ерик я погледна.

— Те са на наша страна, нали?

— Ох, така е, но се опитай ти да им го обясниш. — Очите й мятаха искри. — Този тук ще се обади по радиото на началника си, началникът му ще се обади по радиото на своя...

— Добре, добре...

— Ти се затичай към него, а аз ще прибягам покрай него.

— Какво?

— Трябва да рискуваме. Дано не ни спрат. — И добави, след като веждите му озадачено подскочиха нагоре: — Аз съм единственото човешко същество, което може да разговаря с Бил Кайзър, разбираш ли?

— Е, той харесваше и моето радиошоу...

Шарън се усмихна, изгледа го накриво и го целуна по бузата.

— Така е. Да тръгваме.

После се промъкна през вратата и се опита да заобиколи ченгето в сивата униформа.

— Ей, вие двамата! — извика той и тогава Шарън дръпна Ерик настрана и закрочи по-бързо. — Спрете на място! — заповяда полицаят, те чуха изсцракането на каишката и мъжът изсъска: — Дръж!

Ерик извърна поглед назад и видя големия черен ротвайлер, който полетя към тях по бетонния коридор.

Ерик и Шарън се затичаха и пред тях се показа нова врата. Шарън сграбчи бравата, натисна с рамо, но нищо не се получи.

— Залючлено — пошепна Шарън, вдигна поглед и видя завой пред себе си. Тичащото към тях ченге изкрещя „Стой“ и Ерик спря на място, а кучето издраска с нокти по линолеума, закова се пред него със свирепо изражение и се сниши, готово за скок.

Ерик се обърна към полицая:

— Трябва да ни помогнете!

В това време Шарън сви зад ъгъла, а там в дъното имаше друг постови, с друг ротвайлер, срещу който се беше затичала, но тя мерна встрани от себе си отворена врата и прекрачи през нея. Над вратата в дъното на застлания с пътека коридор мигаше червен надпис „Изход“. В стъклена ниша бе поставен пожарогасител. Тя го извади, тъкмо когато вратата зад нея се отвори. Кучето се затича и Шарън се хвърли към изхода. Озова се на друго стълбище и остави пожарогасителя на пода. Обърна го така, че късата гумена тръба да застане между бравата и рамката, затръшна вратата с всички сили, дръпна верижката и прещрака лоста в стената.

Това щеше да ги задържи около минута.

Тя взимаше по три стъпала наведнъж, отгласквайки се от перилата, докато пазачите блъскаха долу по вратата. Още четири групи стъпала нагоре, като всяка стълбищна площадка имаше врата, водеща към вътрешността на сградата. Шарън продължи да се изкачва, докато най-накрая бе спряна от блокираща изхода стоманена решетка над стълбите. Двете групи стъпала нагоре очевидно отвеждаха до покрива, но тя не можеше да направи нищо повече.

Под себе си чу отваряща се с трясък врата, лаещи кучета и възбудени мъжки викове. Идваха към нея. Тя изтича към долната площадка, отвори вратата и се озова в един застлан с дебела пътека коридор, облицован с дърво и метал.

Вдясно от нея не се виждаше нищо, коридорът беше сляп. Тя се затича наляво, но срещу нея изскочиха четирима униформени с насочени пистолети, от някакво странично помещение изскочиха още двама. Тя се спря и вдигна ръце. Мартин излезе след двамата агенти от страничното помещение и извика:

— Шарън, нямаме време... сваляй перуката! Качваме се на покрива.

28.

— Американският бизнесмен — говореше Бил високо — е привикнал да мисли в краткосрочен план. Всички тези задници в костюми там долу — и той махна с широк жест към града под тях — са напълно убедени, че общественият договор е захвърлен в тоалетната. Значи, те или не смятат, че това е техен проблем, или обвиняват бедните хора и вдигат затвори за тях, без да си дават сметка, че богатите са също толкова отговорни за гибелта на обществения договор, колкото и бедните.

Едуард Маккинън гледаше безмълвен към града.

— Затворите не оправят нещата, Едуард. Задоволеният живот, възпитанието, процъфтяването на общностите.

Отначало, когато излязоха тук на открито, вятърът едва не беше ги помел. Намираха се на самия връх на клина, по-високо от която и да е друга сграда наоколо. Бил и Едуард бяха седнали посред тесния метален пасаж на северната страна на покрива, до едно масивно вентилационно съоръжение, опрели гръб на северната стена, сврели се в една заслонена ниша. Тук можеха да си поговорят. На четири стъпки над тях вятърът виеше яростно.

— Демократ, републиканец, все тая — продължаваше Бил. — Всички мислят краткосрочно, защото никой не може да си позволи лукса да помисли в перспектива. Но ти можеш, Едуард. Ти си постоянно във властта и можеш да си позволиш този лукс.

— Ти отвлече сина ми, бог знае каква травма ще му остане за цял живот, а сега ми говориш за краткосрочно мислене...

Бил сви рамене.

— Той ще се справи. Всъщност Тед е едно чудесно дете. А освен това, тук сме заради него, нали така?

— Кучи сине... — изръмжа Едуард и размърда рамене с извити назад и стегнати в белезници ръце.

— О-о-о — поклати Бил глава, — сега си говорим за едно място, което може да се самоиздържа без никакви държавни субсидии, като в същото време подпомага семействата, Едуард. Говорим си за едно

място, където хората могат да се образуват, да си намират работа... да правят всичко необходимо за своя нормален живот, без това да струва нито цент на данъкоплатците. Прочети Дигби! Не става дума просто за клиника за лечение на физически и душевни недъзи... Това ще бъде един самоиздържащ се терапевтичен механизъм, с помощта на който ще се съживят рухнали семейства... и при това може да влезе в действие още през следващото лято, с цената само на един Ван Гог.

— Това, за което ми говориш... — Едуард трябваше да прочисти гърло. — Това, за което ми говориш, струва много по-скъпо.

— М-да. Ами продай още някоя друга картина.

— Ти ги унищожи всичките, не помниш ли?

Бил сви рамене.

— Използвай застраховката. Едуард, твоята цена е шестстотин милиона. С тези пари можеш да издигнеш такива центрове в квартали на Ню Йорк, Чикаго, Лос Анджелис... Трябва само да се посветиш на идеята. — Едуард свъси вежди. — Виж... — продължи Бил, — общественият договор не е приключил. Ти си част от това време, част от този град, независимо дали ти харесва, или не. Ти си единственият човек, за когото съм сигурен, че е в състояние наистина да направи нещо. — Бил въздъхна. — Чел ли си някога Юнг? За индивидуализацията?

— Юнг... Господи, толкова отдавна... — отвърна Едуард и в този момент, на петдесетина метра от тях, вратата под самолетния маяк на самия край на покрива се отвори с трясък.

Едуард почти очакваше, че Бил ще го извърне, за да го използва като щит, но той просто гледаше и чакаше. След дълга пауза нечия ръка се показа и постави високоговорител на пода пред вратата. От вратата се подаде кабел.

— Бил! — Гласът проехтя по високоговорителя. — Аз съм Шарън.

Широка усмивка озари лицето на Бил.

— Чудесно! Това е Шарън. Не е ли страхотна? Наистина не е трябвало да докарваш баща ѝ до самоубийство...

— Глупости — изръмжа Едуард Маккинън, но в очите му се таеше нещо.

Високоговорителят изпука.

— Идвам при вас — продължи тя. — Нали нямате нищо против?

— Тя винаги е толкова учтива — каза Бил.

— Ще бъда сама. И ще затворя вратата след себе си...

Бил, седящ зад Едуард, ѝ махна с ръка да се приближи. Дълго време не се случи нищо, а после тя се появи на прага и погледна към двете мъжки фигури, свити на завет до стената. Тръгна към тях колебливо, сякаш вървеше по опънато въже. Прекрачи високоговорителя, без да изпуска Бил от очи. После, стъпка по стъпка, тръгна по дългата пътека. Вятърът духаше яростно в лицето ѝ.

Долу, от южната страна, пред нея се простираше цял Ню Йорк. Отвъд безкрайната стена от слънчеви панели тя можеше да види извивката на хоризонта и океана. Изруга наум заради лекото облекло, което бе избрала, треперейки от студ. Опита се да събере мислите си, да измисли какво, за бога, можеше да каже, за да спаси положението.

Каквото и да беше то.

Най-сетне тя се озова на около шест метра от тях и се затича.

— Бил Чолгош! — извика тя, когато се озова по-близо. — Добре ли си, Ед?

— Чудесно се чувствам — отвърна той, но в очите му се четеше нещо, което досега не беше виждала — смутеното изражение на човек, претърпял поражение.

— Е... — Тя пристъпи още малко. — Значи вие двамата си седите тук и пръскате гадости наоколо. Или какво?

Дълго време никой от двамата не ѝ отговори нищо. После Бил разтвори сакото си. Отначало Шарън не възприе напълно това, което виждаха очите ѝ, но после изведнъж съобрази нещата.

— О, господи...

Сякаш ѝ беше показал неизлечимата болест, от която страдеше.

А после Бил ѝ се усмихна и тя изпита странното чувство, че ѝ прилича на момче, ококорило широко очи, открити и адски умни.

— Животът ми се свърши дважд, преди уречения час — изрецитира той. — Сега ще видим дали Безсмъртието ще разкрие пред мен третото събитие.

— Надявам се, Бил — каза Шарън.

— И аз — отвърна той.

Едуард погледна ту единия, ту другия. В очите му се четеше отчаяние.

— Моля ви... За какво, по дяволите, говорите?

— Емили Дикинсън — каза Шарън.

— Красавицата от Амхърст — каза Бил.

Шарън докосна рамото на Едуард и приседна до Бил.

— Не ми се струва вероятно да оцелееш този път.

— Същото ми го каза и последния път.

— Този път е различно. Не можеш да накараш хората да направят нещо по този начин, Бил...

Едуард вдигна глава.

— Това е тероризъм — каза той.

— Тероризъм е, когато принуждаваш другите да правят нещо, без тяхното съгласие — отвърна Бил. — Нещо, което ти, Едуард, правиш непрекъснато.

— Никога не съм го правил с насилие.

— Ти разруши цели квартали, съсипа дребния бизнес на цели етнически групи, само и само да запълниш ситито с хора, които могат да си позволят лукса на твоите жилищни сгради. А сега се каниш да вземеш пари от държавата, за да натикаш в затворите си всички хора, от които твоите клиенти се боят. Само с едно махване на ръката ти увеличаваш пропастта между бедните и богатите в най-богатия град на земята.

— Никога не съм причинявал зло на когото и да било!

— Някои от нас биха били благодарни да не беше така — промълви Бил меко.

Едуард Маккинън поклати глава, изопна гръб и се стегна.

— Не преговарям с терористи.

— О, я хайде... — Бил се усмихна. — От деня, в който се раждаме, та чак до деня на смъртта си, всеки път, когато се събудим, започваме да преговаряме с терористи. Основното състояние на детството е непрекъснат преговор с терористи. Основното състояние на възрастния индивид... — Той поклати глава. — Шарън, този човек е тероризирал детството ти, така ли е или не?

— Не сме тук заради това.

— Шарън! — Той направи жест като да плесне длани, но ги задържа на сантиметър разстояние една от друга. — В това е целият проблем. Направи ли го или не? — Шарън не отвърна нищо. — Шарън, спомни си детството! Кой беше този човек?

Тя се поколеба как да му отговори.

— Той беше моят чичо Ед — каза Шарън. — Най-добрият приятел на баща ми... — А после нещо я изненада, тънка, едва доловима миризма изплува дълбоко от паметта ѝ, неделната вечеря, спагетите със сос, те четиримата. Само дето не беше неделя, беше всеки божи ден. Изведнъж тя осъзна това. Всеки ден и... Тя погледна Маккинън. Той беше там. — Ед, спомняш ли си спагетите? Ние четиримата около масата, как ги погълщаме, след като ти с татко сте прекарвали цял ден на компютъра в мазето... Спомняш ли си? — Едуард мълчеше. — Защо си спомням само за тези спагети?

— Петнадесет цента кутията.

— Дотам бяхме паднали.

— Всички бяхме паднали дотам.

— И тъй... — Бил се облегна на стената. — Имало е дело? Някакъв иск?

Шарън погледна Бил, после Ед, после пак Бил, и изведнъж го разбра. Видя го — пътят, където личното се сливаше с политическите цели, изходът.

— Едуард и татко се бяха запознали в армията — започна тя. — Бяха разбрали колко калпаво са подредени нещата, напуснаха я и в продължение на две години се хванаха да работят над тази компютърна програма. С нея можеш да следиш печалбите на огромен брой индивиди, с всичките им променливи и текущи плащания, можеш дори да им изпращаш текущи разписки за състоянието на доходите им по пощата. Това беше, кога, някъде преди двадесет години. Нали? — Тя погледна към Ед. Той мълчеше. — Все едно, направиха я, а после не успяха да се разберат. Едуард подава иск срещу него, татко прави ответен иск, приключват в съда. Едуард печели заради някакъв си шибан документ. Учредява компания, наречена „Системи Маккинън“, продава програмата на правителството... Тя се оказва съвършена за общественото благосъстояние. После започва да купува недвижими имоти, да издига сгради, става прочут и се превръща в корпорация „Маккинън“, и ето го тук, днес.

— А твоят баща? — попита Бил.

Шарън въздъхна.

— Три дни след решението на съда срещу него, татко си пръсна мозъка. Аз го намерих.

Удивително беше как се бе осмелила да каже всичко това пред Едуард. Сякаш изведнъж беше го изпуснала през дробовете си, без да задържи нищо.

— Винаги съм съжалявал за това — отрони Едуард, свел поглед.

Релето. Включването на релето. Мамка му, сега всичко придобиваше смисъл. Тя се опита да го премълчи, но думите сами излязоха от устата ѝ:

— Ти ни остави без нищо... Дори не можехме да поддържаме къщата.

Шарън си спомняше всичко добре. Трябваше да напуснат къщата, която баща ѝ бе укрепвал, запълвайки пукнатините с цимент.

Беше я вдигнал заради нея, но тя и майка ѝ трябваше да я напуснат.

Шарън сведе глава и потри очи с длани.

— Едуард? — каза Бил. — Така ли стана?

Едуард седеше безмълвно, присвит, с ръце изпънати зад гърба му, с гърди опрени в коленете и поглед, вперен към хоризонта.

— Да — отрони той най-сетне. — До голяма степен.

— Наистина ли? — Бил се изопна. — Нали не го казваш само защото съм се опасал с динамит и защото ръцете ти са в белезници?

Едуард извърна глава към двамата.

— Не — каза той след дълга въздишка, — точно така беше.

— Така — промълви Бил. — Бих казал, че дължиш нещо на Шарън, нали така?

Едуард Маккинън не отвърна нищо, само го изгледа и устата му леко се отвори.

— Едуард, изглежда дължиш нещо на Шарън!

Едуард Маккинън кимна бавно с глава.

— Да — отрони той след дълга пауза.

— Шарън — усмихна се Бил, — какво би искала да направи Едуард Маккинън за теб?

Шарън си пое дълбоко въздух и тъжно поклати глава.

— О, Бил! Колко добре си го намислил... Искаш да кажа, че го моля да закрие „Стрейтмор“, да се заеме с „Плана на отец Дигби“ със същата страст, да субсидира „Карнеги Хейдън“ като пилотен проект, после аз ще бъда там сестра и всичко ще се нареди чудесно. Но така не става.

Бил я изгледа, в очите му се четеше уязвимост.

— Никога не съм те молила да правиш всичко това за мен... Искам да кажа, идеята на отец Дигби е страхотна, „Карнеги Хейдън“ е една великолепна сграда за тази цел, но въпреки това не мога да го направя. — Бил продължаваше да я гледа. — Бил, аз загубих баща си, загубих мъжа си, загубих сина си. Единственото, което мога да измисля, е, че все пак има разлика между справедливост и отмъщение. Ако принуждаваш хората да правят разни неща в името на една добра кауза, то тя престава да бъде такава. Целта никога не оправдава средствата.

— Всъщност... — Едуард Маккинън прочисти гърло. — Всъщност винаги съм смятал, че по-скоро ги оправдава.

Двамата го изгледаха така, сякаш бе изскочил от небитието.

— Животът е война. Флотата, Виетнам, светът на бизнеса... Това е всичко, което познавам. А твоят баща... знаеш ли, никога не съм забравял за него. Този човек беше брилянтен ум, беше прекалено чувствителен, но си имаше принципи, Шарън. А аз... нямах. Не мислех тогава, че това изобщо има някакво значение. И ето ни сега, след толкова години. — Той поклати глава. — Тогава направих грешка. Тръгнах по краткосрочната схема, по същия начин и със „Стрейтмор“. — Той погледна Бил. — Никога не съм одобрявал дългосрочната им програма. В къс срок, смятах, ще развия сериозен бизнес. Но така се бях научил да мисля. По дяволите, ще платим цената, когато стигнем до дългосрочните последствия. Е — обърна се той към Шарън, — човек трябва да плаща тази цена през целия си живот. А това е неприемливо. Лежа буден нощем, заради теб, заради онова време. *Знаех какво върши.* Точно както със „Стрейтмор“. И затова — той се изкашля, — тъкмо затова ще субсидирам „Карнеги Хейдън“.

— Едуард, в никакъв случай! — Шарън беше гневна.

— Почакай малко! — изшътка Бил.

— Ти печелиш, Бил. Това е война, а ти сложи всички в мат. Шарън може да се бори с теб... Аз не мога. — И той погледна Шарън. — Аз съсипах баща ти, съсипах семейството ти... Това също е война. Мислех си, че е свършила, но не е. Ще закрия „Стрейтмор“ и ще построя това проклето нещо. Това не е отмъщение, това е справедливост.

Тримата останаха дълго безмълвни, заслушани във воя на вятъра. После Едуард продължи:

— Знаеш ли какъв е абсурдът, Бил? Ти си въобразяваш, че двамата с Шарън сте някак си духовно идентични. Но не сте. — Той го погледна в очите. — Ти и аз... ние двамата мислим по един и същ начин.

Бил се втренчи продължително в Ед, а после, с полуусмивка, в Шарън.

— А ти никога не си го харесвала...

Шарън погледна чичо си Ед с преценяващ поглед.

— Не.

— И не си харесвала...

— Харесвах те... — Между тях надвисна дълбока, непреодолима тъга. Бяха само на педя един от друг, но не се докоснаха, не можеха да се докоснат. Тя бавно затвори очи, а когато ги отвори отново, се втренчи в неговите: — Можех. Но после ти... Ти започна да ми напомняш за него. — Очите ѝ за миг се прехвърлиха към Едуард, и после се върнаха към Бил.

Той се замисли за миг и въздъхна.

— Знам — отрони той вцепенено, като галванизиран от онова, което беше проумял. После се надигна и се изправи.

— Бил, те имат снайперисти... — посочи тя. — Там... и там. — Тя посочи към ниските ъгли на клина. — Свали си динамита. Ти получи онова, което искаше, хайде да си вървим. Нали знаеш колко шибани са тези съдилища, имаш шанс да се пребориш...

Той поклати отрицателно глава.

— Кажи им, че съм жива бомба.

— Бил, седни, ще махнем тези неща от теб...

— Толкова динамит и С-4!

— Бил, не прави това...

— Аз съм бомба! — Той се закатери нагоре по стената, към перилото. — *Аз съм бомба!* — закрепя той.

— *Бил!* — Шарън се изправи и го сграбчи за маншета. — *Не! Не!*

— *Аз съм бомба!*

Той изрита ръката ѝ, изкатери се по-нависоко, извън обсега ѝ, изстрелите просвистяха отдалече, встрани от него, но той сякаш подскочи или по-скоро вятърът го отнесе... Сега той беше горе, в

небето, но после се изтърколи надолу по стъкления скат на Ситикорп Билдинг. Това продължи цяла вечност. Търкаляше се като мъртва тежест, ръцете и краката му се въртяха, стъклото се пукаше под него, при всяко превъртане вятърът и гравитацията сякаш го повличаха на една страна, към ръба на стръмно спускащата се стъклена писта.

— За бога, Шарън, слез оттам! — изкрещя след нея Маккинън. — Ще те застрелят!

Но Шарън не му обръщаше внимание и продължаваше да се катери, за да види как Бил пада от стъклото в тясната пътечка за работниците по поддръжката, между стъкления скат и източния ръб на сградата. Тя се затича натам, за да го види, но се препъна в гора от преплетени тръби и въздухопроводи. Обърна се в обратна посока и когато най-сетне го видя, сърцето ѝ изстина... Той се катереше обратно нагоре по стъклото, стъпвайки несигурно, втренчен към нея, към небето. После изведнъж се подхлъзна, вятърът го блъсна... Стрелците се бяха изправили... Той също се надигна, поклати глава, закрепил се на нозете си, разпери ръце, погледна към девствено синьото небе...

— *Не!* — изкрещя Шарън, но изведнъж по гърдите му просветна огън, той загуби равновесие, но продължи да тича или да се опитва да тича. После първият взрив избухна, вятърът го понесе нагоре и го издигна в небето, отпрати го нагоре, завъртя го, а взривовете продължиха. Сградата се разтреса като от земетресение, тътени разтърсиха покрива. Той летеше във въздуха и се пресягаше да се хване за нещо, а после сякаш цялото му тяло се взриви. Огненото кълбо се разду, огромно, светещо... Шарън усети ударната вълна да я блъсва в лицето... и от всички страни се посипа строшено стъкло. Бил просто стана на прах и вятърът раздуха навред всичко, което бе останало от него.

И тогава дойде ред на последната експлозия: адски тътен, като взривена бойна глава на ракета, която изхвърли парчета строшено стъкло във въздуха и накара цялата сграда да се разтреса до основи. Шарън залегна върху настилката и покри Маккинън. Ушите ѝ тутакси откликнаха с тънък, непрестанен писък. Остана така, молеща се на Бог да запази сградата да не се разпадне под телата им.

Минаха тридесет секунди, после четиридесет и пет, и те все още бяха живи. Шарън отвори очи и разбра, че е легнала по корем върху

Едуард Маккинън, прикривайки главата му. Останаха така още миг, поемайки си въздух, после Шарън се изтърколи встрани.

— Добре ли си?

— Ти спаси живота ми — продума Едуард.

Шарън мълчеше.

— Всичко това... Ти ми спаси живота, спаси живота на Тед.

Шарън не отвърна нищо, мъчейки се да си поеме дъх.

— Каквото поискаш... — каза Едуард Маккинън. — Това ще направим.

29.

— Значи според теб той говореше нормално? — попита Мартин по телефона.

Шарън седеше у дома и пиеше кафе.

— Не го ли чу по жицата?

— Защото изследвахме видеозаписа... Сякаш е имало експлозив в главата...

— Е, имаше едни жици, които стигаха до врата му... Може би зад ушите му...

— Смятаме също така, че е имал шашка динамит в правото черво... Може би дори не само една.

В правото черво? Бил не би го направил.

— Възможно е, но...

— Когато беше при него, той нормално ли седеше? Имаше ли вид, че му е неудобно или...

Изведнъж нещо проблесна в ума на Шарън.

— Да не би да се притесняваш, че не е бил Бил? — Тя се опита да успокои гласа си.

Тишина. И после:

— Просто умувахме върху някои наши хрумвания, нали знаеш, опитваме се да свържем нещата...

— Защото сега се сещам, като спомена, че той сякаш не изглеждаше съвсем обичайно. Беше някак изопнат... изобщо не се прегъна.

— Наистина ли? — Шарън чу как Мартин си записва нещо в бележника. — Причината да те питам, е, че тия дни в лабораторията в Куонтико провеждат вторичен тест на една тяхна нова компютърна програма, анализираща ръст, тегло и други измерими характеристики на човек, заснет на видеозапис. Момчетата от лабораторията твърдят, че е пълна с неточности, но все едно. Те пуснаха записа на ФБР откъм долния край на покрива, общо взето Бил е хванат откъм гърба и се получава леко статистическо отклонение на един фактор... теглото на

Бил... преди и след падането му на онази пътечка, точно преди да започнат експлозиите.

Шарън не можеше да се овладее. Сърцето ѝ започна да тупти малко по-силно и скоро тя се изправи на крака и закрачи из стаята.

— Всичко е в границите на допустимите грешки в програмата, така че никой не се вълнува особено, но лично на мен това не ми харесва.

Тя замръзна за миг, стараяйки се да овладее чувствата си.

— Мартин, ние всички видяхме как той умира. Колко са свидетелите?

— Двадесет. Официално случаят е приключил. А да провеждаме друг пълен комплекс тестове... ДНК и прочее, е ужасно скъпо, по един и без това изключително скъп случай, при положение, че двадесет наши агенти са го видели как експлодира във въздуха... Искам да кажа, че всички тук в офиса се радват...

— Всички, освен теб.

— Така е.

Шарън стоеше изправена със слушалката на ухото до прозореца, загледана в Емпайър Стейт Билдинг. Небето синееше тържествено, нашарено с рехави перести облаци.

— Нали сте взели проби от покрива...

— Разбира се.

— Е, тогава, ако нещо се появи в бъдеще, ще знаете. Но аз ти гарантирам, че това беше Бил Кайзър! Той е мъртъв. Убедена съм, че беше той.

— Чудесно. Точно това ми се искаше да чуя. Слушай, нали ти казах за коледното парти другата седмица...

— Благодаря ти, Мартин. Оценявам поканата ти.

— Чувствай се добре дошла... Ще се видим тогава.

Шарън затвори телефона и остана още малко пред прозореца, загледана в Емпайър Стейт Билдинг.

Човекът не беше се движил като Бил.

Движенията на Бил винаги бяха бързи, резки и съсредоточени. Но след като той отново се бе появил на покрива, ходът му бе заприличал по-скоро като на крачещ из болнично отделение свръхзареден с транквиланти шизофреник, малко залитащ, сякаш всеки миг ще загуби равновесие.

Органичен неврологичен дисбаланс, 293.10 или там някъде по класификацията DSM-IV, каквато диагноза Бил никога не бе имал.

Тя седна отново зад бюрото си под нощната лампа, отпи от кафето и се върна към мястото от „Плана на отец Дигби“, където бе прекъснала четенето си. Беше се захванала да го сведе до съкратен списък от приоритети и изисквания, така че, когато се срещнеше с архитектите на Едуард Маккинън два дни по-късно, да знае кое си струва да отстоява.

Шоуто с „Ницше Простизис“ започваше в десет. Ерик щеше да я вземе в седем и половина. Така че тя искаше да свърши колкото се може повече работа, преди да си вземе душ и да се приготви за излизане.

Небето беше посивяло, идеше дъжд. Земята му изглеждаше плоска като маса. Бил не искаше нищо друго, освен да удари спирачки и да поспи. Беше карал цяла нощ, с единственото намерение да напусне границите на Тексас призори, но щатът сякаш беше необятен. Все още не се виждаха никакви мотели или гранична маркировка, а слънцето не спираше да блести в огледалото за обратно виждане на раздрънкания шевролет, който бе купил преди два дни в Пенсилвания. Цяла нощ беше превъртал радиото между класически рок, кънтри уестърн и новинарски станции, но нито една не го задоволяваше напълно. Най-после пресече границата с Ню Мексико, продължи по магистралата още малко навътре в щата и сви нагоре по един пращен селски път, преди да закове спирачки пред „Нара Виза“, мотел и ресторант. Старецът зад гишето посрещна появата му с пълно безразличие. Бил му показа шофьорската си книжка — Джон Бут (все още беше на президентска вълна, когато си избра тази нова самоличност) — плати предплатата от тридесет и пет долара за един ден и му връчиха ключ. Купи всички налични вестници от автоматите във фоайето, откара колата си под прозорците на стаята, влезе, подуши миризмата на мухъл, погледна към зеленикавата покривка на леглото, „западняшката“ нощна лампа, хвърляща дълги сенки и кабелната телевизия. Дръпна завесите и отвори прозореца, но въздухът не се промени особено. Свали си обувките, изтегна се на леглото и прочете, за пръв път, че ФБР е обявило случая за приключил.

Отвън, отгатак пътя, имаше магазинче за готови храни, с платен телефон при входа до бакалничката. Бил нахлузи спортните си обувки, излезе и прескочи до него. В бакалията си купи няколко списания, бутилиран студен чай и два опаковани, полуготови сандвича. Плати с банкнота от двадесет долара и помоли да му върнат рестото от пет долара на монети по четвърт.

Излезе навън, остави покупките си на пейката, вдигна слушалката на телефона и набра номера. Когато записът му продиктува колко монети трябва да пусне, той забута четвъртинка по четвъртинка в процепа, докато най-послед гласът замлъкна и телефонът започна да звъни.

Мина доста време, докато някой му отвърне, но най-послед се чу женски глас.

— „Дабълю Ейч Би Ен“.

— Бихте ли ме включили за малко в ефира? — помоли той. — Опитвам се да настроя радиото си.

— Разбира се — отвърна младата жена, последва изщракване и после по линията отекна джаз.

Бил се заслуша, преди да затвори слушалката. Никога повече, помисли си той.

Не беше Ню Йорк този, който му липсваше, даде си сметка той, докато пресичаше обратно уличното платно.

Липсваше му Шарън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.